

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

REPORTAJE ȘI EDITORIALE

OPERA MAGNA 5

- Reportaje adnotate, editoriale comentate;
- Reportaje pentru memorie, editoriale pentru istorie;
- Momente dintr-o istorie a clipei, din timpul nostru;
- Unul contra multora într-o istorie cu totul altfel;
- Dovadă de iubire peste timp;
- Vasluieni și ai lor într-un prim plan social-cultural;
- 1000 de pagini ca mărturie pentru viitor;
- Jurnalistică și cultură dintr-un timp al prefacerilor;
- Mărturie de azi pentru... un viitor incert.

Editura PIM
Iași, 2021

**TIMPUL N-ARE RĂBDARE NICI CU FRUMUSEȚEA,
NICI CU INTELIGENȚA... NICI CU VIAȚA NOASTRĂ!**

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

REPORTAJE ȘI EDITORIALE

OPERA MAGNA 5

***„Dragostea și inspirația creativă nu pot fi
de porunceală...”***

Dumitru V. MARIN

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

REPORTAJE ȘI EDITORIALE

OPERA MAGNA 5

(CARTEA NR. 51)

**Editura PIM,
IAȘI, 2021**

Atât de puțini pot fi aleșii...

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

REPORTAJE pentru memorie

EDITORIALE pentru istorie

OPERA MAGNA 5

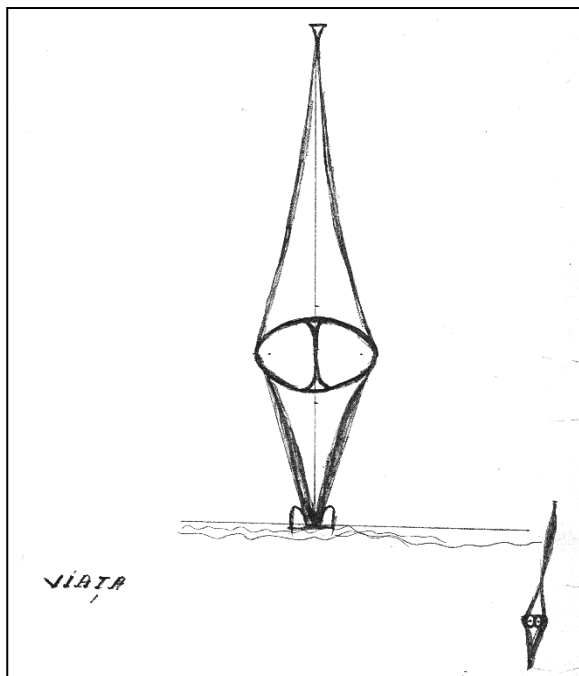
(CARTEA NR. 51)

**Editura PIM,
IAȘI, 2021**

„Cultura și mai ales jurnalistica vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin opera sa de prof. dr. D.V. Marin.

El este cel mai veritabil și de necontestat lider cultural al acestei generații.”

***Mihai BATOG-BUJENIȚĂ,
scriitor, Iași, 2020***

Reprezentarea de mai sus:

O cupă cu capac sau poate un ulcior (dar nu gol); o putem considera ca pe o clepsidră care ne măsoară clipele de viață; dacă nu, o lumânare, stilizată, speranța în viață și lumină. De ce n-ar fi făclia culturii și înțelepciunii?

Viața ca reprezentare: la nivelul de jos pământul care ne ține, sub care crește iarba și există viață.

Cei doi părinți își cresc (separat) fata și băiatul care cresc și își unesc destinele, împlinind cercul familiei din care să răsară pruncii, apoi nepoții.

Activează o viață, mai lungă decât până la maturitate, scăzând în puteri și importanță socială.

Revigorarea scurtă e legată de nepoți. Moartea și amintirea.

*Amintirile unora care trebuie să folosească
altora întotdeauna.*

Tehnoredactare: Cătălin Sîmpetru
e-mail: csimpetru@yahoo.com

Web site: www.marindumitru.ro
www.tvv.ro

E-mail: marintvv@gmail.com;
Tel./Fax: 0235.361.236; 0744.231.380

O NOTIȚĂ:

REPORTAJE pentru memorie,
EDITORIALE pentru istorie

(Comunicare PUBLICĂ)

OPERA MAGNA 5

Are bun pentru tipar volumul care surprinde un fel de istorie social-culturală pentru o jumătate de secol a unui martor-actant-înfăptuitor-reprezentant în fața lumii și a istoriei, pentru vasluieni. Când au lăsat urme scrise despre aceste locuri, Nicolae Milescu SPĂTARUL, ori Dimitrie CANTEMIR nu-și recunoșteau proveniența umilă de pe dealurile sărăciei, dar dovedeau o putere de cuprindere mintală rămasă unică. Alt poet nepereche, care a fost patriotul Vasile Alecsandri, a înnobilit și nemurit pe cei 10 de la Vaslui sau de „pe drumul de costișe”, prin poezia sa.

UNUL CONTRA MULTORA de astăzi nu mai are șansa valorificării în contemporaneitatea sa a contribuțiilor sale datorită noii culturi existențiale, dar există șansa unei revalorificări, cândva, înspre folosul unui neam care are nevoie de acest eșantion moldovean pentru istoria sa. Cele peste 51 de volume tipărite vor face parte din patrimoniul local indiferent cum vor fi vremurile, ca niște firișoare de aur dintr-o țesătură cu chin, scumpă și unică. Oricare dintre titlurile de mai jos poate fi ales pentru aceste peste 700 de pagini:

– Reportaje adnotate, editoriale comentate;

- Reportaje pentru memorie, editoriale pentru istorie;
- Momente dintr-o istorie a clipei, din timpul nostru;
- Unul contra multora într-o istorie cu totul altfel;
- Dovadă de iubire peste timp;
- Vasluienii și ai lor într-un prim plan social-cultural;
- 700 de pagini ca mărturie pentru viitor;
- Jurnalistică și cultură dintr-un timp al prefacerilor;
- Mărturie de azi pentru... un viitor incert;
- REPORTAJE ȘI EDITORIALE.

I.

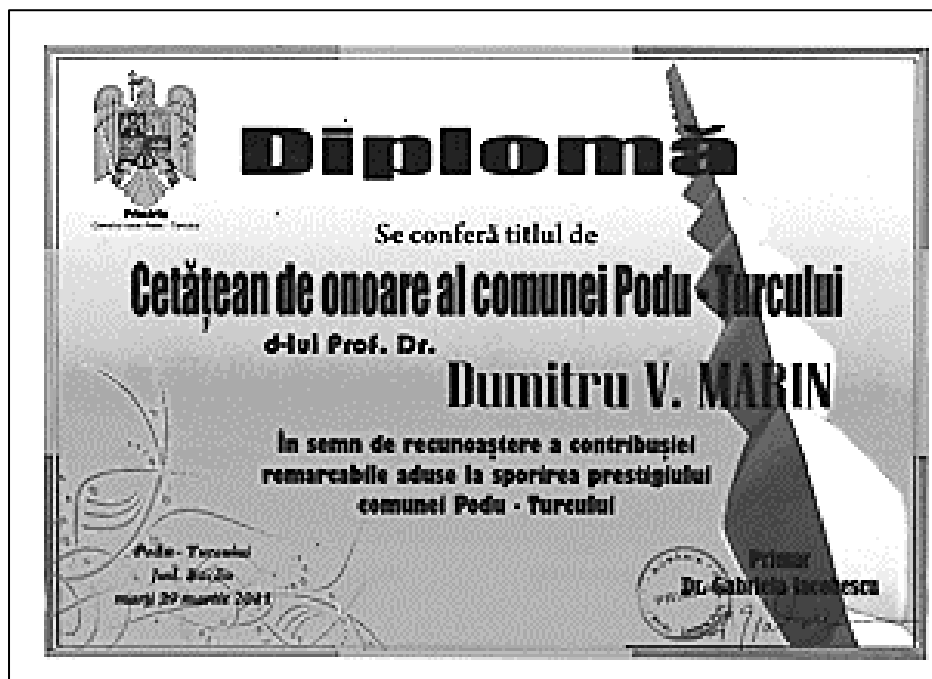
NOROC ȘI MESERIE (un cuvânt pentru istorie...)

Dramul de noroc, curajul, adăugate la dorința de muncă nu au lipsit în nici un moment al vieții. De aici am pornit, am visat și am înfăptuit 3 recorduri mondiale în jurnalistică, 6 interjudețene, 26 județene. Alături de cărțile intrate în circuitul național, de mare atenție este ziarul Meridianul... (record istoric pentru jud.Vaslui) și de foarte mare importanță în context universal este revista (internaționalizată) MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC cu 755 de colaboratori din toată lumea, până la nr. 26. Aici, la Vasluiul care nu apare nici măcar în toate hărțile naționale.

A rămas de mare uimire cum a fost posibil să apară aici cea dintâi televiziune privată din România: Licența 001/TV, pe 5 decembrie 1990. Un răspuns se află în cartea Bătălia pentru Vaslui-RO, Iași, Pim, 2020, 740 p., cu destulele completări de istorie culturală locală (aprox. 50.000 de pagini tipărite). Și ziarul a avut permanent pagină culturală.

Asociația Scriitorilor Români din America de Nord care m-a primit în rândurile sale în ianuarie 2021, eu fiind deja membru re-întemeietor al UZPR și component al Ligii Scriitorilor, se arată bucuroasă pentru contribuțiile și

munca mea în presa timpului, deci și pentru reportajele și editorialele publicate. Dacă tot am transmis din 32 de țări, am intervievat nouă și cu Johannis 10 președinți de stat, 16 prim-miniștri, Papa Ioan Paul al II-lea, Î.P.F. Teoctist, Daniel, mitropoliți, episcopi, parlamentari, înalți demnitari și mari personalități cultural-științifice... Dacă, tot am scris aproximativ 21.000 de pagini despre Vaslui, am scos 2 ziare, 3 reviste, TVV-ul, Unison Radio, se cheamă că am făcut ceva pentru aceste locuri și pentru acești oameni prăpădiți nevoiți să tot plece pe aiurea, și, dintre care unii ajunși consilieri (vai mama lor !) n-au vrut să-mi acorde Cetățenia de onoare (dar... sunt vreo 4 pușcăriași printre ei). Sunt Cetățean de onoare în 3 județe.

Un vasluian pe spițe din roata istoriei, drept, cam ciudat vine; dar asta nu se întâmplă în oricare loc și mai ales arar cu persoane obișnuite.

E drept, autorul acestor rânduri n-a fost vreun fel de pirat, nici Marco Polo (care, și el, aventurierul, în scop de câștigarea existenței, era), nici vreun Nicolae Milescu Spătarul să călătorească în China în scop diplomatic și nici solie ca Dimitrie Cantemir.

Și mai drept este că misiunea de jurnalist adevărat cerea intervenții, cercetări, explorări și nici măcar cu un singur scop. Deci, nu doar demersuri jurnalistice și contacte de suprafață pentru relatări la grupul de presă (tv, radio, ziar) având ca finalitate educarea - informarea publicului, nu numai local.

Mișcarea într-un spațiu greu de delimitat, într-o perioadă de timp destul de mare (peste 5 decenii) cu „cercetări” din toate sferele sociale deși preponderența a fost sfera cultural-socială, îndrăzneala de a înfrunta adversități reale ori închipuite dar mai ales nepăsarea, dezinteresul, secretomania sau neîncrederea celor intervievați a fost complinită cu priceperea de a aborda orice fel de aspect al realității începând de la sărăcia vasluienilor și până la dispariția indienilor (în continentul latino - american) și, poate n-o să credeți, cu iubire pentru subiecți, că și aceștia, dacă te simțeau ostil, te aruncau cât colo! Pe prefectul din provincia Touraine – Franța l-am împlânzit prin întrebări la care-i făcea plăcere să răspundă. Anterior, președintelui Franței, Francois Mitterand, nici nu-i puteam pune alte întrebări decât cele legate de rolul său de promotor al democrației în lume, deci lider autorizat. Pe Piotr Lucinski, președintele Republicii Moldova, despre care știam că e KGB-ist, nu-l puteam încurca cu întrebarea dacă e, ci cum

vede el că activitatea sa folosește Republicii Moldova. Când a auzit de unirea cu România, a devenit uscat și retractil. Mai deschis a fost alt președinte al Basarabiei, Mircea Snegur care însă preciza „asta e pentru voi” dar dădea și răspunsuri pentru presă, din cauza asta mi-a fost și-mi este foarte drag. La întâlnirea Iliescu-Snegur de la Sculeni, se încheiase conferința de presă (în aer liber, pe un frig uscat) și am ridicat, totuși, mâna cerând să vorbesc: Președintele Snegur a făcut semn și a zis „pentru prietenul nostru de la Vaslui, ultima întrebare”, nominalizându-mă dintre cei câteva zeci de ziariști și lămurindu-mă cum e cu zona liberă preconizată, stabilită... de care nu s-a mai ales nimic!

Să reușești cam cât pentru 3 vieți a fost nevoie de energie fizică, nu glumă, forță spirituală (să cad pe subiect și să incit cu întrebarea), de îndrăzneală vecină cu riscul (Voronin m-a arestat lângă Palatul Parlamentului din Chișinău, și abia după vreo 3 ore am reușit să strig la un coechipier să-l informeze pe Snegur și chiar el l-a întrebat pe președinte dacă mă cunoaște sau sunt un spion). Deh, era șeful poliției capitalei moldovene și nu prea m-am mirat că a ajuns Președintele Republicii Moldova, pentru că s-a aflat pe felia serviciilor secrete în cârdășie cu Moscova.

Nu pot spune cât am răbdat de foame sau frig și nici câte răutăți am întâmpinat. Mai contau, după ce obțineam interviul cu personajul cel mai înalt din punct de vedere social sau al interesului jurnalistic?

Mi-a convenit ca o mânășă poziția de jurnalist bătaios dar nu neavizat, nu slab, nu jigodie. N-am speculat decât esența lucrurilor generatoare de idei care să folosească alor mei. Acolo nu eram nicicum prof. dr. Marin ci NOI care vrem să știm, să învățăm, să luăm exemplu, să fie democrație.

Și cu democrația asta... e un subiect cu titlu aparte: o fi existând ea dar, mereu, din ce în ce mai departe, ca și linia orizontului!

Ce-am urmărit: să fiu de folos, să impun chiar puncte de vedere utile și accesibile, dat fiind perioada de tranziție parcursă de România, confuzia generală și jaful în economie care s-a declanșat în țară, atacul asupra limbii române, dezintegrarea țării prin pierderea autonomiei asupra resurselor naturale, mentalitate nouă.

Nu m-am substituit nimănui.

Ce am realizat: observări, cu reveniri, cu suflet și prăpăstii sufletești, cu suferințe dar nu umilit sau înjosit.

M-am reprezentat pe mine, ai mei și ȚARA (acum, cât mai înseamnă ceva) cu demnitate inclusiv la tratativele ca ecologist român, cu Ioschka Fischer, ministrul de externe german, pe 2 decembrie 2001, la Budapesta.

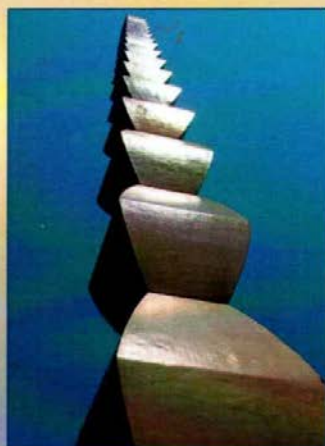
Pe ceilalți, i-am cam luat eu la întrebări... Dacă tot mi s-au deschis porțile pentru cei aleși...

**Nu m-am dus să mănânc sau să beau,
ci să gândesc și să învăț!
Mi-am umplut și sufletul!**

Încerc aici, cu alte mijloace, un altfel de istorie a unui timp, cu altfel de documente, generată de rolul de lider cultural și mai ales jurnalistic de peste 31 de ani, într-o tranziție cu întorsături pe care doar Domnul le putea ști, atunci, cu descurajare trăită azi. Vasluiul are astăzi aproximativ 44.000 de locuitori, județul 350.000.

Prof. dr. Dumitru V. MARIN

„SPIRALE” INTERNAȚIONALE
- Vasluieni pe spițe din roata istoriei -

Vaslui, 2013
editura pîm

a) MOMENT IEȘEAN

Fostă capitală a unui principat, Iașul e azi capitală culturală prin tot ce oferă (universități, muzee, biblioteci, teatre, reviste etc.), glorie, tradiție, ambiție, concurență spirituală etc., etc. Orașul are 388294 locuitori, județul, 968512, la 01.07.2021.

Iașul marilor iubiri care e mereu în dezvoltare, rămâne centru important de cultură și viață economică. Cam 100.000 de studenți vor să ia cu asalt lumea, anual. Universitatea „Al.I. Cuza”, „Petre Andrei”, „Apollonia”, Inst. „Gheorghe Asachi” și multe altele fac din oraș un promotor al noului și al speranței.

Universitatea „Alexandru Ioan CUZA” – Iași

Oraș universitar, deci cu potențial, capitală culturală, economică, socială a Moldovei - Iașul e un loc al marilor speranțe de azi, nu numai pentru tineret (și chiar în perspectiva unei regionalizări).

Spiritul concentraționar nu lipsește. Studențimea valoroasă se fixează și aici, absolvenții de top găsesc slujbe tot pe aici, mai mult, alte valori jinduiesc vreun fotoliu de prin municipiu.

Ziarul nostru care e în piață din 26 septembrie 1996, e și de Iași, și de Bacău, unde „poartă” informația cea mai diversă și inspirația proverbială locală inclusiv la Chișinăul care seamănă excepțional de mult cu acest municipiu și care a rămas mult în urmă ca dezvoltare. Mai sunt și alte ziare prin Iași.

Pe 14 octombrie (a oricărui an) Mitropolia devine centrul spiritual al țării: se adună fără greutate peste 1,5 milioane de credincioși să se închine moaștelor Sfintei Parascheva. Sângele fierbinte și proaspăt la începutul fiecărei toamne...este studențimea venită de pretutindeni să miște ceea ce numim viața municipiului și chiar a Moldovei. Câtă speranță seamănă acum în perioada studiilor pe bază de portbagaj se va vedea într-un viitor apropiat.

„...Dl. Dumitru Marin merită cea mai înaltă prețuire și ca savant, în calitatea-i de doctor în filologie. Pe acest tărâm s-a manifestat prin peste 60 de studii științifice publicate...”

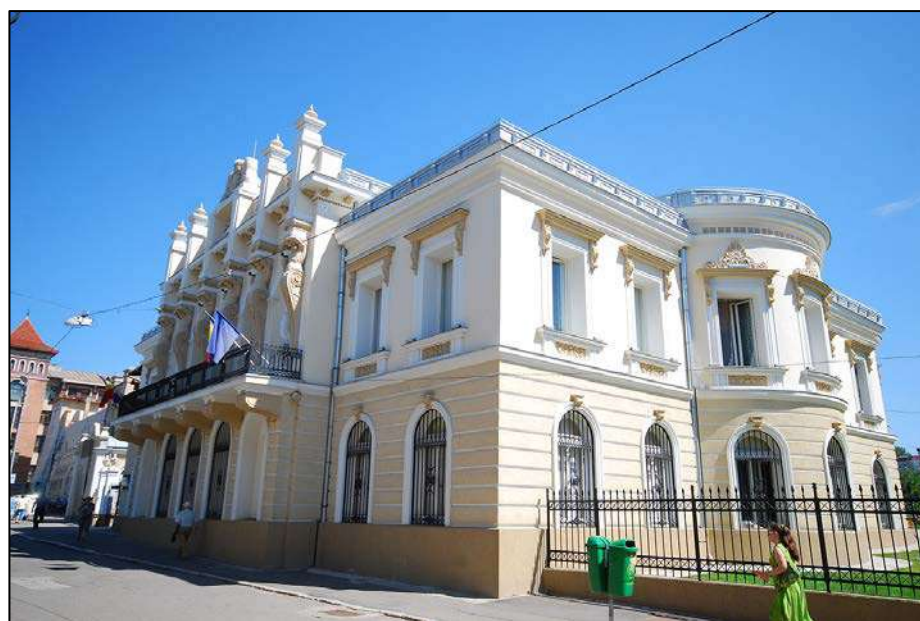
MIRCEA SNEGUR,

Primul Președinte al Republicii Moldova,

24 martie 2011, în volumul omagial „MARIN 70”).

Palatul culturii – Iași

Muzeul Unirii – Iași

Iașul a fost întotdeauna, de-a lungul istoriei, o așezare importantă, un centru comercial și cultural, de mare autoritate națională, devenit capitala Moldovei și, în 1859, principalul loc unde fierbea Unirea, Al. I. Cuza ajungând Domnul Principatelor Unite pe 24 ianuarie. TVV a apărut cu aproape 2 ani înainte de TeleM, alt post privat din țară și cu un an înainte de TVR-Iași. La data aceea TVV, adică Studioul de televiziune și radio Vaslui, emitea pentru $\frac{1}{4}$ din populația României și o bună parte din Basarabia.

A fost surpriza culturală a noastră ca inițiatori, pentru țară și Europa.

Să nu creadă cineva că ieșenii s-au grăbit să ne ofere vreun ajutor, deși noi ne-am făcut meserie de reporteri și oameni de cultură, am filmat și transmis de fapt pentru toată Moldova (inclusiv Basarabia), cu preferință pentru Iași, din cauza subiectelor interesante și valabile social, inclusiv după apariția celor două posturi TV, a câtorva posturi de radio și, evident, a existenței mai multor organe de presă. Am intrat într-o concurență care nu ne-a ajutat financiar, ci, dimpotrivă.

Mai mult, în condițiile în care nu exista nicăieri vreun fel de școală de presă, au plecat să slujească presa ieșeană destul de mulți dintre cei școliți de noi. Inclusiv în acest nou fel de muncă a existat hemoragia creierelor vasluiene, de altfel, vizibilă în toată istoria provinciei.

Atenție: Se pot observa ușor adnotările pentru 2021, ale unor texte mai vechi, cu specificațiile necesare.

b) MOMENT VASLUIAN

PRIMUL, PRIMA! ACUM, IN 2021: JUDETUL VASLUI:

- Atestare documentară 1375 (Vasziulak)
- Prima școală de „slavonie și lătinie”, 1803, Bârlad.
- Prima școală publică, Bârlad, 1832 (primară).
- Prima școală publică, Huși, 1833 (primară).
- Prima școală publică, Vaslui, 1841.
- Clasă reală al Codreanului, Bârlad, 1846 (gimnaziu).
- Biblioteca Vaslui, 1861, 22 noiembrie, donație înv. G. Hrisoscoliu școlii publice nr. 1, Vaslui.
- Ziar, la Bârlad – 1870, Huși – 1873, Vaslui – 1875.
- Gimnaziu Vaslui, 1890, liceu 1923.
- Bibliotecă publică, 1906, Bârlad.
- Primele posturi radio: 1916-1918, pe timpul Războiului, în parcul Copou, radio România (emițător), apoi apare rețeaua Unison (1993).
- 1951 – Biblioteca raională Vaslui.
- 1968 – s-a înființat județul Vaslui (orașe, Bârlad, Huși, Vaslui, Negrești).
- 1-3 iulie 1970 – Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” (Marin D.V. printre întemeietori) + continuă Prima carte despre FNUCT, 2010, 210 pag., autor D.V. Marin. A doua, 2020, **Festival semicentenar: 50 pentru 50(!) F.N.U.C.T.**, 332 p.
- Casa de Cultură Vaslui, 1972.

- 18 octombrie 1974, Muzeul județean de Istorie Vaslui.
- Statuia lui Ștefan cel Mare, în Vaslui,+ complexul de la Băcăoani, idem, contribuții directe.
- Post TVV, 5 decembrie 1990, Vaslui, prima emisiune – 24 dec. 1990.
- Monografia Liceului „Mihail Kogălniceanu”, 1990.
- Rețeaua **UNISON Radio**, 1993, Vaslui și 1994 – Bârlad, componente ale rețelei internaționale BBC. A colaborat și cu VOA (SUA) și Deutsche Welle/ RFG, TVRM/ Chișinău.
- Primul săptămânal (continua și astăzi) 1996, **MERIDIANUL de Iași-Vaslui-Bacău**.
- Prima revistă de după Revoluție, Vlăstarul/ L.M.K. A mai condus Onnyx.
- Prima Revistă internaționalizată, **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, 1 febr. 2015, Vaslui. Alte apariții locale ulterior, dar cu valoare și importanță mult mai mică.
- Cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile: Dumitru V. Marin, realizatorul singurului grup complet de presă din țară: Televiziune, 5 dec. 1990, Radio, iunie 1993, oct. 1994/Bârlad, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, revista M.C.R., activitate pe internet în mai multe conturi, inclusiv Facebook. A înființat prima Bibliotecă publică stradală privată, pe str. Frunzelor 2 (2020) și statuie=bust în aprilie 2021.
- Membru al Uniunii Ziariștilor din România (și vicepreședinte 2 decenii), membru al Ligii Scriitorilor români, ALPI (Iași) și al multor Cercuri și Cenacluri.
- Primul vasluian care tipărește peste 50 de cărți, 16 teme, peste 50000 de pagini.

– Primele recorduri mondiale în presă: interviuri cu 10 președinți de stat, 16 prim miniștri, Papa Ioan Paul al II-lea, patriarhii Teoctist și Daniel, mitropoliți, episcopi, preoțime, parlamentari, personalități românești și străine. A transmis în direct radio-televiziune din 32 de țări ale lumii, de pe 4 continente.

– Primul vasluian membru al Asociației Scriitorilor Români din America de Nord.

Rămâne în istoria locului ca UNUL CONTRA MULTORA.

Harta județului Vaslui

D.V. MARIN / 28.04.1941
Profesor, etnolog, JURNALIST,
romancier, istoric, monografist, promotor
in cultură, sport, politică, media.
Triplu RECORDMAN mondial.
Lumină revărsată în lume: 51 de cărți,
ziare, reviste, televiziune, RADIO;
UNUL CONTRA MULTORA.

Piața Civică – Vaslui

N-am de unde ști câtă vreme se va mai vorbi despre județul Vaslui în cadrul acestui fenomen de globalizare, când Europa devine o apă și-un pământ, adică și la noi va fi prea puțin necesară o structură administrativă pitică, deci județ sau comună mai mică.

Regionalizarea e mult prea aproape și greu ne putem împotrivi în fața marilor interese, un stat vasal ca al nostru. Vor fi avantajate marile orașe ca Iași, Bacău, Suceava și bogații de acolo, în timp ce Hușiul va scădea drastic dacă va fi acceptată și Republica Moldova în U.E. Și așa are un loc insignifiant.

Vasluiul și Bârladul vor sărăci progresiv, pe măsura retragerii filialelor locale, a slăbirii structurilor administrative. Vor sărăci tot mai mulți, vor rezista tot mai puțini

întreprinzători, viața culturală se va tot răci, limba română va fi așa de „modernizată” încât nu va semăna prea mult cu cea de la Revoluție. Pentru limba și neamul românesc se va face din ce în ce mai puțin, pe cât puterea banului unificator (globalizator) e mai mare.

Am ajuns să ne bucurăm măcar cu vreo echipă de dansuri (de copii) sau vreo formație schiloadă. E greu.

M-am bucurat să aud despre câțiva scriitori locali că-și lansează cărți și stau de vorbă cu publicul. Printre aceștia, prietenul nostru Val Andreescu, tot mai prezent cu autoritatea condeiului de poet, prozator, umorist. Despre asta va scrie el...

Cel mai mult mă bucur că se face porumbul. Grâul normal, orzul la fel, dar mămăliga (popușoiul) e bun, tare bun cam peste tot și astfel avem baza alimentară asigurată. N-o să fie miere (pentru că au fost ani grei - rău în apicultură) și fructe. Cum produsele turcești ne-au invadat, o să avem de gustat destule chimicale.

Viata politică... e moartă, afacerile-s pe butuci și e doar o mică bucurie să văd străzile dalate (Frunzelor, C.D. Gherea, Călugăreni, care s-au înfrumusețat în iulie - august) și intrările în municipiu asfaltate și modernizate.

De menționat că au trecut de mult momentele când echipa de fotbal Viitorul se batea pentru cupele europene, cum a fost cu Sparta Praga. Azi, TVV e online.

Poate...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 33 (902), joi, 18 august 2011**

TOT, LA TREABĂ!

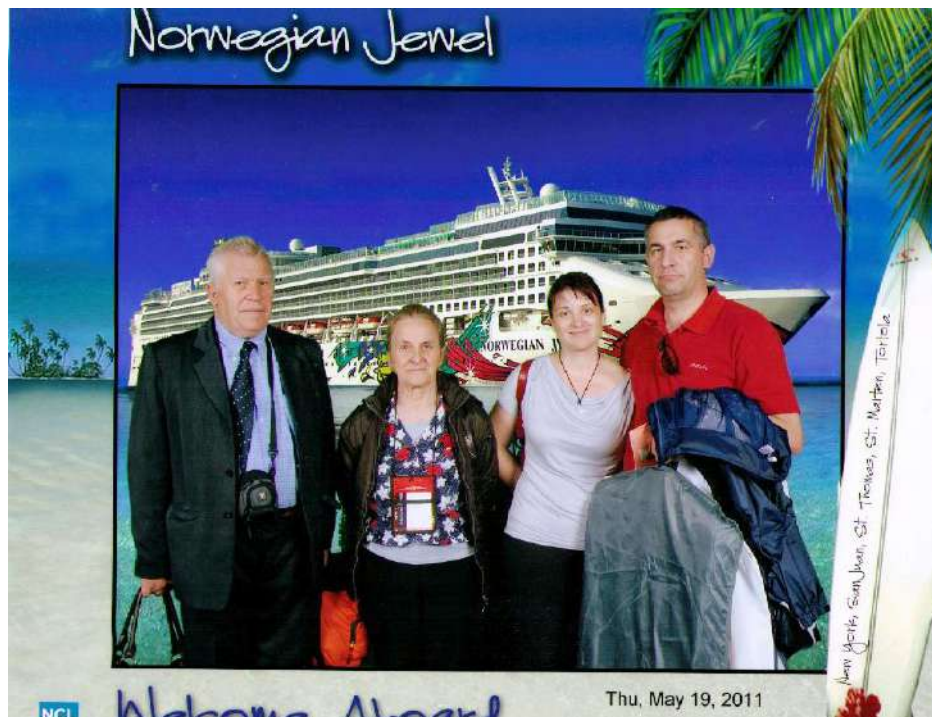
Cineva scria că n-am făcut ocolul lumii degeaba. Și e un adevăr; recenta croazieră în Caraibe v-a fost povestită pentru sufletele Dvs. din datoria mea de om de presă și lider în acest domeniu, măcar ultimii 31 de ani: a fost o altă experiență a unui om deprins cu munca și când se odihnește (pentru că mintea nu poate lenevi, dacă o ai...). Am fost buzunărit (căutat cu amănuntul) și când am intrat în avion la București, și la Amsterdam, și la Montreal, și la New York, și pe vapor și în Statuia Libertății... mă rog, filtre pentru teroriști!

Muzeul American De Istorie Naturala – New York

Nimeni n-a putut să-mi cenzureze simțirile și impresiile, pe care vi le-am transmis în acele corespondențe speciale. Să zăbovesc asupra lor ar fi... de o carte! Senzația că „cine

trebuie” din S.U.A. știe despre mine și ce-am mâncat și ce-am băut și ce-am făcut, am avut-o la Muzeul American De Istorie Naturala din New York (imens și la propriu și la figurat !), când (după zeci de controale) am fost acceptat cu un zâmbet! Curios, nu m-am simțit strivit de zgârâie nori și nici așa de mic precum pe străzile Moscovei. Poate din cauza aglomerației infernale din Times Square sau Brooklyn sau chiar în National Park, poate pentru că mă simțeam protejat de familie (fiul meu Sergius și soția lui Ina, ne-au purtat ca pe brațe!) ori, poate că am mai văzut mari orașe în Europa unde m-am rătăcit printre oameni!

Experiență de viață unică, această călătorie m-a eliberat psihic de toate dușmăniile dimprejur, de prostia colegială negativă a unora care-s egali cu mine doar în gândul lor

găunos, de două-trei nulități care se cred purtători de opinii publice, de problemele locale și imediate.

Nicolae Iorga scria că ești pierdut când te aștepti la recunoștință. Așa că nu-s pierdut și nici impresionat foarte, nici când vreun pinguin atacă vulgar pe net, insidios în vreun ziar sau, ca de obicei, se face a nu observa operă sau om (la o importantă aniversare, totuși!) vreun șefuleț de revistă o scaldă cu medalioanele. Să vă spun drept i-am crezut pe mulți, ca pe Mihai Apostu... apropiați! Hm!

Așa că, hai la muncă, neamule (adică eu...) pentru că nimeni nu-ți dă nimic, dar toată lumea se va înfrunta din partea ta de glorie, autoritate, competență și chiar avere! La chefuri și la pomană, nu lipsim!

Se dovedește încă o dată că fiecare trăiește (dar și moare) singur...

Realitatea socială în care trăim e din nou, bulversată de intenții materializabile legate de o nouă împărțire administrativ – teritorială, prima după 1968. Județul Vaslui este opera lui Virgil Trofin, fost prim secretar UTC, fost din Chițoc, fost dansator lângă mine (elev) în hora de la Podu-Turcului, în detrimentul Bârladului, ajutat apoi... să aibă un atac de cord ca adversar al lui Ceaușescu. Municipiul a ajuns ce este pentru că a fost centru administrativ.

Dacă județul se desființează, orașul va ajunge, repede, cel mai păcătos din Moldova pentru că nu are resurse și nici mari personalități să-l apere, să pompeze bani din buget. Și așa lumea pleacă de pe aici, puterea economică e foarte slabă, specialiștii se împrăștie, materia cenușie emigrează. Tinerii mai erau atrași de posturi bunele în structurile administrative, speranțele renășteau de la bugetari.

Numai să-și închipuie cineva cât de îmbâcsit va ajunge și-și ia lumea în cap! Din momentul desființării județului începe și marele exod și dispariția creației și creatorilor.

A nu se uita că în condițiile unor speranțe ale dezvoltării locale, a efervescentei deceniilor de la Revoluție, au fost posibile realizări urbanistice notabile, culturale de excepție, sociale, rare. Se va adevăra ce-am scris în 2006 în vol. „**TVV – 15... explozia**” că va rămâne unic acest Curent Cultural-Informațional, în consecință, cu promovarea unor talente și valori locale.

Dușmănia e dușmănie, dar recunoașterea unei REALITĂȚI ține de logică, bruma de minte, de personalitate. Va mai fi ceva asemănător cu TVV – Unison – Meridianul?; va mai avea municipiul echipă de fotbal (puternică) în Liga I, vor mai fi construite clădiri somptuoase ca Tribunalul, Finanțele, BCR, Palatul administrativ... etc.? Poate, doar, dușmăniile vor fi mai puternice!

Vasluienii NU POT CERE vreodată nouă organizare administrativ-teritorială.

Închei rândurile acestui editorial, tot despre TURISM, cu o constatare gravă: când oamenii nu se mai minunează de zgârâie nori, ce să le oferim noi? Răspund și celor care mă invidiază pentru realizările mele, inclusiv pentru această croazieră în Caraibe, cu un fel de proverb: să fiu o zi rege, muncesc șase ca un sclav; trei săptămâni de odihnă, deconectare, instruire pentru un an de muncă serioasă, concretizată în 3 cărți (istorie culturală, presă), la ziar, la fermă și oriunde a fost nevoie! Chiar că munca ne menține! TOT, TOT, LA TREABĂ!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 24 (893), joi, 16 iunie 2011**

VASLUIUL ÎN 2021

IMPERIUL CULTURAL „M” FOAIE STATISTICA PENTRU PUBLIC

Pentru amatorii de statistici și pentru cei grăbiți după cifre și evenimente:

– Ani de muncă.....	din cei 80.....	64
– Profesii (profesor, inspector în cultură, jurnalist, întreprinzător).....		4
– Ani de studii: generale, liceale, facultăți, doctorat la București.....		28
– Locuri de muncă.....		9
– Sancțiuni / decorații.....		0
– Cărți scrise – tipărite – manuscrise.....		52
– TVV, telespectatori în cifre, momente (înființată în 1990).....		500.000
– Reviste conduse.....		3
– Ziare înființate și conduse.....		2
– Microbiografii în Enciclopedia Presei Românești (2012).....		9
– Microportrete în Dicționare cu personalități.....		14
– Membru UZPR, Liga Scriitorilor, Asociația Scriitorilor Români din America de Nord		
– Pagini tipărite – în cărți.....		22000
– în reviste.....		4000
– în ziare.....		15600
– Altele (afișe, scrisori, cereri...).....		?
– Cărți cu autografe primite, cu aprecieri pozitive...		883

Autografe acordate pe cărțile proprii.....peste 10.000
 Articole publicate în cele peste 35 de publicații,
 Aproximativ 3000
 Cărți tipărite..... 51
 Cărți donate bibliotecilor, inclusiv străine.....3000
 Elevi la care a predat în cei 36 de ani, aproximativ 6000
 Participanți la „Școala de presă” peste 500
 Țări vizitate.....32
 Personalități intervievate (fără„eroii reportajelor”),1088
 Președinți de stat.....10
 Prim-miniștri.....16
 Miniștri (mulți).....?
 Oameni de cultură și știință, artiști etc. aprox.....1000
 Ierarhi.....aproximativ 80
 Aprecieri primite în scris: 70+75+11+77+ 60+.....304
 Avere:.....„nu sunt bogat, dar nu sunt sărac”
 Stare familială: căsătorit de 60 de ani, 3 copii, 9 nepoți,
 1 strănepot
 Prieteni.....puțini
 Dușmani.....mulți
 Invidioși.....și mai mulți!?
 80 – ani; 31 – TVV; 29 – Unison Radio; 25 – ziarul; 51
 de cărți; aproape 7 ani de la apariția M.C.R.

Eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată!

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 15 (1998), joi, 15 aprilie 2021

II.

ÎN LUMEA LARGĂ

1. ANGLIA

Ca un fel de ținut de vis după atâtea lecturi și filme, nu un ținut al făgăduinței ci potolirea curiozității și confirmarea unei realități generate de atâtea informații și laude. N-am fost sub semnul legendei... ci al unei realități asigurate de prestigiosul post de radio.

LA... B.B.C.!

Când citiți aceste rânduri, poate, eu sunt pe malurile Tamisei, adică în Londra lui Blayer cel războinic! Dacă sunt sănătos, dacă nu izbucnește războiul, dacă...

Fac parte dintre puținii oameni ai acestei țări, oarecum purtați prin lume, mânat de probleme și interese. Ar fi prima oară când merg altundeva și pe ceva bani ai altora, pentru că mă aflu în postura de invitat al BBC World Service în calitate de om de presă. Și, atunci când reprezentanții Albionului m-au chemat alături de alți 8 reprezentanți ai celor peste 120 de posturi de radio din țară cred că am găsit posibilitatea unui schimb de experiență profitabil de ambele părți. Ar fi deci, în primul rând, autoritatea și audiența celor două posturi de radio Unison care reprezintă, în teritoriul național, județul nostru; ar

fi aprecierea obiectivității noastre în cei 9 ani de existență; ar mai fi credibilitatea partenerului...

Intrare la B.B.C.

Încerc să „zic” o realitate: că se aude până-n Londra, de Vaslui, prin intermediul mijloacelor de presă pe care le conduc!

Mai spun că, pe unde-am fost, am reprezentat și județul și grupul de oameni cu autoritate și greutate a cuvântului.

Invitația BBC World Service mă onorează dar mă și obligă. Deci, și acolo, ca și aici, contați pe mine !

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 18 (355), 6-9 martie 2003**

LA... B.B.C.

Și astăzi poporul român mai ia la cunoștință direct realitățile lumii, prin reprezentanții săi, pentru că altfel imaginile TV n-au „limite”.

Important e dacă aceia mai simt românește sau îi mai reprezintă în vreun fel pe ai noștri.

Pe aici, prin Londra, ROMÂN sunt!

Vă redau, pe scurt, programul zilelor de joi, vineri, sâmbătă.

Joi, 6 martie 2003

9.30 - întâlnire cu Zdenka Krizman, șeful pentru Europa a BBC;

10.00 - vizită la secția română a BBC;

11.00 – discuții cu Ruxandra Obreja, din conducerea secției române a BBC;

11.30 – directorul adjunct al BBC WS, Nigel Chapman, a avut o întrevedere cu românii;

12.00 – emisiune radiofonică; cu noi în transmisii directe; (M-am adresat tuturor românilor... din Londra!)

14.30 – 17.00 – vizitarea studiourilor BBC.

Vineri, 7 martie

09.00 – deplasarea cu trăsura la universitatea Oxford;

11.00 – vizită la postul de radio Fox FM de la Oxford, care aparține de Capital Radio Network;

12.30 – prânz la Oxford, apoi vizitarea orașului; la întoarcere, delegația s-a oprit și într-o localitate rurală.

Sâmbătă, 8 martie

Dimineață - turul Londrei și o plimbare pe apă, pe Tamisa.

După-amiază - program lejer;

Seara – dineu de adio împreună cu reprezentanții BBC.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 19 (356), 10-12 martie 2003**

CE-AM VĂZUT LA LONDRA?

Turnul Babel, cu mulți negri și galbeni, adică invazia de străini pe teritoriul cel mai conservator cu putință.

Oameni singuri și însingurați care pur și simplu dispar de pe străzile necomerciale după ora 9 seara. E vorba mai ales de englezii care n-au resentimente (par?) față de veneticii de pe toate continentele dar îi evită și, se apără astfel.

Amabilitatea excesivă, iar din partea românilor de la BBC căldură și ospitalitate.

Curățenie peste tot, cu grijă pentru amănunt și mare prețuire pentru fiecare palmă de pământ.

Ploaie și vreme schimbătoare (de câteva ori pe zi).

Străzi vechi și înguste cu tot felul de piloni printre care se strecoară cu ușurință inimaginabilă omnibuzele etajate.

N-am văzut, n-am auzit de accidente dar am auzit și văzut sirenele și rapiditatea cu care se deplasează mașinile poliției.

Polițiștii par elemente de decor. Practic nu intervin, nu legitimează, nu adresează procese-verbale. Unde se parchează ilegal se pune o somație de plată pe parbriz.

N-am văzut decât mult prea puțini copii și aproape deloc femei frumoase.

Agricultură... sub 1%. Cum de-or fi mâncând ăștia atât de bine și variat când agricultorii s-au preocupat doar de boala vacii nebune?

(restul... pe altă dată...)

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 20 (357), 13-16 martie 2003**

CE-AM MAI VĂZUT LA LONDRA

Încerc să vă spun câteva dintre impresiile la fața locului știind că neam de neamul meu n-a mai fost la Londra și convins că neam din neamurile unora dintre Dvs. nu vor ajunge vreodată pe acolo. Literatura e una (și am citit din marea literatură engleză destul) și realitatea azi e cam alta. Și, cum m-am tot gândit acolo ce pot comunica aici (dovadă filmele făcute), încerc să vă fiu util. Am văzut :

Londonezi... aproximativ 40%, mongoloizi, chinezi, arabi, indieni etc. deci „galbeni” cam 40% și negri 20%;

Străzi înguste, scurte, între clădiri vechi cu 4-5 etaje, de o uniformitate de speriat; dar toate purtând însemnele bogăției și vechimii;

Clădiri cu turle, cupole sau însemne aurite (ca și în alte foste capitale de imperii: Moscova, Budapesta, Viena) cu ferecături de aur ale unor interioare (la noi, doar, în biserici);

Cât este de legat un oraș de apă și... lacuri. În toată Londra sunt doar 2-3 parcuri deși orașul se întinde pe 70-80 km. Unele clădiri au mici parcuri pe lângă ele. Dar, Tamisa care... face toate paralele (vreau să spun... din turism!);

Tower Bridge este un pod peste Tamisa situat în Londra. Podul a fost construit între anii 1888-1894 și leagă partea de sud cu nordul orașului. Lungimea totală a podului este de 244 m.

Inima Albionului este centrul finanțelor mondiale (bănci de tot felul), centrul de electronică, de calculatoare și informatică, centrul turismului insular;

Au dispărut: smogul, coșurile fumegânde de fabrici, uzinele poluante, mineritul... Mă tot întreb cu ce-și câștigăăștia existența... și răspund (de la fața locului): cu servicii în informatică, turism, comerț, transporturi. Apropo de transport: au câteva linii de metrou (aglomerate, nu glumă) și n-am simțit nicăieri miros de motorină sau benzină... (deci au filtre cât trebuie).

În oraș nu vezi autoturisme staționate pretutindeni (ca în București). Sunt elegante, scumpe și, probabil, în parări subterane sau duse la periferie în parări de peste 10.000 de bucăți.

La serviciu, B.B.C.-iștii noștri, ca și mulți alți funcționari superiori, merg cu metroul, autobuzul, taxiul, mașina personală (în trafic nu și parcată). În centru e... liniște și turism!

Slujba e la ore convenabile, întreruptă pentru masă și este principala preocupare a vieții, dar cu calm.

NU SE FUMEAZĂ nici pe stradă, nici la locul de muncă. Doar în spații special amenajate!

În zile de meci e nebunie în oraș. Abonamentele la meciurile Arsenalului sunt epuizate cu 6 luni înainte.

N-au grija zilei de mâine...

E interesant?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 21 (358) 17-19 martie 2003, editorial**

TOT DE LA... LONDRA

Impresiile de mai jos pot fi și ale Dvs., dar îmi asum paternitatea pentru că sunt de la fața locului. Rămân și ca „documente” de epocă...

Sintetic:

Statul nu are în proprietate aproape nimic. Poate șoselele, drumurile, apele. Dar controlul statului e mai mare ca la noi prin impozitele legale și locale, amenzi și prin sistemul autorităților.

Se construiește foarte puțin în Anglia. Asta pentru că pe acolo nu sunt cutremure, revoluții, războaie și alte „posibilități” de dărâmat, ca apoi să se reconstruiască.

Proprietatea e sfântă. Cei care au avere o păstrează, cei care n-au, reușesc uneori cu mintea și cu... noutățile în

informatică să mai adune ceva. Primul gând e locuința pentru că, chiriile sunt foarte mari.

Mănâncă bine toți (6-7 feluri de mâncare), au siguranța zilei de mâine, dar toți sunt datori! Datori unul la altul, la societăți, la bănci, se păzesc unul pe altul doar pentru a-și recupera datoriile.

Pentru plățile în avans înlesnirile sunt excepționale: până la 1/2 din prețul zilei. Cu cât termenul în devans este mai mare, cu atât se plătește mai puțin, iar după data convenită (contract scris sau verbal) penalitățile sunt de 2 ori mai mari. Din această cauză, exactitatea plăților e aproape perfectă. Rezervările sunt practici curente.

**Roata din Londra,
cunoscută sub numele de „Ochiul Londrei”.**

Nu sunt câini și pisici la vedere, pe străzi sau în parcuri (cu lesă). Cine vede un patruped sună la mediu și, la sfert,

aceștia sosesc. O pisică se dă cu acte ca și un copil în plasament familial.

Heatrow – principala poartă aeriană este un oraș industrial cu mulți kilometri de bandă rulantă și zeci de camere pentru public.

Supraveghere video, cam peste tot.

Și multe altele...!?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 22 (359) 20-23 martie 2003**

ALTE IMPRESII DE LA LONDRA

Impresiile pot deveni convingeri (și influențează comportamentul) pentru care să acționezi. Din ce auzi sau vezi poți „scoate” sugestii, idei de afaceri, moduri de comportament. Scopul rândurilor din acest serial nu e să vadă lumea ce sculă aș fi eu, ci să aibă la ce reflecta dacă ar fi văzut ce-am văzut eu. Visez clar scopul utilitar, inclusiv pentru sufletul doritor de... turism.

Poate, cândva, va fi și la noi cam la fel dacă știm să învățăm, să „ardem” etapele pentru a ne sincroniza cu civilizația în formele ei cele mai înalte.

Fiecare, sau aproape fiecare unitate, are pliante de prezentare. Cu schema sau harta orașului, cu obiectul de activitate și cu... figuri feminine dar și principalele elemente de informare și comunicare.

Calmul englezesc se simte la „băștinași” pentru că ceilalți gâfâie din greu și accelerat să-i ajungă sau să-i depășească.

Nu pare că oamenii au probleme de viață. Viața uniformă și lipsa competitivității „personale” dau aerul conservator. Mongoloizii și negrii dau culoare și „sânge proaspăt”.

N-am observat a fi probleme rasiale (în capitală, dar... în teritoriu ?)

Libertate de expresie excepțională dar... supravegheată. Cred că mai ales video.

Cine nu există pe publicitate, nu există. Informația de acest tip e ca fulgul de zăpadă: îl vezi dar se topește repede. Unde există informatică există și media „profilată” pe acest gen de servicii.

Într-un sistem unde disciplina este conservată prin legi, poliție, regulamente și amenzi, curățenia este cum trebuie. Explozia de pe stadioane este determinată de ruperea chingilor civilizației. Nu de acolo sunt vestiții hooligans ?

E mai mare libertate la noi. Aspirăm noi la Uniunea Europeană, dar ăștia vor pune șaua pe noi și vor face legea! Va fi mai multă bunăstare dar mai puțină libertate de acțiune, deci plictiseală (nu?).

La Paris am văzut aspiratoare de praf și gunoaie de pe stradă care semănau cu o roabă cocoșată. La Londra probabil că nu e nevoie pentru că nu e praf, iar pentru chiștoacele aruncate pe stradă (pe nevăzute) personalul are un fel de baston cu clește la capăt cu care îl ia când îl vede (la noi cândva erau cuie în vârful bastonului...).

O dată pe săptămână, pe o stradă anume, e târgul de vechituri. Se găsește aproape orice, la persoane de toate vârstele. E un spectacol fără muzică pentru că e doar o rumoare liniștită generată de tranzacții în șoaptă. Probabil or fi și hoți în aglomerația asta, dar...

Castelele – vilele – palatele regale par modeste și se îngrijesc perfect.

Nu mi s-a părut că istoria este preocupantă pentru cetățeni. Există prin edificii și... atât. Habar n-am dacă oamenii ăștia pot muri din dragoste ...

(Pe curând cu altele).

Al Dvs. Servitor... cu informațiile...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 23 (360) 24-26 martie 2003**

...la OXFORD!

În toată lumea sunt locuri emblematice pentru o țară: Oxford și Cambridge sunt efigii universitare pentru Anglia unui mileniu.

Ca oraș, Oxfordul păstrează patina vechimii ca și Londra. Am luat masa într-un local aflat lângă Universitate, crâșmă de 400 de ani!

Am văzut de la o oarecare înălțime panorama unui oraș cu destule monumente dar mascate de casele tip, adică acele blocuri de 4-5 etaje care urmăresc de o parte și de alta șoselele mereu înguste și întortochiate. Străzile comerciale sunt mai largi, arterele de circulație pe ici pe colo supraetajate dar cu autoturisme bară la bară circulând cu multe mile pe oră...

Excursioniști... mulți. Faima Oxfordului cheamă pe oricine trece Canalul Mânecii. Lumini multicolore, firme lângă firme, risipă de energie electrică sau lumină rece pe străzi și în magazine.

Universitatea OXFORD

Dar, aproape nimeni, nu s-ar simți trecut prin Oxford dacă nu a văzut măcar unul dintre Colegiile acestui oraș de legendă.

Vă pun câteva întrebări, poate știți să răspundeți:

Câte colegii sunt?

Cam ce vechime au?

Câți studenți sunt?

Câți profesori?

Cam cât costă un an de studii la Oxford?

În afară de Bill Clinton, cine a mai studiat acolo?

Știți în ce constă autoritatea unui absolvent de la Oxford?

Dacă vă spun că m-am săturat să tot număr miile de lire sterline pe care le plătește un student anual, că nici fiii de regi nu se îngrămădesc acolo și că fiecare profesor are un singur student ca „obligație de catedră”...

E interesant să aflați?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 24 (361), 27-30 martie 2003**

OXFORDUL... LUMII!

Orice excursionist obosește să tot „înghită” informații asemănătoare. Ca să înlăture această posibilitate fiecare oraș englez îți prezintă mereu altfel „marfa”.

Emblematicul Oxford înseamnă, mai ales, mediul universitar. Fondat către anul 700, cu universitate imediat după 1200, purtând cu mândrie patina vremurilor glorioase, orașul își are poezia sa și mai ales legendele sale. Chiar obosit, omul are ce vedea.

M-a interesat și ce face faima numeroaselor colegii (universități).

New Colleges, înființat după 1200, ar fi al 2-lea din cele 39 care funcționează, cu studenți și profesori în număr egal. Cine ajunge la Colegiu are ceva în cap, nu glumă, și bani: cam 30.000 lire pe an (o liră - azi 52.000 lei), dar e deja un nume, vânat pentru valoarea sa peste tot. Leafa unui profesor (subliniez: are un singur student, cu cameră alăturată) este de peste 100 milioane de lei în timp ce la noi e între 3 și 10 milioane.

Ce-am putea „împrumuta” de la ei? Probabil seriozitatea, decența și... standardul ridicat al existenței!

Universitățile, bisericile, crâșmele, zidurile fac din Oxford o lume aparte, modernă în același timp. De fapt distanța dintre Londra și Oxford (de circa o oră) nu prea există când e vorba de curățenie, muncă, purtare civilizată, mai ales că de-a lungul șoselelor sunt tot felul de unități de alimentație.

Pentru mine a existat aici, mai ales, postul de radio Fox unde am învățat repede și binișor că ne așteaptă zile grele dacă nu facem cât mai repede ca ei.

Cam cum trebuie... în toate domeniile !

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 25 (362) 31 martie-2 aprilie 2003

B.B.C. E CU NOI!

Puțini știu că fostul director al BBC-România (deci, secția română), Cristian Mititelu este originar din județul Vaslui, deși în acești ani de colaborare nu a mai călcat pe aceste meleaguri.

Poate tot puțini știu că la formarea rețelei de radio care retransmite emisiunile BBC am contribuit și noi. Nu dezinteresat (pentru că aveam nevoie de autoritatea și de știrile lor, de presă serioasă) dar am pus umărul. Așa că BBC are în România cea mai vastă rețea de retransmițători, cu investiții minime!

Ar fi ușor să spun că ne-au acordat vreun sprijin special dacă ar fi fost ceva, ceva. Deci ne-am dezvoltat și existăm „pe picioarele noastre”.

Relația BBC – Unison Vaslui e de mare comunicare și respect! Echipa BBC e de mare calitate, dar...

- Când printre cei mai apreciați de acolo e Cătălin Striblea (pe care noi l-am descoperit, în clasa a X-a fiind);

- Când Cristian Mititelu ar fi de pe aici (s-a pensionat);

- Când Răzvan Scorțea, un tip cu totul deosebit preia conducerea BBC în limba română...

- Când putem oricând transmite și noi prin ei relatări cu subiecte interesante...

B.B.C. e... cu noi?

M-am bucurat revăzându-i la Sinaia (joi și vineri – 18-19.03.2004) pe reprezentanții de frunte ai celei mai prestigioase instituții de presă îmbrățișându-mă cu efuziune și respect.

Dincolo de mândrie personală pentru asemenea înalte amicitii rămâne, cred, conștiința că amărăștenii de pe aici ne-am impus respectul și prețuirea lor.

Că nici nu duc lipsă de prieteni, mai mult sau mai puțin interesați, cum, la alt nivel, nici noi nu ne plângem...

Mai zic: dacă în numele TV Vaslui și Unison am colindat Europa, chiar nimic din ce-am realizat noi pe-acolo n-a făcut nume bun?

Oricum, vocea noastră s-a auzit la BBC și sperăm să se mai audă.

Așa pentru noi, toți: poți să ai prieteni de mare valoare fără să ai valoare?

B.B.C. e, sigur, cu noi!!!

Prin aeroportul Heathrow s-a deschis de fapt, fereastră asupra Angliei, așa cum este ea.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 23 (499) 22-24 martie 2004**

**D.V. MARIN, ambasadoarea Marii Britanii la București,
reprezentanta BBC, Dan Marin**

15 mai 1994

**la recepția de inaugurare
a postului de radio UNISON Vaslui**

**Ioschka Fischer, ministrul de externe al Germaniei,
2 decembrie 2001, Budapesta:**

*„voi românii, veți avea un rol mai aparte în Uniunea
Europeană, pe care o vom lărgi...”*

Dvs. (n.r. DVM) sunteți un tip deosebit.”

2. AUSTRIA

Am parcurs diferite rute în perioade diferite. Cu ocazia Campionatului European de fotbal din Elveția, am dormit o noapte lângă cea mai vestită pârtie de ski din lume, ghidați cu GIP.

Panoramă Innsbruck

Innsbruck-ul ne-a primit cu întuneric pentru că am ajuns noaptea târziu, și am plecat devreme. N-am găsit cine știe ce deosebiri față de Predeal-Sinaia, poate doar unele servicii mai atent oferite. Vestitele pârtii sunt emblematice pentru toată țara care ne-a supt petrolul și a spulberat băncile (B.C.R.), infeudându-ne pentru alți mulți ani în cadrul U.E. Când l-am întrebat pe Fischer despre țințarul politic de așteptat (în 2001) a surâs spunând că va fi liberă circulație deci liber și la concurență, să facă și ai noștri ce pot. Oricum, el știa ce ne așteaptă ca țară liber ocupată.

Austria în sine e poleială în aur, răceală nordică, amabilitate comercială, interes economic. Am avut impresia că nici tramvaiele nu se mișcă fără profit imediat.

Viena e superbă. Curată, organizată, distantă și... insensibilă. Se observă ușor că a fost capitală de imperiu, după aurul afișat pe clădiri, biserici, alte instituții, pe palate și Săli de spectacole. Mă așteptam la o altă atmosferă mai ales că era

un concert cu un român la Operă unde n-am găsit bilete pentru că erau abonamente. Am fost în parcul prin care se plimba Beethoven, unde am văzut și statuia, și pădurea, și crâșma și am ascultat legende de altădată, inclusiv confruntarea muzicianului cu împăratul Napoleon.

**Statuia lui Ludwig Van Beethoven –
parcul central din Viena**

Despre legăturile noastre cultural-istorice, nu mare lucru pentru că în afară de scările pe unde a urcat Ciprian Porumbescu și Arboreasa lui, n-am prea vibrat, mai ales că niște polițiști ne-au stricat buna dispoziție. Autostrada ne-a invitat către Budapesta. Îmi pare rău că n-am reușit să scriu mai multe atunci, pentru că multe secole, mulți români au trudit pentru Gloria și bogăția acestui neam, stăpânitor până și când turcii au trecut peste el, ca să nu amintesc de împăratul Napoleon al Franței.

3. BULGARIA

Popasuri la Grivița cu 50 de copii în excursie, apoi la Plevna și Sofia. A fost șansa mea de a ieși din țară, până la Revoluție, organizând excursii cu elevii, an de an. La Grivița am realizat câteva vacanțe la rând, programe artistic-patriotice pentru că am urmărit educația acestora. Plevna avea un monument închinat eroilor români, lângă care am „fraternizat” cu aromânii tare asupriți pe acea vreme, și azi chiar, într-un clar proces de pierdere a identității. Am realizat atunci, în 1987, cât de mici sunt deosebiri de dialectul aromân și chiar față de meglenoromân și istroromân, cât de puțină vreme le mai rămâne acestora până să dispară și ca popor și ca limbă. Că vor fi sprijiniți... doar vorbe, pentru că, chiar limba română e puternic subminată ca primă etapă înspre dispariție. N-am putut bănui că procesul acesta va fi așa distructiv-accelerat pentru românii de azi (2013...).

**Clădirile Adunării Naționale și
Academiei de Științe din Bulgaria**

Prin Sofia și alte orașe bulgărești am trecut în drum spre Grecia, dar în mod interesat am fost la Varna și la Nisipurile

de Aur. Azi mă mir tare cum cei câțiva metri de plajă (ca lățime) pot submina – înlocui imensele plaje de pe litoralul românesc. Deh! Fentele istoriei.

Nisipurile de aur – Bulgaria

La întoarcerea din Grecia ne-am închinat la catedrala din munți, Sf. Kiril, o construcție imensă, mai mare decât catedrala metropolitană din Iași deși e un loc foarte greu accesibil și izolat.

După cele văzute în alte părți ale lumii, nici măcar vreo biserică nu m-a impresionat mai mult decât mulțimea turmelor de oi cu măgarii lor și comerțul cu țigări de contrabandă. Bulgarii au un stil de viață asemănător cu românii și dacă n-am rămas cu gura căscată în alte părți ale lumii, aici... tot țară ocupată și săracă a fost !

În Bulgaria: Plevna și Grivița nu mai spun nimic, Sofia e ca și Bucureștiul, adică mocirloasă și cu gropi. Mănăstirea Krila, din munți, e mult mai mare și mai impunătoare ca Mitropolia din Iași.

4. CANADA 2011; 2012; 2018

MONTREAL, LA EL ACASĂ, ÎN CANADA

Sunt convins că rândurile de față folosesc multor cititori sau ascultători. Măcar și pentru că unora li se pare că pe acolo-s numai patrupede cu colaci în coadă.

Mai întâi, ce-am făcut în Canada și Statele Unite vizitate în perioada 7-28 septembrie 2012.

Biblioteca Națională din Montreal

Vizita la Biblioteca Națională din Montreal și întâlnirea cu doi scriitori de origine română a fost instructivă (pentru

oricine), dat fiind operativitatea cu care cititorul/vizitatorul e servit, mai ales datorită sistemului informatic bine, bine pus la punct.

Regretul meu cel mare e că-s foarte puține cărți în limba română (câteva sute) cu foarte puțini autori de valoare și ne-variate ca temă sau specialitate. Discuția reluată, cu un redactor de la Televiziunea (Radio) Canada a avut concluzia că: sunt foarte puține cărți în limba română, nu există nici o bibliotecă pentru cei 55.000 de români din Montreal (aproximativ 200.000 în toată Canada), doar o singură librărie – celelalte neavând și carte românească.

Se vorbesc 112 limbi în Canada dar comunitatea românească este divizată și neorganizată. Mulți nici nu vor să audă de limba română din convingerea că sunt dezavantajați copiii lor.

L-am reîntâlnit pe Cătălin Popescu, un inginer deosebit de deștept (felicitări și urările de bine pentru fetița lor), pe Corina și George Câlțan care cred că totuși, limba română are viitor și în aceste condiții.

Complexul olimpic a fost din nou uimitor (ca și Biodom) de la înălțimea celor 145 metri ai turnului înclinat (în Guinness Book), am admirat (și fotografiat) până și Oratoriul de pe muntele „Mont-Royal”. Numele Nadiei străjuiește panopia medaliatilor olimpici din 1976, figura gimnastei fiind prezentă în memoria publică de azi. Farfuria zburătoare (cu anexele) e chiar impresionantă.

Am revăzut parcuri, orașul subteran din centrul Montreal-ului ca și blocurile de 60-80 de etaje. Am înțeles de ce viața e scumpă în Canada.

Biodomul de la Montreal

Dintre observațiile directe:

- Cartea și lectura nu prea fac obiectul atenției populației.

- Școala urmărește să crească clasă muncitoare, fără stimuli sociali pentru tineretul școlar. Nădejdea performanței este doar în școlile private.

- Sportul se bazează pe inițiativele private, nu există campionat de fotbal (ci, doar cuplat cu Statele Unite) deși sunt sute de terenuri cu iarbă, cu gazon artificial în oraș. Ziaristul Ardeleanu de la „Pagini Românești” era și crainicul unei săli de fotbal, cu 3 terenuri (și o cupă în desfășurare). Ne-a povestit multe lucruri noi.

- Problema locurilor de muncă... e serioasă! Nesiguranța pentru slujba de mâine e clară, dar statul îi ajută pe oameni și pe prăpădiți cu sume care le asigură minimul de trai.

- Am văzut zeci de cerșetori și oameni care au renunțat la lupta cu viața.

- Am văzut (în mai multe rânduri și locuri) drogați... cu manifestările specifice.

- Relațiile interumane sunt tare limitate, țara însăși se autodenumea cea „a celor două singurătăți”.

- E o circulație infernală pe o infrastructură bine pusă la punct. Timpul se măsoară în „X minute de mers, cu mașina”.

- E absolut impresionant sistemul șoselelor (autorute în lung și în lat) cu milioane de autoturisme în trafic alături de camioane de 30-60 de tone în deplasare. Benzina flotează în jurul a 1,5 dolari litrul, în State e la jumătate.

- Copiilor li se acordă atenție specială. Până la 12 ani nu pot pleca neînsoțiți nici pe stradă, nici de la școală.

- Străzile sunt curate, semaforizarea bună. În orașelul chinezesc era mai multă animație.

– Serviciul de biciclete pentru populație (al primăriei) e teribil. Sunt foarte, foarte multe biciclete în tot Montreal-ul.

– Despre moralitate e tare greu de discutat. E altfel decât în Europa!

Pentru cine vrea să gândească, are ce învăța de pe acolo, chiar dacă e greu de ajuns, dar personal nu îndemn să plece. Pentru că tot acasă e mai bine!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 40 (961), joi, 04 octombrie 2012**

DE DEPARTE, CANADA

De poate două decenii am servit comunitatea vasluiană cu gândul, imaginea tv, cu pixul, cu sfatul, cu ce-am considerat că este mai bine. Pentru c-am avut curajul să înfrunt buni și răi, nu mă pot mândri cu prietenii. Am spus și am scris întotdeauna ce-am gândit și nu ce-au vrut alții.

Din nou mă aflu pe alte meleaguri și nu-mi încălc obiceiul de a transmite ce simt și ce gândesc, nu ce mănânc și beau.

Un zbor de 1.100 kilometri până la Amsterdam, fiind prea obosit, l-am consacrat somnului. Și... pentru că vremea închisă din Europa nu mi-a lăsat prea multe ferestre spre pământ, prima observație din Olanda e că oamenii ăștia n-au avut la îndemână decât riglă și colțuri. Câmpurile sunt drepte, unghiulare, pătrate, niciodată cu rotunjime. Întotdeauna excelent lucrate, și de sus, și de mai jos, am observat rânduiala și perfecțiunea lucrărilor pământului. Aeroportul din Amsterdam e imens. Știam că Portul maritim e cel mai mare

din Europa dar nu și acesta. La aterizare ori decolare avioanele se mișcă mai ceva ca taxiurile la noi și m-am mirat că așteptau (mult) câte trei la decolare pe pista cea mai lungă pentru că sunt aeronave de toate tipurile pe câteva zeci de piste.

O haraba mare cât un bloc (Boeing) a înghițit peste trei sute de oameni cu tone de bagaje cu visuri, pasiuni, certitudini, și bătrâni și copii, în general populația activă...

Aproape șapte ore peste ocean, până la Montreal, peste Atlanticul cel capricios. Compania KLM și-a demonstrat priceperea cu monitoare de televiziune individuale, comunicarea datelor de zbor, filme, desene animate, informații în limba engleză (vă amintiți că am scris că mai toată lumea se va exprima într-o limbă care va semăna cu engleza...?!). Aceasta este limba de comunicare în lume.

Am mers de la răsărit la apus, deci pe soare tot timpul! N-am văzut prea mult, nici din teritoriul Canadei, de altfel stâncos, muntos și lipsit de așezări umane, când citeam pe monitor, că temperatura exterioară, la 10.500 metri altitudine este -62 grade Celsius, îmi închipuiam că nimic nu mișcă prin munții aceștia numeroși și neprimitori.

Animația aeroportului Trudeau era comparabilă cu cea din Europa (adică București și Amsterdam). Dar... Montrealul e un oraș de culoarea vișinelor putrede, betonat până în străfundurile pământului (adică aproximativ cât omul a putut pătrunde). E aglomerarea pătratelor cu cvartaluri de blocuri, în care omul circulă mai mult cu mașina decât pe jos, e cenușiul betonului în tot ce mișcă și visează conlocuitorul.

Și stadionul olimpic „acoperit” de un turn de 175 metri înălțime (Eiffel – 330 metri, Petrini – 66, Turnul Londrei) înclinat și asemănător cu monumentul lui Gagarin din Moscova. E tot din beton și fier. Spectaculos acest mare

complex sportiv, unde Nadia a încurcat calculatoarele, (atunci) românca obținând primul zece din istoria gimnasticii...! (sper să revin...!)

Complexul Olimpic din Montreal

Montrealul este marele oraș canadian, cu circa trei milioane de locuitori, multilingvism, multicultural, de-a lungul fluviului Sf. Laurențiu. Este orașul podului pentru filmele cu cowboy. Este orașul blocurilor fără balcoane...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, nr.
19 (888), joi, 12 mai 2011**

CANADA, MAI DE APROAPE

Indieni cu tot felul de pene și strigăte războinice, săgeți și... ultimul mohican... hm! Azi nimic să amintească măcar de Fram, ursul polar!

Țară a miliardelor de tone de beton cu întindere mai mare decât Europa (păi, de la Montreal, la Edmonton sunt vreo 5.500 de km), un fel de Bărăgan imens, brăzdat de mii de șosele, cu ronduri și runde de beton, perfect puse la punct, peste care circulă mii și mii de mașini într-o fantastică alergătură pentru viață. A fi cu serviciul la o oră de mers cu trenul sau cu mașina e o obișnuință, cvartalele de blocuri fiind la depărtări considerabile de întreprinderi și instituții.

Am încercat să sugerez imaginea unei țări mai mari ca Europa, dar doar cu 30 de milioane de locuitori, cu automatizări și informatizări la nivelul Germaniei și Elveției, stat social cu grija pentru toți, încurajând imigrația din cauza natalității negative, cetățenii fiind la locurile de muncă ori în autoturisme (media, 1,5 pe familie) și foarte puțin pe străzi, cam de loc. Pentru conștiinciozitatea lor, românii sunt foarte bine văzuți, dar n-au munci de conducere foarte importante (cred și eu, inginer ca om de serviciu) nimeni nu-și pune problema de culoare sau naționalitate ci, SĂ ȘTIE.

Legile țării protejează (exagerat, chiar) viața copiilor, primul lucru pe care-l învață ăi mic e numărul de la poliție să-și reclame părinții care-l bat, creându-se un fel de libertate pernicioasă pentru aceștia, care înțeleg cu greu că banu' îi educă și nu familia, devenind o piesă într-un angrenaj tehnicizat la maximum.

Ăștia-s mai grandomani decât rușii, cu o risipă excepțională de spațiu. Universitatea Economică (HEC) are câteva sute de săli și câteva biblioteci (toate cu ferestre de vizitare), bufet și sală de mese în mijloc, calculatoare și ghiduri. ORATORIUL (catedrala), construcție impunătoare cu scop religios, sala având circa 20.000 de locuri, înălțimea, mult peste 40 de metri; situat pe un deal botezat munte, asigură o mare vizibilitate printre cele câteva zeci de zgârie nori, Downtown-ul sprijinindu-și cele peste 50 de etaje pe o infrastructură cu sute de camere și un subsol - tunel de câțiva kilometri care continuă autoruta 720 pe 6 benzi de circulație (nord-sud), de-a lungul fluviului Saint-Laurent. Liniile de metrou și cele de transport urban (multe) asigură o fluentă excelentă.

Catedrala Notre-Dame din Montreal, Canada

Provincia Quebec e interesantă, ușor spectaculoasă, cu ceva urme istorice, integrând câteva zeci de mii de români, comunicând în limba franceză dar și engleză. Am luat o masă excelentă din turnul de 180 metri înălțime, într-un restaurant rotitor cu panorama orașului Quebec, într-o oră și 40 de minute.

Toronto înglobează și rezervații pentru indieni și orașe - satelit, și aproape 7 milioane de locuitori, dar mai ales o rețea de transporturi demnă de cartea recordurilor! Se vorbește limba engleză, se trece una-două la americani pentru cumpărături. Ca să ajungem la cascada Niagara am parcurs 1.400 de km dus-întors. O altă cascadă, de la Montmorenci are 84 de metri.

DVM la Cascada NIAGARA

Cred că momentul de afirmare și ieșire în lume a țării și mai ales a Montrealului au fost Jocurile Olimpice din 1976, când Nadia Comăneci (are numele incastrat într-o panoplie veșnică!) a încurcat calculatoarele obținând nota 10. Lângă Turn și Sala-farfurie am urmărit meciul Impact - Red Bull New York, alături de nepotul Radu.

Când și cum au reușit oamenii ăștia să betoneze o țară atât de mare și destul de neprimitoare, ține de miracol. Ei, și ce, veți spune. Răspunsul: emigrația românilor ! La câte mașini mișună în Canada, ea ar muri instantaneu la încetarea producției de petrol.

Dar... OMUL...? Pe curând!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 20 (889), joi, 19 mai 2011**

MONTREAL, LA EL ACASĂ, ÎN CANADA 6 ORE ÎNTR-UN APUS DE SOARE ...

Mă aflu a doua oară în orașul care-o păstrează pe Nadia Comăneci ca simbol al performanței. Orașul bicicletelor și al circulației aproape perfectă, indiferent de mijloc; așezare în care trăiesc circa 50.000 de români, deci cât populația Vasluiului, dar pe o suprafață imensă de aproximativ 1.000 km pătrați...

Vedere din avion

Am decolat de pe Charles de Gaulle în jurul orei 18:40, într-un apus de soare. Frumos. Aeronava a urcat repede la

11.900 m, cu o viteză de croazieră de 900 km, cu peste 300 de călători la bord. Am fotografiat Parisul și am urmărit APUSUL soarelui timp de 6 ore până am ajuns pe aeroportul din Montreal. O asemenea împrejurare n-am mai trăit-o! Senzație unică să stai atâtea ore urmărind cum apune, după noi, soarele. Până la urmă, explicație simplă, am zburat către soare cu viteza care acoperea un fus orar și la înălțimea care ne situa în afara lumii. Nu înseamnă că n-am privit, n-am gândit, n-am admirat protuberanțele noroase și nu ne-a fost frică deasupra Oceanului Atlantic când masivul Boeing se cutremura de parcă ar fi călcat pe pietroaie!

Risipitoare de energie, deci foarte luminată, metropola canadiană ne-a primit în liniștea tulburată de o circulație auto, neobișnuită pentru noi. Fiecare își are mașina lui și mișună pe unde-l duc interesele, pe distanțe inacceptabile pentru români: multe zeci de km pe zi cu ore întregi petrecute în traseu.

Am revăzut Grande Bibliothèque, adică Biblioteca Națională din Montreal, cu milioane de cărți de toate genurile și profilurile dar doar cu câteva zeci de exemplare românești (am donat și eu 7 exemplare). E o organizare în această instituție încât în cel mult 5 minute de la intrare, ai cartea în mână. M-am întâlnit cu doi scriitori români și am conversat cu străini.

Vizita la Radio și Televiziunea Canada cu sediul în Montreal e la fel de instructivă ca și la Universitate. Sălile deschise, luminate, se poate vedea ce face fiecare datorită pereților din sticlă. Totul pare ordonat și pus la punct până la secundă.

Am reluat, în discuțiile cu un redactor, problema cărților pentru românii care au doar o singură librărie „carte românească” și câteva mici biblioteci pe lângă bisericile

ortodoxe de aici. Carte, însă, foarte puțină, cumpărători pe sponci, acțiuni culturale propriu-zise foarte rare.

Radio Montreal (clădirea înaltă)

De aceea am apreciat inițiativa preotului Ion Ceașu și a preotesei sale Mihaela care mobilizează pe vorbitorii de limba română (și câțiva negri) și țin slujbele într-o biserică veche catolică, închiriată. Chiar m-a impresionat misionariatul părintelui și-i adresez și astfel felicitările și mai ales admirația mea pentru cât reușește pentru drept-credincioșii români.

La slujba de ziua Crucii a participat și P.S. episcopul vicar Ioan Cassian al Episcopiei din America de Nord, deci S.U.A. și Canada, care a binevoit să ne dea un lung interviu.

„Viitorul religios sună bine”, a concluzionat Prea Sfinția sa, încrezător că și alți preoți români vor reuși să-și creeze parohii, ca părintele Ioan Ceașu.

Nu vreau să omit podul trenurilor furate din western-urile cunoscute de noi. Am fost impresionați de atacurile banditești și dărâmarea unor asemenea poduri și aruncarea trenurilor în apă. Chiar sunt foarte impresionante. Foarte impresionante. O să revin...!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 38 (959), joi, 20 septembrie 2012**

V-am promis cuvinte despre Canada și o să mă țin de cuvânt, pentru că trăiesc, numai în Quebec, aproximativ 75.000 de români, mereu neuniți și dispersați pe mari suprafețe, chiar dacă le parcurg cu mașina personală. Unii o duc bine (cam la 60.000 de dolari pe an), alții, mulți sunt salahori cu studii universitare. Medicii se plâng că-s impozitați cu 45%, șoferii sunt la ora de muncă, scriitorii mor de foame, chiar ajutați de stat. Poetul George Filip, un tip original și un mare poet, mi-a plâns pe umăr îmbrățișând steagul României pe care îl ține desfășurat în balcon. Trăiește cam cu 1.000 de dolari pe lună într-un cămin social. (...)

Multă vreme țara minunilor, Canada de azi, are de toate: învățământ greu performant (cu mulți români ajunși universitari), cu multă materie cenușie românească pierdută aiurea, ținând doar mațul gros...

BISERICA ORTODOXĂ „BUNA VESTIRE” DIN MONTREAL, UN SECOL!

Martor ocular în Montrealul zilelor noastre (august, 2018): pentru aproape 55.000 de români din Montreal sunt 14 parohii cu 13 preoți (în august a decedat un preot) care oferă momente de românism unui număr nedefinit de practicanți ai acestei religii. Printre cei care tot speră că „viitorul sună bine” se află și sf. sa, părintele Ioan Ceașu, nașul lui Sergius Lucian Marin, de 10 ani în Canada, care a avut amabilitatea să ne acorde un interviu. Despre ce am discutat cu părintele, într-un număr viitor.

Acum, în anul Centenarului, consemnăm că peste câteva săptămâni, Biserica Buna Vestire din Montreal împlinește 100

de ani, și, pare a fi cel mai vechi locaș de cult ortodox, din Canada, care se constituie ca o dovadă peremptorie pentru existența unei diaspore a acelui timp în această parte a lumii, și, o mărturie clară a prezenței românilor pe acest tărâm al făgăduinței, visat și vânat de multe generații. După cum arată și înfățișarea exterioară, evident și ordinea interioară, monumentul acesta se integrează grijii permanente a românilor de pretutindeni pentru religia lor. „E un monument orientativ pentru noi, toți cei de aici” zice ing. Sergius Lucian Marin, un cunoscut sprijinitor al bisericii preotului Ioan Ceașu.

Construcția s-a încheiat cu puține zile înainte de 1 decembrie 1918 (octombrie), și nu știm dacă avea vreo legătură cu ce se întâmplase la Chișinău pe 27 martie 1918 (când Sfatul Țării votase Unirea cu România), ce se întâmplase

la Cernăuți, sau ce se pregătea la Alba Iulia când circa 100000 de oameni vor să se unească pe veci cu țara mamă, la 1 decembrie 1918. Dar nici nu poate fi o pură coincidență, așa că putem integra această participare românească de la așa o mare depărtare (peste 7000 de km) într-un avânt social=patriotic de anvergură mondială cu elementele particulare românești. Este mai mult decât un ecou al timpului într-o zonă îndepărtată clar ca o exprimare național-patriotică peste hotare. Era o materializare a unor inițiative de prin 1913, aprobate de autorități pe 19 febr.1914, probabil, un alt efect al Congresului Eucharistic, din 1910. Constructorii ei au fost martorii celei mai mari explozii din lume, de la Halifax (joi,6 decembrie 1917), înainte de cea atomică de la Hiroshima, au fost martorii punerii sub controlul guvernului a germanilor și ucrainenilor, fără ca românii să fie afectați, și, în același timp martorii construirii tunelului de la MontRoyal dintre 1914 – 1918.

Desigur, pentru o asemenea construcție impunătoare erau destui ortodocși emigranți care să contribuie cu fondurile necesare, statul neavând nici o contribuție, nici atunci, nici acum, la asemenea elemente de cult. Biserica a fost vizitată de Regina Maria în 1926 și de autorul articolului de față, în 2018, care constată o mobilizare înspre aceeași reunire a celor de aceeași limbă, credință, aspirație, evident fără nici o conotație a unificării româno-canadiene ci exprimare a speranțelor împlinirii spirituale spre care se nădăjduiește și astăzi, exprimată și de Alex Cetățeanu, cunoscut promotor al culturii în limba română (conducătorul Destinelor literare) și, când, episcopul Canadei și Americii de Nord, P.S. Cassian crede că „viitorul sună bine”.

Aflu că pentru luna octombrie 2018 se pregătesc manifestări cultural-spirituale, adunări aniversative și editarea unei lucrări, care le este oferită enoriașilor cu prețuri între 25 – 50 dolari canadieni. Știind de la fața locului entuziasmul cu care românii din Canada se apleacă asupra tradițiilor vechi, pertinenta prețuirii ortodoxiei, dorința de păstrare, încă cel puțin un timp a limbii strămoșești, este de așteptat o împlinire a acestor eforturi. Ar fi alt efort de comunicare în limba română într-o țară a trilingvismului autohton adică franceza ca limbă de comunicare în Quebec, engleza în Toronto și o bună parte a acestei țări imense, și a limbii române ca mod de comunicare în familiile românești emigrate. Ca și în Europa, ca și în România, BISERICA reprezintă un factor esențial de păstrare a limbii naționale chiar dacă nu mai putem preciza care sunt granițele ei actuale. Folclorul românesc sub toate formele sale aflătoare în străinătate, ca și elementele spirituale „exportate” sunt din ce în ce mai firave.

Biserica românească din Montreal, chiar cu organizarea ei oarecum „ambiguă”, de astăzi, reprezintă dovada cea mai statornică, cea mai vie, cea mai dătătoare de speranțe că, cel puțin un timp, măcar în familii se va perpetua ca element de civilizație și expresivitate limba românilor de la 1918, cam aceeași și în 2018.

În anul Centenarului, diaspora din Montreal nu lipsește, astfel, de la Sărbătoarea Națională a întregului popor român, de la 1 decembrie 2018.

**Meridianul Cultural Românesc,
An IV, Nr. 3 (15), iulie – august – septembrie 2018**

ȘCOALĂ ROMÂNEASCĂ ÎN MONTREAL

Din călătoria noastră în Montreal-Canada, dintre 20 iulie – 10 august 2018, ne-am ales cu 11 interviuri cu emigranți români în acest mare oraș al lumii, filmarea unei nunți, numeroase fotografii și... pulsul comunității românești. Am descoperit și o familie de vasluieni, din care d-na Otilia Tunaru fiind cea care se zbate să organizeze și să pună pe roate o școală

de limba română, în acel ocean de indiferență și opreliști (în special economice). Într-o fructuoasă discuție cu D-sa am aflat cât de greu este să realizeze fie și aceste clase de sâmbăta, după cursurile din cel mai prestigios liceu, Brebeuf din Montreal.

Menționez că aproape pe lângă fiecare biserică, cele 13, din oraș, sunt întâlniri duminicale după slujbele bisericesti-ortodoxe, cu socializare, petreceri-chiar, programe artistice, promovarea iiei tradiționale, elemente distractive și muzică din România. Nu pot zice „națională” pentru că mai toți cred că țara lor e Canada, iar promovarea limbii române în familie ține de dorul de patria părăsită. Dovadă că urmăresc atent ce se întâmplă pe aici sunt discuțiile extrem de aprinse despre politicienii români (ar fi bine să știe PSD cât le pot spune ei despre ciurma roșie), despre lipsa orânduinelor , despre perspectiva economică de aici și de acolo, despre motivele pentru care nu s-ar mai întoarce niciodată. Rareori lasă vreun fir de legătură... „de ce nu ?” M-a surprins violența lor de limbaj. În acest mare oraș al lumii (cum spuneam), centru de activitate pentru aproximativ 55.000 de emigranți de la noi nu există Bibliotecă sau Librărie pentru ai noștri, până și restaurantele românești se ascund sub denumiri diferite (dar nu românești), nu cunoaștem vreo organizație reprezentativă, dar există o Societate a Scriitorilor, afiliată la Uniunea Scriitorilor din România condusă de un excepțional manager, Alex Cetățeanu; sunt un număr de scriitori dintre care noi publicăm curent pe simpaticul „total”, poetul George Filip (la data când scriem aceste rânduri își adapă inspirația în TUZLA – jud. Constanța – lui de origine); dar până la urmă fiecare se descurcă cum poate să-și vândă opera. De aceea sunt și extrem

de puțini, de numărat pe degete. Institut cultural român nu există pentru ei...

Otilia TUNARU

Revin la Otilia Tunaru, directoare la școala „Junimea română” care nu se plânge decât de sclavagismul modern din această țară a belșugului material, unde spiritul e condamnat la pieire. Statul asigură condiții de excepție pentru hrană, locuit, sănătate dar școlile sale asigură doar forță de muncă pentru meserii principale, admitând imigranți de pretutindeni pentru muncile fizice. Prin urmare, aproape tot ce înseamnă valoare spirituală se tocește sau dispare trebuind să asigure servicii și munci fizice cu mare consum energetic. Așa se explică de ce un preot oltean la una dintre cele 14 biserici, trebuie să frece scările blocurilor pentru a face rost de sumele necesare funcționării acestora; tot așa, un profesor de matematică se

poate împlini material dacă face și ore de meditație, deși predă la o universitate, un artist și interpret ca Mircea Gheorghiescu se pricepe la multe meserii ca să-și facă o casă după voia lui, Valentin, de la Buhuși-Bacău de loc are un restaurant „grecesc” (dar și nevasta bolnavă), ca afacere împlinită, ș.a.m.d. Îmi zice frumoasa doamnă, de loc din Vaslui (fam. Viorel Pilă), de generozitate, sacrificii personale, că urmărește ideea activării românilor creativi și promovarea limbii române, și, o cred, așa cum o veți crede și dvs. dacă vedeți interviul. Îi mai cred dorul de țara din care a plecat, dar nu pot înțelege de ce renunță încet, încet la româneasca inițială în favoarea limbilor oficiale, de ce renunță la tradițiile moldovene în care a crescut. Totuși n-am hărțuit-o prea mult cu întrebări grele, tocmai pentru strădania sa de a înființa această Școală în limba română. Meritoriu, nu?

Câți elevi aveți în Școala românească?

Circa 300, cifră variabilă (și explică de ce).

Între ce vârste?

– De la preșcolari și până la absolvirea liceului, între 4 și 17 ani. Avem profesori pentru toate disciplinele, inclusiv pentru franceză. Pentru română plătim între 4 și 7 profesori cu pregătire deosebită. Sunt bine plătiți, de aceea sunt și interesați să realizeze ore de înaltă calitate.

Mă despart după 40 de minute de Doamna Tunaru. Sper să mai am vești de la Montreal, cât de curând. Mai spun că am văzut și oameni fericiți, aici, nu neapărat săraci cu duhul ci dintre cei care au renunțat la aspirații creative, dezamăgiți de sistemul și realitățile din Canada, unde au de toate, inclusiv acest sclavagism modern de care vorbea Otilia Tunaru.

**Din cartea Editoriale, articole, eseuri,
Editura PIM Iași, 2018, 184 p.**

ÎNVĂȚĂTURILE... TURISMULUI!

Ar trebui ca principala învățătură să fie legată de OMENIE, dar din păcate acest sentiment specific este înlocuit de indiferență și interes! Dacă ai căzut bolnav, pe stradă, nimeni nu se atinge de tine ci cheamă urgența care... costă. El e doar amabil și atât!

Lumea e foarte mică pentru fiecare, cercul de apropiați sufletește este foarte redus (câteva persoane) eventual la destui kilometri distanță. Vizitele se anunță din timp, atențiile se subînțeleg, petrecerile la ani depărtare.

Mama țară, nu există, numai doar o amintire vagă privită cam cu mânie și pornirea de a nu se mai întoarce... curând! Neamuri sau prieteni puțini, principala grijă fiind hrana și, eventual, călătoriile. Preocuparea-i pentru „mațul gros” și... telecomanda la televizor. România... cam departe.

Mașina personală e indispensabilă. Slujbele la mulți kilometri depărtare înghit destul din venit și omul se află între plecări și pe la el pe acasă, unde „cade lat” de stres și oboseală. Pe străzi e destul de pustiu, atât ziua cât și noaptea.

Statul asigură cam de toate, în special curent electric foarte ieftin, deci nu există preocuparea de a stinge lumina ziua. Electricele asigură un confort material și oarecum spiritual; nu există (aproape) dorința de a-și cumpăra casa pe care o locuiesc, în speranța că o vor plăti în 20-30 sau chiar 40 de ani! Societățile de asigurări sunt la tot pasul... Subliniez: serviciile medicale-s foarte scumpe!

Montreal are serviciul special pentru biciclete al Primăriei. E un automat, banul, se eliberează bicicleta și la

drum! Mii și mii de biciclete, mii și mii de mașini, zeci, uneori sute de pietoni!

Am văzut că TURISMUL face progresul social, ca și în Elveția, Austria, Cehia, Anglia. Acolo înseamnă S.U.A. (ce senzație trăiești în Statuia Libertății, în Muzeul Național ori în Metrou...).

La Statuia Libertății

Insulele din Caraibe, unde nu există de mâncare (doar iguane) dar se importă, unde apa e scumpă deși oceanul e imens, sunt foarte populate, elegante, FRUMOASE, datorită turismului! Frumosul lor e modern și mai puțin natural ca al nostru.

De ce nu-l vindem și noi cum trebuie, când avem, chiar avem, o țară atât de frumoasă!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 23 (892), joi, 09 iunie 2011**

5. CEHIA

DEKUJI, PRAHA!

ARGUMENT: Ca organizator a numeroase deplasări și excursii am crezut absolut întotdeauna că șansa mea de a vedea mai mult decât alții și a simți ce este pe alte meleaguri (nu de a bea și mânca) ar putea fi folositoare și concetățenilor noștri. Care, prieteni, dușmani sau indiferenți, ar putea interpreta ce-am scris, spus sau gândit. Am relatat astfel din Ankara, Istanbul, Paris, Londra, Moscova etc. etc. Acum, dacă am avut șansa să vizitez Praga, unul dintre cele mai frumoase orașe ale lumii, mă țin... de obicei! Spre deosebire de atâția care-s numai pentru ei.

Praga – vedere generală

PRAGA DE ZI, adică orașul excursioniștilor din toată lumea, al imaginilor înălțătoare ca pildă și realitate al întoarcerii spre valorile mari și greu pieritoare ale unor vremuri

demult apuse; dar, deosebit prilej de mândrie și onoare, locală și națională.

După cum se știe, un musafir prost povestește ce-a mâncat și ce-a băut; deșteptul ce-a gândit și ce-a simțit.

CE-AM VĂZUT: Praga este unul dintre cele mai frumoase orașe ale lumii, văzut ca o uriașă întindere (de blocuri, case, monumente) atât pe dealul Hradului cât și din Petrini Tower (Turnul Petrini) o replică a Turnului Eiffel din Paris (30% din el). Cei 60 m și înălțimea terenului oferă o panoramă rarisimă cu fundalul acoperit de blocuri și vreo 6 clădiri foarte înalte (dintre care și noul turn de televiziune) cu mulțimea acoperișurilor roșii de-a lungul Vltavei și de-a latul axei principale de comunicație care străbate marele oraș.

Praga, Vltava - pod

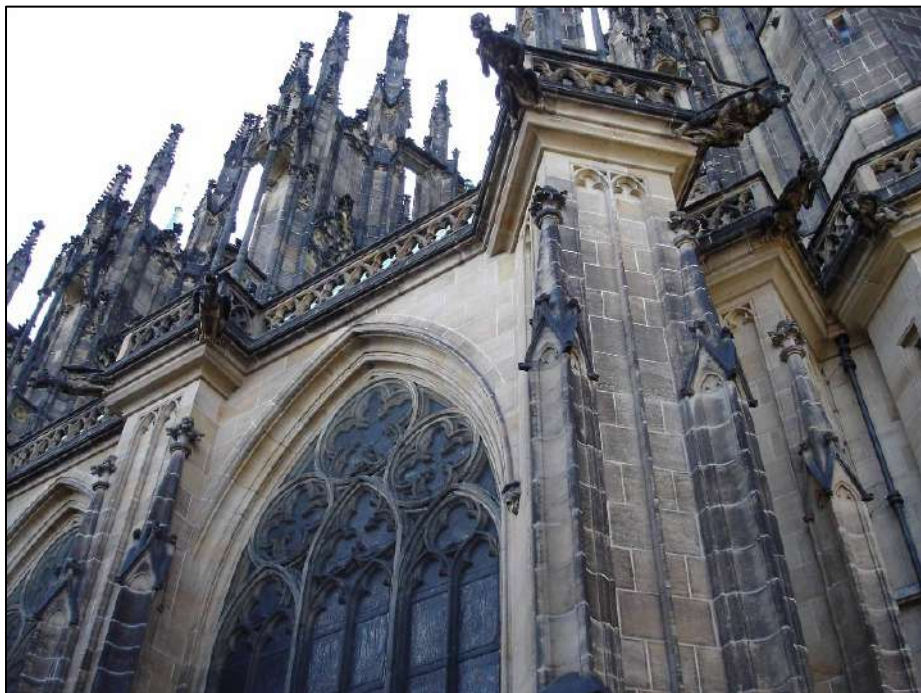

Praga – Piața Hradului

Din piața Hradului (palatul președintelui și al unor ministere) „ciupercile” acestea roșii (acoperișurile blocurilor cu 3-8 etaje) sunt brăzdate de albastrul apei Vltavei care permite deplasarea multor vase de agrement (n-am văzut nici o barcă) și tot de aici se văd siluetele podurilor care permit o lejeră trecere de pe un mal pe altul. Caroly Most, podul Carol e o minune de frumusețe prin numeroasele sale grupuri statuare, vechile turnuri de la capete și mai ales prin sutele și sutele de expoziții la îndemâna excursioniștilor.

Sunt sute de ghizi autorizați care conduc și mai multe sute de grupuri din TOATE colțurile lumii. Fiecare ghid are un semn (de la umbrelă la fluturași) cât mai ingenios pentru ca grupurile să-l poată urma după învălmășelile inerente. Se așteaptă la rând.

Monumentele istorice în cele mai neașteptate stiluri sunt cele mai vizitate. Catedrala Sf Vitus, care seamănă cu Notre Dame din Paris, e acoperită cu aur ca și o altă catedrală moscovită și are vitralii de o frumusețe unică mai ceva ca la cea din Viena. E foarte înaltă, cu odoare din aur, sonoritate de excepție, statui și sculpturi (în marmură) de inegalabilă valoare artistică

Catedrala Sf. Vitus din Praga

TURNUL OROLOGIULUI, MUZEUL și mai ales mai multe clădiri găzduind Opera de stat, sau teatre, operete, etc. Diverse monumente pe aproape fiecare stradă îl aiuresc pe cel care vede prima dată Praga veche.

O bijuterie e și metroul la peste 60 de metri adâncime, cu 3 linii principale, foarte folosit de praghezi care au un mare

avantaj pentru deplasare: transportul integrat. Adică am plătit 26 Kcz (coroane) pentru 75 de minute și am traversat cu ORICE MIJLOC de transport (tramvai, autobuz, metrou, autobuze speciale) orașul în lung și-n lat.

Dintre construcțiile noi, turnul de televiziune și stadionul Eden al clubului Slavia Praga unde ai noștri (FC Vaslui) au obținut un egal în preliminariile Cupei UEFA, impresionează.

Foarte multe hoteluri și restaurante, curățenie desăvârșită pe străzi, spații verzi perfect organizate. N-am văzut câini comunitari.

Din viața de noapte am văzut și câțiva aurolaci, un cabaret cu promisiuni... extreme! Și mișcare până către dimineață.

Praga – lângă soldatul Svejek

Am băut o bere împreună cu un prieten de la Evenimentul Zilei și m-am fotografiat cu bravul soldat Svejek al lui Hašek din cârciuma (ușor modernizată) U Kalicha unde

încă mai este tabloul împăratului Franz Iosef pătat de muște, dar mai ales pereții pe care și-au lăsat însemnări și reprezentări mari artiști ai lumii!

Opera din Praga

CE-AM SIMȚIT? M-am minunat, mi-am îmbogățit sufletul, dar am știut de lupta românilor de veacuri. Putem fi mândri cu ce-avem și noi, aceștia de la capătul lumii bogate. Dar ce au ei nemții, cehii, austriecii, ungurii ca foști stăpânitori ai altor nații, scăldați în aur (și bogății) de vremurile lor - e imposibilă comparația. Măcar e bine că din ce-au luat de pe la noi de-a lungul istoriei, putem vedea câte ceva (cam puțini) dintre noi, românii.

Am simțit că-i putem ajunge prin muncă și inteligență; că putem învăța de la ei. Că putem visa la mai mult.

Patriot de felul meu nu cred niciun moment că n-am putea fi ca ei. Istoria lor e prezentă... și noi toți românii trebuie s-o urmăm. Chiar dacă a noastră e mai frământată.

DEKUJI PRAGA, adică mulțumesc pentru lecția de viață și civilizație pe care ne-o oferă.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 37 (766), joi, 25 septembrie 2008, editorial**

6. CIPRU

DIN NICOSIA, PENTRU DUMNEAVOASTRĂ!

Nicosia

Am însoțit echipa noastră, FC Vaslui, la meciul cu Omonia Nikosia. Adrian Porumboiu a asigurat jucătorilor și invitaților condițiile cele mai bune posibile: avion charter, cazare la hotel Hilton (unde lucrează 15 români, printre care Orzan de la Crețești - Vaslui).

Selectez dintre impresii:

– Insula Cypru este cam de mărimea județului Suceava, unii spun cu 800.000 locuitori, alții cu peste 2 milioane. Adevărul nu-l știu nici ciprioții împărțiți în Ciprul turcesc și

cel grecesc. Important e că aici lucrează aproximativ 45.000 de români, printre ei, șoferul fostului șef al poliției (Lupu), bucătar ferice la un hotel din Limasol, unde am poposit în excursie.

– Am aterizat la Larnaca, aeroport care „intră în marea Mediterană”, am mers cu autobuzul până la Nicosia, a doua zi am făcut turul insulei prin Limasol și alte câteva orașe, dar mai ales peste pământul sterp al insulei (de ce s-o fi numit insula Afroditei... la sărăcia locurilor ?), doar ușor înverzit spre mijloc datorită unor munți asemănători cu Măcinul din Dobrogea.

– Temperatura este de aproximativ 50 de grade Celsius la umbră, ziua, 35 noaptea. Vegetație corespunzătoare, adică săracă și numai unde este apă; și nu este. Ciprioții desalinizează apa de mare (incredibil de limpede) și n-o beau! E apă menajeră, de băut importă.

– N-am văzut oameni pe stradă nici ziua, nici noaptea. Filmul meu e fără personaje, pentru că doar cei de prin magazine, baruri, respiră și... speră să le calce excursioniștii pragul. Amabili și... atât ! Unde-or fi trăind, că nici la ferestre n-am văzut lumini.

– Toate blocurile și casele au rezervoare/ schimbătoare de căldură, perdele și bunăstare, venitul pe cap de locuitor fiind de aproximativ 1.000 euro pe lună; ai noștri câștigă între 500 - 800, rar, mai mult, și sunt slugi, tăcute și disciplinate.

– Infrastructura (drumurile) excepțională. Se cunoaște că tot ce înseamnă civilizație modernă li se datorează americanilor care au implantat cele două baze militare/ NATO, alte nații decât ciprioți și excursioniști nu prea există.

– Trăiesc din turism, cel prin aer (deci scump și bănos) și chiar nu pot înțelege de ce turismul e așa de dezvoltat... decât

dacă mă gândesc la poziția geo - strategică! În orașe cresc tuia, un fel de chiparoși, platani, rar palmieri, ș.a. Dar în copaci există un fel de cosăși (lăcuste) de-ai noștri care fac un zgomot asurzitor, ca pompele care stropesc iarba, obositor. Mă întreb cum pot lighioanele să înceteze brusc, toți, zgomotul, și tot așa să-l reia.

– Băieții noștri au jucat ce trebuia. După golul lui Wesley, publicul și-a încurajat intens echipa, dar fără greșeala lui Kuciak, mai puteam sta o săptămână fără gol.

Ce-am învățat ?

– Că viața e frumoasă când au și alții interes. Nu cumva dacă rămâneam țară neutră ne ajuta și estul și vestul ?

– Că turismul e sursă de bani: ciprioții aproape n-au ce vinde, Nicosia este un oraș cumplit de plictisitor și gri, grecii vând legende, cehii vând istorie, noi... ?

– Că sportul face mai mult decât orice pentru recunoașterea noastră. Am văzut acolo cel mai tâmpit consul de la ambasada română, ca și bătălia românilor cu viața și... cu autoritățile române.

– La căldura care-i acolo, e greu să-ți mai lucreze mintea...

– Nicosia, de la capătul lumii, e placa turnantă pentru Europa.

Dacă am văzut ambele state (grecesc și turcesc) Cipru, am vizitat 2 țări...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 25 (803), joi, 20 august 2009**

7. CROAȚIA

Pare la început de lume deși o reprezintă pe cea de odinioară prin vechiul Dubrovnik.

Dubrovnik

Situat pe coasta de sud a Dalmației (cine n-a auzit de vestiții dalmațieni), fostul Ragusa (până în 1918), își are principala intrare pentru turiști, din golf, chiar pe la porțile Cetății, aparținând din 1979 Patrimoniului Mondial, Cultural și Național.

Restul orașului e ca un oraș de munte din România, cu o șosea care urcă, chiar în vârf. E o priveliște absolut minunată, cu orașul la picioare, Golful aproape, Marea Adriatică primitoare și albastră.

A urca treptele unei Cetăți – Palatul Sponza – aproape inexpugnabilă, treci pe lângă (sau prin), prima farmacie din

lume, unde poți înțelege cum și cu ce lucrau alchimiștii ca să obțină aur. Creuzet, boluri, substanțe etc. sunt... copleșitoare!

Palatul Sponza – emblema orasului Dubrovnik

Ragusa a rămas mult timp o republică liberă ca și Brașovul la noi datorită așezării sale avantajoase.

Comerțul, pescuitul, pirateria și... libertatea a îmbogățit orașul, azi perfect organizat pentru turism.

Pentru că eram după somnul de dimineață de pe Costa Victoria, am avut mare chef de alergături și prin munte și prin destule monumente arhitectonice. Mi s-a părut interesant și domul din piața mare, unde odihnesc deopotrivă localnicii (ne-am înțeles perfect cu limba rusă) și excursioniștii (în limba engleză). Comerțul cu antichități e în floare, politetea, la Dubrovnik acasă!

Aici am simțit că un om adevărat nu doar vede, se minunează și atât. Ochii și mintea selectează, acumulează, iar acel ceva numit suflet reacționează. Al meu a reacționat violent, chiar m-a durut sufletul!

8. ELVEȚIA

CORRESPONDENȚĂ... ELVEȚIA

Vă salut de pe plaiuri elvețiene. Localitatea în care delegația noastră a fost cazată se numește Aeschi. Seamănă cumva cu ținuturile noastre, în sensul de munte la câțiva metri distanță și, în rest, niște platouri ușor sau mai mult înclinate, deci vestitele plaiuri elvețiene cu liniștea lor tulburată numai de muște, că și aici sunt muște și asta pentru că sunt și mici crescătorii de animale. Este o liniște desăvârșită deși destul de multe mașini traversează șoselele asfaltate. Trebuie să știți că până și la cea din urmă căsuță pe care am văzut-o prin localitățile acestea există asfalt.

Curat! N-am văzut o hârtie, n-am văzut un muc de țigară, decât prin preajma stadionului, unde cred eu au fost și alte naționalități decât elvețieni sau austrieci.

Am ținut să vă relatez cadrul general pentru că aici e un bun punct de observație. Mă aflu la câteva zeci bune de km de Berna – capitala și la și mai mulți km departe de Zurich, întrucât în perioada asta nu se găsesc locuri de cazare.

Am reușit să pătrundem acolo unde nici nu visam. Trebuie să știți că la cantonamentul echipei naționale accesul persoanelor străine este interzis. Tot perimetrul este acoperit cu o pânză de circa doi metri, un gard provizoriu; noi am reușit să intrăm la cantonament unde am văzut o atmosferă foarte serioasă, încrezătoare, și aceasta ar și explica rezultatul, destul de bun până la urmă, obținut în partida cu Franța. Pe de altă parte, oamenii noștri, vorbesc de delegații și de jucători, sunt încrezători că nu vom pierde nici meciurile următoare, ceea ce

ar fi extrem de bine pentru noi toți, întrucât noi ne aflăm aici pentru fotbal, până la urmă.

Berna, capitala Elveției

Elvețienii au un sistem de drumuri excepțional, bine pus la punct. O țară traversată mai ales de autostrăzi. Sunt multe căi de comunicație, în raport și de gabaritul mașinilor. Semne de circulație la fiecare intersecție. Totul este aranjat cu meticulozitate elvețiană. Deși orașul Zurich are o populație de 300.000 de locuitori există aici o circulație feroviară amețitoare. Într-un minut au sosit în gară 60 de garnituri de tren, practic o garnitură pe secundă. Sistemele de linii ferate sunt multietajate, lucruri greu de crezut că se pot realiza.

O întrebare mi-a încolțit în minte: din ce-or fi trăind elvețienii, pentru că în afară de circulația infernală de pe autostrăzi, nu ai contact cu ei, nu îi vezi. Aici, în partea marginală a localității Aeschi sunt gospodării în care mai cresc

vite și presupun că oamenii de aici trăiesc în primul rând din închirierea caselor care, de regulă, sunt foarte vechi. Se zice că în Elveția nu se aprobă construcții noi sub nici o formă. Casa în care stăm noi este construită în 1911. Ar mai fi din mici slujbe sau ocupații cum ar fi câteva vaci sau câteva zeci de vaci, dar nu am văzut mai mult de 10 - 12 vaci nicăieri, și probabil din slujbele pe care le au, întrucât, de regulă, le au la oraș. Orașele au sedii de bănci, au sedii de firme mari și sunt prost luminate seara. Asta înseamnă că oamenii au trecut până și aici pe economii și, atunci, mai ales după ora 10 noaptea, se retrag din infernul muncii zilnice.

Dacă grecii vând legende și istorie, elvețienii vând tehnică de calcul și servicii bancare la distanță.

Zurich

În sfârșit un alt element pe care aș vrea să vi-l comunic este atmosfera dintre suporteri. Am văzut multe mii de români, unii zic că ar fi fost circa 15 mii de români din 30 de mii de

locuri cât avea stadionul din Zurich. Marea galbenă pe care ați văzut-o la televizor a fost excepțională. Nici un fel de înjurătură, nici un fel de incident, și m-am interesat inclusiv la gara unde poliția locală se aștepta la excese. Nu am văzut nici un român luat cu duba. Deci, prin ce figură fac românii ca jucători, ca spectatori și ca vizitatori eu cred că fac un serviciu țării românești.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
An X, nr.22 (751), joi, 12 iunie 2008**

CORESPONDENȚĂ ELVEȚIA (II)

Elveția este o țară frumoasă, cu o populație însă îmbătrânită, cu orânduiești de o mie de ani, totul este calculat, pus la punct. Au absolut tot ce le trebuie, confort personal și, probabil, social pentru că am văzut autobuze în stânga și-n dreapta care circulă și-acelea goale. Toată lumea are mașini la scară, toată lumea are posibilități de a trăi cât mai bine.

Orașele sunt arareori aglomerate, doar în partea sudică, spre Italia, la Geneva, am văzut aglomerație mai mare și ceva mai multă tinerețe. În rest, Zurich-ul, Berna, Lugano, Lucerna, toate acestea sunt orașe care depind de o populație cu mijloace de trai destul de evaluate, în sensul că sunt funcționari sau oameni care trăiesc prin munca la birou.

Elveția este o țară cu relief muntos, după cum se știe. Aici sunt ferme mici, cu grija mare pentru mediu și cu destule griji din partea autorităților pentru ca acest mediu să fie protejat. Spuneam că nu se permit construcții noi decât în rare cazuri, că este întezisă staționarea autoturismelor cu motorul

pornit, și au un sistem de infrastructură excepțional. Țara cantoanelor și a tunelurilor poate fi numită Elveția.

Despre ultimul meci al României:

Când am văzut marea aceea portocalie, nu-mi pot închipui câți olandezi au fost la meci, pentru că meciul s-a vizionat și în Fun zone, adică într-o zonă în care se strâng 10 - 15 mii de oameni în fața unor ecrane mari, consumă cârnați și bere și comentează desfășurarea meciurilor. Oricum, trei sferturi din stadion a fost portocaliu. Noi românii am avut speranțele de început, dar echipa, după cum s-a văzut, a jucat foarte prost, așa că ne-am despărțit cu un gust amar, deși, până la urmă „producția” este notabilă: două puncte în compania celor mai importante forțe fotbalistice. E ceva!

Optimismul dinaintea partidei s-a diminuat încet-încet când am văzut cât de slab joacă; și olandezii ne-au lăsat să jucăm, numai că ai noștri au pasat prost, au gândit prost, au fost timorați.

A fost un spectacol și după meci. De exemplu, toate masinile acestea care au venit în Berna au fost parcate pe un câmp cam cât este la Vaslui de la Interex până dincolo de Podul Hușului. Un câmp imens, cam 1/3 kmp cel puțin, pe iarbă direct, amenajat corespunzător. Oricum, impresionantă organizarea din aceste puncte de vedere. Mi-a plăcut până la urmă grija localnicilor pentru cei care au venit aici, marea majoritate care au fost la meci au fost din alte părți, nu din Elveția.

Ca o concluzie, pentru noi „escapada” aceasta în Elveția a meritat, n-am avut cea mai proastă figură posibilă dar se putea și mai bine, fotbalistic vorbind, iar pentru delegația de la Vaslui eu zic că a fost interesantă și toată perioada aceasta e un prilej de învățăminte pentru noi. Bine ar fi să încercăm să

facem și noi tot așa eficient și frumos, cu o populație ceva mai tânără. Cert este că noi, românii ajunși în Elveția ne-am purtat corect, n-am auzit de niciun caz în care românii să fi fost angrenați în bățai, certuri sau altceva. Nu s-a încercat niciun fel de agresiune, ba, dimpotrivă, am comunicat foarte bine și cu olandezii deși nu prea știu limba română și nici cu engleza nu se prea omoară.

A meritat să vedem, să simțim și să comunicăm pentru dvs. ce am văzut aici, poate ne folosește la toată lumea. Îmi doresc să vă văd pe toți sănătoși și să ne bucurăm de viață cum credem noi că este cel mai bine.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 23 (752), joi, 19 iunie 2008**

OBSERVĂRI... ÎN ELVEȚIA!

Mi-am dorit întotdeauna ca „notele de drum” să fie folositoare pentru cititorii noștri, fără a-i îndemna măcar o secundă să-și părăsească țara, ci să facem, (și putem) aici în România... ca la ei!

Am fost impresionat și în Grecia de infrastructură, dar ce-am văzut în Elveția e și mai uimitor: rețea de drumuri perfect pusă la punct, asfaltate fiind și cărările care „scurtează” curbele ! Tuneluri, de la câțiva metri și până la 17 kilometri (cu sisteme de luminat, aerisire, ghidaj), șosele cu 2-8 benzi de circulație și cu ziduri de protecție, supraveghere electronică a traficului, lipsa oricărui polițist în decor, indicatoare (inclusiv presemnalizare)... și mii de km de autostrăzi.

Poluarea este redusă la maximum, nici măcar benzina cu plumb nu se mai comercializează iar mersul în gol al autoturismelor este interzis.

Trenurile și tramvaiele circulă după... ceas elvețian, adică foarte exact. Transport în comun perfect organizat (n-am văzut nicăieri cozi și nici gesturi de „ia-mă nene!”). Mai fiecare are cel puțin un autoturism așa că deplasarea e mai greoaie doar la orele de vârf iar naveta înseamnă sute de km în aceeași zi!

Geneva

Deși are numeroase lacuri, n-am văzut pescuindu-se și nici multe ambarcațiuni. Garajele pentru bărci, inclusiv suspendate, sunt numeroase. Transportul cu vaporul e obișnuită! Dar nu al localnicilor pentru că aceștia asigură serviciile. Deci TURISMUL este principala sursă de venituri. La Zurich, Berna, Lausanne etc. circulă mai ales străinii și aceia, persoane în vârstă. Mai animată mi s-a părut Geneva, în preajma lacului simțindu-se spiritul latin și animația balcanică.

Aici am întâlnit și români care nu veniseră la Campionatul european de fotbal (În Italia, la Milano, vorba românească este o obișnuință pe stradă). Relieful muntos e perfect valorificat.

Observ că spectacolul oferit de români la Zurich și Berna a fost surprinzător: grupuri-grupuri, fără apucături golănești, euforici și „patriotici” au tulburat liniștea adâncă a orașelor locuitorii privind amuzați coloanele în deplasare. Unică a fost însă revărsarea de portocaliu olandez pe zeci de km, în cântec și încurajări ale echipei favorite. WC-urile ecologice (amplasate potrivit) au fost de mare folos. N-am văzut praf, mizerie, noroi, n-am văzut bețivi pe stradă, n-am auzit expresii huliganice.

Agricultura înseamnă în primul rând zootehnie. Ca și în Ducatul Lichtenstein, vaca este monument național ! Grupurile de vaci cu tălângi pasc sectoare din fânețe marcate doar cu o sfoară, nu au paznici. Acolo unde sunt mai multe (7-15) sunt și rezervoare de 15-20 t pentru urină, sunt și platforme și mai ales baloți rotunzi (cca 500 kg fân) înfășurați în folie de plastic. Strada sau șoseaua pe unde au trecut dimineța animalele sunt măturate și spălate cu apă.

Am avut o imagine a Elveției din apropierea lacului Thun, la Aeschifried, o cabană la 1.108 m înălțime și cu o vedere (pe senin) de circa 100 km, cu salba de lumini, de munți, de nori, de șosele. Am urcat la 2.500 m cu funicularul construit acum 100 de ani și ne-a plouat de câte 2-3 ori pe zi.

A călători în Elveția e ca într-un basm. A înțelege că aceștia au aceste orânduiri de mulți ani pentru că n-au cutremure și n-au avut războaie, e necesar pentru viitorul nostru. Ei trăiesc foarte bine. Noi... Nu putem să nu vrem la fel...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 24 (753), joi, 26 iunie 2008**

9. FRANȚA

Am filmat mult, mult în cele trei vizite și nu numai în Paris, am parcurs drumuri de țară (vorba vine, că toate căile sunt asfaltate, mijloacele de transport circulă la secundă, TGV-ul asigură „scurtarea” distanțelor. În 40 de minute cât am făcut de la Tours la Paris am realizat cât de departe e la noi linia ferată pentru trenuri de mare viteză. La noi s-a raționalizat - reorganizat mersul acestora și în loc de 4 ore și jumătate de la Vaslui la București acum se face aproape 6 ore, cu un confort îndoielnic, cu un preț mereu în creștere. Nu-i vorbă că între timp vagoanele s-au făcut pulbere iar locomotivele chiar s-au topit.

Dintre multe-multe impresii selectez imaginea Gării Tours lângă care în plan perpendicular erau vreo 3,5 Km numai de linii, pe care nu era absolut nici un vagon. Sau, din Turnul Eiffel n-am putut vedea marginile Parisului și nici vreun aeroport, la Notre-Dame mișună hoți de toate naționalitățile, unul care spunea că e din Murgeni, ne-a ușurat de bagaje... Dar totul a fost compensat de măreția și frumusețea monumentelor istorice, în special acest binecunoscut simbol al Franței.

Dacă spun că Parisul e frumos... spun mult prea puțin.

În Franța sunt amintiri, întâmplări, impresii, scrisori etc. legate de cele 3 călătorii cu numeroase peripeții (inclusiv 2 jafuri la Strasbourg și Paris) și multe învățăminte.

M-am „revăzut” cu D'Artagnan la vestita cârciumioară „Le cheval blanc”, am văzut castelul impunător (la câțiva kilometri distanță) cumpărat de un pictor american care avea expuse într-o sală specială 91 (nouăzecișiuna) de picturi ale clitorisului (adică a organului genital feminin de reproducție)

pe care scotea bani destui și după 2 vizite și un interviu lung s-a invitat în România (dar eu nu am putut să-i susțin deplasarea și pretențiile), am văzut frumusețile de pe Valea Loarei cu castelele ei dimprejurul orașului TOURS și am locuit aproape 3 săptămâni la o fermă agricolă. Impresii am mai publicat. Păstrez și azi legătura cu fermierul care împreună cu soția și un copil cultiva 360 de hectare (!!!)

Turnul Eiffel

La Neuille Pompierre (comună cât Hușul dar la câmpie) am observat modul de viață al francezilor iar la Casa lor de Cultură i-am învățat... PERINIȚA, cu rezultate spectaculoase imediate. Am donat o carte a mea, m-am ales cu o diplomă și cadouri...

Parisul e scump și mergând pe liniile speciale pentru turiști cu ascultare în 5 limbi străine, la cască, dar nu și româna. Am văzut atâtea, am umplut multe casete cu filmări, cu români bogați, necăjiți, hoți, scriitori, persoane importante, curve, localuri ca Moulin Rouge, magazine, stadioane, podul Alexandru, Tour D'Eiffel. Deși am urcat în vârful său, cu emoție, n-am rămas prea impresionat.

Parisul a meritat și merită să fie văzut!

Și acesta și alte orașe franțuzești au un ritm de viață extrem de viu, zgomotos și scump.

*

În numele TV.V. și ca persoană, am vizitat 17 țări și cu România 18. Ca principii:

– O sumară documentare înainte, pliante și hărți, uneori cărți (de la bukiniștii de lângă Notre Dame am achiziționat Les Trois musquetaires).

– Plimbări în grup pentru a asculta explicații ale ghizilor, întrebări, întrebări, filmări.

– Alergătura individuală cu rătăcirile de rigoare și impresii puternice, individual-personale.

– Deplasări cu mijloace de transport urbane de la un capăt la altul (sau circuite) în orașele unde am stat mai mult de o zi. Pentru câțiva euro sau chiar gratuit (când spuneam că sunt de la presă și afișam legitimația) am efectuat aceste deplasări

(pentru a cunoaște) în aproape toate marile orașe. Nici nu bănuieți câte se pot afla într-un autobuz sau tramvai!

– De pretutindeni am venit cu tolba plină de impresii, imagini, uneori suvenire, totuși uitând să-mi aduc ceva material personal ca amintire. Doar de la Veneția și Murano am adus gondole din vestitul Cristal de Murano, din Lichtenstein un stilet, din Dubrovnik (Croatia) hărți.

– Am încercat să gândesc în legătură cu ce văd și ce poate fi de folos, măcar ca idee, celor de acasă!

– Nu se pot clasifica impresiile „comune” mai multor țări pentru că fiecare sunt subiective și cu particularități.

– N-am făcut de rușine nici numele meu, nici al județului, nici al țării chiar dacă „am furat imagini”, adică am filmat fără aprobarea stăpânilor. A fost mai puternică dorința de a arăta alor mei ce-i mai frumos pe acolo. Chiar dacă am mers la un turneu de șah în Franța sau la Campionatul European de Fotbal (Elveția).

Prefectul de Turenne intimida prin prezența lui, cam înfumurat și neștiutor despre români. Am încercat să-l interesăm cu formația folclorică... nu; cu investițiile în agricultură... era prea departe; cu turismul... au ăia castele de sute și sute de ani, ce să vadă la noi. S-a arătat interesat de vizita în județul Vaslui, la prefectul nostru... neconcretizată.

A transmis cuvinte de apreciere pentru români (ăștia abia mâncaseră lebedele în Austria – și știa –) spunând neîncrezător că ne așteaptă în UE; că ne-a primit în audiență și la interviu, a fost mare lucru!

La Consiliul Europei, secretarul Marie Trauttmann (și primar al Strasbourgului) ne-a primit pe toți 26 într-o seară, în sală somptuoasă cu regi pictați pe pereți și tavane – oglindă.

Ne-a oferit un dejun, am evoluat în spectacol. Copiii (lor) se urcau pe mese sau făceau ce voiau, s-a întreținut special cu mine și un scurt interviu din care am reținut „voi veți fi în UE chiar dacă nu vreți”... Cum adică, întreb eu contrariat: „fiindcă mersul istoric e acesta, un mare stat european, cu granița pe Dunăre sau pe... Prut (nu-și amintea, i-am zis eu). Chiar dacă-s în Bosnia (R.S.F. Iugoslavia nu era dezmembrată) nu vor putea face nimic.”

A mai spus ceva absolut interesant, aproximativ: noi nu suntem putere militară ci financiară, o să vedeți voi...

Ne-a invitat a doua zi să vizităm somptuoasele clădiri care n-aveau în față și steagul României și unde, chiar eu m-am rătăcit încercând să văd mai mult. Am stat la biroul unde stă astăzi Baroso. Sala impresionantă (mare și înaltă), acustica perfectă!

Ghidul ne-a explicat în franceză și Gabi Penciu ne-a tradus în limba română. Căscam ochii cât cepele și urechile cât pâlniile.

Strasbourgul a fost ospitalier! Deși, erau a-3 a forță în Parlamentul European, n-am găsit ecologiști! Și chiar i-am căutat!

10. GERMANIA

Orase frumoase și reci. Autostrăzi perfecte, protective.
Nu poți să nu fii impresionat de grija nemților pentru

Catedrala din Köln

infrastructură, șoselele fiind protejate cu plase de sârmă, având în vedere viteza mare și foarte mare pe cele 3-4 benzi de circulație pe sens. Am auzit că la KÖLN este catedrala care are cu tot cu turn 411 m, deci cea mai înaltă din lume. Nefiind vorbitor de limbă germană, nu prea m-a ajutat nici cea „gimnastică”, și am comunicat foarte puțin.

Curios, pentru că urmăream să ajungem repede în Franța, cultura, ordinea și cumpătarea germană nu mi-au atras atenția. M-a impresionat cum au rezolvat

problemele religioase și naționaliste în Alsacia și Lorena.

În 26 de minute am trecut din Strasbourg (Franța) în Kiel (Germania), fără să mă întrebe nimeni, pe un dig ridicat pe ambele maluri ale Rinului, cu șosele bune-bune, pe care trecea autobuzul la 1/2 oră. Se vorbea deopotrivă, franceză și germană.

11. GRECIA

DIN GRECIA, PENTRU DUMNEAVOASTRĂ ATENA NOASTRĂ!

Între 3-9 februarie 2008, împreună cu un grup de elevi, profesori și câțiva însoțitori din Negrești am călătorit, cu autocarul, prin Bulgaria, în GRECIA. O țară bine pusă la punct cu infrastructura care permite mișcare liberă a celor 11 milioane de locuitori dar mai ales a multor milioane de turiști! Cum „am descoperit” Elada, cu toate cele 6 simțuri (deci și bunul...!):

Generalități:

– N-am văzut țară mai săracă (cca. 80% din suprafață cu spini și stânci golașe, munți săraci, doar bauxită) cu oameni mai bogați, angrenați în afacerile cele mai diverse, sau servicii.

– E un pământ al legendelor (mai ales olimpice) cu un turism bine - bine dezvoltat și un comerț pe măsură.

– Grecii trăiesc din „vânzarea” culturii lor de odinioară, din turismul ecumenic, mica ciubucăreală și slujbe mereu nesigure, ca în toată sfera capitalului.

Am PIPĂIT monumente și am sărutat multe icoane, pelerinajul (pe) la mănăstiri și lăcașuri de cult (organizat de directoarea Doinița Mihai) fiindu-ne benefic. M-am ciocnit pe străzi și în magazine cu lume grăbită și stresată. M-au pipăit și câțiva hoți de buzunare.

Am MIROSIT: mâncăruri specifice, aroma portocalelor și altor citrice încă neculese (sezon, în noiembrie), dar și putoarea din centrul Atenei – OMONIA – cel mai urât km 0 dintr-un oraș pe care l-am văzut pe oriunde am umblat!

Am GUSTAT: baclavale, prăjituri, supe cu pește, portocale (la ele acasă), fistic, lămâi, măslina. Cultura națională e măslinul, vreo 12 miliarde de pomi (care trăiesc până la 600 de ani!) de-a lungul râurilor și țărmurilor.

„Mâncarea săracului” e scutită de impozite și necesită foarte puține lucrări (cheltuieli). Cu toate astea, cele mai ieftine-s cele din Bulgaria care încă nu e aliniată la prețurile europene.

Apa sfințită de pe la lăcașuri e tot apă, berea la butelii e cam de 3 ori mai scumpă, vinul, pe categorii, de 3-100 de ori mai scump.

Am VĂZUT: Drumuri ca-n palmă, 4-16 benzi de circulație, amestec dintre clădiri foarte moderne, blocuri fără personalitate și monumente istorice, poluare, mai ales în centrul capitalei, Marea Egee, albastră și misterioasă, confort interior foarte bun, chirii foarte mari (2/3 din salariu), exodul populației din centrul Atenei, cu clădiri abandonate, spre periferii.

N-am prea văzut oameni prin orașe și sate în afara excursioniștilor; în portul Eghina, de mărimea lui Tulcea la noi, călătorind cu vaporul (deci cu o mare perspectivă), am observat un singur automobil în mișcare.

Copii am văzut doar la o școală din Salonic, la o altă școală sub Muntele Lupului și străinii de la locurile istorice.

ACROPOLE, „acoperișul lumii”, simbolul Greciei, unde zeii mișună printre stânci, coloane și... Propilee, unde limba iute grecească e numai printre restauratori, iar ghizii vând legende și religie în toate limbile pământului. Muntele de sub acest impunător monument seamănă cu Fuji din Japonia, poate de aceea erau mulți, mulți vizitatori galbeni (chinezi,

japonezi și multe nații de culoare galbenă) dar și negri printre majoritarii albi din toată lumea!

Acropole

Am văzut Olimpul (e mai frumos Ceahlăul nostru!) și munții Pindului (cu „Răsunetul” lor în Carpați - Odobescu) și mai ales mănăstiri și biserici slujite de... inclusiv, români!? Un fel de Cheile Bicazului, la Meteora, o călugăriță din Suceava auzind că n-am bani de intrare: „poftiți, poftiți, intrați...!”

Am AUZIT:

- Nivelul de trai al grecilor e de peste 1.000 euro/lunar.
- Peste 10 milioane de etnici greci trăiesc în afara țării.
- Parlamentul e „Casa de nebuni” iar portocalii din preajma președinției nu sunt culeși ca să aibă poporul nemulțumit cu ce arunca în președinte! Sunt multe monumente romane!

- Multă muzică grecească, foarte puțină a altor popoare, românească deloc, deloc, nici la radio, TV, nici în magazine.

Alte concluzii:

– Ai ce vedea, merită!

În Noua Eladă până și aerul e pe bani, la fiecare biserică, bani, pe suveniruri alți, destui! Pâinea e 1,5 euro cam 5,5 lei kilogramul. România nu e cunoscută DELOC (...)

Dacă ai hrana de acasă te întorci cu sufletul plin!

Ave Graecas! Ave amici, din Atena noastră, a tuturor!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 6 (735), joi, 14 februarie 2008, editorial**

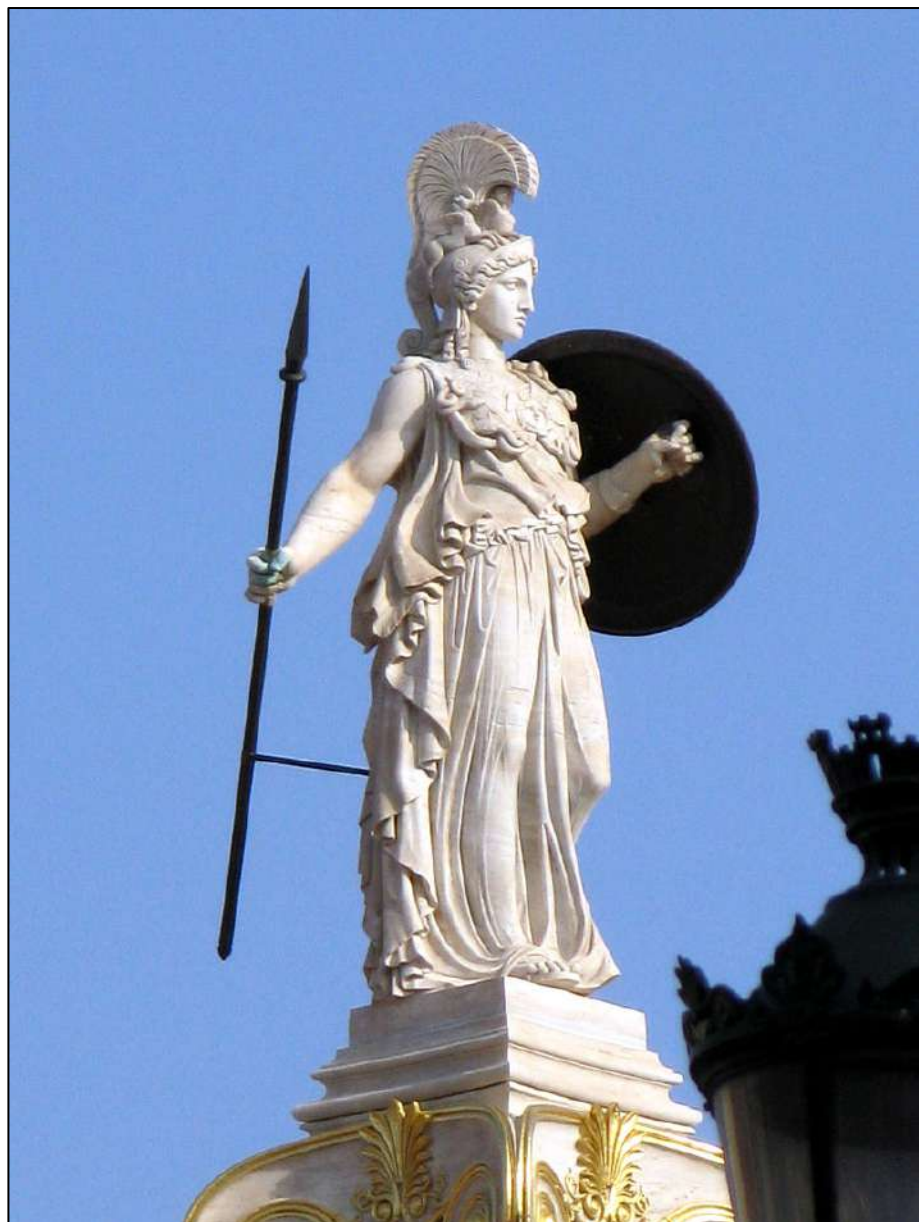
ATENA + ATENA

Am revăzut Grecia, evident ATENA – capitala și, desigur, simbolul național Acropole. Am „revăzut” și zeița protectoare ATENA, înțelepciunea întruchipată...

Dus acolo să simt și să gândesc, deși puteam doar să beau și să mănânc, am fost alături de F.C. Vaslui, o echipă care ne poate aduce mari satisfacții morale, cu un finanțator deja vestit; dar reporterul din mine s-a simțit obligat să vă ia parteneri pe Dvs., stimați telespectatori (sper că ați văzut emisiunea de duminică, 30 august 2008), ascultători (auzit, transmisiile în direct) și cititori.

Pe scurt, principalele impresii:

– Acropole e principalul obiectiv turistic, simbolul înțelepciunii și măreției de odinioară a Eladei. Astăzi țara are aproape 10 milioane de locuitori, dar în fiecare zi 11 milioane de turiști, din toate colțurile lumii, care vin să vadă acest monument unic al lumii, urcă muntele aproape toți, plătind biletul 12 euro. (În scurt, numai aici, e un buget național...)

Statuia Atenei, zeița-patroană a orașului

– Infrastructura e perfect pusă la punct, cu până la 12 benzi pe sens ! Milioanele de mașini poluează dar... există ! Tot felul de artificii arhitectonice înfrumusețează un oraș plictisitor în sine prin geometria veche, străzi înguste, multe mii de semafoare și gălăgie infernală. „Desenele” smintiților, grafitti, urătesc substanțial clădirile.

– Cel mai urât centru din lume: Omonia, piața centrală, are un platou de vreo 5000 de m.p. cu W.C. în mijloc, cercurile olimpice (aproape neobservabile), tot felul de drogați și amatoare de servicii sexuale. În apropiere, magazine (de lux) și cârciumioare foarte stilate, cu servicii perfecte, dar și prețuri mari.

– Motocicliști foarte mulți: motociclete de toate prețurile, cu nebuni de diferite grade, viteze considerabile, întâmplări ciudate. M-a șocat că un proaspăt accidentat de pe micul bolid avea o gaură cam de 20 mm. deasupra frunții, i-am observat bine, bine gaura, dar el gesticula când îl ridicau cu salvarea! N-am crezut vreodată că un om mai poate fi conștient după o asemenea bătăie în cap.

– Românii... prăpădiții neamului, pe acolo. Slugi și cerșetori, iar care au vreo slujbă onorabilă nu se recunosc din această nație. Tragedii și indiferență: o țigancă din Murgeni (cu copil) bătută crunt de alt cerșetor din Sibiu pentru locul de cerșit; un vasluian, Crețu Ștefan din Trestiana, înșelat de un antreprenor grec de două ori: să muncească trei luni în Maroc și să-i dea lichidarea doar jumătate din promisiune; un cântăreț în cinci limbi din București, strângea câte 18-19 euro pe zi într-o pălărie, în fața Academiei...

– Turismul excepțional organizat cu valorizarea monumentelor istorice. Anticii au făcut, cu adevărat ceva (din ce-au acumulat): monumente impunătoare, de regulă din

marmură, și... legendele Olimpului. Cu astea au asigurat existența unui popor... cât va exista această manifestare omenească numită turism. Cine nu vrea să vadă Partenonul, Colosseum, Meteora, insulele, Pireul...?

– Echipa noastră a fost un mesager luminos, chiar dacă a pierdut cu 3-0.

Stadionul Olympiakos

Olympiakos Stadion e o bijuterie arhitectonică, filigran pe cer. E și o adevărată industrie. Sute de oameni își câștigă existența în acest complex de sănătate și sport. Cele două etaje și forma elipsoidală asigură o acustică perfectă, comparabilă cu a vechilor arene, Karaiskakis sau cu Panathinaikos.

– Am filmat vacarmul organizat în Golful Pyreu cu adevăratul centru de afaceri, stadionul Olympiakos. E viață, afaceri și... evaziune serioasă acolo, ca și în portul viu animat

chiar la 2 noaptea. Sportul ca afacere e profitabil în țara aceasta în care, dacă nu știi engleză, ești pierdut.

– Delegația noastră a fost respectată pretutindeni și l-am filmat pe Adrian Porumboiu alături de boss-ul de la A.E.K. Atena. Al nostru e un tip popular și foarte afectuos cu echipa. Al lor, cu 8-10 însoțitori și distant.

– Cristi Dulca, antrenorul F.C. Vaslui, a promis că ai noștri vor lupta ca la Podul Înalt. Mi-a plăcut, dar... poate, altădată și asemenea victorie!

– Despre arta greacă, parcuri, divertisment, hoteluri se pot scrie multe. Turul Atenei cu omnibusul (cu 18 euro) e la fel de interesant ca cel din Paris sau Londra. Ce mai, știu să-și vândă marfa!

– Ce-am putea învăța noi? Măcar cum să ne organizăm, cum să facem turism într-o țară cu mult mai frumoasă ca a lor.

Și, de ce nu, cum să trăim mai bine!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 26 (804), joi, 3 septembrie 2009**

CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ DIN GRECIA – SANTORINI

Transmit un „Hristos a Înviat!” la toată lumea, dintr-un loc unde n-am visat, n-am crezut că ajung vreodată. Insula se numește Santorini, cu capitala Fira, o insulă grecească cu nume italian. Este un loc unde odinioară bântuia vestitul corăbier și pirat Barbarossa.

Terenul este absolut necultivabil, stâncă, stâncă, stâncă, și fire de iarbă pe ici pe colo dar, sumedenie de case și unul

dintre hoteluri, de exemplu, vinde cu 700 de euro ziua de sejur pe vârful acestei insule unde se văd măgari (n-am văzut încă vreo capră), clădiri albe, la poala foarte abruptă a muntelui, marea și mulți, foarte, foarte mulți turiști și abia a început sezonul! Vin aici între 3 și 9 vase de mare tonaj, iar noi am venit cu un colos numit „Victoria” în care se aflau circa 3.500 de oameni.

Hop și eu

Sunt cu un grup de români în două microbuze și ne bucurăm de ceea ce vedem aici, eu personal însă, mă mir de un lucru care... face parte din viață. Cred că noi nu suntem foarte atenți la viața obișnuită, ne place foarte mult scandalul sau ceva neobișnuit...

Aici este cu adevărat ceva neobișnuit începând de la circulație (să vedeți cu ce măiestrie conduc băieții ăștia diverse mijloace de transport, inclusiv cele mari, în comun) și turiștii care se uită la toate obiectele expuse, unele adevărate nimicuri, oricum, e interesant și e frumos, cu soare, e apă... sunt și flori și mai ales, ar putea să fie și la noi ceva mai mult turism, însă, aici cu adevărat turismul bate viața.

Insula Santorini

Cam acestea ar fi informațiile de pe o insulă îndepărtată grecească... vă mai pot spune că oamenii sunt foarte primitori evident, foarte amabili... e un fel de bună primire peste tot, am văzut și români, am și vorbit cu ei, dacă oamenii aceștia pot să trăiască numai așa, deci, repet, pământurile sunt aride, case groase de un lat de palmă pentru că fiind mereu cald, n-au nevoie de cine știe ce ziduri și... eu cred că atunci când pășim

Într-o țară ca aceasta, ar trebui să ne întrebăm cum de un pământ mirific ca al nostru este, ca să spun așa... neroditor pe plan financiar ?! Noi ar trebui să scoatem foarte mult din turism, mai rămâne să ne gândim.

Referitor la criza economică, pot spune că există, pentru că n-o să vină în fiecare zi câte 9 vase cu turiști, vin 2 - 3, uneori, zicem că și mai puțin. Cert este că greva din Grecia de ieri a făcut ca până și Acropole să nu poată fi vizitat în timp optim și dacă vorbim de grevă și de criză mondială, iată, aici sunt, însă, oameni din toate părțile pământului, toate limbile lumii se vorbesc prin aceste locuri cu străzi foarte înguste și înșirate pe 43.000 de km pătrați, adică pe o insulă destul de mare, dar cu case „plantate” la distanțe apreciabile. Cert este că în comparație cu peisajul acesta uman, ca să-i zic așa, dar nu numai, cu mare, soare și flori, noi ar trebui să oferim marea, de sub soare, că avem și noi, și mai ales, ar trebui să avem servicii (aici și dacă te miști din pat către nu știu ce WC, ai probleme cu plățile, uneori plătești destul de mult).

Un singur lucru mai vreau să precizez, sunt invitat de Sergiu Marin în această croazieră... Nu mă obligă nimeni să fac această transmisie în direct, decât faptul că înțeleg să fiu de folos celor din rândul cărora vin. Eu, care am șansa să văd câte ceva din lumea asta, s-o și interpretez de regulă. Poate... toți vrem mai bine și atunci găsim sau ar trebui să găsim calea spre mai bine.

Uneori, noi ziariștii, avem misie grea, putem vorbi, putem scrie dar putem să nu fim deloc ascultați sau băgați în seamă. Aici însă, depinde de noi toți. Vrem mai bine, să vedem ce-au făcut alții ca să ne fie mai bine.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 18 (837), joi, 6 mai 2010**

12. ISRAEL

IERUSALIM... – GÂNDURI FUGARE –

O călătorie în Israel (stat cu aproximativ 7 milioane locuitori), include aproape obligatoriu și o vizită în capitala Ierusalim - sau invers! Să vezi atâta pământ arid transformat în câmp cultivat într-o țară aflată de ani buni în război și unde întâlnești doar 4 surse de apă (deci, lipsă cronică de apă), pare un miracol de care să te tot minunezi alunecând pe infrastructura perfect pusă la punct.

Culturile (performante) sunt susținute de un program național de alimentare cu apă (noaptea) asistat de calculator, iar înlocuirea stâncilor cu pământ de cultură se face pas cu pas, cu tehnică și știință. Desalinizarea apei din Marea Mediterană e la ordinea zilei, deși oamenii beau apă certificată, adică din comerț.

Aș vrea să am timpul să vă descriu cum m-am botezat în apa Iordanului. Posed atestatul!

Aș vrea să vă expun gândurile cele mai neașteptate în raport cu bisericile creștine vizitate, cu itinerariul biblic promovat de organizatori, de impresiile durabile văzând grija pentru TURIST ȘI CREȘTIN, dar și dezamăgirea că nimic românesc și ortodox n-atrage atenția. Cu gândul m-am dus cu 2.000 de ani în urmă, cu percepția imediată într-o realitate frământată datorită războaielor.

Am filmat, am fotografiat, am comunicat!

Turismul îi aduce Israelului prosperitatea necesară (alături de prezența americanilor într-o zonă strategică

importantă: ca și Cipru, prezența acestui stat e creația... unchiului Sam).

Haifa e un port foarte important la mare. Tel Aviv-ul, fosta capitală, nu ne-a atras mai deloc atenția, alte orașe mai mari sau mai mici nu ies cu ceva în evidență pentru un vechi excursionist.

Dar Ierusalimul?! Ar avea doar 125 km pătrați și 804.000 locuitori (date de pe internet) dar mi s-a părut mult-mult mai mare și ca suprafață și ca populație. Teren stâncos, șosele puse la punct, multe magazine și comercianți ambulanți. Probabil mulți agenți ai Mosadului, cea mai eficientă structură de securitate din lume. Dar:

- Acum e capitala statului, cu atribuții competente și înfățișare pe măsură.

- Oraș multietnic și multicultural cu tot soiul de nații care de care mai colorate. Grădina Ghetsimani, unde Iisus Hristos a avut revelații, e ca o mică fermă cu mai mulți arbori, deci cu o sursă de apă; e vizitată de creștini.

Am „refăcut” drumul Crucii purtate de Hristos, marcat din loc în loc de semne ale timpului pe care ghizii le exploatează. Am ajuns la Lăcașul Sfânt, o aglomerare bisericească impunătoare, impresionantă, foarte populată. Aici se străduiește să ajungă fiecare turist (sau credincios) care poate fi impresionat de pavelele sau desenele de acum 2.000 de ani dar și cu totul emoționat asistând la slujbele și manifestările evlavioase specifice, cu structuri spectaculoase speciale pentru cei prezenți.

La circa 20 metri peste un zid e o moscheie musulmană mult mai înaltă de unde, în jurul orei 16:00, când eram acolo, răzbătea foarte puternic din megafoane chemarea muezinului către credincioși, biruind prin intensitate tot ce se întâmpla în

Casa Domnului. Amestecul acesta mi-a creat un puternic șoc emoțional, cu meditația asupra trecutului și viitorului națiunilor și religiilor (voi reveni).

La Zidul Plângerii

Zidul plângerii e o întreagă mistificare a unei construcții care chiar are vechimea care i se atribuie: bărbații în stânga, femeile în dreapta se prosternează la baza unui zid lângă care-și lasă bilețele și pomelnice. Sunt aici mai ales evrei ultrareligioși, cu pletele și pălăriile lor specifice, cu liote de copii după ei, îmbrăcați în negru și cu scufa albă pe cap.

Am reușit să intru și în grota de lângă zid (baftă și îndrăzneală) unde există organizată o bibliotecă impresionantă în aer liber și cei prezenți se concentrează înclinându-se în față și spate, prosternându-se.

În Turnul Babel care se numește Ierusalim (englezit Gerusalem) trăiesc populațiile cele mai diverse (există și un teritoriu al Palestinei) între ruinele provocate de un război îndelungat și păgubitor. Știința evreiască de a scoate banii de

la creștinii de orice fel le aduce bunăstare, recunoaștere, putere (inclusiv prin război).

Ierusalimul rezistă și înflorește pe banii creștinilor de pretutindeni, cărora, însă, le păstrează monumentele și le respectă credința, fără a fi ceva pentru lumea creștină, cum e Vaticanul.

Să știi că ei l-au ucis pe Hristos și tot aici turiștii contribuie cu sume importante ca ei să reziste, înseamnă nedumerire, îndoieli, lupta contrariilor.

Dar românii, ca și religia ortodoxă, sunt mult prea slab prezente.

Până nu vezi Ierusalimul, nu știi ce înseamnă comercializarea în zonă a unei anume religii chiar dacă știi că grecii vând istorie, legendă ori mitologie, englezii - măreția de odinioară, praghezii - faima unui imperiu etc.!

Într-o viață... Ierusalimul trebuie vizitat !

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 35 (1.008), joi, 5 septembrie 2013

**AM FOST ÎN BETLEEM și m-am botezat
în apa Iordanului...
Și cât se vorbește în biserică
de Botezul Domnului!**

13. ITALIA

ROMA, LAZIO, ANCONA, PESCARA ș.a.

Italia a fost și este mai întâi de toate, o promisiune, un fel de vis prin care participăm la istoria omenirii, la legendele și cuceririle de peste veac... cu un plus de atenție, bunăvoință, interes și afecțiune (deh, ginta latina). Obosit peste măsură, îți scapă multe, prea multe informații de istorie și te cantonezi fie să nu devii prada hoților, fie să vezi cât mai multe ca să analizezi ulterior.

Colosseumul din Roma

N-am găsit destul timp să vă povestesc despre hoții dimprejurul Colosseumului (m-au și ușurat de bani), despre

milioanele de turiști care abia așteaptă să vadă Via Appia, San Pietro, Mausoleul lui Adrian din Roma celor 7 coline, Parlamentul și alte sute de monumente importante pentru istoria omenirii.

E o zumzăială permanentă cu albine, trântori, viespi și bondari de toate culorile, din toată lumea. Chiar și turiștii se mișcă repede pe lângă carabinierii cu uniformă impunătoare...

Columna lui Traian

Sunt două columne, dintre care cea a lui Traian cu vestitele sale scene din cucerirea Daciei este într-un fel de consolidare ca să nu spun paragină. În apropierea Catedralei sau a vestitului grup statuar nici nu pare observabil acest turn

de circa 3 metri diametru și înalt de nu vezi statuia lui Traian din vârful.

Metopele parcă nici nu contează. Excursioniștii străini se uită la relicvele istorice, Parlament, Bibliotecă, sculpturi și alte elemente de artă cu care comerțul e în floare. Ca în orice locuri aglomerate nu lipsesc hoții, inclusiv români. Lazio, Pescara, Ancona, aeroporturile sunt un fel de ținte ale sufletelor însetate de frumos. Numai că și pe aici lumea rabdă de foame.

Corsica ori Sicilia văzute în croaziera pe Mediterană rămân, așa, cam în ceață deși urmele de măreție din insule sunt impresionante.

Un roman poate ar da o imagine mai bună despre Roma și Italia legendară cu Mafia ei particulară.

GENOA: MĂMĂLIGA BA, ROMÂNII, DA!

Primul popas în Portul italian Genoa șochează pe vizitatori prin imaginea plină în plan vertical, orașul fiind așezat pe muntele care „crește” din golf, cu construcțiile cele mai diverse, care par una peste alta. Lângă cheiuri, aproape mereu încărcate și „sprijinite” de vapoare, este autostrada pe sub care circulă în toate sensurile puzderie de autoturisme. Există și un trenuleț-muzeu, cu șinele înclinate la aproximativ 30% și tot felul de contorsiuni stradale, care ameteșc repede pe noul venit.

Am nimerit în Porto Vecchio, unde era în plină desfășurare un festival multicultural, iar pe scena principală un grup de elevi executând un dans cu temă, dar și mii de vizitatori, privitori, excursioniști, gură-cască și hoți de

buzunare vânturând chioșcurile (sute) și barurile. Să precizăm că acest cort mai mare decât stadionul de la Vaslui e acoperit cu o prelată imensă, arcuită, strunită și făcută pentru o sută de ani. Am mai văzut la Montreal așa ceva. Mi-aduc aminte de același fel de festival la New York. Rodica Bulboacă de la Laza poate preciza cam cum s-au năpustit americanii la mămăliga făcută de ea, s-o mănânce cu pâine. Tot festival multicultural era, dar cu prezență românească.

Monumentul Vittorio Emanuele II - Roma

La Genoa, niciunul dintre standuri nu era al României. Și se vedeau și fluier, și cașcaval și produse din lapte și obiecte de artă și... tot tacâmul din câteva zeci de țări ale lumii. Țara cu averile ei, cu frumusețea ei, nu era reprezentată, deci lipsea mămăliga (exponat). Dar români erau prin apropiere,

dintre care unii lucrau în cadrul manifestării. Despre eveniment (am fost sub cort sâmbătă 15 iunie 2013, dar n-am prea fost părțică a culturii material-spirituale a lumii) vom mai scrie, pentru a rămâne de învățătură.

Precizez că scriu rândurile de față de pe vasul de croazieră Lirica, construit în 2003, lung de 251 metri și lat de 29, din cei 2.500 de pasageri fiind 701 angajați ai companiei MSC.

**Intrarea principală în Vatican
de pe acoperișul Bazilicii „Sfântul Petru”,
înconjurată de Roma.**

Anticipez doar gândul din Roma: vestita noastră columnă a lui Traian nu e singură, nu e restaurată, și nu e obligatoriu în circuitul turistic. Slujba de la Vatican de duminică 16 iunie a fost urmărită de sute de mii de oameni, iar în capitala Italiei mai erau vreo 3 milioane de turiști. Ce ziceți, e interesant?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 25 (998), joi, 27 iunie 2013**

14. LETONIA

POLDÉS (SPASIBO) LATVIA!

Letonia este una dintre cele trei țări baltice desprinse de influența mării Rusii, dar cu mulți ruși, încă, pe teritoriu. E una dintre țările (mici), cu ambiții mari în care se vorbește letona, germana și rusa. Turistul se mai descurcă ceva, ceva cu engleza. Noi ne-am descurcat și cu limba... gimnastică (adică prin semne!).

Liepaja, al doilea oraș ca mărime după Riga, este cam cât Vasluiul, dar seamănă cu Constanța și are echipa de fotbal Metalurgs pe care noi am învins-o pe stadionul Daugava.

Așezat la Marea Baltică e un oraș foarte întins cu canale interioare, cu plajă lungă dar îngustă (doar 3-5 metri de nisip fin, fin, neudat de valurile destul de învârtite) cu dune înierbate, protectoare. Am rămas mirat câte parapante sunt (din acelea care tractează schiorul pe apă) și câtă lume se aventurează în valuri pe o răcoare accentuată.

Am traversat orașul în lat cu tramvaiul (singura linie) și în lung cu autobuzul 4. Cu acesta din urmă am ajuns și în Karosta, un cartier cu vestita închisoare bolșevică și cu multe uzine părăsite!

În toată zona Liepaja n-am văzut pământuri cultivate dar ce m-a șocat cel mai tare a fost că n-am văzut nici o curte, absolut nici una organizată cu vreo cultură, vietăți sau flori. Iarbă și atât! Nici pomi fructiferi deși pe piață erau cireșe, mere, lămâi, banane, struguri și pepeni verzi din Ungaria; kartupeli 0,36 lati/kg.

Piața și magazinele bine aprovizionate ca și la noi, prețuri mai mari ca la noi, moneda lor având o varietate comparabilă cu lira sterlină. Nu sunt ambulanți și nici valutiști, totul fiind de o corectitudine rară.

Oamenii sunt amabili și comunicativi (m-a salvat limba rusă, pe care o știe aproape toată lumea!!) în orașul istoric (voienăi gorod) o jurnalistă din Cipru a furnizat în franceză o sumedenie de informații. Impresie covârșitoare la Uzina Metalurg (ca la Roman) și Lauma; sunt imense ! Nimeni n-ar veni în România unde se știe că e „ploho” (rău) deși sunt doar câteva zeci de români acolo.

În mijlocul orașului este o rotondă cu menționarea personalităților și anul în care au vizitat locul precum și o vioară imensă. Verdeță (arbori) multă, clădiri vechi și noi. La cele vechi li s-a aplicat un strat de scândură (un fel de termoizolare) lambrisare pentru înfrumusețare.

Oamenii sunt liniștiți și calmi, ordonați dar nu harnici sau, poate acei occidentalizați și comozi întrucât industria peștelui e pe chituci (sute și sute de vase stau ancorate (și nepăzite în porturi), turismul fiind și el slăbuț. Bisericele, nici catolice nici ortodoxe, nu sunt frecventate, șoferul ghid, Andrei, mi-a dezvăluit filozofia letonului simplu: „avem aici soare, muncă și mare, ce ne mai trebuie?”

Poldés, adică mulțumesc, Latvia pentru frumusețea locurilor, pentru corectitudinea oamenilor și pentru exemplul de viață pe care l-am văzut.

Și pentru cele trei puncte obținute de echipa noastră!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 32 (761), joi, 21 august 2008**

15. LIECHTENSTEIN

La intrarea în acest liliputan stat ești întâmpinat de un uriaș monument... al unei vaci, iar peste drum emblema Princiară. În afară de un stilet, n-am cumpărat altceva, deși suvenirurile-s foarte variate și scumpe. Orașul e panoramic așezat pe o coastă de munte, magazinele înțesate de turiști de toate culorile, limbile, continentele. Se aude ușor limba germană, tradiția cavaleriească e ca o prezență, obiectele care par din aur sau argint sunt atât de diverse încât până la urmă, reușesc să cumpere și cei cu buzunare foarte subțiri.

Castelul Vaduz - Liechtenstein

- Mă, tată, ia-ți și tu ceva, uite o sabie, ba chiar o armură.
- Ar manca Marița pui, da', de unde dacă nu-i, și-i fac semnul banului, lui Daniel, feciorul meu care ne-a purtat în Elveția, ca pe sfintele moaște, adică pe mine, pe Iulia, pe Sergius și mai ales pe Alina, soția lui însărcinată cu cei doi gemeni care se vor naște peste două săptămâni la București.

16. MAARTENS

CREAȚIA TURISMULUI

St. Maartens

În Insulele Virgine, botezate așa acum câteva secole, poate pentru că nu erau oameni pe aici, am înțeles ce înseamnă știința turismului. Aici:

- Nu se produce nimic, absolut nimic de mâncare (nici capre sau păsări nu cresc), totul se importă.

- Se vorbește engleză și se închină la americani atât cei din St. Thomas, cât și cei din St. Maartens, Tortola, ori dimprejur. Fără turiști n-ar exista.

- Drumuri perfect puse la punct (asfaltate) cu pante care, la noi trezesc ceva groază. Șoferii sunt și ghid.

- Între Atlantic și Caraibe n-au decât apa de ploaie, pe care o captează sub case, în bazinele pe care le fac înainte de

construcție. Apa de băut la jumătate de litru, între 1 și 5 dolari. Berea nu lipsește, dar de la 5 dolari în sus.

– Dacă pe vasul Norwegian Jewel mâncarea e gratuită, pe sol e scumpă, variată, gustoasă, apetisantă.

– Comunicarea cu Europa, imposibilă sau foarte scumpă! Cu greu am trimis acest editorial.

– Populația, preponderent de culoare, servicii turistice impecabile.

Pentru că oceanul nu mai produce, turismul dă de mâncare la milioane de oameni !

St. Maartens, 24 mai 2011

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,

nr. 21 (890), joi, 26 mai 2011

PRIN... CARAIBE, ȘI NOI!

Dumnezeu a dat omului libertatea de a gândi (dacă are cu ce) și necesitatea de a mânca, prin consecință, posibilități de „a alerga” oriunde-l duc pașii. Tot din cauza asta în lume unii sunt bogați și superhrăniți, alții cu foamea în glandă...

Am descoperit modul de viață american cu tot felul de tentații alimentare și (mi s-a părut?) fără grija zilei de mâine (întrucât dacă, n-au slujbă, trec imediat pe ajutoare sociale), cu hrană preponderent dulce, chiar pâinea îndulcită (timp de trei săptămâni n-am găsit nicăieri un castravete murat sau o murătură, ori un borș...)... drept urmare, cu populație supraponderală și icnind de greutate. Am văzut, cred, culmea urâteniei umane dar și indiferența străzii: omul căzut de atac

de cord, neatins de cineva, și doar după un timp apelat serviciul de urgență.

Canadienii au 90% stil american: plătesc orice cu cardul (în toată America de Nord), parcurg distanțe imense cu autoturismele, își caută fiecare de treaba lui și are doar un mic grup de prieteni. Americanii strivesc prin trufia lor și o politețe rece. (...)

În St. Thomas, St. Maartens și Tortola, insulele stăpânite de americani, englezi, francezi, olandezi, am văzut foarte multe mii de magazine și milioane de ceasuri, oameni îndatorați să răspundă, englezește, chiar „cu limba gimnastică”, bucuroși să obțină câțiva dolari dintr-un serviciu oarecare pentru turiști. În aceste insule acoperite cu arbuști tropicali nu se cultivă nimic de mâncare, se importă. Apa, ca și mâncarea e foarte scumpă, legendele despre pirații din Caraibe or fi existând dar nu le mai spune nimeni.

Curiozități:

Și pe acolo sunt români, în special femei „danseuze”. Pe vasul de croazieră Norwegian Jeweles există personal din 62 de țări ale lumii printre care și 15 români, șefa băuturilor, Geanina era brașoveancă.

Sunt mult prea multe mașini (cam peste tot) și se pare că lumea s-a mutat în mașini și nu circulă pe stradă. Climatizarea locuințelor e fapt curent chiar dacă e vreo căsuță pe vârf de munte...

Energia electrică foarte ieftină; cârpăraie de vânzare, comercializare, electronicele scumpe.

N-am văzut nici un vas de pescuit nici în Atlanticul de Nord (peste 5.500 km de la NewYork) nici în Marea Caraibelor, Marea Sargaselor, Bermude sau alte mări... Desigur, sunt impresii de neuitat pentru că e altă lume, cu alte aspirații (în special să-și umple burta) unde politica n-are nici o trecere...

Românii aflați de ani de zile în Canada, S.U.A., în Porto Rico, etc. au uitat pur și simplu de România.

M-a impresionat poetul George Filip cu speranța lui de a rămâne român (sărac) în grija statului canadian, tânjind după Tuzla lui și tipărind pe unde se poate câte o carte (peste 20 în total).

În Biblioteca Națională din Montreal nu sunt decât câteva zeci de cărți românești, comunitatea alor noștri e un fel de vis fără susținere concretă.

De România (aproape) nu se știe nimic.

Așa că fără limba română... ne-am simțit și noi... niște rătăciți în Caraibe!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 22 (891), joi, 2 iunie 2011**

17. OLANDA

Am coborât pe pământ la aeroportul Amsterdam, un colos în care sute de avioane poartă multe mii de călători în pânțele lor, și în hale imense înlesnind mișcarea în toate direcțiile.

Aeroportul din Amsterdam

Odinioară portul (și azi cel mai mare din Europa) era farul lumii, cu tot felul de vase în radă. Aeroportul îmi depășește însă închipuirile: zeci de piste, sute de avioane, kilometri de bandă rulantă pentru transport pasageri, sute și sute de săli cu tot felul de comerț și mai ales impresia de libertate de mișcare (deși nu se poate fără supraveghere video secundă de secundă).

Placă turnantă pentru tot ce înseamnă zbor în Europa sau către Americi, ori spre Asia, adică pretutindeni.

Amsterdamul e spectaculos pentru kitskurile cu valoare comercială, cu tineretul nestăpânit pe străzi, cu clădiri „ancestrale”, cu canalurile ș.a.

Amsterdam – vedere generală

Pământul e organizat și cultivat la milimetru. Dar Aeroportul este principal motor pentru viața economică, spirituală, culturală. Impresia de „altă lume” e reală până la un punct. Echipa de fotbal a Olandei stăpânește azi Europa sau cel puțin grupa cu România care ar vrea să meargă și ea după Olanda... în Brazilia (acum, în octombrie 2013).

Tot prin aeroportul Amsterdam.

18. PALESTINA

Un fel de stat în afara lumii! Un teritoriu îngust, cu punctul de echilibru în Ierusalim: câteva zeci de kilometri pătrați, împrejmuit de un zid continuu de vreo 8 metri înălțime, cu sârmă ghimpată deasupra. Insurgenții palestinieni n-au putut fi înfrânți chiar dacă s-a tras cu tunul asupra așezării dar distrugerea n-a fost posibilă fie că tancurile și tunurile puteau greși ținta adică diferența de o palmă (grosimea zidului) omorând propria populație, fie că americanii au vrut așa, ca niciodată Israelul să nu poată să scape de influența # dominația lor. Cât de ușor era să le arate... pisica, adică zidurile palestinienilor de sub ferestrele lor.

Nu mi s-a părut că desprinderea statului Palestina de Israel, și așa un stat foarte mic, ar fi o consecință a deosebirilor religioase cât a altor interese economice și a jocurilor geopolitice.

Acum că războinicii s-au mai liniștit, excursionistul poate călca ușor linia de demarcație fără să știe că poate fi împușcat, că e în altă țară sau că e un război îndelungat. Musulmanii și-au cerut dreptul la viață și... îl cam au, deși dacă ar fi lăsați israelienii i-ar înghiți în câteva ore.

Cultura și monumentele religioase, arta populară, industria confecțiilor, comerțul sunt sursele de existență ale Palestinienilor, deschiși mai mult la turism.

Lupta pentru existență și religie pare motto-ul unui stat mic dar cu războinici mari.

O istorie a războiului lor nu face obiectul atenției noastre. Până la urmă nici „turismul” pe care-l tot pomenim decât pentru că el dă de mâncare la oameni.

19. POLONIA

Am călătorit în lume în 3 modalități: a) Excursii organizate de familia mea, cu autocarul, când aveam avantajul de a-mi lua și copiii. Și înainte, mai ales, înainte de 1989. b) În numele TV.V.: am avut curaj nebun să plec în Polonia, în Ucraina, la Lwow, la graniță erau 17 km de coadă la mașini și pe noi, românii, ne opreau să trecem, ba, erau grupuri de cazaci cu bâte mari care răsturnau mașinile și-i prădau mai ales pe ai noștri. Am petrecut o noapte de groază în frig dar mi-am făcut loc să ies din coloană (se stătea o săptămână!) și când a trecut un echipaj al Poliției ucrainiene, după ei! M-au oprit la 200 de metri de vamă și m-a scăpat legitimația de presă plus prezența mea de spirit în fața câinilor lup asmuțiți. Copiii și soția, Iulia, înlemniseră, văzându-mă gata sfâșiat.

După o altă noapte, tot așa, după o salvare, am trecut vama. Urât, urât, s-au mai purtat cu noi și nu țineau cont de nimic! Nici n-aveam ce le face, după ce au venit să ne răstoarne în drum, plecând de lângă agresori, pe 2 roate ei abia lovind mașina pe capote.

Am mers în Polonia 1.430 km și n-am dat nici de-o groapă în asfalt! Polonezii indiferenți și politicoși dar prudenți să intre în UE.

Am văzut castelul lui Miron Costin, care a avut proprietăți în Polonia, piața centrală, un muzeu, orașul Cracovia și am primit binecuvântarea Papei Ioan Paul al-II lea, care era în papamobilul din plexiglas protejat de gloanțe și atentatori, mult mai mult decât un șef de stat; mai erau români acolo, inclusiv un vasluian foarte mirat când ne-a văzut

dormind în mașină alături de el în piață, unde voiam să comercializăm miere, (cu care am venit înapoi acasă!).

Piața centrală din Cracovia

Mi-a fost imposibil să filmez la întâlnirea cu Papa, venit cu Papamobilul la Krakovia, păzit strașnic în piața centrală (lângă Palatul cronicarului Miron Costin) obținând dreptul de a face doar câteva fotografii.

Mai era grâul nerecoltat și am observat în fiecare curte (din sate) un tractoraș cu 3 roți și o remorcă simplă. Se spunea că mini-tractorul ăsta execută toate lucrările agricole.

Era după Revoluția noastră și n-am observat câtă democrație era la ei, în Polska.

20. PUERTO RICO

Am ajuns în San Juan, capitala statului Puerto Rico. Temperaturi mari, ploi rapide, umezeală ecuatorială, aglomerație de stiluri de viață, afaceri, multe sute de taxiuri speciale (17 locuri) care transportă multe mii de turiști.

Comerțul cu aur și cu ceasuri e cel mai înfloritor. Portul, fortul și castelul San Cristobal e plin de dimineată până seara târziu. Oricum, Atlanticul a fost blând dar soarele ne-a fript rău.

Puerto Rico

Portoricanii trăiesc de pe urma acestora și n-ar mai avea nimic dacă n-ar fi excursioniștii. Orașul San Juan, capitala, are doar câteva întreprinderi, întindere mare și doar fortul pentru pirați (de odinioară), dichisit și bine conservat.

E bine dezvoltat comerțul cu fructe și legume și evident, turismul. Cine n-a auzit de Barbă Roșie, piratul caraibelor?

21. REPUBLICA MOLDOVA

Un capitol interesant (și unic) e BASARABIA.

Pe 28 martie, ar trebui să sărbătorim anual „unirea pentru totdeauna cu România”.

Mai întâi președintele Mircea Snegur la Vaslui. Podul de flori, Snegur la Huși, Snegur + Iliescu la Sculeni, cortina cenușie pe Prut, independența Republicii Moldova etc. n-au rezolvat nimic ! Ei, sau...

Dacă Iliescu nu era ca și Snegur, sub porunca agenților sovietici, unificarea se făcea odată cu Podul de flori, când pentru o zi n-au existat granițe iar soldații galbeni și cu ochi încrucișați (Uzbekistan, Kârgâstan etc.) erau bucuroși s-o șteargă acasă. Țștia doi n-au îndrăznit unificarea, pierzându-se momentul istoric.

Să vă spun că la monumentul lui Lenin din marginea Chișinăului basarabienii ne-au luat pe sus, entuziasmați că-i filmam și că se face unirea? Că rusofonii s-au ascuns iar cunoscutul crainic TV Frumuzachi a înființat televiziunea locală Catalan... de unde am transmis mesaje, inclusiv peste Nistru... Multe asemenea putem rememora.

Ne-am simțit apărați de cuvântul LIBERTATE pe care-l transmiteam oricui. Polițaiul șef al Chișinăului, colonelul Voronin veghea în spatele Parlamentului la ședințe furtunoase la care am asistat. Ce ne-unire, era! Pentru că președintele Transnistriei dizident Igor Smirnov era la ședința Parlamentului din Chișinău și l-am intervievat. Era foarte categoric, se simțea sprijinul armatei a XIV-a. Când am fost cu Iliescu-Năstase, Snegur – Muravski la cetatea Hotin, acest

prim secretar nu era nimic. Tot Iliescu l-a făcut mare și pe ăsta!
Adrian Năstase era ministru de externe, mult în plan secund.

Parlamentul Republicii Moldova

Dacă am fost ACOLO singur, cu familia sau cu ajutoare (angajați) și am adus imagini din lume sau reprezentanții altei lumi au fost în studiourile mele înseamnă, oare, că putem vorbi și de destinul european al acestor mijloace de presă?

Dacă am adus imagini, am transmis la radio în direct, am consemnat în editoriale momentele, am aduc ceva din Europa mai aproape?

Colaboratori sau redactori ai noștri în țară (mai ales Iași și București), sutele și sutele de transmisii din orașele mari (de la Est la Vest... și, altfel) n-a însemnat, oare, per total, aport al TV.V.+Unison Radio Bârlad+Meridianul la întrepătrunderea experiențelor și educația necesară momentului ...

22. RUSIA

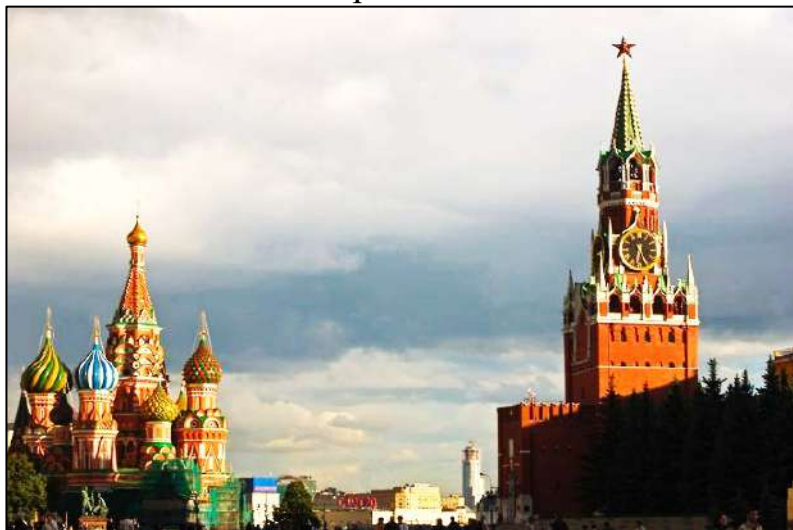
Călătorul se simte mic și strivit în Moscova, unde sunt vreo 11 clădiri cu înfățișarea Casei Presei din București dar triplu de înalte. Vestita universitate Lomonosov are o asemenea clădire peste etajul 32, și, nu știe nimeni ce este în subsol. Se spune că are atâtea camere încât dacă un om intră acolo, în secunda I de la naștere și stă în fiecare cameră tot câte o secundă, iese la 60 de ani de acolo! Ce forfotă era la Jocurile Olimpice din 1980, când grupurile de excursioniști erau hrănite în corturi imense, cu tacâmuri de unică folosință din plastic, autoservire și porție la cazan, cazare la internate.

În imensul parc al Expoziției V.D.N.H. cu aproximativ 100 de pavilioane am văzut o expoziție cu câteva sute de feluri de grâu și de pâine. Alături, bijuterii și obiecte... la micrometru, spre exemplu, dintr-un fir de aur gros cât firul de păr sculptată statuia Nadiei Comăneci și nu se putea vedea decât cu un microscop special. La câteva zeci de metri OBELISCUL curbat cu rachetă în vârf, în onoarea primului cosmonaut Iuri Gagarin, încă în viață. Am intrat în nacela cățelușei Laica dar și a celor 3 alți cosmonauți sovietici, divinizați ca eroi ai lumii atunci și am admirat siluetele rachetelor intercontinentale.

Totul era măreț, extraordinar, merit să impresioneze și să stârnească admirație pentru realizările comunismului sovietic, pentru făuritorii săi mari și mici, cu doctrina leninistă, exemplul de urmat.

L-am văzut pe Lenin în mausoleul său de lângă zidurile Kremlinului: cam mărunțel și nebărbierit cu câteva mii de oameni împrejur, în cozi duble de 7-8 km. Clădirea în sine, din

marmură roșie, nu eclipsa Marele Zid al Kremlinului care purta urmele gloanțelor care au pedepsit grupuri trădătoare. Dar: „învățătorul popoarelor” era prezent pentru eternitate, o eternitate a acelei orânduii sociale care, după cum s-a văzut, s-a destrămat, totuși. Ca exemplu pentru întreaga lume, mormântul somptuos al conducătorului comunist ca și cel al lui Mao din China ar trebui păstrat!

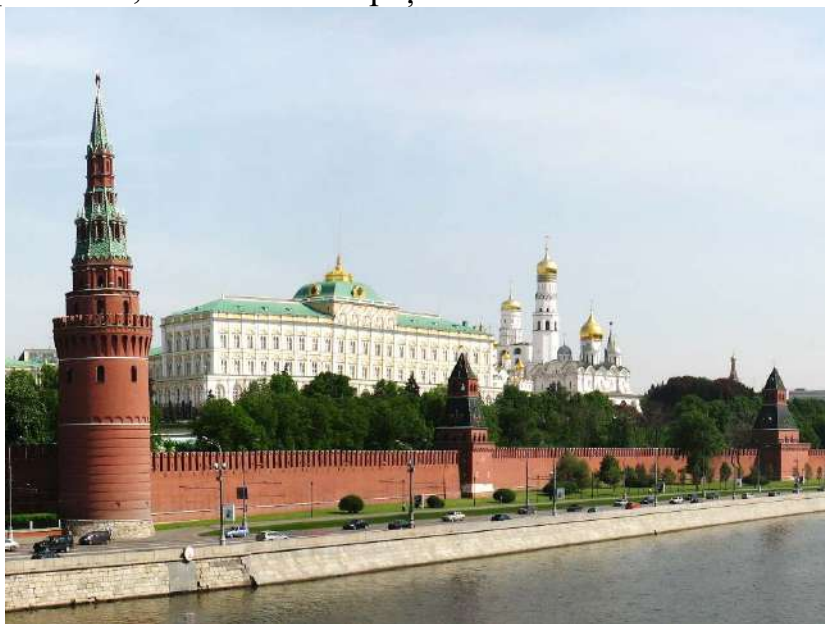

**Catedrala Sfântului Vasile și Turnul Spasskaia
al Kremlinului din Piața Roșie**

Reiau ideea că Moscova trebuia să trezească admirație. Și turnul televiziunii sovietice Ostankino, subțire ca o nuielușă fermecată, diametru vreo 9 m, în vârf cu camera rotitoare, înalt de 309 m, atunci cel mai, chiar ne lasă uimiți și vrăjiți.

Ne-a lăsat uimiți Leningradul – Sankt Petersburg cu Neva navigabilă dacă se ridicau porțile imense de câte 400 de tone greutate, pe niște stâlpi uriași, care întrerupeau liniile de tramvai și circulația rutieră. De la baza unui pod am admirat aurora boreală și, ca fapt divers, am observat cât de repede,

doar secunde, securitatea rusă aresta pe cineva: știință nu glumă! Și acolo ca și la Petropavlovsk, și la „Mon Plaisir” palatul Țarului Petru în marmură albă de pe țărmul Golfului Finic ne-am minunat. Vestitul parc cu peste 1.000 de izvoare, cu cascade, statui din aur cam 3.000, imitație de arbori din care ploua când treceai pe la rădăcină, canal ascuns, numai pentru țar și amantele sale, alte elemente de mare bogăție și opulență venind din istoria maicei Rusia ne-au fost „derulate” obstinent, insistent, convingător, pentru înțelegerea viitorului luminos al omenirii în cadrul acestei orânduiri care n-a mai apucat să se împlinească, nici măcar în spațiul sovietic.

Zidul Kremlinului

Ce-am văzut în Rusia n-a egalat părerea de rău că Nadia a căzut de pe bârnă pierzând apoi, orice aur olimpic. În avionul Tarom către București am văzut cât de rele sunt serviciile românești.

23. ST. THOMAS

O insulă datorând totul turismului, sub protectorate diferite dar, depinzând de Statele Unite. Deși erau pe aproape „danseuzele” române, n-au intrat în vorbă cu noi, des tresăreau când ne auzeau românește. Erau milioane de ceasuri și unul dintre noi s-a păcălit cumpărând unul „de firmă” dovedit un smeltz. Cald, apa scumpă ca în toate Insulele Virgine, plimbare pe țărmul oceanului, mare greutate să găsim un fax sau să dăm un email. Populație diversă printre cei mai rari, românii.

St. Thomas

În croazieră, Norwegian Jewels a vărsat pentru câteva ore vreo 3.000 de excursioniști, cumpărători de pasmanterie care s-a dizolvat la prima spălare.

Oricât s-ar părea, dar după vizitarea unor realități asemănătoare, nici măcar turnul cu ceas nu ne-a impresionat, nici nisipul foarte fin, nici soarele arzător.

24. SLOVACIA

Capitala, Bratislava, rămasă o mare promisiune!

Dar, aş fi vrut să mergem la Kosice, unde ai noştri fotbalişti au încasat-o rău. Cum însă, trebuia să mergem spre munţii Tatra, am scurtat drumul trecând doar prin şoseaua de centură a capitalei Bratislava.

Bratislava – Panoramă

Eram foarte obosiţi, după o noapte nedormită şi nu ne-a înviorat nici strălucirea acoperişurilor în soarele dimineţii, nu ne-a trezit curiozitatea nici cele mai frumoase clădiri din beton şi sticlă. Din fuga maşinii, n-am reţinut mare lucru şi să trecem pe acolo pe unde cumnatul meu Tomiţă Balan a luptat ca trăgător-tunar (ce de istorii?!) în 1945.

Cred că e una din ratările pe care le regret azi pentru că, chiar aş fi vrut să văd ce fac alţi foşti comunişti de o duc aşa de bine iar faima capitalei parcă e mai mare ca la Bucureşti.

Drumurile bune, benzina ieftină, turism şi iarăşi turism... cu noi, pe acolo! Adică în mare fugă spre Viena culturală!

25. SUA

Un alt fel de pământ al făgăduinței, un vis pentru cei care vor să moară de foame, dacă nu fură sau cerșesc.

Am văzut, în sfârșit New York-ul, cu vestiții zgârâie nori și am urcat în câteva secunde 45 de etaje într-un fel de capsulă translucidă la Hotel Marriot. Am pășit în Madison Square Garden, am urcat în Statuia Libertății, am „controlat” două din zecile de linii de metro. Circulația în București e un mizilic față de cea de aici. Pe noi ne-a întâmpinat cu ploi torențiale și ne-am despărțit în ceață. Pe Broadway n-am găsit români dar aici și în Times Square e nebunia de pe lume, câtă lume și câte reclame luminoase! Această nouă Romă – capitală a lumii e dovada spiritului omenesc descătușat de opreliștile europene.

Times Square - New York

New York-ul e cel mai izbitor oraș cu mulțimea zgârâie norilor, prin aglomerația de pe străzi și prin infernul automobiliștilor (am intrat pe picioare, deși ne așteptau lifturi și mulți supraveghetori, în simbolul național american primit cadou de la francezi, Statuia Libertății !).

De aceea, poate, abia așteaptă să iasă undeva „în afară” mișcându-și greoi fundurile (albilor, negrilor, mulatrilor...) cu un apetit aparte pentru poze, pentru peisaje.

Nici Complexul Olimpic din Lake Placid (S.U.A.) nu este de uitat, balerina Sonia Henie fiind și acum modelul gingășiei și performanței. Am revăzut bobul (vă amintiți de Panțâru, medaliat aici?), patine, fotografii și... sala, dar și pârtiile și instalațiile pentru sărituri la trambuline. Lacul e o bijuterie în plus !

„Alergând” după imagini mai durabile (din memorări), oarecum afectiv:

- Drumuri foarte bune, benzină ieftină;
- Parcul Național din New York e imens, cu multe piste pentru bicicliști, cu rezervații naturale, cu traficul comercial specific;
- Muzeul Național este tot cam așa, adică imposibil de cuprins cu mintea într-un timp scurt. Cele câteva etaje, ordinea, muzeele diverse cu cel al științelor naturii în prim plan pentru că adăpostește singurul schelet integral de *Dioptherix* (17 metri) și multe alte dovezi de cultură materială a lumii (pe zone)...
- Statuia Libertății (dăruită de francezi) amplasată în contrapondere cu zgârâie nori e... greu vizibilă în toate etajele (vreo 7, tot atâtea muzee), impune un sentiment favorabil americanilor. Dacă la Moscova eram strivit de construcțiile „balșoi”, aici emană, nu știu de ce, acea ușurare în care descoperi viața (și lumea) în liniște.

La Muzeul Național

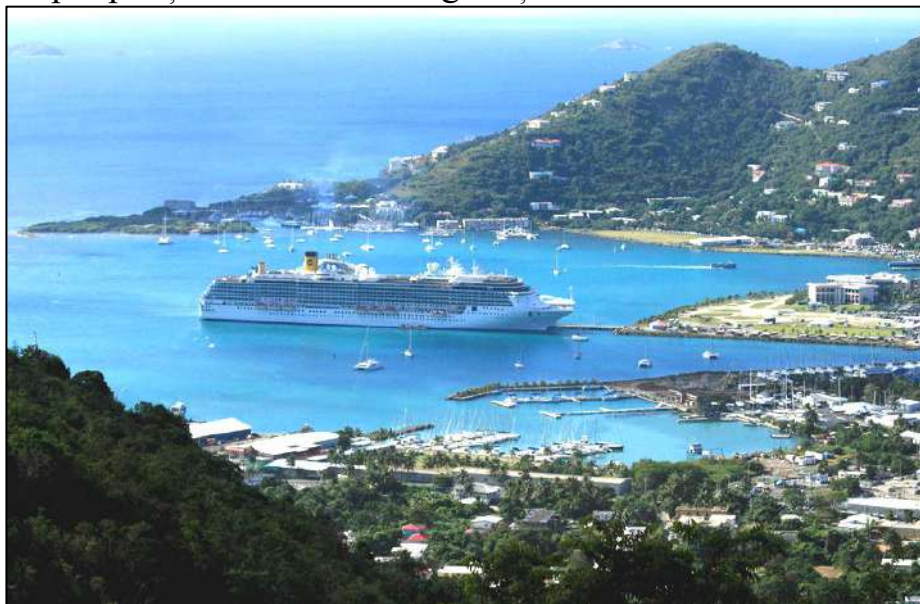
– Lupta antiteroristă, grija pentru ca grupările teroriste care au contribuit la căderea turnurilor Gemini, care au zdruncinat Pentagonul... să nu se mai repete. Și au paranormali care-s cu ochii pe turiști și la cel mai mic semn îi încătușează;

– Câteva puncte sunt... supra - supra aglomerate: Times Square, Covent Garden, Turnul televiziunii Empire State Building (381 m) cu cea mai mare înălțime, Metroul, cu atâtea linii încât n-am reușit să le număr, câteva monumente religioase, parcurile și organizarea transporturilor călătorilor la suprafață.

– Mâncare ieftină și... dulce, deci obezitate serioasă. Am văzut, cred, cea mai urâtă femeie din lume.

26. TORTOLA

Insulă căreia i-aș zice dominion al vapoarelor, adică al celor de croazieră, nefiind nici o activitate economică, ci doar de servicii. Multă legendă, de fapt în lecturile noastre, nefiind vreun fel de ghid, ci doar pliante comerciale cu indicarea restaurantelor și unor magazine. Ghidul nu ne-a precizat cărei mari puteri aparține, dar ne-a atras atenția asupra legendelor despre pirații din Insulele Virgine și... Cuba!

Insula Tortola

Mod de viață american, cu comercianți insistenți pe plajă și cu un dever verbal rarism, dacă ai călcat pragul unui magazin.

Alt mic petic de pământ dar cu mari pretenții!

27. TRANSNISTRIA

CAPITALA TIRASPOL

Ar trebui să fie teritoriul Republicii Moldova și ambele ale României întregite. Datorită rușilor, între Nistru și Bug, aproape nu se aude de limba română.

La declanșarea independenței Republicii Moldova (august 1991) i-am luat primul din lume interviul noului președinte Snegur. La votul Parlamentului au lipsit reprezentanți ai enclavei și ale unor localități găgăuze și ăștia cu idei de separatiști în cap.

Igor Smirnov, liderul de la Dubăsari, un tip de statură medie, cu chelie pe o bucată de cap, cu barbișon și gesticulând foarte energic a înfruntat violent pe ceilalți parlamentari cerând separarea Transnistriei și să nu fie părăsit blocul sovietic (eram acolo, la dezbatere). În interviu l-a acuzat pe Mircea Snegur că face jocul românilor și că noua Republică nu se poate dezvolta fără ruși. Cum o fi obținut ăsta sprijin rusesc nu știu. Bănuiesc doar că în calitate de prim secretar și-a asigurat spatele iar Maica Rusia avea nevoie ca să-și adăpostească Armata a XIV-a.

Am văzut, cu inima ticăind, Tighina. Ne duceam spre Odesa, iar la podul din marginea orașului erau trupe de voluntari care deschideau foarte ușor focul. Nici o clipă n-am crezut că vor fi așa de violenți și eram acolo când l-au încătușat pe Ilașcu, proromânul cu ani grei de temniță scăpat prin intervenția lui Vadim Tudor și Adrian Păunescu, cei care s-au adresat U. E. (care a intervenit). Acesta a ajuns deputat PRM în România.

Am alergat după delegația română condusă de Ion Iliescu prin Dubăsari, Soroca, Hotin. Mi-a priit sufletului să văd cetățile de legendă ale românismului (moldovenismului...) de pe vremea lui Ștefan.

Pe scările Casei de cultură din Soroca îi luam interviu ministrului de externe Adrian Năstase când s-a vestit că în margine se trage cu arma. L-am lăsat cu cuvintele neterminate și am alergat după Iliescu - Snegur care erau foarte liniștiți și bine păziți.

Palatul de cultură din Soroca

Directoarea unei fabrici de confecții ne-a înfățișat perspectivele socialiste ale întreprinderii, ascultată de cei doi înconjuțați de ziariști, eu, securiști, comuniști.

Hotinul mai are ziduri ale vestitei cetăți, dar limba română nu e cultivată iar ideea de unire nu există.

În timpul „alegerilor” - referendum-ului din Transnistria, eram la Dubăsari, unde Smirnov striga și gesticula în cele 2 - 3 piețe, mai răsărite.

Erau „alegeri” și el striga la concetățeni amenințându-i cu... armata moldoveană care-i va împușca imediat ca pe câini. Undeva, foarte aproape erau observatorii sovietici care ne „împușcau” cu privirile și-l apărau în direct. În aceeași seară au izbucnit focurile de armă și s-a baricadat Niprul.

Și eu care auzisem de la tata (care luptase pe acolo) că Ion Antonescu i-a trimis pe țigani la Bug, și eu care citisem romanul Șatra a lui Zaharia Stancu, căscam ochii și nu înțelegeam nimic.

Când m-au împins cu baionetele „moldovenii noștri” și n-au dus cu escortă până după podul de la Tighina (șoseaua spre Odesa) am priceput ce a însemnat războiul transnistrean care s-a declanșat atunci, sub ochii mei, l-am filmat cu camera TV.V.

Ce sentimente, ce rememorări, ce interpretări mai puteam avea când auzeam răpăitul mitralierei și pocnetul ZB-urilor ?! Și totuși, n-am fugit, nu m-am îngrozit. „Camarazii cu brasardă” ne-au legitimat de zeci de ori, ne-au făcut semne să fugim. Probabil atunci ne-ar fi secerat cu rafale de mitralieră. Curajul de a sta față în față cu ei, cred, ne-a salvat viața mie și celor 2 însoțitori.

Am stat pe gânduri dacă să consider Transnistria românească o altă țară. Dacă tot am considerat așa Tortola, St. Maartens, St. Thomas, iacă și acest ținut e „o țară” dar mult prea sărcaă, mult prea neînsemnată și îndelung comunizată. Smirnov mai e la putere și azi, când negustorii moldoveni vând baionete și alte obiecte militare (căciuli, pufoaice) prin multe puncte comerciale din România.

Snegur, întrebat de ce a semnat acordul dictat de Kremlin, a răspuns că „cel mai important e că nu mai este RĂZBOI între frați.”

Ce-am simțit în Transnistria? Că OMUL singur e un nimic în fața unui Imperiu Rus, că unificarea cu România va fi, poate, un vis pentru alte generații... Ținutul n-a fost, nu este și nu va fi românesc... Și nici în U.E., cât timp marea Rusie își revine!/*În 2020, Maia Sandu a ajuns președintele...proeuropa.*

28. TURCIA

La... TURCI(!?)

O excursie de documentare de 6 zile în Turcia ne-a fost oferită și celor 6 ziariști de către Kombassan - Rulmenți SA Bârlad în perioada 29.04 - 04.05.2003. Ca jurnalist și cetățean al acestei țări am căscat ochii și urechile cât omenește a fost posibil în ideea de a înțelege cum și ce putem face și noi, cât mai repede.

Istanbul

Se spune că prostul povestește despre ce a mâncat și băut iar deșteptul despre ce a văzut și gândit. Încercăm să fim constructivi. În sinteză:

Kombassanul este un holding puternic, întins în toată Turcia cu mare influență politică și solidă bază de producție. Are și câteva magazine (inclusiv subterane) de o organizare și întindere impresionantă. Spre exemplu, cel de la Konya (unde este și sediul central) are peste 130.000 m.p. cu mărfuri la vedere.

Turcia este un pământ sărac (cam 90% cred, numai piatră neproductivă) cu afaceri prospere și oameni mai bogați ca la noi.

Turismul este ramura cea mai înfloritoare.

Turcul *te păcălește cu limba* dar nu-ți fură și... fuge !

Agricultura nu prea există (cum să fie, pe piatră?) dar produsele alimentare sunt în exces! Serele, pe un singur vrej, am numărat 26 de pătlăgele verzi.

Există o puternică „economie” subterană, oarecum controlată de autorități. Până la urmă contează ca nația să trăiască bine.

Au o rețea de drumuri absolut impresionantă. Nu-și prea bat cu capul excesul de viteză și nici cu prea multe reguli de circulație, dar siguranța în traseu este maximă! Șosele, nu glumă, aglomerație așisderea!

Lumea construiește... la șosea. Practic tot litoralul turcesc e un singur oraș pe sute de kilometri. Și la sate casele sunt tot cu etaj.

S.R.I.-ul lor pare mai tare ca al nostru. Când am avut o pană de benzină au și venit să vadă ce e cu noi, deci ne-au urmărit îndeaproape. În rest, e democrația vorbelor, că în producție nu se crâcnește.

Altele... în viitor !

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 34 (371) 8-11 mai 2003**

UTILITARE, DE LA... TURCI!

Ar putea fi interesant ce încerc să comunic în urma vizitelor de documentare în Turcia (asigurate de Rulmenți – Kombassan Bârlad):

Exactitatea „orară”, respectiv punctualitatea la întâlniri, la masă și mai ales la rugăciune (musulmanii sunt chemați la prosternare din minaretele geamiilor, la ore fixe, și oriunde s-ar afla, aceștia îngenunchează).

Se roagă, obligatoriu, toți cei de aceeași religie și pentru rugăciune ne-a părăsit chiar președintele Bayram care a avut plăcerea să facă pe ghidul. E clar că religia îi „ajută” să fie mai disciplinați.

Moscheea Albastră – Istanbul

Chiar în unele fabrici sunt amenajate moschei ca în pauza specială muncitorii să-și îndrepte gândul către Alah...

La Kardelen, în munți, am observat cum turcii scot bani din apă chioară. Îmbutelierea apei curate e o afacere...

Din lemnul de foc (la noi) la Divapan se obțin bijuterii în lemn din care am câteva mostre. Cei interesați să mă caute. Mai ales în toată Turcia e câmp liber pentru afaceri.

Hotelurile sunt puse la punct și au aer condiționat în fiecare cămăruță de pe țărmul Mediteranei.

Serele și chimicalele asigură hrana populației: După cum știm consumăm destule fructe și legume turcești; micii producători stau cu roșii, portocale, lămâi, banane...

Am văzut și cerșetori chiar în Konya, și mici întreprinzători, și prăpădiți printre culturi, și prostituate, și copii iuți ca spirtul să prindă o afacere!

În restaurante nu-s decât bărbați! Femeile mai poartă feregea peste gură (în majoritate). Europencele sunt la mare căutare. N-aș zice că-s neapărat curve.

Statul încurajează puternic construcțiile: vinde cu 3\$ metrul pătrat oricui vrea să cumpere ca să plătească în 20 de ani!

Clasa politică nu are nici o autoritate. Cine-i politician n-are bani și poate să ție cât vrea. Oricum de proprietate și de religie nu s-atinge nimeni.

Democrația străzii e în paralel cu rigoarea slujbei. Dacă-și poate permite oricine poate să ție în parc, la crâșmă, pe stradă. Cine e la slujbă, nu crâcnește (că plătește), nu fură.

Probabil benzina și curentul electric sunt ieftine. Așa-mi explic circulația drăcească pe niște drumuri perfect puse la punct, existența unor întreprinderi sau universități la zeci și zeci de kilometri de orașe mari.

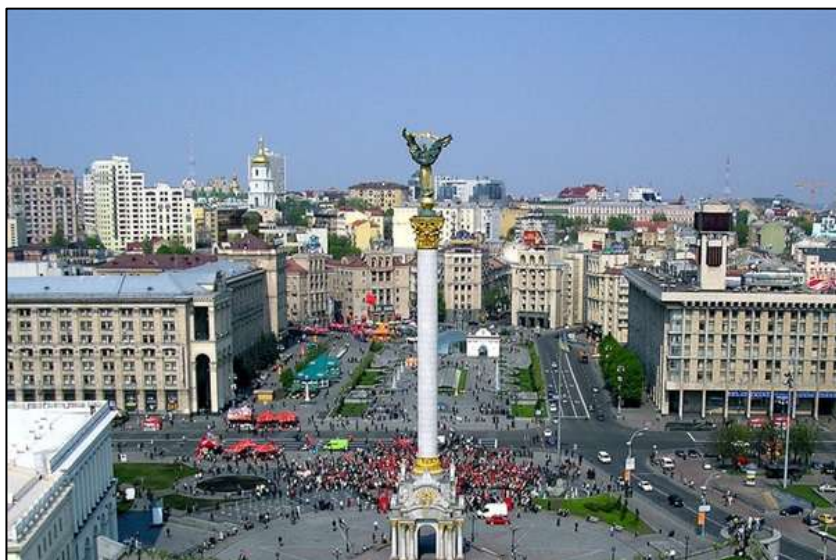
Turcii sunt politicoși dar... nu te iartă în afaceri!

Până și un discurs în cadrul privat s-a încheiat cu „Trăiască Turcia” ...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
Nr. 35 (372) 12-14 mai 2003**

29. UCRAINA

Kievul e capitala fostului stat sovietic, purtând pe fiecare zid chipul lui Leonid Brejnev peste culoarea roșie. Metroul e impresionant și se coboară vreo 60 de metri, deci mult sub nivelul Niprului. Sala Mare a Congresului e o clădire mai mare decât Casa Scânteii, autostrada către și prin Odesa (am văzut ceva din vestitele catacombe) era destul de puțin circulată.

Kiev

Lavra Pecerska are o biserică de 112 metri înălțime sub turla de sus cu 4 coloane aurite sub care oastea imperială a lui Napoleon a pus explozibili și doar un stâlp a cedat. Drept care astăzi turnul bisericii acoperit în foiță de aur e ușor înclinat.

Tunelul de 4,8 km pe sub munte și dealuri cuprinde numeroase coturi (cu aerisire) unde asceții dormeau pe paie și

se rugau pentru iertarea păcătoșilor. Prost îmbrăcați și cu funii de cânepă peste mijloc, acești sărmani călugări îi impresionau pe turiști.

Monument al independenței bisericii ortodoxe de-a lungul timpului, mare, mare centru de cultură, Lavra Pecerska a purtat un rol și pentru cultura română, Petru Movilă fiind înzestrat de aici cu o tipografie.

Lavra Pecerska

Desigur, după un timp impresiile de atunci s-au mai estompat dar opulența și odoarele aurite de mare preț ne-au atras atenția.

Cernăuții, orașul emblemă pentru devenirea lui Eminescu, nu are decât vreo 14% români iar Liceul lui Aron Pumnul nu e monument istoric.

Un țăran din satul Mămăliga, la câțiva kilometri de Cernăuți, a plâns în hohote când i-am vorbit românește și a înjurat politica, de deznaționalizare evidentă.

Am avut legături, cu personalitățile locale, care, ca toți rușii, nu răspund la cuvântul dat.

30. UNGARIA

VASLUIAN LA... BUDAPESTA!

De regulă în acest colț de pagină expun teme sau idei generale aplicabile fiecăruia dintre noi. Cred că pe unde au trecut unii, prin lumea largă, mai pot ajunge și alții. Mai avizați însă, după experiența noastră.

Budapesta

Așa cum am spus, am reprezentat Partidul Federația Ecologistă din România la Internaționala Verde al cărei Consiliu s-a întrunit vineri, sâmbătă și duminică (31 noiembrie – 2 decembrie 2001) la Budapesta. Fără orgoliu spun că este rangul cel mai înalt de reprezentare pe care l-a avut vreun vasluian în ultima perioadă. Cel mai înalt, dar nu cel mai eficient (pe care l-a reușit dl. Ion Manole, președintele

Consiliului Județean Vaslui), pentru că întâlnirea a rămas formală.

Recent, Adrian Năstase mai reprezentase România la Internaționala Socialistă Democrată dar ca Executiv și nu numai politic.

Doctrina ecologistă are forță să ajungă majoritară în Europa și în lume pentru că în condițiile normale ale economiei de piață, împotriva supremației banului și profitului trebuie să fie mai presus viața sănătoasă. Pe care o visăm cu toții. Să nu ne închipuim că (Joschka) Fischer, ecologistul neamț și cel mai puternic în executivul națiunilor europene, face ce vrea el. L-am văzut ca și pe noi, reprezentanții de rând, răspunzând la întrebări, inclusiv ale mele. El, omul care învârtește politica externă a Comunității Europene. S-a văzut mai apoi, la 2 zile, la București, la întâlnirile din cadrul vizitei oficiale.

Chiar atent să nu-i iau funcția, președintele Federației Ecolosite din România, Alexandru Ionescu m-a desemnat șeful delegației României la întâlnirea din 30 noiembrie – 2 decembrie 2001, la Budapesta, a Internaționalei Verzi, cu 3 mandate – drept de vot. Am convorbit cu toți mai marii Internaționalei, care fugeau de răspundere ca dracul de tămâie. În protocol era și întâlnirea cu ministrul de externe al Germaniei, președinte al ecologiștilor nemți, Joschka Fischer. Era păzit foarte bine cu... automatele și măsuri de securitate deosebite și pentru mine, înștiințat de asta, pentru a nu se repeta ceva din răpirile de la jocurile olimpice.

Față în față cu ministrul german de externe Fischer (un mare puternic al zilei în Europa) n-am avut decât handicapul că nu știam nemțește sau englezește, dar am avut traducător. Am discutat 2 ore, 3 puncte esențiale:

1) Sprijinul ecologiștilor români (cerea la toate partidele ecologice) pentru un delegat neamț în Biroul de conducere și așa am votat.

2) Sprijinul pentru a intra și Republica Moldova în Consiliul Europei.

3) Sprijin pentru intrarea României în Uniunea Europeană și în Internaționala Verde.

Fischer mi-a înmănat, în semn de încredere și amicitie proiectul de Constituție a Europei precizând că vor trece mulți ani până va fi votată. Exact așa s-a întâmplat. M-a impresionat farmecul personal, condescendența care ne-o arăta, poza personală și sinceritatea opiniilor. Sergius Lucian Marin filma tot ce se discuta cu pistolarul neamț în spate. Delegația europeană părea indiferentă (și era), cea ungară ne neglija, nu vorbea nimeni cu noi, portughezii erau foarte expansivi, moldovenii s-au lipit de noi, prof. univ. Ion Dediu era mereu lângă mine și am comunicat perfect.

Ca român însă îmi dau seama că avem de luptat nu glumă, să stăm la masă cu domnii. Dacă nu vrem să fim bananieri sau forță de muncă agricolă. Ei cam au de toate, noi sperăm să avem.

La Budapesta am dobândit speranța că putem fi mai eficienți decât ei! În nici un caz cerșind un blid de mâncare ci... prin muncă și minte !

Vizitată mai de multe ori (în orașele Debrecen, Győr, Budapesta), cu revederi lăcrimoase cu români orășenizați acolo, țara a prezentat o națiune revanșardă și arțăgoasă.

Căinele te mușcă, chiar dacă-i dai de mâncare, când îi vine bine, ziceau ardelenii despre vecinii pe care azi îi vizitează ușor.

31. VATICAN

Cel mai mic stat suveran din lume, 0,44 km cu o lungime a frontierelor (zidului) de 3,2 km. Numai că e unul dintre cele mai puternice din toată lumea, cam 1/2 din populația globului fiind sub ideologia creștină promovată de PAPĂ.

Bazilica Sfântul Petru

Fără piața colonadelor, fără Bazilica Sf. Petru sau Capela Sixtină, înseamnă să nu fi văzut nimic chiar dacă ai asistat la o mesă cu 110.000 de oameni. Când am fost noi, erau 1,5 milioane în piață și împrejur. N-am văzut nici unul dintre muzeele Vaticanului și am fost la un pas de moarte pe acoperișul de la Sf. Petru.

32. ROMÂNIA, CASA NOASTRĂ

CUM SE ȘI ZICE: TOT ACASA E MAI BINE...!

TRANSILVANIA... NOASTRĂ?

Gândul că alerg după ceva sănătate, nu m-a părăsit tot drumul de la Vaslui la Oradea, deși un dobitoc de șofer cu o rabă m-a scos în afara carosabilului cu marea șansă să rămân întreg: Experiența, prevederea și norocul mi-au salvat viața; adică fugind după sănătate puteam rămâne și fără ce mai aveam din viață!

Cerșetorii surdo-muți din Vaslui îmi făcuseră semne amicale, chiar în centru, și mi-au răsărit în față și în Brașov sau Oradea cu alte chipuri, adesea respingătoare la vedere dar ca un fel de emblemă pentru starea noastră de azi când, parcă, s-a accentuat fenomenul sărăciei.

Este și cauza acestui „reportaj” pentru Dvs., stimați cititori, după ce am transmis din alte numeroase țări ale lumii. Singur, cu gândurile mele am observat atât în județul Vaslui cât și la Bacău pârlăoagele și lanurile cu coceni de porumb ieșind de sub zăpada destul de așezată. Lume rufoasă la Plopana, găleți cu mere expuse la vânzare la Fundu Tutovei, kúrtoși la Oituz... „Munții noștri aur poartă./ Noi cerșim din poartă-n poartă”, inclusiv pe la Ciucea lui Octavian Goga, un orașel cu disciplină ardelenească.

Am văzut deci, cerșetori și în centrul Bacăului, și în Brașov, și la Sighișoara, și la Cluj, și la Biserica cu lună din Oradea. Aici sunt diferite afișe care sună așa: „nu încurajați

cerșitul că nu îi ajutați deloc... cu o sumă de bani”. Prăpădiți fără nume și cred, fără identitate întind mâna și pe malurile Crișului Repede, alegându-se adesea cu o înjurătură aspră ungurească!

M-am întrebat dacă Transilvania e românească, adică a noastră deși, preponderent se vorbește românește, pentru că și de pe aici au plecat mulți „peste”, sunt tot felul de firme străine (multe, nu ca la Vaslui) cu bănci, cu populație stilată și aristocrată. Partea asta cu lume bună e de la Brașov și mai ales de la Cluj înspre Ungaria, mașini străine mai multe, disciplină în trafic mai mare, obezi mai mulți, steag românesc se vede doar pe turnul Primăriei din Oradea, aeroporturi la Brașov, Turda, Cluj (ce minune arhitecturală se desăvârșește aici!), Oradea.

Piața Sfatului din Brașov

Cea mai bună impresie, despre infrastructura Țării Ardealului, adică șoselele fără gropi și denivelări, cu bucata de

autostradă care e... cum trebuie... Mi-am închipuit că diferența dintre Republica Moldova și Moldova străbună e cam la fel ca între aceasta și Transilvania. Oamenii de pe aici mi s-au părut mai degajați, mai siguri pe ei, deci au intrat într-o normalitate a vieții și nu-și fac probleme pentru ziua de mâine, chiar dacă pleacă în Ungaria sau Europa.

Băile Felix

În Băile Felix e bilingvism, nu prea e lume acum în extrasezon, tratamentele și cazarea acceptabile, dar mulți, mulți bolnavi de vârstă a treia și foarte puțin tineret. Nu există viață de noapte deși, la cele câteva bazine e evaziune fiscală foarte „curată” că... se lucrează cu apa caldă(!)

Mă întreb de pe aici, dacă Transilvania mai e a noastră și până la urmă dacă noi mai suntem o națiune (pe care nu se mai bate monedă politică) sau bucata asta de țară e deja în Europa cu legile, strictețile, relele, bunele ei. Că noi suntem cam la urmă în caravana care șterge hotarele și alterează limba română. Vorba lui Moromete: „unde mergem noi, bă !”

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 6 (875), joi, 10 februarie 2011**

SIBIUL CA SUBIECT... VASLUIAN!

Am participat ca jurnalist la Festivalul tradițiilor populare, organizat de o instituție unică în țară, Muzeul în aer liber din Dumbrava Sibiului. Am fost, însă și cu sufletul alături de organizatori dar și de participanți socotit că sunt, totuși, un etnolog recunoscut, devreme ce sunt inclus în Dicționarul Etnologilor Români din toate timpurile ajuns la a 3-a ediție, pentru cercetările mele în domeniu. M-a reconfortat să fiu acolo ca specialist, ziarist și... vasluian!

Muzeul ASTRA din Sibiu

Acest Muzeu al civilizației populare tradiționale „Astra”, cu o prezență zilnică de minim 500 de persoane (peste 260 angajați proprii) a cuprins expoziții cu vânzare începând de la arte culinare (împreună cu cele literare, muzicale, ludice și plastice) și spectacole folclorice pe scena dintr-o margine a

lacului. Și-a dat și o măsură a ceea ce se mai poate face pentru salvarea unor piese, meserii, producții de patrimoniu.

Câteva scurte concluzii:

– Sibiul e în Europa (noi-nu) care urmărește „afacerea” (adică pâinea) și, mai puțin, spectacolul (adică circul), la alte cote, cu alte mijloace decât cele cunoscute de noi. Dacă la Concertul lui Goran Bregovici s-au isterizat vreo 20.000 de oameni, majoritatea vizitatori, asta ar însemna că arta își mai are loc în preocupările oamenilor (chiar dacă solistul vocal e acompaniat de fanfară, care e, până la urmă particularitatea lui Bregovici). Tot așa, și cei vreo mie de spectatori de la un spectacol folcloric înseamnă... o bucată de suflet.

– Acolo s-au rezolvat probleme interetnice. Pe metrul pătrat din piață ori țigan, ori neamț, ori român receptau activ mesajul de pe scenă. Desigur toată lumea își păzea buzunarele sau borseta de hoți. Dar fiecare își căuta de treaba lui, inclusiv în barurile de noapte zumzând până spre dimineață.

– Vasluienii noștri au avut o prezență semnificativă! Formații cu față comercială (cimpoierii – Perieni, fanfara de la Valea Mare). Spectacolele... ce evoluții au avut Trandafir de la Moldova, trișcarii și Rândurile de la Muntenii de Sus și păpușarii lui Brunchi. Artiștii plastici au fost toți buni, chiar dacă n-au prea vândut lucrurile din expoziție. Mi-a plăcut o torcătoare „înțepată” de la Văleni de Huși, Familia Bulai de la Miclești, Ticu Ungureanu de la Duda Epureni și Silvia Ene, spiridușul cântecului vasluian!

– Cum n-am auzit că ai noștri să fi provocat vreun scandal, să fure ceva, dar le-am văzut premiile (și diplomele) obținute, e semn că Lucian Iacob a condus bine toată delegația. Felicitări, Luciane!

– Vă puteţi închipui câte tone de pliante, scheme, programe, CD-uri şi alte materiale publicitare se aruncă pe piaţă?

– Vă întrebaţi... până la urmă... care-i câştigul? Răspund simplu cine câştigă: baba la uluc sau cel din horă ? Trebuie să fim şi noi cât mai prezenţi în hora globalizării.....

**Meridianul Iaşi-Vaslui-Bacău,
nr. 29 (707), joi, 9 august 2007**

GIURGIOANA (JUD. BACĂU) BISERICA. SATUL. OAMENII Azi (2011) (I)

Un sat fără tineri e ca o babă fără dinţi; o colectivitate fără valori (afirmate) rămâne neproductivă şi necunoscută; cu oameni care refuză cultura, învăţătura, credinţa este condamnată la dispariţie pentru că-i lipseşte orânduirea, îndemnul la muncă şi scânteia creaţiei.

Grecia trăieşte prin istorie şi legende (bine vândute turiştilor), Roma, prin măreţia de odinioară, Londra, prin cea de azi. Zgârâie nori din New York sunt rodul fanteziei, dezrădăcinaţilor sortii, deşăraţilor.

Satul Giurgioana e astăzi ca o femeie despletită (doar câteva case... vechi) cu colţii sărăciei răsărind dintre văioagele cu salcâmi (leagănul albinelor şi legendelor), dintre pădurile Necoriţa sau Daja, faimoase prin teii (ce frânghii durabile...!) seculari, prin stejarii ori fagii care hrăneau turme de porci. Dacă n-aş fi păzit porcii la jir sau ghindă, n-aş şti...

Păstrează, locul acesta, „aroma” unui trecut răzeșesc, pentru că, sigur, n-a fost vreodată moșie boierească deși, se spune că boierul Giurgioneanu a construit primul bordei, să se ferească (în păduri, în gura văii) de nahlapi și tătari. Lângă fântânile din Dorinești era o casă... Era! Satul este atestat în 1531.

Istoria veche consemnează și un Mărtinești, sat aparținător de cel actual dar mai emite pretenții la stabilitate în Răcușana, Hanța Vale (la care Nicolae Oțel vrea să-i zică Hanța Nouă) la Strâmba; Bouroș... Parohia, deci organizarea bisericească mai are satul Plăcințeni.

Biserica Giurgioana

Când lumea trăiește și virtual (aproape totul se poate on-line) în niciuna dintre cele 30 - 40 de gospodării nu se găsește fax ori calculator ci doar câteva telefoane mobile.

Când în lume se obțin recolte, în mii, multe la hectar, la noi pârlouagele-s stăpâne. Pe mii de kilometri în Canada n-am

văzut nici o groapă, aici te înneacă praful și aluneci în râpi. Te mai împiedici de câte o babă, mai auzi clopotele bisericii.

... Dar... ce frumos cântă tot felul de păsări și în special privighetoarea...

Cea mai veche cruce din cimitirul Giurgioana

Ce năvalnic sar emoțiile când pășești pe prispa satului; apare instantaneu lumea copilăriei cu oamenii de odinioară, cu țăncii, adolescenții, sau flăcăii care eram antrenați într-o imensă devenire a naturii înseși dar mai ales a personalității noastre.

Aveam vise... dar „folclorice”; avem dorințe greu de exprimat, aveam chemări și către frumoasa vecinului dar și către lumea necunoscută, aia... de la tren, în sus...

Ce n-aveam: uneori nu înțelegeam buchea cărții; și limită de vis. Unii n-am avut forța înțelegerii și îndrăzelii.

Am avut o originie naturală, viguroasă, de țărani !
(RĂZEȘI)

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 39 (908), joi, 29 septembrie 2011

GIURGIOANA (JUD. BACĂU) BISERICA. SATUL. OAMENII (II)

O localitate atestată în 1531, pe vremea domniei lui Petru Rareș, sigur existentă sub neînfrântul Ștefan cel Mare, reamintită într-o sumedenie de documente în cei 480 de ani de atunci, cu importanță strategică în 1774 când spionii ruși întocmeau (și editau „Carte de la Moldaviae pour servir a l’Histoire millitaire de la guerre entre les Russes et les Turcs” (păduri, apă și vite), jucând adesea rolul de centru administrativ pentru satele din jur: Răcușana, Hanța, Strâmba, Bouroș, Plăcințeni, Sârbi, ș.a. A avut și componenta Mărtinești menționată în 1518, ultima dată înainte de 1900, niciunul dintre bătrânii satului nu reține această denumire. Astăzi e în comuna Podu Turcului, județul Bacău.

Mai mereu în Ținutul (sau Ocolul) Tecuciului, sau plasa Podu Turcului, cu statut mereu schimbat prin efectul împărțirilor administrativ - teritoriale (centru de comună sau sat component) locul acesta oferea mereu izolare și siguranță, inclusiv în 1959 când rușii și-au stabilit aici o tabără militară înainte de retragerea ocupației lor, iar la Căbești (atestat în 1505) exista de la război un observator militar cu faruri cu fascicul pe 16 km. care îngrozea pe toată lumea.

Vedere din Daja spre Dorinești - se observă biserica

Istorie zbuciumată pentru acest sat de răzeși (incluzând și Răcușana cu care au făcut corp comun în toată istoria lor) care s-au ocupat cu creșterea vitelor, a viermilor de mătase, producție de țesături și covoare, confecționarea obiectelor de mică folosință, pădurile cu tei fiind predominante în zonă, iar agricultura se realiza cu mijloace rudimentare, plugul din lemn fiind folosit până după al doilea Război mondial. (Vasile Marin a fost rănit la Țiganca, 21 iunie 1941).

Biserica nu putea să nu existe și pe vremea lui Ștefan, dar noi avem mențiuni doar despre una din zid, înainte de 1809 mult prea mică pentru o parohie bogată (hramul Intrarea în biserică a Maicii Domnului). Deci, de peste 202 ani. Marele boier Costache Ghioca a întreprins cele necesare începând din 1859 (diverse cereri și liste) și a construit actuala biserică cu hramul Sfinții Voievozi Mihail și Gavril, sfințită pe 8 noiembrie 1861. În unele documente se menționează și alți ani, dar pe frontispiciu e clar: 1861, deci noi sărbătorim acum 150 de ani de la existența acesteia! Primul preot se numea Vasile Ivan, (al cărui neam s-a menținut până acum câțiva ani, din 1877 – Ion Focșăneanu, satul avea atunci – 1877 – 90 familii,

315 suflete, iar comuna 515 familii). De-a lungul existenței sale au slujit mai mulți preoți (Focșăneanu – tatăl și fiul – aproape o jumătate de secol) s-au efectuat mai multe reparații, cea de după cutremurul din 1941 terminându-se aproximativ în 1955. După cutremurul din 1977 s-au impus doar mici reparații cu contribuția poporânilor.

Avem puține mențiuni despre fapte eroice (Vasile Marin a fost rănit la Țiganca, 21 iunie 1941), ori gesturi ieșite din comun ale locuitorilor, dar ele nu pot lipsi în context general, așa cum nu pot fi uitate tradițiile și obiceiurile locale cu strălucirea excepțională a PLUGULUI MARE de Anul Nou și Jocurilor cu măști. Am mai apucat strigarea peste sat...

Școala locului ar fi din 1906, prima învățătoare, Lucica Popescu, dar învățătorul din comună completa Chestionarul lui Hașdeu! (în 1878 răspunzând la majoritatea întrebărilor).

Dintr-o panoplie a valorilor satului nu pot lipsi cei din familiile, în general plecate prin lume, Balan, Barbărasă, Basoc, Bufnilă, Chirilă, Chitic, Dorin, Ivan, Marin, Petroni, Popa, Radu ș.a. (despre care vom mai vorbi) în timp ce pe aceste locuri, uitate azi de Dumnezeu, mai sălășluiesc exact 40 de familii cu 101 de suflete plus cei din Răcușana. Oamenii aceștia liniștiți și muncitori își duc până la capăt crucea și speră ca măcar biserica să rămână peste timp! Dar, dacă pământul redevine aur?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
joi, 6 octombrie 2011**

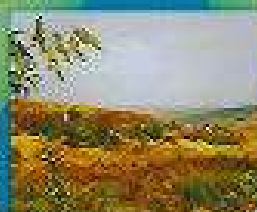
O glumă: dacă Giurgioana nu există pentru bucureșteni, Bucureștiul există pentru giurgioneni ?

Da, pentru că destui s-au stabilit acolo de unde răsare soarele pentru români!

Prof. Dr. Dumitru V. MARIN

GIURGIOANA

-BACĂU-
SAT, BISERICĂ, OAMENI

VAȘILUI, 2011
editura pm

III. ALTFEL... ÎN LUME

FILMUL TVV, SAU, MARIN TV

Adrian Porumboiu mi-a făcut cinstea să mă prezinte, chiar pe scenă și în transmisie directă radio-TV, drept eroul filmului „A FOST SAU N-A FOST?”, cu ocazia Galei Ziariştilor.

Am fost amuzat de ideea eroului central – pozitiv sau negativ – într-un film de mare succes internațional realizat de un regizor de excepție cum este Corneliu Porumboiu, privit ca un copil până mai ieri, recunoscut ca o autoritate azi, și, cred, merit să reprezinte o întreagă generație. Și nu pentru că Adrian are bani ci pentru că el, Cornel, are talent și neastâmpăr creator.

Să nu credeți că spun asta pentru că m-a făcut, astfel, **nemuritor**. Să nu credeți că regizorul sau actorul au investit simpatie în personajul Marin-Jderescu sau Jderescu-Marin.

Când Corneliu a avut scânteia care a „mișcat” totul, era în biroul meu de pe Frunzelor 2 și se mișca neastâmpărat cât discutam despre emisiunea de 10 ani de la Revoluție. S-a oprit ca lovit, aproape un minut, și ATUNCI s-a născut protagonistul, pentru că apoi subiectul devenise altul... Presupun că, personajul pozitiv care eram până atunci, suferise „modificări”. Mi-a promis că-mi va trimite și mie filmul terminat.

Am avut filmul cum s-a înfățișat la Cannes. L-am vizionat de câteva ori analizând curgerea situațională de-a lungul timpului și confruntările de toate felurile, și la rece, aș

zice că regizorul a avut dreptate în ceea ce privește eroul de film, cu un actor care-l înnobilează.

De ce?

Filmul nu dezbate altceva decât ideea de „Revoluție” la Vaslui, cu oameni și situații obișnuite. A spune că un anume erou al filmului este negativ e o mare greșală: ei sunt pomii (roditori, sau mai puțin) de pe marginea drumului care se cheamă Revoluție.

Sper că nu-mi poate reproșa cineva că nu mă pricep la ce spun, sau că eu, la rândul meu, nu sunt un scriitor sau un jurnalist al timpului (vă invit să-mi consultați CV-ul)...

Mi se face onoare considerându-mă, pe mine, eroul filmului, pozitiv, sau, să vezi, negativ, pentru că, se dezbate o IDEE nu destinul cuiva, oricâtă cazuistică ar fi în asta ! Dacă s-ar privi ultima ipostază, e clar că sunt întotdeauna un subiect de carte, film sau de jurnal ca orice om care a făcut ceva la viața lui. Ori, din cauza porcăriilor specifice din presa locală (ori de unde), restul nu e dispus să facă imagine bună celui mai de seamă concurent. Așa că, chiar foști elevi sau angajați devin vectori de imagine negativă (fie și prin omisiune !) într-o comunicare mass-media.

M-am simțit onorat pentru porecla **Marin TV**, mă simt deosebit de onorat că am ajuns **erou de film** (bun, bun, cu multe premii internaționale) sigur voi fi **erou de carte** (poate când n-oi mai fi). Nu mă simt jignit de parascoveniile unor colegi mai tineri, pe care nu-i dojenesc: vor regreta ei, toată viața (dacă au suflet și minte) că și-au dat frâu la „bube, mucegaiuri și noroi”, din ei, relativ la un om care a muncit susținut toată viața. Sunt mâhnit că unii frustrați varsă venin când ar trebui să viseze să ajungă ca mine. Și nu cu limbajul suburban se ajunge la respect și performanță!

Filmul „A FOST SAU N-A FOST?” cu TV Vaslui, sau o secvență a existenței mele, nu induce clar decât mesajul: **TVV și prof. D.V. Marin** „A FOST...” un moment cultural, social, jurnalistic local... într-o explozie cultural informațională la începutul acestui secol.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr.7 (685), joi, 15 februarie 2007**

MARIN – TVV, ÎN FILMUL „A FOST...”

Oricine poate observa că e o mare șansă în viață să ajungi erou de carte sau de film. De bine sau de rău. Dar a exista un segment de viață înfățișat pe marile ecrane chiar cu precizarea că „orice asemănare cu... e (cam) întâmplătoare” înseamnă un fragment din istoria unei comunități cu valoare de generalizare, cuprinzând: 1) faptul de viață; 2) inspirația regizorului; 3) obiectivarea, cu valoare de simbol. Viața marilor personalități, oricât de pitorești (sau nu) încă depinde de scânteia de geniu a creatorilor de film. Eminescu nu are încă nici o carte de geniu pentru un geniu (Camil Petrescu este unic), nu are nici un film artistic pe măsură (în cele 3-4 pelicule – ca Ciprian Porumbescu – are „înfățișări” secundare) și, în zilele noastre, nici recunoașterea necesară ca MODEL, în literatură cel puțin. Până la urmă nici marii eroi ai neamului n-au o filmografie prea stufoasă!

M-au sunat câțiva dintre cei ce-și ascund bruma de minte sub anonim, inclusiv la telefon (fără număr): 3... să-mi spună că am de ce să fiu erou de film sau de carte, iar al 4-lea să mă înjure murdar, deranjat foarte de editorialele mele. Așa că-s

nevoit să mai precizez câte ceva, poate **cei care vin** vor judeca și altfel.

Filmul lui Corneliu Porumboiu dezbate un fapt ISTORIC la peste un deceniu și jumătate de la consumarea lui, întrebând direct pe toți românii: A FOST sau N-A FOST revoluție în țara Românească? Nu-i lipsește nici amprenta socială, iar eroii, toți, sunt tipici pentru o entitate ca Vaslui.

Când am organizat dezbaterea cu Paul Munteanu, col. Mihai Focșa și „grupul de la prefectură” am vrut o dinamizare a vieții social-culturale și, până la urmă, concluzia că nu putem vorbi de revoluție la Vaslui.

Dezbaterea a fost publică și foarte animată. Cât am fost de „negativ” incitând lumea la comentarii și dezvăluiri sau cât de „pozitiv” m-am comportat ca moderator, rămâne de analizat. Importantă rămâne reprezentativitatea pe care Corneliu Porumboiu a intuit-o și care i-a adus premiile. Faptul de viață transpus artistic nu face personajul negativ sau pozitiv ci reprezentativ pentru un moment istoric post revoluționar.

Câțiva copii și-ntr-ale ziaristicii încearcă să găsească negativul acolo unde nu există. Chiar dacă ar fi negativ, astăzi, atunci era o inițiativă cât se poate de pozitivă! Important e că am organizat o asemenea dezbatere, că a atras atenția unui regizor adevărat, că fără prea multe înflorituri este reprezentativă (atmosferă, eroi, limite) și că au curs premii naționale și internaționale.

TVV rămâne în carte (TVV-15... **explozia...**), în presa timpului (au scris despre noi Adevărul, Monitorul, Obiectiv, Meridianul ș.a.) în frunte cu Evenimentul Zilei din joi, 21 decembrie 2006 (adevărat material de profesionist), în memoria scurtă a televiziunii (TV națională și alte TV, au relatat despre noi) în archive și în filmografie prin A FOST SAU

N-A FOST! Că, existența TVV nu se poate menționa fără inițiativa, munca și meritele mentorului Dumitru V. Marin este clar! Că se marchează, astfel, mai mult EXPLOZIA CULTURAL-INFORMAȚIONALĂ în județul Vaslui la acest început de secol și mileniu e și mai clar!

A fost sau n-a fost revoluție? Dar TVV a fost și există, filmul **A fost sau n-a fost** e mărturie directă că n-am trăit degeaba! Televiziunea Vaslui este, oricum, prietenul de care ai nevoie, stimate cititor!

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 8 (686) 22 februarie 2007

PE URMELE LUI CORNELIU PORUMBOIU LA VASLUI, CU ÎNTREBARI ȘI ADJECTIVE

După două lungmetraje de succes - „A fost sau n-a fost?” și „Polițist, Adjectiv” -, ambele filmate la Vaslui, orașul său natal, începi să te întrebi ce este cu locul acesta de e așa de special și de ce Corneliu Porumboiu alege mereu să se întoarcă acasă.

După o discuție relaxată cu **Corneliu Porumboiu** îți dai seama că, deși se simte foarte legat de oraș, în primul rând pentru că este locul în care a crescut și copilărit, iar mai apoi pentru că i-a furnizat material pentru filmele sale, îi este greu să exprime în cuvinte răspunsul la întrebarea „De ce te întorci mereu acasă?”.

Dacă pentru „**A fost sau n-a fost?**”, lansat în 2006 și premiat de multe ori de-atunci încolo, Porumboiu a ales puține locații de filmare, la „**Polițist, Adjectiv**”, lansat în 2009

și deja abonat la premii, filmările prin Vaslui au fost extinse la câteva zeci de străzi, clădiri și spații.

Corneliu PORUMBOIU

Cel mai probabil, subiectele celor două filme au determinat această împărțire.

Astfel, primul are ca temă discuțiile lui Jderescu, patronul unui post de televiziune local, cu doi invitați, pe tema revoluției din Vaslui, fiind o comedie savuroasă, cu un puternic accent provincial, în timp ce al doilea ia în discuție, într-un registru tragicomic, aceeași temă a provincialității, dar privită din perspectiva unui polițist, simbol al autorităților, care e populat de sentimente de incertitudine și are crize de conștiință.

Dar, pentru a afla traseul ideilor și răspunsul cel mai aproape de adevăr la întrebarea „Ce-a vrut să spună maestrul?”, trebuie să stai de vorbă cu Porumboiu la **Vaslui** și, ulterior, să te plimbi prin oraș și să-i iei pulsul.

Când ajungi la Vaslui pentru prima dată în viață, te uiți în stânga și-n dreapta, ca să îl cuprinzi în totalitate, să refaci în minte traseul filmelor lui Porumboiu.

Și, în mod clar, primul contact cu filmele este piața din centrul orașului, din fața Consiliului Județean, unde tronează, de ani, statuia lui Ștefan cel Mare, impunătoare și rece, dar atât de familiară totuși.

Dacă te gândești la „A fost sau n-a fost?”, nu prea ai ce mare lucru să îți aduci aminte în termeni de locuri de filmare, exceptând cadrele de apartament - care nu au putut fi „vizitate”, pentru că oamenii au făcut modificări, după cum ne explică Porumboiu.

Te duci și în piața mare a orașului, dar nu mai e ghereta, astfel că testul de-a v-ați ascunselea cu „dacă stau după statuie, oare mă vede ăla din gheretă” nu mai poate fi făcut.

Dumitru V. MARIN în direct

Dar poți să îl întâlnești pe Dumitru Marin, patron de trust de presă, care, cu postul său TV Vaslui (TVV), a inaugurat, după cum și singur susține, televiziunea privată în

oraș. **Profesorul Marin** - așa cum se recomandă – spune, în primul rând, că el face presă la Vaslui, fiind deținătorul licenței „001” de la Consiliul Național al Audiovizualului, fapt ce atestă că el a avut prima licență pentru televiziune privată din România.

Polivalent, Dumitru Marin este profesor, patron, moderator și realizator tv, candidat la Primăria Vaslui din partea PNL și, nu în ultimul rând, personaj de film sau de roman, după cum singur susține.

La zece ani de la **Revoluția din 1989**, Marin a moderat o emisiune difuzată pe TVV, cu tema „A fost sau n-a fost Revoluție la Vaslui?”.

Porumboiu povestește că pornind de la această emisiune i-a venit lui ideea de debut în lungmetraj. Așa îți dai seama că domnul Marin se regăsește în pielea lui Jderescu, făcând astfel înconjurul lumii cu filmul lui Corneliu Porumboiu.

Imagine din film

Din studioul TVV, de la etajul 8 al unui bloc din centrul oraşului, Dumitru Marin vorbeşte despre Corneliu Porumboiu, Jderescu şi cele două filme ale regizorului şi pare întruchiparea reală a personajului de pe ecran. Poate chiar exactă.

„Corneliu e un fel de copil iubit al meu. Era dintre tinerii care au călcat în acest studio, deşi îi plăcea mai mult tenisul de masă”, spune profesorul Marin, care se autocaracterizează ca fiind „vorbăreţ, îndrăzneţ, cu părul întotdeauna cu probleme”, explicând că a „cisluit” (s-a consultat, n.r.) cu Porumboiu când i-a spus despre **ideea filmului**, neinfluenţându-l, totuşi, prea mult, pentru că, „în esenţă, el umbla după nişte idei doar”.

Vorbind despre „A fost sau n-a fost?”, Dumitru Marin susţine răspicat că film a fost, dar revoluţie nu a fost.

„Filmul a fost! Nu a fost decât reconstituire artistică, dar a fost. Revoluţie n-a fost la **Vaslui**! A fost mişcarea unor beţivani. Câţiva copii care erau atunci în crâşmă s-au hotărât să facă revoluţie”, explică profesorul şi completează, mai mult pentru el, că a fost „trilulilu-trandafiru’ revoluţie”.

Şi continuă: „Important este că, printre aceste blocuri dărăpănate, s-a dezbătut ideea de revoluţie. Nici o emisiune nu putea să spună dacă a fost sau n-a fost”.

Dumitru Marin nu ezită să povestească una-alta şi despre noul film al lui Corneliu Porumboiu, „copilul acestor meleaguri”, din care l-a marcat cel mai tare prestaţia lui **Dragoş Bucur**, care e „drăcos”, subliniind măiestria regizorului care a reuşit să facă din „neastâmpăratul ăsta un erou de film”.

„Mi-a plăcut de flăcăuăşul ăsta năzdrăvan”, concluzionează profesorul.

Alexandra BUZAŞ,
30 iunie 2009, MEDIAFAX

2006, Cu Corneliu Porumboiu, în studio

AMINTIRI DESPRE „GRUPUL DE CHEFLII” CARE A PRELUAT PUTEREA

Dumitru Marin, patron de trust de presă, cel care a inaugurat cu TV.V. (TV Vaslui) primul canal de televiziune al județului, pune între ghilimele Revoluția de la Vaslui încă de la început.

„Deci „Revoluția” la Vaslui a însemnat, pe scurt, ieșirea oamenilor în stradă mai ales după ora unu fără zece, că la ora unu fără zece a apărut Nicolaescu și apoi Caramitru la televizor și au strigat „Fraților, am învins!”, spune Marin.

La zece ani de la Revoluție, el a moderat o emisiune cu tema „A fost sau n-a fost Revoluție la Vaslui?”. Una de referință, printre cele mai vizionate în istoria postului, după

emisiunea de naștere a TV.V., pe 5 decembrie 1990, interviul cu președintele francez Francois Mitterrand și o filmare cu Papa Ioan Paul al II-lea, la Cracovia.

„Lumea a ieșit de gură-cască”

„Paul Munteanu era o figură legendară în oraș, și la emisiune a fost combătut de diverși care au dat telefoane din cauză că el mai și umbla prin cârciumi, și nu era foarte apreciat. Erau oameni care spuneau despre el că mai și bea. În esență, acolo s-a spus că în grupul care a preluat puterea erau dintre ăia care „trăgeau” ziua în amiaza mare, în jurul unui avocat”, povestește proprietarul stației de televiziune care a început TVV cu o singură cameră și un microfon, dar a intervievat până azi „șase președinți de stat, 13 prim-miniștri în funcțiune, peste 100 de miniștri, și acum am patru ore și 47 de minute de emisie pe zi”.

„Singurul rănit a fost șeful Securității, Pușcaci, pe care l-au prins pe stradă câțiva care l-au recunoscut și i-au dat șuturi în fund, după care a șters-o rapid. El a fost singurul bătut” (Dumitru V. Marin).

„Am făcut și noi revoluție în felul nostru. Pentru că oamenii de aici, la noi în oraș, sunt fricoși... și când au văzut că a plecat Ceaușescu la București, hop, au sărit și ei în stradă.” (Pișcoci – personaj din „A fost sau n-a fost?”, filmul lui Corneliu Porumboiu).

Atunci, în ziua de 22 decembrie 1989, a fost corespondentul Radio Iași. E ferm convins că la Vaslui puterea a fost predată unor cetățeni abia ieșiți din cârciumă.

„M-am uitat și eu la televizor până pe la ora 13:00, după aia am zis să ies să văd ce face lumea. Stăteam de vorbă pe-acolo și m-am apucat să transmit la Radio Iași. Când s-a auzit că a căzut Ceaușescu, grupul de cheflii a mai stat o

bucată bună de vreme la restaurantul „Racova” și după ce s-au mai ostit ăștia care tot cântau „Deșteaptă-te române”, „Trăiască Revoluția”, „Jos Ceaușescu”, pe la ora 14:00, printre oameni au apărut și ei: avocatul Marian Enache, Alexandrache – care era șef pe la liceu, Paul Munteanu și încă vreo câțiva din oamenii lor. Și cum stăteam între oameni, i-am văzut pe ăștia cum vin, oarecum maiestuoși, dar cunoscându-i, lumea s-a dat deoparte. Au intrat la primarul de-atunci și i-au zis: „Cheile! Ați fost primar până azi, de-acuma înainte suntem noi primari”.

Concluzia lui Dumitru Marin, după ce a organizat emisiunea despre evenimentele din '89 petrecute în orașul său a fost că Revoluție la Vaslui nu prea a fost.

„Lumea a ieșit de gură-cască, să vadă despre ce e vorba, nu neapărat că voia să participe la vreo Revoluție. Revoluția în sine ar însemna o organizare mai amplă, o participare cât de cât conștientă, ceea ce aici nu se poate pune problema”.

FILMUL LUI PORUMBOIU ARE RADACINI IN REALITATE

„A fost sau n-a fost? (12.08 East of Bucharest)”, lungmetrajul lui Corneliu Porumboiu, a fost premiat anul acesta la Cannes, la secțiunea „Quinzaine des Realisateurs”, cu Premiul Camera d'Or pentru Cel mai bun film.

Subiectul filmului este, pe scurt, a fost sau n-a fost Revoluție pe 22 decembrie 1989 într-un orașel de provincie – neprecizat – de la est de București?

Problema este dezbătută în studioul unei televiziuni locale de Virgil Jderescu, un jurnalist care citează haotic din

filosofia greacă, de Tiberiu Mănescu, un profesor dedat alcoolului, și de pensionarul Pișcoci, cunoscut în localitate drept un bun interpret de Moș Crăciuni...

Așadar, de Sărbători, la câțiva ani după Revoluție, acest trio se chinuiește să clarifice problema în fața spectatorilor. Spectatori care se întrec, telefonic, să demonteze variantele invitațiilor. Cei mai mulți susțin că, în acea zi, înainte de ora 12:00 – adică momentul în care cuplul Nicolae și Elena Ceaușescu fugea de pe CC - nu se găsea nici un suflet în piața centrală a orașului.

Inspirat de emisiune

Corneliu Porumboiu nu spune nicăieri că ar fi vorba despre Vaslui, orașul unde a copilărit și a cărui primărie apare în fundal în foarte multe cadre, dar recunoaște că acest film a fost inspirat dintr-un moment autentic.

„A fost o emisiune la televiziunea locală din Vaslui, pe care am văzut-o acum șase ani, și de-aici a pornit totul. Inclusiv unele dintre apelurile din talk-show-ul din film sunt reale”, a precizat Porumboiu, care a trăit Revoluția jucând ping-pong cu un prieten. Avea numai 14 ani.

„Personajele sunt inspirate de persoane reale, dar când am scris scenariul, le-am tematizat într-un mod ficțional”, a adăugat el.

„Știu de film, dar nu l-am văzut. Și mai știu că dezbateră care a constituit momentul de plecare pentru Cornel era organizată cu prilejul a zece ani de la Revoluție, de către Televiziunea Vaslui, și moderată de mine.

Deci dezbateră a existat, cum să nu, cu martori, cu telefoane, aprige dispute de partea revoluționarilor, între ghilimele, adică aceia care zic că și-au riscat viața. Unii dintre ei, oameni destul de simpli și intelectual, și ca slujbă, vreo doi

chiar foști secretari de partid și activiști. Vreți, nu vreți, eu am condus discuția, pentru că în plus eu am fost participant la Revoluție”, precizează Dumitru Marin, patronul TV.V., care precizează că în două ore și 40 de minute de dezbateri „a luat” și aproximativ 30 de intervenții telefonice.

A fost printre cele mai dezbătute emisiuni, și probabil asta l-a determinat pe Corneliu Porumboiu să facă acest film, presupune Marin.

Dumitru V. Marin era profesor la liceu și singurul etnolog vasluian. A transmis Revoluția pentru Radio Iași. Azi este patron al unui trust de presă care cuprinde două posturi de radio, un săptămânal și TV Vaslui.

**Evenimentul Zilei,
21.12.2006, nr. 4.670, pag. 19**

„Nu ați făcut ocolul pământului degeaba!”

Joi, 28 aprilie 2011 orele 15:30, în sala mare a Palatului Administrativ din Vaslui s-au desfășurat lucrările simpozionului național intitulat „Marin 70”. La manifestare au participat numeroase personalități din diverse domenii, din județ și din țară. Amintim pe: Prefectul de Vaslui, Levente Csaba Szekely, vicepreședintele Consiliului Județean Vaslui, Corneliu Bichineț, prof. dr. Alexandru Ionescu, membru al Academiei de Științe din New York, Illinois și Chișinău, Adi Cristi, vicepreședintele Uniunii Scriitorilor, filiala Iași și în același timp, vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor din România, prof. dr. ing. Avram D. Tudosie, prof. dr. N. Ionescu, dr. Laurențiu Chiriac, directorul Muzeului Județean Vaslui, Mihai Apostu, prof. Mihai Cornea, Direcția Județeană de Cultură, Mihaela Manu, ziarist, Ion Chiriac, cantautor, scriitori, artiști, muzicieni, poeți, profesori, doctori și cadre didactice vasluiene. La eveniment au mai fost prezenți elevi și copii de la școlile vasluiene, un grup de la Palatul Copiilor Vaslui, condus de prof. Alin Bulboacă, corala „Voces” a Casei Corpului Didactic Vaslui, fanfara „Rotaria” condusă de prof. Romică Tălmăciu, cântăreți de muzică populară și ușoară, îndrăgita Denisa Ciobanu, reprezentanți ai mass-media Vaslui și mulți alții care au umplut sala CJ Vaslui până la refuz.

Scopul principal al simpozionului a fost acela de a sărbători pe unul dintre cei mai importanți oameni ai județului nostru la împlinirea vârstei de 70 de ani, prof. dr. Dumitru V. Marin! Cu acest prilej au fost lansate și două interesante volume. Este vorba despre „TVV-Vaslui-România-Europa” al d-lui prof. dr. Dumitru V. Marin și de volumul intitulat

„Jucându-ne cu iluzii...Trișerii” al prof. dr. Alex. Ionescu, București. Cei prezenți au ținut să participe la această sărbătoare, să transmită felicitări și urări de bine. Complexa personalitate a prof. dr. Dumitru V. Marin a mai fost prezentată pe larg în paginile ziarului nostru (mai precis al Domniei-sale!), iar astăzi ne propunem a ne limita doar la prezentarea discursurilor unor personalități care au dorit să adreseze cuvinte calde pentru sărbătoritul nostru, de unde este ușor de văzut întreaga desfășurare a simpozionului cultural.

Prof. Gelu Voicu Bichineț, directorul Bibliotecii Județene Vaslui, a fost și moderatorul acestui eveniment cultural, funcție de care s-a achitat la modul în care este bine-cunoscut: carismatic, flexibil, concret, jovial, cunoscător și cu umor fin! În deschidere, domnia-sa a afirmat:

„Suntem la Consiliul Județean Vaslui, într-o sală încărcată de istorie, într-o sală în care s-au pregătit numeroase evenimente culturale, bine ați venit astăzi, 28 aprilie 2011, un an care este încărcat de evenimente de tot soiul. Ne-am propus în mai multe rânduri să cinstim oamenii locurilor și împreună cu o mână de inimoși, în urmă cu ceva ani l-am sărbătorit într-un cadru festiv pe Geo Alupoaie, la câțiva ani pe Gigi Ilașcu, tot la fel, cu multă dragoste, l-am sărbătorit pe nea Nicu Bălan la 70 de ani de viață și acum, pe 3 aprilie, la Biblioteca Județeană, o surpriză aparte, tot la 70 de ani, pe un bun prieten și un om cu o aplecare totală asupra culturii, prof. Dan Ravaru. În 1941, pe meleagurile moldave, undeva în comuna Podu-Turcului, se naște Dumitru Marin, 1941 este și anul de naștere al prof. Dan Ravaru, probabil a fost un an mănos, un an plos, că iată, acești doi oameni au găsit un mediu propice de afirmare în domeniul cultural, nicăieri în altă parte decât în județul Vaslui. Probabil

malițioșii și tendențioșii ar spune că de ce trebuie să facem un astfel de eveniment. Facem un astfel de eveniment, pentru că e un eveniment, din mai multe motive. În primul rând sunt 70 de ani de viață și nu sunt puțini, în al doilea rând, o mare parte din acești ani, activitatea profesorului Marin a marcat într-un fel sau altul viața culturală a județului nostru, și nu în ultimul rând, pentru că prin activitatea sa, prof. dr. Dumitru V. Marin încearcă și de multe ori reușește să creioneze, să jaloneze drumul unor oameni, care, iată, astăzi îi sunt alături pentru a-i spune „La mulți ani”, pentru a-i întinde o mână și pentru a-și arăta bucuria de a fi alături de el atunci când împlinește 70 de ani. Sunt alături de noi domnul prefect al județului Vaslui, domnul Levente Csaba Szekely, domnul vicepreședinte al Consiliului Județean Vaslui, Corneliu Bichineț, domnul prof. dr. Alexandru Ionescu, un bun și apropiat prieten al sărbătoritului, Adi Cristi, vicepreședintele Uniunii Scriitorilor, filiala Iași și în același timp, vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor din România și un condei ascuțit în lumea presei moldave și nu numai, domnul prof. dr. ing. Avram D. Tudosie, care a venit cu la fel de multă dragoste lângă prietenul său Dumitru Marin și foarte, foarte mulți alții care am convingerea că nu au venit forțați, ci au venit la aniversarea celor 70 de ani de viață. Salut în primul rând copiii, care vor avea de îndurat ceva timp și sper ca acest efort să fie încununat de bucurie sufletească.”

Prefectul de Vaslui, Levente Csaba Szekely: *Ca reprezentant al Guvernului în teritoriu, permiteți-mi ca în numele instituției pe care o conduc și în numele meu personal să urez multă, multă sănătate, la mulți ani, d-lui profesor! Trebuie să recunosc că nu am avut experiență de viață, așa cum povestiți d-voastră, eu îl cunosc de un an de zile, de atunci*

când a venit la Prefect și a spus să-l primesc, că dacă nu „mă face praf!” Nu m-a făcut praf, dar recunosc faptul că noi colaborăm bine și de aceea îl felicit, îl îmbrățișez și-i doresc multă, multă sănătate și succes!”

Corneliu Bichineț, vicepreședintele CJ Vaslui:
„Trebuie să recunosc și eu, nu m-a forțat nimeni ca să vin aici, vin în calitate de om, de colaborator ... Domnule profesor, iată, se împlinesc 70 de ani de viață, eu vă urez La mulți ani, să vă bucurați de tot ce v-a dat Dumnezeu pe acest pământ, n-ați făcut ocolul pământului degeaba. Aveți 70 de ani, și Dan Ravaru are 70, el a marcat în alt stil această frumoasă vârstă. O săptămână să mergeți la Paris, să veniți acasă, să mai scrieți un articol în Meridianul, în altă săptămână să plecați la Londra, bucurați-vă de ce este pe acest pământ și să nu doriți să fiți cel mai bogat om din cimitir, indiferent unde ar fi. Vreau să vă spun că nu mi-am pregătit discursul. Ați scris, unii contestă ce ați scris, să fie sănătoși, ei sunt prezenți și acum în sală și sper să aibă decența să se abțină pentru o perioadă. N-aș putea spune că suntem prieteni, pentru că n-am apucat dar avem timp de aici încolo. Domnule profesor, iată, aici oameni care au făcut ceva în viață, Măcnea, Cârjă, copiii care au venit aici, toți au venit ca să vă spună un „La mulți ani” și să acceptați că cei mai mulți o fac în mod sincer. Închei prin a reaminti ceea ce, probabil, nu ați fost atent la ceea ce am transmis: bucurați-vă de tot ce mai este înaintea dvs. ca timp căci morți sunt cei muriți. La mulți ani și multă fericire !”

Prof. dr. ing. Avram D. Tudosie: *„Am venit la acest simpozion și la acest mare sărbătorit, pentru că îl consider nu numai un OM, o împlinire ci și o instituție națională. De ce spun asta ? Pentru că în D.V. Marin este istorie, este cultură, este literatură, este ziaristică, radio, televiziune și toate aceste*

compartimente ale culturii și ale omenirii. Am spus treaba aceasta pentru că de cel puțin 30 de ani de când ne cunoaștem, este omul care a fost foarte receptiv, la orice sesizare pentru ridicarea unui obiectiv. Domnul Marin, Val Andreescu, care este lângă el, întotdeauna știu să umble în tot județul să caute valori pe care le-au scos și le-au adus în fața unui festival național care se schimba cu festivalul vinului. Aș vrea să spun că a avut și noroc de o familie și de o doamnă foarte înzestrată și spun treaba aceasta pentru că femeia reprezintă cea mai mare jumătate a omenirii, dar... eu aș spune că nu numai femeia, ci mai ales bărbatul... ”.

Simpozion MARIN 70 - Gelu Bichineț, D.V. Marin, Levente Csaba Szekely, Alexandru Ionescu, Adi Cristi, Corneliu Bichineț

Prof. dr. academician Alexandru Ionescu: „Mă aflu într-o postură din care nici nu știu cum am să ies, credeam că mă invitați să vă vorbesc despre cartea aceasta a mea! Cele câteva cuvinte care am să le spun sunt dedicate zilei de naștere a acestui om. Ce-am avut de scris despre domnia-sa am tipărit în cartea pe care o veți primi, probabil la cerere, din partea d-lui profesor cu autograf. Am scris ceva care m-a dus pentru

câteva clipe în Univers. Am crezut că ceea ce a făcut domnia-sa pe pământ e de fapt o umbră pe pereții universului. Și iată c-am s-ajung și la cartea mea, am adus-o și totodată, această prezentare o dedic d-lui profesor!"

Scriitorul Ion Măcnea: „Stimate doamne, domnișoare, stimați domni, dragi copii, permiteți-mi să vă salut. Vin de la o distanță destul de mare, de la Vetrișoaia, pentru a mă întâlni cu Dvs. și în special cu sărbătoritul de astăzi, domnul prof. dr. Dumitru V. Marin. Cine nu-l cunoaște pe domnul profesor Marin? După mine, el este o comoară a județului Vaslui și nu numai, și o spun cu tărie, cu inima plină, îl cunosc de peste 20 de ani, este un om mare, o enciclopedie este ... pentru mine, Dvs. luați-o cum vreți. Cred că toți cei prezenți din această locație, am venit cu mare bucurie să ne întâlnim cu această mare personalitate. Domnia sa nu este numai om de știință, este în primul rând om de omenie, un suflet foarte mare și bun, aparent pare ca un căpitan, în schimb inima și sufletul domniei-sale este mare. Este și un mare și bun politician, dar invidia, știți Dvs., cu piatra în pomul fără roade nu aruncă nimeni, într-un salcâm de exemplu, aruncă tot într-un pom! A făcut într-așa fel ca domnia-sa să fie invidiat de diferiți oameni, poate cu minți... mai înguste. Să vă dea la toți Dumnezeu sănătate și la cei dragi, o spun din suflet, am venit cu inima plină și cu bucurie să mă întâlnesc cu Dvs. și domnul prof. dr. Dumitru V. Marin. Să ne trăiți domnule profesor, să vă dea Dumnezeu sănătate !”

Poetul Mihai Apostu: „Vorbesc în numele colegilor din Asociația Culturală Poesis Moldaviae și a cenaculului cu același nume, și chiar în numele colegilor redacției Ecouri Literare. Domnule profesor, aveți un călduros „La mulți ani” din partea noastră și este timpul să vă răspundem la o

întrebare pe care ați lansat-o acum vreo 2-3 luni, când ați întrebat când avem noi întâlnirile de cenaclu. Noi ne întâlnim joia la Biblioteca Județeană Vaslui, așa că dacă doriți să participați cum v-ați lansat acea întrebare, vă așteptăm cu drag la ora 17:00. La mulți ani călduroși din partea colegilor mei.”

Prof. Cristin Ciubotaru: *„Participăm alături de prof. dr. Dumitru Marin la împlinirea vârstei de 70 de ani, o vârstă a împlinirilor, cu Corala „Voces” a Casei Corpului Didactic Vaslui pentru a aduce un moment de încântare și pentru a omagia pe dl. prof. D. V. Marin. Programul nostru începe cu două piese cântate de colegul nostru, Romică Brunchi.”*

Mihaela Manu, ziaristă: *„Nu eram pregătită să vorbesc dar, cu siguranță că cei care au rămas aici, îl respectăm cu adevărat pe domnul prof. Dumitru V. Marin. L-am apărât pe domnul profesor, l-am judecat și am fost tare supărată pe el, mult timp. Astăzi îl iert din tot sufletul și îl iubesc și-i mulțumesc pentru că, m-am gândit în tot acest timp cât am stat aici, datorită lui cu adevărat eu am acest aparat de gât, am trăit cele mai frumoase momente din viața mea la Unison Radio, 7 ani, eram de douăzeci și ceva de ani, eram slabă, eram îmbrăcată modest, la studio, și așa l-am cunoscut eu pe domnul profesor. Ar trebui să vorbesc mai frumos dar, am să vorbesc ca de obicei, simplu, așa cum sunt, vă mulțumesc din suflet și cândva mi-a propus să lucrez la televiziune dar, din păcate, oamenii sunt cei care ne întrerup uneori drumurile și visele, după ce am adunat și eu pe umeri ani, nu-l mai judec pe domnul profesor. Știu că poate în viață este important să ne alegem oamenii cu care avem o echipă pentru că pot influența în bine sau în rău. La mulți ani, și vă mulțumesc pentru tot, din suflet.”*

D.V.M: „Sunt gesturi care impresionează, înduioșează, înflăcărează. Dați-mi voie să vă spun acum, când a apărut pe scenă Denisa Ciobanu, că eu am intuit talentul de acum „n” ani, observați ce domnișoară frumoasă și ce voce frumoasă are, are o voce excepțională, dar pe mine mă înduioșează gestul tatălui Denisei, care este foarte bolnav și totuși a venit astăzi aici, domnule Ciobanu, vă mulțumesc pentru bunăvoința dumneavoastră.”

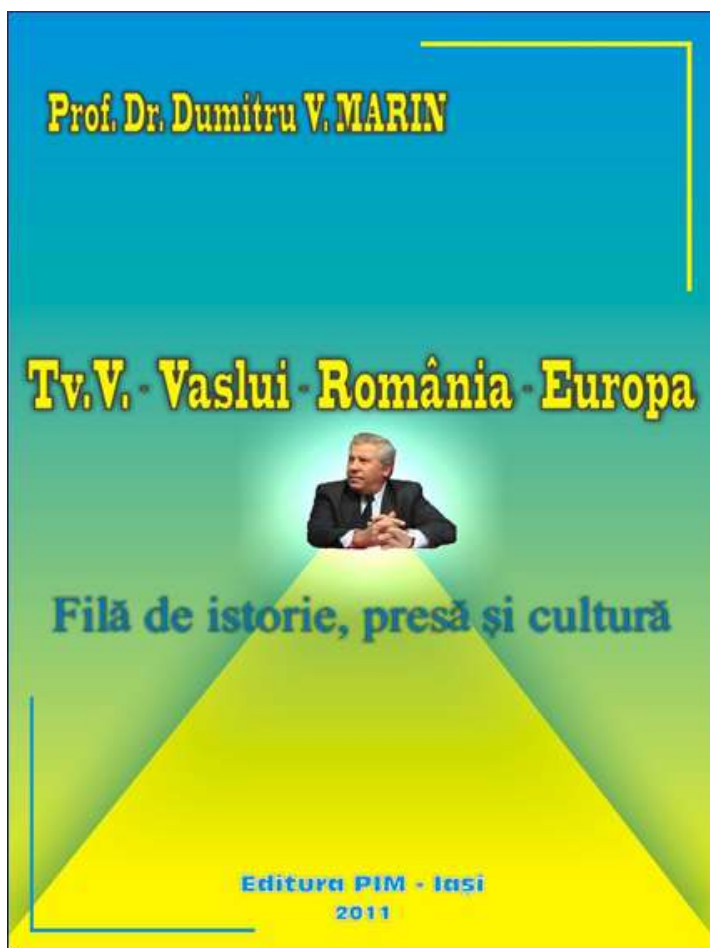
Credem că cele de mai sus demonstrează cu prisosință că în sala mare a CJ Vaslui a avut loc un adevărat eveniment cultural, că prof. D. V. Marin a fost sărbătorit așa cum se cuvine, că discursurile unor veritabile personalități prezente în sală și cele 78 (nu numai 70 câte sunt în volumul omagial „Marin 70”) de prezentări, aprecieri și felicitări ale unor ilustre nume din cultura, știința, arta, politica și administrația românească sunt elocvente și contracarante pentru cei care din diverse motive nu-l prea au la inimă! Este cunoscut faptul că prof. dr. D.V. Marin este o persoană și o personalitate complexă, fără complexe, un om care a știut, a vrut și a putut face ceva din viața sa, a cucerit lauri în mai multe domenii, fie ele din presă, cultură ori afaceri profitabile care l-au propulsat printre oamenii bogați și material ai județului. Un caracter vulcanic, foarte harnic și riguros cu sine, inventiv și neastâmpărat a știut să cultive prietenii trainice dar este dotat și cu „arta” de a-și atrage contestatari, detractori și chiar dușmani. Poate că cele de mai sus, expuse fără comentarii, întreaga manifestare filmată în care se pot urmări pe site-ul nostru TVV.ro și cuvintele pline de căldură ale altor oameni de cultură prezenți la eveniment și adresate sărbătoritului vor schimba unele dintre părerile voit răutăcioase. Respectăm dreptul fiecăruia de a avea părerile sale, aprecierile și

dușmăniile sale față de oricine și sugerăm pentru cei care nu gândesc cu propria lor minte și-l percep pe prof. dr. D. V. Marin după spusele unora și altora câteva date biografice prezentate pe coperta patru a volumului omagial „Marin 70”!

Adresăm și din partea redacției ziarului „Meridianul” sincere urări de „La mulți ani!” și viață lungă și rodnică!

Val ANDREEESCU

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 18 (887), joi, 5 mai 2011**

MERIDIANUL *CULTURAL ROMÂNESC*

ROMANIAN CULTURAL MERIDIAN
MERIDIEN CULTUREL ROUMAIN
Румынский культурный Меридиан
RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN

P. Mateescu - Coloana Dorului de Țară

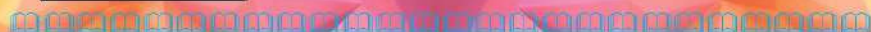

C-tin Brâncuși - Coloana Infinitului

An VII, Nr. 2, (26) aprilie – iunie 2021

Director: Prof. dr. Dumitru V. MARIN

VASLUI

CUVÂNT DE LĂMURIRE

Am ales acest titlu considerând că parcursul prin lume s-a repetat în câteva cazuri, că am revăzut unele locuri, cu alte gânduri, cu o altă experiență de viață, până la un punct și cu altă dispoziție sufletească, altă capacitate de sinteză și interpretare. Orice călător poate suferi de foame și sete, de singurătate sau de asaltul decibelilor, ca să nu amintesc de suferințe și agresiuni... aleatorii.

Am considerat că nu de mâncare și băutură trebuie să mă preocup ci de experiențe, idei, fapte, realizări ale poporului în mijlocul căruia mă aflu fizic pentru puține momente pe care să le transmit mai departe, la ai mei! Poate era spectaculos să istorisesc episoade de genul în care o rusoaică solidă, beată-beată, era târâtă de 3 voluntari (cu brasarde pe mână), cel din urmă administrându-i pumni și picioare, direct la poponeața goală, deci ținându-i fusta și cămașa cu mâinile, preocupat de locul unde ajung bombeurile. Erau Jocurile Olimpice de la Moscova, trebuiau exemple pozitive pentru toată lumea. Știți cât eram de păziți pe Stadionul Lujniki? Dintr-o sută de mii, cred că 30 de mii erau supraveghetori, iar milițienii stăteau așa de atenți că dacă unul voia să-l lovească pe vecinul (din altă țară, cum eram eu lângă un polonez), putea doar să ridice brațul, că până să-l coboare era anihilat! Numai că eu am admirat minunea aceea de stadion, am apreciat lupta din teren și amabilitatea rușilor. Chiar a fost o Olimpiadă foarte bine organizată în condițiile războiului rece. La box am suferit destul când Konokbaev l-a învins pe Vasile Mariuțan al nostru, dar cel mai mult am suferit când a căzut Nadia Comăneci de pe bârnă. Cum s-ar spune, tot prăpăstiile sufletești au contat și

nu adversitatea românească pentru ursul sovietic împotriva căruia nu puteam cârți; chiar Moș Martin era mascota Olimpiadei.

Spectacolul de deschidere a fost chiar unic, dansatorii din Republica Socialistă Sovietică Moldova încheind o desfășurare de forțe uriașă, un spectacol de lumină și sunet cum n-am mai văzut până azi. Chiar am trăit din plin momentul. Nu-i vorbă că am parcurs destule alte simțăminte pe acolo. Precizez că eram excursionist și acolo ca și la Leningrad, unde pe Nevskii Prospekt am vândut cu 3 ruble punga de plastic. Erau niște pungi mari, cu o figură feminină care recomanda blana de Orăștie. Aveam vreo 30, cu scopul să scot rublele pentru un aparat de radio cu ceas, care nu exista la noi. S-a format instantaneu un grup de vreo 20 de ruși la care le luam banii și le dădeam punga. Dintr-odată au dispărut cu toții, eu trezindu-mă față în față cu o hazaică frumoasă, solidă, zâmbitoare: „davai passport!”, exclamă ființa apucându-mă de braț. Am priceput repede cu cine am de a face și rapid n-am mai știut ceva în limba rusă deși până atunci eram ca de-ai lor. „Pașli na miliții” și rapid a venit un Gaz cu dublă tracțiune care m-a vărsat la post. Ce-a urmat e subiect de nuvelă. Ce vreau să spun e că eram tare bine supravegheați să nu facem contrabandă, sau să nu uneltim în vreun fel împotriva sovieticilor. Un alt fel de supraveghere (electronică) mai „democratică” am simțit-o de curând în S.U.A. și mai ales în Statul Israel (Europa, America, Africa, deci).

Reiau ideea exprimată în articole din *Meridianul* că nu e nicicum departe supravegherea electronică fie pe baza cărții de identitate, fie cu microcipuri implantate undeva în corp, în păr, unde habar nu avem. Ne vom duce să cumpărăm iaurt și ăl de la calculator va dicta să cumpărăm orice altceva numai

Citește Meridianul și pe net la www.tvv.ro !

Prof. dr. Dumitru V. MARIN

Meridianul

Fondat în anul 1996

Singurul Grup de Presă
din județul Vaslui

marintvv@gmail.com
www.marindumitru.ro

www.tvv.ro
Tel 0744 231380

editorial

Iași - Vaslui - Bacău

marintvv@gmail.com • civilizat_tara@yahoo.com • Vaslui - 0235 361 236 • Bârlad - 0235 419 464 • Iași - 0744 231 380

Redacția Vaslui: str. Francezilor nr. 2-33 Redacția Bârlad: str. Republicii 190-333 Redacția Iași: str. Dacia Vechi nr. 2

OȘEȘTI

MUNCĂ ȘI ÎNDRĂZNEALĂ

Pag. 6

BOGDĂNEȘTI

UN DOCTOR PASIONAT

Pag. 12

DE 25 DE ANI
ÎN SLUJBA VASLUIULUI
ȘI A ȚĂRII
ZIARUL
MERIDIANUL
IASI-VASLUI-BACAU

Stimate coleg, Profesor dr. Dumitru V. MARIN

Felicitări în numinările, membrii Comitetului Executiv al votat pentru primirea
membrului în ASRAM.

Deții o poziție în Asociația Scriitorilor Români din America de Nord. Va aduce succes în
activitatea dumneavoastră.

PREȘEDINTE ASRAM

Alex Cetateanu

„Persoană cu numeroase calități,
probând pe deplin valoarea incontestabilă a
unui moldovean de elită, erou de roman, sau de
film, sau de povestioare vecine cu legenda, eco-
logist convins – dr. Dumitru V. Marin a vrut, a
știut și a putut să fie un om adevărat. Mai mult:
el este un model de acțiune de-a lungul invol-
burilor timpurii pe care națiunea noastră le
parcurge.”

Prof. Dr. Alexandru Ionescu,
Laureat al Premiului Academiei

REPORTAJE PENTRU MEMORIE/ EDITORIALE PENTRU ISTORIE (COMUNICARE PUBLICĂ) OPERA MAGNA 5

E gata pentru tipar volumul care surprinde un mod de istorie social-culturală pentru o jumătate de secol a unui martor-actant-înfăptuitor-reprezentant în fața lumii și a istoriei pentru vasluieni. Când au lăsat urme scrise despre aceste locuri, Nicolae Mălescu SPĂTARUL, ori Dimitrie CANTEMIR nu-și recunoșteau proveniența umilă de pe dealurile sărăciei, dar dovedeau o putere de cuprindere mintală rămasă unică. Alt poet nepereche, care a fost patriotul Vasile Alecsandri, a înnoibat și nemurit pe cei 10 de la Vaslui sau „pe drumul de coastă”, prin poezia sa.

UNUL CONTRA MULTORA de astăzi nu mai are șansa valorificării în contemporaneitatea sa a contribuțiilor sale datorită noii culturi existențiale, dar există șansa unei re-valorificări, cândva, înspre folosul unui neam care are nevoie de acest eșantion pentru istoria sa. Cele peste 50 de volume tipărite vor face parte din patrimoniul local indiferent cum vor fi vremurile, ca niște firisoare de aur dintr-o țesătură cu chin, scumpă și unică. Oricare dintre titlurile de mai jos poate fi ales pentru cele aproape 900 de pagini:

- Reportaje adnotate, editoriale comentate;
- Reportaje pentru memorie, editoriale pentru istorie;
- Momente dintr-o istorie a clipei, din timpul existenței sale;

- Unul contra multora într-o istorie cu totul altfel;
- Dovadă de iubire peste timp;
- Vasluieni și ai lor într-un prim plan social-cultural;
- 900 de pagini ca mărturie pentru viitor;
- Jurnalistică și cultură dintr-un timp al prefacerilor;
- Mărturie de azi pentru un viitor incert;
- REPORTAJE ȘI EDITORIALE.

IV.
EDITORIALE
2018 – 2019 – 2020 – 2021

Prof. Dr. Dumitru V. MARIN

MERIDIANUL

(VASLUI - BĂRLAD)

AXĂ CULTURAL INFORMAȚIONALĂ

Editura (Lii)
2009

a) 2018

DATINE-OBICEIURI DE SĂRBĂTORILE DE IARNĂ. CONTAMINĂRI, DEGRADĂRI, PREZENȚE / ESEU SINTETIC, DECEMBRIE 2017

Rolul actual al obiceiurilor de la Sărbători este acela de spectacol, golit de orice fel de semnificație cultico-magică sau religioasă, indiferent dacă acesta este la fereastra gospodarului sau pe scenă publică. Consistența scenică din ce în ce mai scăzută este vizibilă de la mare distanță, indiferent dacă „regizorul” sau interpretul de ocazie afirmă ritos că așa l-a apucat de la mama, bunica sau alți strămoși, că partea etnografică (costum, dans, mască, muzică) ar fi de mare vechime și, mai ales „e autentică”, adică așa-i pe la ei. Se produce, astăzi, o eroare colectivă voită, în scopul de a trezi interes ori de a-și vinde profitabil inițiativa de a colinda. În copilărie, umblam cu plugușorul împreună cu cei doi frați, Gică și Victor care hăiau, băteau în dobă, scuturau cârcee sau clopoței, talângi, sunau din corn, în scop clar de a crea sincretism folcloric, adică spectacol cu semnificații, chiar dacă eram numai 3. Am învățat repede că aveam un câștig substanțial mai mare (după An Nou ne cumpăram câte un costum) dacă improvizam chiar la fereastra celui colindat sau urat un text adaptat pentru el, așa că aveam grijă să mă gândesc la text și subtext, chiar la modalitate de comunicare, imediat ce eram primiți de gazdă. Tatăl nostru, Vasile Marin era un gospodar de frunte, dar avea și o mare mândrie să aibă asemenea (unici) urători; ne desfășuram artistic doar până către

miezul nopții, ca să nu ne ia banii, traista cu colaci, nuci, alte daruri, vreun goblizan pus la pândă. Până la ultima clasă de liceu am „umblat” cu toate datinele-obiceiuri, chiar în formă autentică, pentru că ne învăța bunica, vreo bătrână-bătrână căreia îi duceam apă sau un braț de lemn, care nu ne lăsa până nu știam bine rolurile de colindători, mascați sau urători. Uneori, ne asculta și mama, tata nu prea, frații mai mari niciodată, pentru că ei aveau grijă de fete și nu de noi.

Prin asta, spun că am fost purtător de folclor, fapt care

**Mascați din Vaslui cu măști de gumilastic,
netradiționale, 17.XII.2017, Vaslui**

m-a ajutat enorm când m-am apucat serios de studiul acestuia; și chiar puteam vedea nu numai stratul creativ-metaforic (text literar de analizat) ci substratul mitologic, urme arhaice străvechi (spre exemplu interpretul caprei nu era primit în biserică 40 de zile, preotul nu primea niciodată în curtea

bisericii, drept-credincioșii își făceau cruce când îl vedeau pe „antihrist” deși îl acceptau la fereastră). Pentru acea vreme nu prea erau texte noi (obligatoriu plugușoare vechi dar foarte variate, inclusiv satirice, măști de la an la an, clopoței, tălângi, brebenei, paie în opinci, costume populare, cojoace, căciuli, hadarag cu cap sculptat, corn, fluier); poate de aceea prindeau mult textele noi, ale noastre, de sub fereastră.

Prof.dr.Vasile Adăscăliței, cercetător la Iași, un mare folclorist, tipărea începând cu 1971, volume reprezentative pentru județele Moldovei, în urma studierii pieselor folclorice culese, la unele participând și eu (am văzut la Vlădeni-Iași, la Șipote, la Plugari, „calul țigănesc” astăzi dispărut, ca și unele

**Capra supraînălțată din
Ivănești, Vaslui, 17.XII.2017.**

execuții de căiuți, urși, cerb, capră purtată, nemaiaflătoare acum; plugușorul cântat de la Țepu-Tecuci a dispărut definitiv). Folclorul literar legat de sărbători este în cea mai mare suferință, spre dispariție astăzi. Mai am în arhiva proprie circa 3500 de texte culese personal, vechi de o jumătate de secol, din care doar o singură concluzie pot trage: nu mai există așa ceva astăzi și nu mai interesează pe nimeni, mitologia românească nefiind în vre-un fel în atenție. „Eu mă

duc,mă prăpădesc/ Ca un cântec bătrânesc” îi cânta poetului Vasile Alecsandri, la conacul său din Mircești, ca oaspete având pe cunoscutul compozitor polonez Franz Lizst , robul țigan gurist, vestitul Barbu Lăutarul (înainte de 1900).

Am deosebit încă de la începutul studierii mai aprofundate a etnografiei și folclorului românesc că de Sărbătorile de iarnă, ÎN MOLDOVA și foarte puțin sau deloc în alte provincii , reprezentative sunt Jocurile dramatice cu măști și Teatrul folcloric propriu-zis, precum și unele colinde cu elemente particulare (între cele două Războaie Mondiale, s-au tipărit peste 200 de titluri de cărți cu colinde, doar câteva laice, fapt analizat în altă parte). JOCURILE DRAMATICE CU MĂȘTI au reprezentări antropomorfe (măști sau fața liberă, vopsită sau nu, urători, An Nou, paiețe, moșnegi, chirieci-țigani, dracul), combinații ca în vasâlca din Văleni de Munte, modorani, jidani, bulgari, doctori), măști zoomorfe (capra, ursul, cerbul, boul și lupul- dispărut astăzi, ornitologice (sitarul, barza, cocostârcul), uneori reprezentări greu de acceptat ca folclorice. Am convenit într-un studiu că ar fi cam 101 reprezentări pe întreg teritoriul românesc. Acestea cuprind și TEATRUL FOLCLORIC PROPRIU-ZIS, provenit din cele 3 piese de teatru cult reprezentate de Matei Millo cu vestita sa Căruță cu paiețe, texte de Ioan Anestin, folclorizate mai ales pe unde au avut aceștia reprezentații : Valea Prutului, Valea Tutovei și prin alte localități moldovene, de unde, apoi jocul s-a tot transmis. E vorba de piesa Iancu Jianul cu câteva zeci de variante consemnate, uneori cu alte nume: Banda lui Groza, Bujor, Ceata lui Terinte ș.a. Nu s-a folclorizat Hartă Răzeșul deși era în același spectacol. Tot în același timp era foarte dezvoltat teatrul păpușeresc cu „Vasilache și Mărioara” ori improvizații ad-hoc alături de Trei

Crai de la Răsărit, și alte piese culte, folclorizate, sau de autor, consacrate Nașterii Mântuitorului (de Crăciun). A existat un repertoriu bine reprezentat cu subiecte creștin-mitologice de esență bisericească, promovate ca și colindele de mediul școlar. De afirmat în treacăt că existau vălărețul (de Paște), pițărăii de Ajunul Crăciunului cu evidente particularități, așa cum Junii Sibiului, Junii Brașovului, Jocurile specifice din Ardeal merită ample considerații. Tendința actuală este către colind, de origine cântărească, iar cel popular e cu numeroase intervenții ale interpreților (cor).

Exemplificăm aserțiunea noastră din deschiderea

„Jienii” pe scena din piața Vasluiului, 17.XII.2017

eseului de față cu cel mai răspândit obicei-datină, Capra care, prin contaminare, și grație mijloacelor moderne de popularizare, se joacă pretutindeni în România, chiar se și exportă în țările unde se află români, adică pretutindeni în

lume, dar golite de sens mitologic, fără vreun rol magic sau cine știe cât de reprezentativ cultural.

Din cercetările noastre pe teren am scris despre cele 4 moduri de reprezentare a acestui joc: 1) *Capra purtată* (Bosia-Iași) , adică o mască formată din capul de lemn cu bot clămpănitor, cam peste tot același, cu cordele, clopoței mici, purtată pe un braț de interpretul care recită cam același text literar asemănător cu cel de la 2) *capra pe brânci* recitat de moșneag, păstor, doctor, cioban care vrea s-o vândă, animalul se îmbolnăvește, se bucură toți când se însănătoșește. 3) *Capra în picioare* îl lasă pe interpret să stea vertical (nu aplecat și sprijinit în băț ca celălalt), să schițeze gesturi războinice, să execute mult mai multe figuri, să interpreteze o scenă a îmbolnăvirii, alta a vindecării, să aibă mai mulți interpreți și muzică, adesea de fanfară. Poate fi Capra mică (2-6 membri), Capra mijlocie (aproximativ până la 12 persoane) și Capra mare, cu un alai numeros, chiar cu mai multe capre, cu muzică însoțitoare, fluiere, pocnitori din bici, mulți cu dublă pocnitură din aceeași mișcare, alte reprezentări cu urâți și frumoși, cu texte inclusiv licențioase. Plata gospodarului este substanțială pentru că și numărul este mult mai mare, până la 40 sau chiar 60 de persoane (Pârjol-Bacău): la fereastra sau poarta sa este un spectacol cam de 30 minute plin de sunet, muzică, dans, culoare. Dacă are fată de măritat virtuozitatea e mai evidentă. Acest alai de alaiuri nu mai oprește la porțile sărmanilor care nu-l pot plăti, și, în destule cazuri se țin ei după formație. 4) *Capra supraînălțată* are 1-5 măști cu tot felul de ornamente din hârtie creponată sau ziar, până la pământ, uneori din stuf (ca și ursul), înălțate pe o prăjină de 4-6 m, sprijinită într-o curea la brâu, cu zurgalăi, clopoței, brebenei (clopoței rotunzi, închiși, cu bile de fier sau pietre înăuntru). Este foarte

impunătoare, joc destul de sobru, aproape obligatoriu fanfară, text literar scurt, moșneag însoțitor la fiecare un jucător excepțional care sare peste ciomag, țigle, alte instrumente de făcut larmă și zgomot. Numeric între 6-30 de persoane, pentru că mai sunt și alte alaiuri incluse, ursul de obicei, deși formația este numită Capra, sau Turca, sau Vălăretul. Contaminarea e clară în cazul jocului ursului care se îmbolnăvește și el ca și capra deși jocul său era de virtuozitate în jurul hadaragului, în tandem cu ursarul, cu un joc extrem de spectaculos, pe melodie specifică, inconfundabilă.

Capra purtată a dispărut, Capra supraînălțată se mai află, în 2017, doar la Ivănești, Hârsova, Todirești, Rafaila, jud. Vaslui. Capra mijlocie și Capra mică se întâlnesc în foarte numeroase variante, interpretate de copii de câțiva ani, de tineri ademeniți de ceva câștiguri și, foarte rar, de vârstnici. Prin contaminare și exemplu interpretativ, jocul este prezent de sărbători în metrou, tramvaie, autobuze, în centre populate și sate sărace. Totuși, nu mai au nici conținutul, nici dezvoltarea, cu atât mai mult semnificația dintr-un trecut de 30-40 de ani și nicidecum pe cele din urmă cu 100 de ani. Dornici de un câștig rapid, interpreții simplifică până la schilodire textele, încropesc un joc pentru câțiva lei, spectacolul individual nu mai există. Hora de pe scenă este doar o mimare a celei tradiționale, dar, încă se mai strecoară elemente autentice, în raport cu preocuparea primarului, care, de regulă aduce după sine formația, oricare ar fi ea, și uneori, rar, îi mai stimulează bănește pe interpreții populari (orașeni sau săteni, băieți sau fete, foarte rar, bătrâni).

Prin Festivalurile Obiceiurilor de iarnă, adică de Crăciun și Anul Nou (atunci era Plugul Mare, cu texte istorico-literare, acum interpreți adunați pentru apariții pe scenă, texte

**Colindătoare din Berezeni.
Instructor, prof. și scriitor, Mihai Andon, 50 ani**

tot mai scurte cu cât sunt mai mulți componenți) , paradoxal, se mai dă o lovitură obiceiurilor tradiționale, - deși se afirmă că sunt stimulate - , prin schematism, lipsă de profunzime și de semnificația majoră : sărbătoarea întregii comunități care în prealabil participa gratuit la horele de Crăciun (3 zile) și de Sf.Vasile (1 și 2 ianuarie), apoi de Bobotează(6 ianuarie). In qvasitotalitate, hora de Sărbători a dispărut cam peste tot în România. Analiza cât de cât obiectivă, științifică, implică,însă, o abordare mai amănunțită, o clasificare după importanță, semnificații și vechime, o altă serie de culegeri dar cu mijloace moderne de înregistrare, altele decât pe timpul celui mai mare folclorist român, Tudor Pamfile care, acum un secol, aduna „firișoare de aur” din folclorul încă viu. Modificările din limba vorbită, înlocuirea unei bune părți din fondul principal lexical cu neologisme tehnice ori englezisme , mutațiile din limbajul artistic, toate prefigurează un viitor tare întunecat: în condițiile globalizării, chiar din limba română să nu mai rămână decât firișoare...

Cercetarea interdisciplinară de urmărit astăzi nu mai pare posibilă datorită formării unei noi culturi existențiale, care, neglijează cu bună știință eforturile spirituale ale înaintașilor, cu atât mai mult tradițiile și obiceiurile. Atitudine de mare pagubă pentru limba și poporul român.

Rândurile de mai sus, pot fi un semnal de alarmă sau/și un îndemn la cercetare.

Cât mai avem ce!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 1 (1831), joi, 11 ianuarie 2018**

IANUARIE LA ROMÂNI: 1-31...

Importanța acestei luni pentru întreaga nație românească este mai mare decât o considerăm:

...1 ianuarie; începuturi, speranță, ceva distracție: Sfântul Vasile, deci foarte mulți sărbătoriți, aproximativ 600.000 în toată țara. Sărbătoarea Anului Nou care înseamna revărsarea tinereții și speranței prin jocurile dramatice cu măști, teatrul popular propriuzis dar și colindătorii mari și mici cu clopoței zurgălăi, buhai sau tinichele. Descătușarea psihologică a populației rămâne factorul cel mai important. Că unii (atât de puțini!) au petrecut până după Bobotează ar fi și asta un subiect. Oricum, astăzi, Crăciunul fudulul și Anul Nou- veselul s-au cam tocit de grija treburilor și rezolvarea problemelor, în special existențiale. În această lună s-au născut 317 personalități, iar în lume 5430.

...10 ian. 1799, s-a născut Petrache Poenaru, inventatorul stiloului. La 10 ianuarie 1475 a fost Bătălia de la Podul Înalt, de lângă Vaslui....

Petrache Poenaru – portret de Constantin Lecca

...15 ianuarie 1850, moment de interiorizare pentru că-i suntem datori poetului național măcar cu un gând, o poezie, o simțire! Dacă nu vrem să ajungem ca animalele cele necuvântătoare, trebuie să avem grijă de spirit și suflet, de istorie și filozofie, de folclorul ca „izvor pururea reîntineritor” pe care poetul nepereche l-a valorificat măiestru. Mai trebuie să avem grijă să (ne) oferim MODELE; și altul mai puternic și mai nepieritor decât Mihai Eminescu nu cred că există în cultura română. Alături de Ștefan este sfântul nemuririi noastre.

Ziua limbii române este legată de dorințele noastre spirituale, deci de nașterea marelui ipoteștean.

...18 ian. 1848 s-a născut un alt mare clasic, întemeietor al prozei noastre, Ioan Slavici (romanul Mara).

...26 ian.1918, s-a născut Nicolae Ceaușescu.

...30 ianuarie 1852, n. I.L. Caragiale. Creatorul unei lumi, cam aceeași de peste un secol cu bunele, pasiunile, relele (drama „Năpasta”) cu ticurile și mai ales cu umorul care o ajută să... trăiască. În ultimele decenii se tot vorbește de lumea lui Caragiale care este întocmai și lumea de azi cu televizor, internet, radio, electricitate, dar cu aceleași moravuri.

Creatorul de lume care s-a născut la 30 ianuarie 1852, nu va fi nici el, devreme egalat! Desigur, ar trebui să ținem cont de câțiva sfinți și sărbători mari din cursul acestei luni ca și de alte personalități ale culturii române care intră în buchetul național de valori!

Dar,

Trăim sfâșitul unei epoci de dezvoltare umană, pentru că chiar cu noi și sub ochii și mintea noastră se formează o nouă cultură existențială, bazată pe alte valori, pe alte aspirații, pe alte unelte ale muncii, chiar pe alte obiecte ale muncii. Cultura

tradițională nu mai este în atenția lumii. În contextual globalizării limba și poporul roman sunt în mare pericol de dispariție.

Văzând ce se întâmplă în viața socială și mai ales în politica noastră actuală, scriu:

Nu e încă primăvara noastră, a democrației noastre!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 2 (1832), joi, 18 ianuarie 2018**

HOȚII MARI ȘI MICA HOȚIE

Am urmărit cu oarecare interes ce s-a dezbătut într-o fugă nemaivăzută în Parlament pe legile justiției. Am citit și ce mai spune opoziția care cuprinde cam același fel de penali, m-am străduit să înțeleg ce se întâmplă în viața noastră după întoarcerea la semicomunism. Am urmărit cu cea mai mare atenție manifestațiile de stradă din toată țara, inclusiv de la Vaslui, unde „mișcarea este imperceptibilă” datorită unor conducători vârstnici și de prea mulți ani pe funcție dar și populației îndobitocite de ideologia comunistoidă și de sărăcie.

În cuvinte puține, vedem aplicarea unei ideologii sub lozinca „fură și fugi” cam de la cap (de unde treaba se împute rău) și până la scursurile societății care mai adaptează ușor „adevărul” „bea, fură și fugi”. Dacă și Curtea Constituțională le dă dreptate, atunci penalii vor sta la podul hoților cu îndreptățirea legală a celor care fac un guvern al lor cu tot felul de pramatii deștepte pedepsite la Sfântu Așteaptă, sau doar de Dumnezeu cel prea ocupat cu atâtea altele și nu cu hoția care caracterizează România. Te pomenești că și în rai se fură?!

Hoții mari se duc după miliardele deja transferate în cele străinătăți ca Mazăre, Ghiță, Popoviciu și destui alții care ne țin în sărăcie, cărora le plătim gras din munca, viața și speranțele noastre. Unul dintre cei mai bogați unguri, Verestoy Attila, mare prădător de păduri, cu castele aurite s-a dus zilele acestea la cer, dar imensa avere rămâne alor săi și statului ungar. Reprezentantul minorităților naționale, Pambuccian, are o avere fabuloasă, câțiva rromi se ițesc să-l întreacă. Spun astfel că Hoții mari n-au vreo apartenență, cum și cei mici sunt cam pretutindeni și arareori mai găsești pe ici pe acolo câte vreun cinstit.

Într-un stat al hoților e greu să fie legi bune și respectate, e greu să fie bunăstare, e greu să mai găsești omenie....

Acum vreo lună au venit la mine 2 persoane, concubini de 4 ani, decăzute din drepturile de părinți pentru câte 4 copii, atunci treze. M-au înduplecat să-i primesc în condiții de vilă că vor fi cinstiți și vor munci corect. A fost ultima dată când nu erau beți, amândoi, când am discutat cu aceste scursuri, ca oameni, pentru că, ce a urmat a fost de groază: nici o sarcină îndeplinită, furturi peste furturi pentru băutură (un aparat de sudură de 740 lei dat pe 2 sticle de vin, o drujbă electrică tot pe nimic, varză, cartofi, porumb, cui le-a dat câte o sticlă cu vin prost)

Le-am spus că le ofer condiții ca să devină oameni, s-au închinat că vor fi corecți, dar nici o zi nu s-au gândit decât ce și cum să fure, ba, au plecat și cu hainele de serviciu la ei, ba mai vor și alți bani....

Săraca țară, săracii mici întreprinzători! Sunt la cheremul unor astfel de animale nestăpânite, sunt furați ca în codru, nu-i apără nimeni iar procurorii și judecătorii îi fac scăpați, inclusiv pentru omoruri. Polițiștii? E cumplit cât de

ineficienți sunt, cât de leneși, cât de incompetenți. Nici nu mai au termene de depus lucrările, nu mai au control. E clar că și pe aici sunt hoți de diferite categorii, că se refugiază după pensii foarte mari, doar după 42 de ani, că nu mai au simțul datoriei. Unde-or fi profesioniștii și patrioții de altădată? Care sunt valorile de promovat?

Pe 24 ianuarie nepotul meu Vlad împlinește 6 ani. Am încercat să-i vorbesc lui și altor copii de însemnătatea zilei Micii Uniri. Chiar și cei de 16 ani n-au răbdare să asculte și trec la butonat celulare, nici o noțiune de bază în civilizație nu e luată în atenție. Cu cine să mai vorbești de viitorul națiunii dacă nici directorul, nici cadrele didactice ale unui liceu cu peste 1.100 de elevi nu întreprinde nimic? Așa că dacă multe cadre didactice își fură salariul (nu fac nimic altceva decât orele) cum să nu crească chiar în școală, destui hoți?

Hoția a împânzit România?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 3 (1833), joi, 25 ianuarie 2018**

SĂ... NU BATEM CÂMPII!?

Ar trebui să fie iarnă și nu prea e. Așa că vom ieși în câmp ca inspectori. Ar trebui să avem stabilitate și predictibilitate și nu e, nu e...

1. Liniștea e în raport de câtă sensibilitate avem fiecare, câtă putere psihică, pentru că nu există zi de la Dumnezeu lăsată să nu avem probleme în plus de rezolvat. Pentru angajatori mărirea salariului minim pentru fiecare salariat de la 1450 la 1900 înseamnă mărirea dării lor către stat cu aprox. 36%, adică, dacă omul primește cu 60 de lei mai mult, statul

încasează în plus 450 de lei! Pentru un angajat se plătesc statului 780 lei!!! Propagandistic au îmbrăcat perfect mărirea necuvenită de impozite cu... obligațiile angajatului, cel care suportă suprasarcina neavând vreun cuvânt de spus. N-are cum să nu plătească, n-are cum să nu sărăcească, n-are cum să nu reducă din posturi. Nu are cum să nu scadă nivelul de trai...

2. Cu bună știință guvernării au provocat un important puseu inflaționist. Cel mai simplu de observat e când mergi la cumpărături: cu banii de dinainte nu mai poți cumpăra aceleași mărfuri, aceleași medicamente, pâinea cea de toate zilele. Credeți că oamenii ăștia n-au știut ce se întâmplă? Dar, au mers pe ideea că cine rămâne, rămâne, banul să iasă statului înfometat de la care se fură zdravă, de la vlădică până la opincă, adică toți care pot! Că mulți vor da faliment, nu mai contează, cureaua o vor strânge toți contribuabilii.

3. Fiscul este pretutindeni și de când e globul pământesc instituția esențială în orice fel de organizare socială (inclusiv pe corăbii). Aștia n-au milă!? Zice cu emfază una Alina Carabaș de la Primăria Vaslui: eu sunt pusă să aplic legea... dar o aplică așa cum e și ea, strâmb! Să fie de partea cetățeanului să-l ajute să plătească onest... nu se află, pentru că ea vorbește la telefon cu... și nu e atentă la ce decizii emite. Și astfel îl poartă pe om prin judecăți ani întregi, refuzând orice argumente la contestații, între timp îi încasează banii și-i distruge liniștea. Dacă nu vrea ea, nu vrea, și să-l păzească d-zeu pe cel care îi încalcă vrerea, că e și destul de a dracului. Dar vom mai scrie despre ea și gașca de penali din Primăria Vaslui. Îmi pare rău pentru primarul Vasile Pavăl aflat la cheremul unei incapabile, Alina Carabaș.

4. Despre agricultură ar trebui să vorbim mai mult, pentru că dacă mămăliga nu e, nimic nu mai e. Numai că

transformările mereu aşteptate (spre nivel european) sunt doar pe cale... să vină. Nimeni nu se poate îmbogăţi din munca câmpului, din sudoarea frunţii timp de ani; se poate întreţine dacă are şi cap şi noroc. Zootehnia e pe butuci, apicultura e clar pe cale ne-înturnată, vânătoarea prohibită, cultura mare la dispoziţia mini-preţurilor dictate, până şi micul trafic din târguri e aspru controlat sau desfiinţat: mai auziţi cumva de târgul de animale, cu vânzarea porcilor? Ne mai mirăm că oamenii se lasă lehamite, şi doar pe ici pe acolo mai cresc vreun porc? sau se mai bizuie să crească animale... Ştiu din copilărie, că dacă nu ai pe lângă casă vreun animal, pământ, ceva, tot sărac te chemi. Ajutorul social nu înseamnă niciodată avere, chiar dacă ai o casă de locuit. Numai la mila statului să nu ajungi!

Am deschis discuţia cu ideea că cercetarea câmpurilor ne poate da o certitudine a vieţii, hrana de azi şi de mâine. Un fel de motor cum este omul are nevoie de combustibilul crescut din pământ, că omul nu poate greşi visând dar trebuie să se îngrijească permanent de cele ale gurii. Mai vine un an pe care ni-l dorim favorabil MUNCII, că tot prin muncă putem trăi!

**Meridianul Iaşi-Vaslui-Bacău,
nr. 4 (1834), joi, 1 februarie 2018**

NENOROCIREA IERNII ACESTEIA

Noi suntem prea mici ca să putem influenţa mersul societăţii româneşti sub conducerea lui Daddy despre care am afirmat altădată că este un tip deştept dar îndreptat spre răul acestui popor care, parcă, nici nu mai vrea să participe la făurirea propriei vieţi sociale şi economice. Lehamitea de care

vorbeam în campania electorală s-a transformat în suferință pentru toți locuitorii; de votat au votat doar 18% dintre cei cu drept de vot. A scăzut, astfel, dramatic gradul de democrație, învingătorul (că doar Dragnea e) chiar luând tot. Tovărășia cu ALDE a însemnat o alianță pernicioasă cu fostul prim-ministru Tăriceanu, ajuns prin trădare șef de partid minuscul bine înfeudat PSD cu care „face” o guvernare eficientă doar pentru acest grup de trădători, pentru că-i dă procentele de circa 2% care completează până la 18%. Până la urmă, partidul care nu reprezintă nici un sfert din populație, poate face absolut ce vrea, în primul rând să-și distrugă poporul în numele căruia tot vorbește.

Sunt de vină cei care n-au ieșit la vot, care s-au lăsat cuprinși de disperare și neputință (nimic nu se mai poate face), sunt de vină și ei că au tot mințit (eficient) poporul... cu televizorul!

Guvernanții ăștia au devenit dușmanii propriei națiuni prin nenorocirea guvernării, prin imposibilitatea de a stopa corupție, șantaj, abuz, prin distrugerea a ceea ce era bun sau satisfăcător în realitatea socială. Au găsit o formulare prin care au impozitat cumplit privații, prin inflație au sărăcit lumea care muncește. Au știut și știu cum să mascheze acel plus de impozit în sarcina angajatorului cu 40%, tot vehiculând ideea că angajații nu pierd la salariu. Și nu e vorba numai de bugetari cum s-ar crede. Dau un exemplu: la salariul minim pe economie de 1450 de lei se plătea un impozit mare dar cât de cât suportabil. Acum, la minim 1900 de lei, angajatul ia aproximativ 60 de lei iar statul 390. Deci pentru fiecare angajat încasează 780 de lei, pe care, evident tot angajatorul îi plătește. Ba, se mai adaugă alt impozit de peste 300 de lei pentru angajator, în condițiile în care nu se pot mări prețurile la

mărfuri (și așa nu se vând, dar cu prețuri mărite?), baza de desfacere scade, ieșirea în Europa problematică. Prin majorarea prețului la benzină, se mai dă o lovitură grea poporănilor de pretutindeni!

Dar cea mai mare nenorocire e în agricultură. Grâul vândut cu 38 de bani, porumbul cu 53, floarea cu cel mult 1 leu... scade sub 25, respectiv 35, și cel mult 0,60 la floare. Prețul crescut la motorină face ca pentru un litru să se plătească în echivalent aproape 20 de kg de cereale. De unde să se poată face agricultură? Cum să reziste micul întreprinzător agricol, de unde alți bani, pentru că o vacă de 450 kg gata să fete se vinde cel mult cu 2000 de lei, deci și sectorul zootehnic e pe butuci! Pește nu mai e, apicultura se desființează din lipsă de culturi melifere și a tot soiul de boli care n-au tratament, pomii necesită 17-18 tratamente să producă ceva. Unde să te duci și ce să faci? Exodul va fi mai mare anul acesta.

Cu bună știință s-a provocat valul inflaționist distrugător și creșterea monedei europene, cu bună știință se distruge, de către fisc, o bază de existență cât de cât consolidată. Și în 2016, și în 2017, și anul acesta impozitele au crescut înspăimântător. La Vaslui, dacă mai ai la finanțele locale una ca Alina Carabaș, poți să-ți iei lumea în cap, că mai rea ca asta n-am văzut nicăieri. Probabil, pentru că-i prea bătută în cap o ține primarul Vasile Pavăl, (sau cine știe cine-o ține acolo, că nici vorbă de competență), dar cu ea nu se poate obține nici dreptul de a fi consultat, dar să se calculeze corect impozitul către stat?! Mai are pe lângă ea niște slugi ascultătoare... sigur, bine plătite! Oricum fiscul e mâna scurtă, drastică, de neînduplecat a guvernului, și când acesta e pus pe distrugere, e jale.

Cum se vede avem mai multe rele pe capul românilor, indiferent pe unde s-or afla.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 5 (1835), joi, 8 februarie 2018**

IMPOZITELE, ÎN ACTUALITATE

Am fost oprit, foarte amical, de un bătrânel simpatic și guraliv care să-și reverse asupra mea un plus de simpatie; am fost foarte nedumerit că-l văd după mulți ani și mai ales viu (pentru că-i fusese anunțat decesul): „ce mai faceți, dom’ profesor, de ce nu mai emiteți la televiziunea d-voastră, cum vă mai descurcați cu sănătatea...” și tot dădea să mă pupe cu bucuria unei prietenoase revederi neașteptate: am fost de mi-am plătit impozitele, ca să am reducere...”

Sincer, eram puțin îngrozit, pentru că-l vedeam ca sculat din morți și apărea ca în visuri când unul de multă vreme prin câmpurile cu verdeață se tot fandosește în mintea ta. Și, cel mai mult, am avut senzația că omul s-a sculat din morți să-și plătească impozitele de care nimeni nu scapă... dar, și odată dus.../ să se scoale pentru asta... Vă mai spun că am unele probleme cu fîscul vasluian unde cred că s-au întâlnit un cap pătrat cu un cap de lemn, și încă nu știu care-i cap sec. Oamenii ăștia n-au nimic omenesc în ei și pentru a-și apăra salariile nesimțite își spânzură și părinții. Voi reveni.

Guvernării noastre au făcut o măgărie fără seamăn pe seama unei promisiuni fără conținut către mulțime: au mărit salariul minim pe economie de la 1450 la 1900 de lei, chipurile pentru angajați, de fapt punând un bir nou și foarte serios pe bietul angajator oricare ar fi el: din creșterea de 450 lei,

angajatul ar lua aproximativ 60 de lei iar statul 390. Așa porcărie n-ar fi de crezut, dar mai e însoțită de altele două: îl obligă pe angajator să mai plătească aproximativ 300 de lei și i mai taie omului orice alt spor așa că, una peste alta, nici vorbă de creștere salarială. Olguța, sau cine-o fi cu mintea asta diabolică, îi impozitează astfel pe rudă pe sămânță și îi omoară pe mulți, mai ales pe pensionari, prin puseul inflaționist puternic și persistent: cine mai poate, azi, cumpăra, cu banii din noiembrie, mărfurile de azi? Dar, mor micii întreprinzători, suferă și plâng toți ceilalți.

Ba, Olguța cea mincinoasă se mai exprimă, incalificabil că „privatul îl fură pe angajat” adică cel care-și întreține mica afacere cu excepționale greutăți, cel care suportă o impozitare mai mare cu 45%, cel care trebuie să plătească pentru un om 780 de lei, la salariul de 1900, l-ar fura pe omul său... Cred că era într-un moment de idioteție sau tâmpenie să poată spune asta, fiindcă toți, absolut toți, vor să-și țină oamenii, toți sunt în concurență cu statul care a făcut lefuri mari nemotivate de creștere de sarcini, pentru un aparat administrativ mult, mult supraîncărcat. În agricultură e jelanie mare: cum să-ți acoperi cheltuielile cu producția veche, diminuată acum cu procentul impozitelor, cum să poți plăti motorina cu 20 de kg. grâu/ litru?

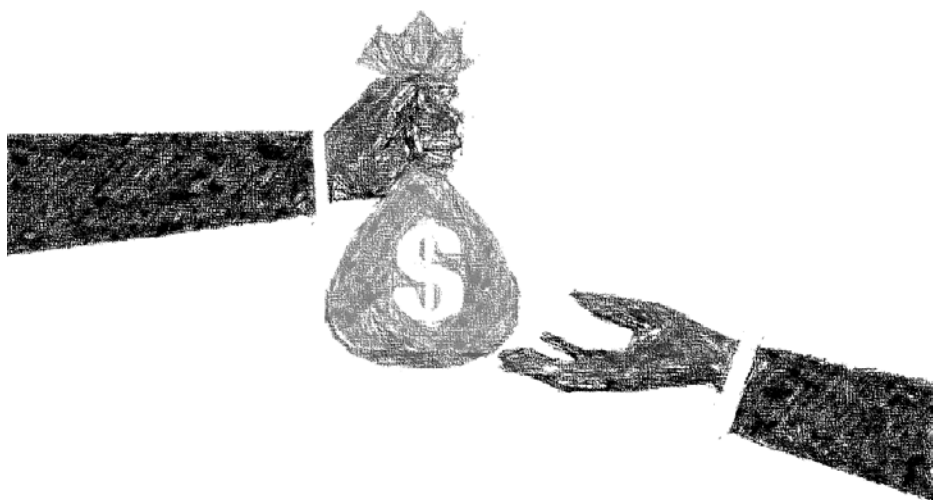
Și totul pleacă de la idioții din guvern (care vor să normalizeze plagiatul, atenție Ionescule, scapi), care nu știu limba română, deci nici sensurile fundamentale, care nu știu care-s marile probleme ale muncitorilor, pentru că au fost la cărat olița șefilor sau la lipit afișe. Și, ne bagă constant în nenorocire. În mormânt chiar!

Merită să te scoli din groapă ca să le plătești impozitele?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 6 (1836), joi, 15 ianuarie 2018**

OLGUȚA – HOAȚA GUVERNULUI... HOT !

O ministresă drăguță, fostă actriță, fostă primărița Craiovei, fostă în combinații matrimoniale, fostă... ce-o mai fi fost, ne strică aproape în fiecare zi plăcerea privitului la televizor, iar dacă urmărim Antena 3 (era să-i zic și eu Latrina 3), are loc destul, întotdeauna, la orice oră și orice dezbateri să-și îngăleze teoria angajatorului hoț: dacă întreprinzătorul nu-i crește salariul angajatului atunci fură pe angajat. O tâmpenie mai mare e greu de auzit!

Statul însuși are calitatea de HOT pentru că meșteșugit sub marama creșterii salariului minim pe economie (o chisăliță aberantă) mărește impozitele pentru întreprinzători cu peste 40%, împachetând totul în așa numita trecere a obligațiilor fiscale de la angajator la angajat (o tâmpenie, acum patentată), cu o anemică și ipotetică, ba chiar mincinoasă creștere a salariului (sub 10%). Coroborat cu puseul inflaționist, sinistru provocat prin măririle neacoperite de salarii, prin „libertatea

primăriilor” de a mări cât vor (nu cât pot) salariile primarilor și angajaților, și acolo e baza funcționării statului, adică fidelizarea tuturor celor cu lefuri mari acum, o batjocură la adresa agriculturii unde kg de grâu urmează a se vinde cu 35 bani/kg... Scurte observații:

În condițiile în care forța de muncă este insuficientă datorită absorbției europenilor, în care specializarea e la locul de muncă și nu se mai găsesc specialiști, deci fiecare întreprinzător își creează ceea ce are nevoie, cu tot felul de greutăți și pierderi, vine acum statul să-i deturneze cu salarii mai mari (care în fapt nu prea sunt) și să creeze criza (așteptată) și în România aruncând în aer bruma de predictibilitate și stabilitate. În aceleași condiții, în care până și scursurile societății pot fi atrase la muncă, de nevoie, cum să crească productivitatea muncii?

Mă întorc:

Olguța Vasilescu, frumoasă dar putredă, dacă nu inconștientă ministru, ori nu știe, ori fură și din percepția publică, simplu: cum să poți crede că omul ar putea lua 1900 lei pe lună, ar da fiscului (cel mai rău ca moartea pentru că-ți ia banul și când nu-l ai, de mai multe ori în an, ori moartea e o singură dată) cei 780 de lei (un salariu de până acum), de bună voie bulucindu-se prin casieriile ANAF, unde-i așteaptă funcționari de-alde Alina Carabaș ori Valentin Iordan, (Primăria Vaslui) adevărate capete pătrate sau de lemn, care-ar apăra, chipurile, legea pe care o aplică după poftele incapabililor și rataților (laăștia voi reveni). E de așteptat un mare-mare val de oameni, care să „beneficieze” de câteva procente de reduceri, care să blocheze casieriile... Adică pun pe drumuri o națiune întreagă, numai să-i amăgească prin creștere/ descreșterea minimului asigurat. Dacă la cimitir se

duc poate o dată pe an, de ce să nu calce de mai multe ori prin clubul datornicilor. Mai schimbă o vorbă, mai înjură zdravăn pe politicieni și pe guvernanți, blestemând sistemul, trebuie să-și păstreze condiția fizică și intelectuală, nu?

De fapt „revoluția lor” înseamnă debilitarea economiei naționale și înjosirea oamenilor, doar pentru a acoperi sporirea dărilor, impozitelor și taxelor pentru gaura mereu mai mare și cu totul neagră din buget, trădarea neamului (care a așteptat cu totul altceva). Pe cetățeni, îi mint și-i omoară încet (vedeți ce inflație s-a provocat, doar în puține luni?), întreprinzătorii nu-și pot vinde produsele, nu pot face măririi de salarii, că n-au de unde, a face agricultură e curată prostie, cu comerțul nici vorbă de câștig, doar impozitele sunt mari, chiar mari. Anul trecut s-au hrănit cu impozitele aberante pe clădiri (mare nenorocire pentru proprietari), anul acesta impozitele cu 40% mai mari), deci foamea este nepotolită, dar creșterea indemnizațiilor parlamentarilor de neoprit. Mă întreb iarăși, ce mama dracului face un demnitar să aibă peste un miliard de lei pe lună? Ce-au făcut foștii milițieni să iasă la pensie, la 42 de ani, cu aproape 100 de milioane lei vechi? Ce fac niște judecători, adesea incompetenți, ca cei de la Bârlad să încaseze niște salarii nesimțite, când cei de la sapă abia iau 1000 de lei? Unde-i grila de salarizare „unică” pentru o oarecare dreptate socială? Unde e politica p.s.d. pentru oameni și nu împotriva lor? Unde-i racordarea... la Europa? Cum să ne vină emigranții înapoi?

Nu cumva statul e un hoț fără pereche?

Nu cumva Olguța cea mincinoasă e mai mult decât putem noi spune, adică ea fură și banii și mintea românilor care țin sărăcia de coarne și ea spune că nu există coarnele? Și ce campanii naționale, cu bani mulți plătite, că nimeni n-o

primește pe degeaba că trebuie să trăiască și ei, ce minciuni sfruntate aruncate cu zâmbete cuceritoare ?!

Am anticipat nenorocirile astea... dar ce soluții putem avea, că miile de protestanți prin marile orașe nu-i pot opri pe acești zărghiți să ne arunce în mizerie omenească... Din nou, cum pot face, ăștia, atâta rău pentru noi, oriunde ne-am afla?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 7 (1837), joi, 22 februarie 2018**

MĂI, SĂ FIE... IARNĂ!

Tare am așteptat (și) iarnă în sezonul acesta. A fost blândă de gerul Crăciunului, caldă de Bobotează, destul de binevoitoare în rest. Tot să fie așa o iarnă.

Numai că nicidecum iarna n-o mănâncă lupul, așa că de vreo câteva zile (ne) geruiește și ne înfricoșează: minus sub 10, țurțuri, dar zăpadă puțină, iar furtunile și nenorocirile anunțate în țară sunt la noi, în Moldova, doar un fel de pături reci care să ne scoată mai puțin din case, care să ne țină cu promisiunile unei alte ierni mai viscoloase și cu zăpezi ca altădată; acum nu e cald și bine, nu mai e nicidecum iarnă pe uliță, cam greu de imaginat frumoasă ca atunci...

Luăm la cunoștință de gândurile pozitive ale guvernanților pentru că tare ar fi bine să le transpună în practică: programul tomată, purcei de soi pentru...noi, plata ajutoarelor prin APIA, promisiuni pentru agricultură.

Mai mult decât gerul de afară ne îngrozesc tâmpeniile pe care le transpun pe spinarea noastră prin măsurile fiscale, bălos acoperite de Olguța Vasilescu care ne minte în față că-s creșteri salariale și care a crescut cu peste 40% impozitele și

taxele pentru angajatori. Propagandistic impozitele trebuie plătite de angajați și tare-i văd pe mai toți luându-și sarsanaua și așteptând la coadă să-și plătească dările către stat; că toți știu, de moarte și de fisc nu scapă nimeni. În ceea ce mă privește nu sunt de loc bucuros că mă supraveghează un cap de lemn și mă încasează un cap patrat care nu știu cum să mă mai dezavantajeze și să mă nedreptățească. Dar despre asta ...data viitoare.

Mă tot minunez cum a putut spune O-Olguța că patronii îi fură pe angajați. Cred că era beată sau cu mințile prin Tenerife. Va să zică mărește impozitele cu pe ste 40%, pune atâta lume pe drumuri, provoacă o creștere de personal de mai mare dragul și, nu guvernanta fură, ci omul care nu știe cum să-și mai salveze afacerea, prăpăditul care nici să meargă într-un concediu nu poate pentru că imediat îi dispărește rodul muncii și nu mai are la ce se întoarce. Acest cap sec probabil nici nu știe cât dăunează vorba ei proastă.

Cum se vede mai mult decât gerul ne face să tremurăm...Olguța.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 8 (1838), joi, 1 martie 2018**

13... 77... IV/?!

Dacă am reușit să vă interesez cu aceste cifre, musai să le și explic. Nu înainte de a vă spune că am solicitat unui ziarist o contribuție pentru Dicționarul selectiv și m-am trezit cu debitarea unor ineptii, jigniri, denigrări inacceptabile pentru o carte de autor, pentru cineva care susține totul din fondurile sale, cu investiții din sănătatea sa, din timpul său, din liniștea

sa și a familiei. Îl întreb, chiar, cine ar putea să-i publice, pe banii lui, ineptiile unui frustrat cu acest act palpabil?

Zilele următoare iese de sub tipar revista internațională Meridianul Cultural Românesc, An IV, nr 1 (13), cu alte câteva nume peste cele 397 de până acum. Numai din Asia n-avem reprezentanți, pentru că nu știm limba chineză și nici japoneză deși gingașa colaboratoare a noastră, poeta Mihaela Băbușanu (din Băbușa, comuna Băcești – Vaslui) ne trimite spre publicare versuri în stil Haiku. Să mă credeți că sunt tare mândru de existența tipografică a unei Reviste internaționale la... Vaslui, unde cam nimeni nu vrea să ne ajute (oficialități și personaje care se vor îmbalona serios cu reușitele noastre... peste timp pentru că acum sunt îngălate de dușmănie!). E clar că vechii și noii semnatori vor face dovadă de preaplinul vieții lor în opere memorabile care să ilustreze capacitatea creatoare de pe un areal impresionant. Veți vedea un nr.13 reușit!

...77... Este titlul Dicționarului selectiv menit să rămână peste ani și decenii. Unic prin prezentarea personalităților, prin recompunerea unui mozaic spiritual începând de la țăran până la academicieni, cu ilustrarea părerilor autorizate ale participanților din interior la produsul intelectual caracterizant pentru un mediu și un moment al devenirii istorice. Vor fi numai 77 din cele câteva sute de personalități, incluse și în dicționarul de colaboratori de la sfârșitul Meridianului Cultural Românesc. Sperăm să fie gata până la mijlocul lunii aprilie. Așadar urmăriți ...77...

Ce-i cu IV?

E aproape simplu de ghicit: pe 27 aprilie, vineri, organizăm Ediția a IV-a a manifestării de suprafață națională „OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE.” Ne bizuim, încă o dată pe forțele noastre, dar am invitat primăriile să ne sprijine, încercăm ceva și cu alții care nu ne-au sprijinit vreodată! E o posibilitate de a reuni elita județeană în domeniul

culturii prin expoziții de pictură – caricatură – sculptură, expoziții de cărți, reviste, ziare, simpozion național cu comunicări și referate. Vom publica în fiecare număr programul acestei îndrăznețe și unice mani-festări, de maximă densitate. Desigur și în M.C.R. 13.

...13, ...77... și Ediția a IV-a a Omagiului sunt certe dovezi de mare cultură?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 9 (1839), joi, 8 martie 2018**

NEBUNII ȘI PASIUNI

Zilele acestea sunt mai ocupat decât de obicei pentru că ne iese Meridianul Cultural Românesc 1/13, pentru că pregătim Dicționarul selectiv care să sugereze mișcarea culturală regională cu răspândire în lume și atragerea unor mari personalități, pentru că ne gândim la Omagiu Cărții și Culturii Vasluiene.

Mă găsesc în situația să nu pot participa la câteva acțiuni cu cartea, la care mi-ar face mare plăcere, din cauză că trebuie să muncesc mai din greu decât alții pentru mine și oamenii mei. Aceste acțiuni cu public sunt de regulă joia, când eu am mulți km. de parcurs.

Sunt tare bucuros că am de muncă, că pot, reușesc să antrenez în efort creativ mulți oameni de pe multe meridiane. Veți vedea alt număr bun din Meridianul Cultural Românesc.

M-am întristat mult să văd că un copil nimerit în presă mă atacă urât-urât pentru că i-am cerut doar să se prezinte ca ziarist... pentru viitor. M-am gândit că scriind ceva urât despre mine și-a mai câștigat vreo 2 – 3 cititori pentru fițuica la care

scrie. Chiar mi-e milă de el că poate fi atât de plin de ură, de atât timp și în starea lui de lefegiu. Cum dracu' poate fi așa putred un om?

Să-l nominalizez? Pentru ce, tocmai de aia mă atacă, să-și lege numele de al meu: „neputând să te ajungă/ Crezi c-or vrea să te admire?”. Copilul... Chiar mai credeam în el!? Va constata mult mai târziu cât de tare a greșit.

Dacă tot avem așa mult de muncă, de realizat, de visat... să ne pierdem timpul în mizerii?

Unii cu nebuneala, noi cu pasiunea.

*

Mi-a trimis un material amplu un adevărat senior al scrisului, Ioan N. OPREA din Iași, un om în fața căruia merită să ne închinăm pentru rafturile de cărți scrise, pentru încurajarea atâtor oameni să-și continue confesiunile în scris pentru informația scrisă despre oameni, locuri, pasiuni... viață. Îndrăznesc a spune că mi-e un adevărat prieten de suflet. Aș dori să-i fiu urmaș. E cu adevărat un senior al scrisului românesc.

Observă el cu îndreptățire că: „aproape săptămână de săptămână, aleargă prin comune, se opresc la primării, școală, biserică ori în mijlocul satelor, și, cum am mai scris și spus, organizează și participă, cum ar fi lucrători la Consiliul județean ori la prefectură, ceea ce noi, cândva, numeam Consfătuiri cu cititorii și ascultătorii... a ceea ce realizează și răspândesc cei ce la singurul Grup de presă, Vaslui, – cultură de masă, dusă de ei pentru lumea satelor, fapt pentru care îi felicit, iar mai tânărului, nepotului meu, DVM, îi urez ca cele de primăvară-vară de după 77... să fie trăite cu sănătate, mulți ani.”

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 10 (1840), joi, 15 martie 2018**

APRILIȘTII

...77... confluente literare cu semnale amicale ar fi un alt titlu la Dicționarul selectiv pe care suntem gata să-l lansăm pe piață cât de curând. Avem pretenția că chiar va fi ceva unic în peisajul literar românesc și cu îndelungate reverberații peste hotare, că cei care vor fi cuprinși... în CUPRINS, vor fi, prin opera lor mărturisitori ai acestui moment rarism (dacă nu unic) în care să argumentăm că revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, ziarul Meridianul... grupul de presă, conducătorul lor, au întins o rețea culturală a cărei margini numai Domnul o cunoaște (pentru că fiecare dintre cei nominalizați o prezintă altora și altora); 414 colaboratori din toată lumea sunt, doar până acum, doar în 13 numere.

Precizare importantă: e operă de mecenat, nimeni nu a sponsorizat cu ceva până acum iar așa numitele „organe locale” pun piedici...

De ce „aprilisti”?

Dintre cei 77 selecționați, 7 sunt născuți în luna aprilie (aprilisti, nu?), și pot alcătui numai prin opera lor volume impresionante și mai ales cu mare durabilitate în timp. Unii chiar vor fi embleme ale timpului lor, pentru o ramură social-culturală! (În aprilie s-au născut Timur Lenk, Shakespeare, Lenin, Emil Cioran)

Vă propunem aprilisti:

DAN RAVARU, (n. 3 aprilie 1941) din ce în ce mai bine recunoscut pentru volumele sale publicate, pentru activitatea sa pe tărâm social, pentru pătrunderea în domeniul cultural vasluian. „Provine dintr-o veche familie românească, cu rădăcini de peste 300 de ani în județele Prahova și Neamț...

licențiat în 1965... profesor la liceele din Puiești și Negrești... din 1979 și până în prezent activează în cadrul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui”. Pe ultima copertă a ultimului său volum apar publicate exact 18 cărți, dar D. R. a sprijinit ca nimeni altul mișcarea artistică de amatori, a sprijinit publicații și persoane, a susținut conferințe publice etc.,etc.

MIHAI HAIVAS (n. 6 aprilie 1941) prof. de matematică o viață, epigramist cunoscut și recunoscut în Iași, membru al Asociației literare Păstorel Iași, chiar cu funcții de conducere, cu numeroase volume tipărite, editor, printre altele, al revistei de umor Booklook, colaborator la ziare și reviste, prezență în viața culturală a Iașului.

DUMITRU V. MARIN (n. 28 aprilie 1941), deschizător de drumuri în presa modernă, întemeietorul singurului grup de presă din Moldova, romancier, reporter, editorialist, autor a două recorduri mondiale, 6 naționale, 26 județene, promotor în cultură și presă, cu peste 60 de ani de la debut, 28 de cărți scrise, revista Meridianul Cultural Românesc menținută prin eforturi proprii (de toate felurile). Candidat în alegeri pentru consilii locale, județene, la Camera Deputaților, Senatul României, șef de partid peste un sfert de secol, profesor, întreprinzător, doctor în științe filologice. Școala de presă de pe lângă TVV a rămas unică. Transmisiile în direct din 32 de țări, 4 continente, prezența cultural-ziaristică în țară și peste hotare îi asigură calitatea de cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile (v. Istoria enciclopedică a Jurnalismului din România).

JIPA ROTARU (n. 28 aprilie 1941), comandor (în marină), prof.dr. în istorie, autor a zeci de studii și cărți, cu

prevalență despre al doilea Război Mondial, rolul lui Ion Antonescu, situația României din sec. al XX-lea, etc.

EUGEN DEUTSCH, (Iași, 26 aprilie 1933), poet, epigramist, conducător de revistă, operă impresionantă în peste ½ secol (autor a 23 de volume).

GEORGETA PAULA DIMITRIU (Iași, 28 aprilie 1929), medic, poetă, epigramistă, membră ALPI (vom completa ulterior).

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 12 (1842), joi, 29 martie 2018**

APRILIȘTII SE ADUNĂ...

Pentru volumul în curs de apariție ... 77... Semne... am publicat în numărul trecut un articol de prezentare – introducere în care am considerat, încă o dată, că chiar noi reușim ceva cu totul de excepție: „noduri” culturale prinse între ele prin terminațiile nervoase ale creativității de pretutindeni.

Inițiativa noastră a dat și dă rezultate: am depistat, cu ajutorul mesajelor primite de la dumnealor, alți mulți apriliști care, fie vor intra în capitolul special pentru valorile lunii, fie intră în Dicționarul selectiv. Deja mi se pare un câștig de luat în seamă!

Iată, deschidem capitolul cu Theodor Codreanu, n. 1 aprilie 1945, unul dintre cele două Turnuri Gemini din județul Vaslui, critic și istoric literar afirmat la nivel național ca unul dintre cei mai mari eminescologi. S-a mai anunțat alt „puști” deci generație mai tânără, ziaristul Dan Teodorescu... Dar...

să vă lăsăm în „prezența” fragmentului respectiv deja, on line:

APRILIȘTII,

Ar fi un capitol care să evidențieze contribuțiile importante ale marilor personalități contemporane (deci vii!) din toată lumea. Extinderea intenției ar însemna să ne aducem aminte că, dintre cei care au schimbat lumea, Timur Lenk (1336), W. Shakespeare (23 aprilie 1564), V. I. Lenin (22.04.1870), A. Hitler (20 aprilie 1889) Emil Cioran (8 aprilie 1911) Saddam Hussein (28 aprilie 1937) și alții s-au ivit pe lume în luna aprilie (primăvara).

Într-o încercare egoistă cei 7 apriliști din totalul de 77 aleși, ar merita individualizați ca un fel de omagiu la această vârstă (și) creativă. Cu ochi umezi de noroc și... de viață activă!?

În puține cuvinte: suntem legați prin forță de creație, talent, umanism, dragoste de limbă și mai ales de metafora care va contribui pururi la păstrarea umanului din noi. Și, vă rog, să nu uitați că noua cultură existențială nu se mai bazează (din ce în ce mai mult) pe cuceririle Galaxiei Guttemberg! Iar dacă Dumnezeu cel de sus se va lăsa condus de cel virtual – calculatorul, aici jos, pe pământ robotizarea este tare aproape. Cât mai putem, vrem să rămânem... oameni... de ce nu într-o horă globală a valorilor? Noi am reușit acest ceva unic, poate fi și mai mult (cam în vreo sută de ani), dar integrarea într-un Pantheon sau măcar în coloana infinitului spiritual, sigur, în Coloana Dorului de Țară, ține nu numai de ambiție ci și de noroc, muncă, perseverență, sacrificiu și ta-lent!

Avem pretenția că acest „dicționar” chiar va fi ceva unic în peisajul literar românesc și cu îndelungate reverberații peste hotare, că cei care sunt cuprinși... în CUPRINS, vor fi, prin

opera lor mărturisitori ai acestui moment rarism (dacă nu, unic) în care să argumentăm că revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, ziarul Meridianul... grupul de presă, conducătorul lor, au rea-lizat o rețea culturală a cărei margini numai Domnul o cunoaște (pentru că fiecare dintre cei nominalizați o prezintă altora și altora); 414 colaboratori din toată lumea sunt, doar până acum, doar în 13 numere.

Precizare importantă: toate realizările mele... sunt operă de mecenat și sacrificii. Nimeni nu a sponsorizat cu ceva până acum, iar așa numitele „organe locale” ne pun multe piedici...

De ce „aprilisti”?

Dintre cei 77 de selecționați, 7 sunt născuți în luna aprilie (aprilști, nu?), și pot alcătui numai prin opera lor volume impresionante și mai ales cu mare durabilitate în timp. Unii chiar vor fi embleme ale timpului lor, pentru o ramură social-culturală! Vă propunem aprilști:

Th. CODREANU, n. 1 aprilie 1945, Sârbi, com. Banca, stabilit la Huși unde este un profesor stimat, un critic literar și istoric de talie națională. Recunoscută. A scos un număr impresionant de cărți, a participat la acțiuni cultural-patriotice și literare. Alcătuieste un valoros cuplu de creatori împreună cu soția sa, Lina Codreanu. Acesta „deschide”, ca mai tânăr, o listă prestigioasă, dar al celor care împlinesc...77 de ani:

DAN RAVARU, Vaslui (n. 3 aprilie 1941), din ce în ce mai bine recunoscut pentru volumele sale publicate, pentru activitatea sa pe tărâm social, pentru pătrunderea în domeniul cultural vasluian. „Provine dintr-o veche familie românească, cu rădăcini de peste 300 de ani în județele Prahova și Neamț... licențiat în 1965... profesor la liceele din Puiești și Negrești... din 1979 și până în prezent activează în cadrul Centrului

Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui”. Pe ultima copertă a ultimului său volum apar publicate exact 18 cărți, dar D. R. a sprijinit ca nimeni altul mișcarea artistică de amatori, a sprijinit publicații și persoane, a susținut conferințe publice etc., etc.

VIOREL SAVIN, n. 4 aprilie, 1941, Bacău, îndeosebi dramaturg, dar creator de mare diversitate: 46 de cărți, cu rol important în afirmarea culturală a Bacăului în context național, activ și... reprezentativ!

MIHAI HAIVAS (n. 6 aprilie 1941) prof. de matematică în Iași o viață, epigramist cunoscut și recunoscut în Iași, membru al Asociației literare Păstorel Iași, chiar cu funcții de conducere, cu numeroase volume tipărite, editor, printre altele, al revistei de umor Booklook, colaborator la ziare și reviste, prezentă în viața culturală a Iașului.

DUMITRU V. MARIN (n. 28 aprilie 1941, familie atestată în 1822, com. Podu Turcului - Bacău), deschizător de drumuri în presa modernă, întemeietorul singurului grup de presă din Moldova, romancier, reporter, editorialist, autor a două recorduri mondiale, 6 naționale, 26 județene, promotor în cultură și presă, cu peste 60 de ani de la debut, 28 de cărți scrise, revista Meridianul Cultural Românesc menținută prin eforturi proprii (de toate felurile). Candidat în alegeri pentru consilii locale, județene, la Camera Deputaților, Senatul României, șef de partid peste un sfert de secol, profesor, întreprinzător, doctor în științe filologice. Școala de presă de pe lângă TVV a rămas unică. Transmisiile în direct din 32 de țări, 4 continente, prezența cultural-ziaristică în țară și peste hotare îi asigură calitatea de cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile (v. Istoria Enciclopedică a Jurnalismului din România).

JIPA ROTARU (n. 28 aprilie 1941), comandor (în marină), prof. dr. în istorie, autor a zeci de studii și cărți, cu prevalență despre al doilea Război Mondial, rolul lui Ion Antonescu, situația României din sec. al XX-lea, etc.

EUGEN DEUTSCH, (Iași, 26 aprilie, 1933), poet, epigramist, conducător de revistă, operă impresionantă în peste ½ secol (autor a 23 de vo-lume). Eugen „închide” lista, ca mai vârstnic, dar tot aprilist. Cum s-ar zice, încheiem cu un aprilist mai vechi, din lista celor 7, deși **DAN TEODORESCU** (n. 19 aprilie 1950, la Iași, cel mai tânăr) se poate impacienta că-i și el o valoare recunoscută., ca și cei de „după”. Mă rog, chestii gazetărești.

GEORGETA PAULA DIMITRIU (Iași, 28 aprilie 1929), medic, poetă, epigramistă, membră ALPI.; urmează și alți prieteni.

Una peste alta se poate argumenta că fie și într-o listă restrânsă de 77 de personalități, cei născuți primăvara contribuie la realizarea **NODURILOR CULTURALE ȘI RĂSPUNSURILOR AMICALE**.

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 13 (1843), joi, 5 aprilie 2018

ZĂPEZI CU FURTUNI DE POVESTE

Anul acesta, în 2018, a fost o zăpadă pe furtună târzie, la sfârșitul lunii martie, care a surprins prin intensitate și a întârziat venirea primăverii. Legat de asta, un pic de istorie trăită:

18 martie 1966. Eram director de școală la Măcărești, com. Prisăcani, Iași, chemat la ședință de vestitul satrap-șef

Boghițoiu. Aveam de parcurs distanța de 19 km pe jos dintre Măcărești și Osoi, mai aproape de Iași. Nu obișnuiam să lipsesc la chemările cu directorii pentru că învățam multe chiar dacă parcurgeam pe jos, pe noroi, prin zăpadă, zeci de km. Învățam, făceam sport, scriam la diverse publicații. Pe 18 martie, dimineața, între Prisăcani și Osoi m-a prins o furtună de zăpadă cu totul neobișnuită, care m-a pedepsit pentru că eram îmbrăcat de primăvară. Valurile de zăpadă, erau dese și foarte dense încât nu vedeam nici la 10 metri, pe drum nici țipenie, pe câmp vâjgăraul de pe lume credeam că mă ia cu totul, nu mai puteam răsufla, totuși am ajuns la Iași, cu remarca inspectorului șef: măi, prăpăditule, puteai să mori... Mi-am adus aminte că în urma viscolului din 1955, am fost acoperit cu zăpadă și numai pentru că m-a călcat în picioare un cetățean, Butnaru, m-a descoperit și m-a scăpat...

15 aprilie 1988. Plantasem niște bujori roșii sub balconul de pe str. unde locuiam, Mihail Kogălniceanu, foarte frumos înfloriți. În dimineața zilei de 15, furtună mare cu zăpadă multă, încât la sol, pe zăpadă, se vedeau bujorii într-o nuanță sinilie (curioasă senzație), dar cel mai impresionant a fost că pe florile de cais și cireș (tare multe și frumoase) era câte un strat de zăpadă apoasă pe care n-o putea deslipi furtuna dimprejur. Senzație stranie, frumusețe sălbatică, tablou unic. Atunci, în dimineața de 15 aprilie 1988, am început să scriu romanul „Zăpadă pe flori de cireș”, terminat în vreo 2 săptămâni. Erau mai multe descrieri de natură, dar le-am scos pentru a nu fi și „zarzavat sentimental” cum era cam la modă. Am tipărit mai târziu romanul, primul realizat în istoria culturală a Vasluiului; dar, în 1988 n-am găsit o fructă românească pe piață.

Dumitru V. Marin

ZĂPADA

PE FLORI DE CIREȘ

în spațiul pentru iubire

Vaslui
2014

20 aprilie 2017. Vifornița acoperea cu zăpadă udă și parbrizul mașinii, și iarba câmpului, și gropile din șoseaua plină de băltoace... Am filmat și fotografiat cireșii plini de floare închingată de neaua „reavănă” (ca și o vietate în chihlimbar;) bine lipită de tot ce reprezintă pomul în bătaia viscolului.

28 martie 2018. Furtună mare cu zăpadă multă în toată țara, îndeosebi Moldova. Până și creșterea margaretelor a fost încetinită... Asta ca mărturie...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 14 (1844), joi, 12 aprilie 2018**

DAR, EU, DOAMNE?

Legenda sorții românului o transpune literar Mihail Sadoveanu în romanul Baltagul: Dumnezeu aproape terminase de împărțit darurile către oameni, neamțului i-a dat compasul și priceperea tehnică, rusului voinicia ursului și votca, francezului diplomația și finețea. Într-un târziu vine gâfâind și românul:

– Dar, eu, doamne ?

Creatorul se uită la el, oftează și-i zice:

– Apoi nu mai am ce-ți da, că le-am terminat. Dar tu să fii mereu DAR când pentru unul când pentru altul, în plus să aveți femei frumoase și iubărețe...

Desigur e o legendă, cu prea puțin adevăr și prea multă bănuială. Așa că o s-o adaptez puțin.

Ne pregătim să scoatem volumul ... 77... Noduri culturale și semne a-micale, Dicționar selectiv. Cutezăm a zice că va fi unicat în CULTURA ROMÂNĂ. Sperăm să fie lansat

vineri, 27 aprilie 2018, cu ocazia Simpozionului Național „Omagiu cărții și culturii vasluiene” ediția a IV-a. Și pentru că suntem aici să spunem că, iarăși, vom aduce mari personalități ale culturii naționale, mulți scriitori mari și mici, multe cărți în expoziție, multe caricaturi ale lui Nicolae Viziteu, câteva sculpturi ale lui Gheorghe Alupoaie, alte expoziții ale Asociației condusă de artistul plastic Viorica Ghenghea. Vor avea intervenții prof.univ.dr. Alexandru Ionescu (București), prof. univ. dr. Daniela Gîfu (Iași), prof. dr. D.V. Marin, poeta Gabriela Ana Balan (Bârlad), prof.dr.ing. Dumitru Brăneanu (Bacău), comandorul Mihai Batog Bujeniță (Iași) academicienii Ionel Miron și Constantin Toma (Iași), prof.dr. Pavel Toma de la Liceul Ion Mincu, destui alții. În anii anteriori am avut prezență de 41 – 101 scriitori pe ediție. Și suntem la a IV-a!

Momente alese vor realiza artiștii invitați printre care cei de la Privighetorile Zeletinului conduși de profesorul-muzician Nicolae Popa, din Podu Turcului. Nu lipsesc vasluienii. Deci vă invităm pe toți la Centrul Cultural „Alexandra Nechita” de lângă Școala gimnazială cu același nume. Desigur între orele 10 și 15 se vor mai petrece și alte evenimente despre care am putea să scriem, dar... dacă tot vreți să le vedeți...

Ce legătură are cu legenda inițială?

Ne-am adresat mărimilor județului și ale orașelor: dar ei, cu ce ne ajută?

Doar primarul V. Pavăl prin doamna Ramona Ailioaie a răspuns, că ne asigură spațiul. Ceilalți n-au răspuns. Dacă Dumnezeu a formulat, totuși, un răspuns, ei, dumnealor n-au răspuns la nici o adresă scrisă a noastră! Dacă tot sunt cocoțați așa cam prea sus pentru meritele lor...

Așa se face că vom suporta și anul acesta toate cheltuielile numai noi, așa cum s-a întâmplat și la celelalte ediții, ca și cum o manifestare de rang național nu trebuie să-i intereseze pe...

Dar, noi, domnilor... cu ce suntem ajutați să realizăm aceste acte culturale unice? Că daruri de la voi nu primim, de la alții, nu, de la Dumnezeu n-avem decât voința de a realiza ceva unic. Atât cât mai putem, cu adversitățile voastre în spinare!

AUZIȚI DOMNILOR... CEVA UNIC ÎN JUDEȚUL VASLUI. Și nu numai!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 15 (1845), joi, 19 aprilie 2018**

OMAGIU CĂRȚII, CULTURII ȘI OAMENILOR DE MARE VALOARE

Vineri, 27 aprilie 2018, între orele 10 – 15, la Centrul Cultural „Alexandra Nechita” din Vaslui, este o manifestare rară, de adevărată cultură, marca Dumitru V. Marin: OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE.

Să precizăm: această a IV-a ediție, este un Simpozion Național, în organizare privată, în scopul prezentării unor valori naționale care să comunice la Vaslui și în județ din experiență, creație și valoare, măcar o câtime elevilor participanți, cu îndemnul de a contribui la autoritatea spirituală a județului și nu la discreditarea acestuia (mereu dat ca negativ, cam pe oriunde). Mari valori naționale prezente aici pot depune mărturie că nasc și la Vaslui Oameni! Toți cei care vin, mulți sunt din județ și se mai întorc pe acasă, sunt prieteni ai

meleagurilor acestora și devin vectori de imagine pozitivă atunci când o persoană reușește atâtea lucruri durabile dintr-o localitate cam bătută de dumnezeu și autorități, cam neluată în seamă până și de către episcopie.

Desigur, e campanie, primăvară, flori, libertate și... destul dezinteres, generat și de inexistenta preocupare a guvernanților locali pentru o brumă de cultură. Atât pot, atât fac și ei, noi ne bucurăm că avem mai puține bețe în roate. Pentru că, trebuie să fie clar, sunt destui plătiți pentru o „cultură” pe care n-o fac în sensul ei adevărat, ci, mai strică, prin incompetență și răutate, ce reușesc să clădească doar câțiva, puțini, cu eforturi mintale, fizice, financiare (din care cauză se întreabă, de ce mărgăritare în râul porcului?). Sunt invitați membri ai ansamblului „Privighetorile Zeletinului” cu prof. N. Popa care-l conduce de 43 de ani. Vin personalități din București, Bacău, Iași, Vaslui, Bârlad, Huși, Podu Turcului, iar expoziția de carte și reviste va fi singulară... și doar o zi!

Anunțăm ca o unică realizare Dicționarul selectiv-afectiv ... 77... pe care-l lansăm vineri, împreună și cu revista recordmenă mondială Meridianul Cultural Românesc, nr. 13, cu 414 colaboratori. Credem că mulți n-ar fi știut vreodată de Vaslui dacă n-ar fi existat activitatea și opera noastră. Și, apropo, cine ar putea cunoaște mai bine eforturile, suferințele, dușmăniile și opera subsemnatului? Cei 77 incluși, dintre care 12 apriliști, reprezintă „noduri culturale” fierbinți care au formulat și răspunsuri amicale. Nu regret neincluderea unor colegi din spiritualitatea locală care n-au formulat răspunsuri, și-au închis telefoanele, s-au dat la fund... pe care nu i-am inclus. În definitiv, eu ofer, eu le ofeream un loc într-o operă prin care să mai rămână.

Țin să evidențiez rolul ales, dar care merită mulțumiri anticipate: prof. univ. dr. Alexandru Ionescu (prezent un sfert de secol la acțiunile noastre), academicienilor (din jud. Vaslui, de loc) Ionel Miron și Constantin Toma, dr. Valeriu Lupu, dr. ing. Dumitru Brăneanu (unul dintre cei 3 muschetari culturali din Bacău), poetei Gabriela Ana Balan, comandorului Mihai Batog Bujeniță și tuturor celor de la ALPI-Iași și bineînțelese celor din străinătate care, cu siguranță, ne citesc ziarul.

Am considerat că e mult mai bine să facem, chiar cu eforturile astea incredibile, decât să nu mișcăm „un ac cultural”, poate spre bine în viitor.

Deci, vineri, între 11 și 15 puteți fi alături de noi..., fără să ne puteți uita după aceea!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 16 (1846), joi, 26 aprilie 2018**

VASLUI, CENTRU CULTURAL OMAGIAT NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL DAR NU ȘI DE PRIMARUL INGINER...

Despre primarul Vasile Pavăl și ura lui nepotolită împotriva unui fost concurent la Primăria Vaslui... mai pe îndelete, în numerele următoare. Doar, spunem deschis, inginerul de pe moșia publică rămâne departe de îndatoriri...

Mai facem o precizare: astăzi doar deschidem discuția publică, pentru că e foarte de neînțelese cum oficialități, presă locală, unele personalități (de altfel demne de laude în alte împrejurări) aud, văd, sunt invitații la un eveniment unic în istoria culturală a urbei moldave, și, după modă comunistă neglijează ori bârfesc și scriu negativ despre ce NU VOR SĂ

VADĂ! Orbii! Una dintre concluzii va fi că ăștia ori sunt tâmpiți de la mama natură și n-am văzut noi când i-am mai lăudat, ori invidia, gelozia, ura le-a întunecat mințile (adică au ajuns tâmpiți). Că, simplu, ce-am realizat noi, cu banii noștri, n-am făcut pentru animale, deși avem impresia câte o dată că ne străduim să punem mărgăritare în râțul porcului, ci pentru a se cunoaște elemente ale simțirii, ale vieții, celor de pe aceste meleaguri, care AICI suportă greutățile vieții. Aici mai reușesc unele frumuseți greu recunoscute în legenda încetățenită că vasluienii sunt violatori, hoți, puturoșii națiunii, detracații de serviciu în România.

Deci:

1. Am reușit Ediția a IV-a a Simpozionului Național OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE. Cine crede că-i ușor să facă și el (că până acum n-a mai făcut nimeni, și sigur, nici n-o să mai facă pe banii lui).

2. A fost pe banii noștri, care în loc să mergem printr-o stațiune, ceva, aducem, aici, valori pentru percepție și stimulare directă a elevilor și maturilor.

3. În sala în care inginerul rămas tot inginer, deși semnează de mai multe mandate ca primar, n-a călcat nici acum, nici altădată deși era în loca-litate și și-a perfectat ceva afaceri des-dimineată. Am privit lipsa lui ca mare pagubă în ciuperci. Și lipsa oamenilor lui... la fel.

4. Diplome, el? Doar nu e primarul Buzăului! Dă-l dracului de Vaslui!

5. Simpozionul Național în organizarea noastră s-a bucurat de sprijinul a mari personalități din țară, din Județ, și, mai ales de peste hotare. N-am primit un leu de la cei care cheltuiesc miliarde pentru „cultură”, fiind plătiți să facă, și nu

fac. Sug banii statului sifonați prin primărie, corect, și prin primăria Vaslui.

Prof.Univ.Dr. Ionel Miron, Prof.Univ.Dr. Constantin Toma, Daniela Gîfu cercet.șt.dr.Univ. Al.I. Cuza din Iași, Prof.Univ.Dr Alexandru Ionescu. Prof. Dr. Dumitru V. Marin

6. Prin prezența celor aproape 50 de artiști, literați, alți creatori în expoziții diverse, cu participare extraordinară din Ansamblul Privighetorile Zeletinului, cu dezbateri de opere și considerații la adresa inițiatorului s-a realizat o recunoaștere a culturii și cărții VASLUIENE. Nu a lui Marin, nu a lui Pavăl, nu a cuiva anume, ci a celor creativi de nivel național.

7. Volumul de 400 de pagini intitulat ... 77... Noduri culturale și răspunsuri amicale, Dicționar selectiv-afectiv este

o dovadă a prezenței va-lorice în plan global, integrare între autori recunoscuți. Este recunoaștere de către autorități cultural-creative din 4 continente, multe capitale, mulți scriitori publicați. Vorbim deocamdată de 414 din toată lumea, subliniez și pentru răuvoitori, din toată lumea.

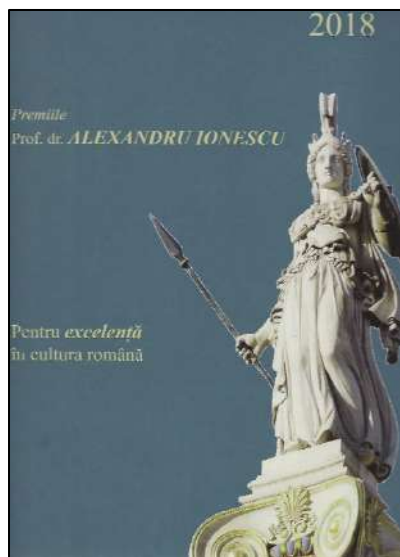

8. Cel puțin 2 persoane au primit distincții speciale, Cătălin Sîmpetru și D.V. Marin, cu plachete speciale de la ECOMONDIA „pentru excelență în cultura română”, înmânate de Prof.Univ.Dr. Alexandru Ionescu din București. Au conferit Diplome de onoare și de merit, Consiliul Județean (chiar președintele D. Buzatu a onorat Simpozionul, ba, i-a adus și pe vicepreședinți), Prefectura Județului Vaslui, prin delegat, Cristi Lapa, și Grupul de presă – ziar – radio – TVV și Meridianul Cultural Românesc. S-au oferit să fie prezenți deputați, senatori, alți directori care s-au dovedit ce sunt: niște

mincinoși (și, atunci, de unde vreo considerație pentru aceștia?).

O parte din ansamblul „Privighetorile Zeletinului”

9. Facem și nu stricăm, deci creăm, existăm! Faceți și voi!

Prin Dicționar, prin Revista internațională, prin munca, priceperea și consecvența noastră am poziționat Vasluiul pe harta culturală a lumii. Dacă nici recunoașterile internaționale din Italia, Elveția, Portugalia, Germania, Israel, Canada, Australia, New-York nu sunt dovezi, atunci care mai sunt?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 17 (1847), joi, 3 mai 2018**

AM REUȘIT!!!

Pe 27 aprilie 2018, am reușit o altă acțiune culturală UNICĂ. Prin Simpozionul Național în organizare privată OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, ediția a IV-a, și prin Dicționarul selectiv – afectiv ... 77... **Noduri culturale și răspunsuri amicale** (Pim, 2018, Iași, 398 pag), am pus pe harta culturală a lumii Vasluiul în care trăim și, mai ales, muncim. Un oraș și un județ care ne provoacă adesea sentimentul zădărniceii că stricăm orzul pe găște, pentru că e foarte de neînțeles cum oficialități, presă locală, unele personalități (de altfel demne de laude în alte împrejurări) aud, văd, sunt invitați la un eveniment unic în istoria culturală a urbei moldave, și, după modă comunistă neglijează ori bârfesc și scriu negativ despre ce NU VOR SĂ VADĂ! Orbii! Cel puțin un lefegiu cu mintea prin cârciumi, deși l-am invitat la masa valorii, un fel de nimic gălăgios, încearcă să se ia în seamă, alimentând dușmăniile aspre și vechi cu postaci râgâitori. Una dintre concluzii va fi că ăștia, ori sunt tâmpiți de la mama natură și n-am văzut noi când i-am mai lăudat, ori invidia, gelozia, ura le-a întunecat mințile (adică au ajuns tâmpiți). Că, simplu, ce-am realizat noi, cu banii noștri, n-am făcut pentru animale, deși avem impresia câte o dată că ne străduim să punem mărgăritare în râțul porcului, ci pentru a se cunoaște elemente ale simțirii, ale vieții celor de pe aceste meleaguri, care, AICI, suportă greutățile vieții. Aici mai reușesc, totuși, unele frumuseți greu recunoscute în legenda încetățenită că vasluienii sunt violatori, hoți, puturoșii națiunii, detracații de serviciu în România.

Deci:

1. Am reușit Ediția a IV-a a Simpozionului Național OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE. Cine crede că-i ușor să facă și el (că până acum n-a mai făcut nimeni, și sigur, nici n-o să mai facă pe banii lui).

2. A fost pe banii noștri, care în loc să mergem printr-o stațiune, ceva, aducem, aici, valori pentru percepție și stimulare directă a elevilor și maturilor ca emblemă pentru creativitate.

3. În sala în care inginerul rămas tot inginer, deși semnează de mai multe mandate ca primar, n-a călcat nici acum, nici altădată, deși era în localitate și și-a perfectat ceva afaceri des-diminează. Am privit lipsa lui ca mare pagubă în ciuperci. Și lipsa oamenilor lui... la fel. Orbi, și atât!

4. Diplome, el? Doar nu e primarul Buzăului! Dă-l dracului de Vaslui!

5. Am văzut cum au onorat buzoienii câteva personalități mai la îndemână, cu premii, diplome, onoruri.

6. Simpozionul Național în organizarea noastră s-a bucurat de sprijinul a mari personalități din țară, din Județ, și, mai ales de peste hotare. N-am primit un leu de la cei care cheltuiesc miliarde „pentru cultură”, fiind plătiți să facă, și nu fac. Sug banii statului sifonați prin primărie, corect, și prin primăria Vaslui.

7. Prin prezența celor aproape 50 de artiști, literați, alți creatori în expoziții diverse, cu participare extraordinară din Ansamblul Privighetorile Zeletinului, cu dezbateri de opere și considerații la adresa inițiatorului s-a realizat o recunoaștere a culturii și cărții VASLUIENE. Nu a lui Marin, nu a lui Pavăl, nu a cuiva anume, ci a celor creativi, dar de nivel național.

Volumul de 400 de pagini intitulat ... 77... Noduri culturale și răspunsuri amicale, Dicționar selectiv-afectiv este o dovadă a prezenței valorice în plan global, integrare între autori recunoscuți. Este recunoaștere de către autorități cultural-creative din 4 continente, multe capitale, mulți scriitori publicați. Vorbim deocamdată de 414 din toată lumea, subliniez și pentru răuvoitori, din toată lumea.

9. Cel puțin 2 persoane au primit distincții speciale, Cătălin Sîmpetru și D.V. Marin, cu plachete speciale de la ECOMONDIA „pentru excelență în cultura română”, înmânate de Prof. Univ. Dr. Alexandru Ionescu, din București. Au conferit Diplome de onoare și de merit, Consiliul Județean (chiar președintele D. Buzatu a onorat Simpozionul, ba, i-a adus și pe vicepreședinți), Prefectura Județului Vaslui, prin delegat, Cristi Lapa, și Grupul de presă – ziar – radio – TVV și Meridianul Cultural Românesc. S-au oferit să fie prezenți deputați, senatori, alți directori care s-au dovedit ce sunt: niște

mincinoși (și, atunci, de unde vreo considerație pentru aceștia?).

10. Facem și nu stricăm, deci creăm, existăm! Faceți și voi!

11. Subliniem că:

Prin Dicționar, prin Revista internațională, prin munca, priceperea și consecvența noastră am poziționat Vasluiul pe harta culturală a lumii. Dacă nici recunoașterile internaționale din Italia, Elveția, Portugalia, Germania, Israel, Canada, Australia, New-York nu sunt dovezi, atunci care mai sunt?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 18 (1848), joi, 10 mai 2018**

MASURA LUCRURILOR ȘI VIETII...

„Doar nu ți-a dat un bou” se zicea acum un secol pentru a diminua datoria morală față de cineva. Boul era o „măsură țărănească” pentru calitatea și cantitatea îndatorării, animalul fiind expresie valorică în viața satului de păstori.

„Nu e orb mai mare decât cel care nu vrea să vadă” ar fi alt fel de apreciere în viața de oraș: mai ales în târgurile cu pretenții destui nu vor nici măcar să se vadă deși se întâlnesc în fiecare zi. Sunt mai importanți ei... pentru ei!

„... ăla, mă, dar nu-l știu eu...” ar fi expresia prostovanului de rând ca să se dea mare, să-l minimizeze pe cel discutat: adică se exprimă despre un altul cu valoare social-culturală mai mare, dar vrea să pară mai sus ca el.

„Dar ce-a făcut, cutare, până la urmă, să-i port respect?”
Expresie în alternanță cu „ăsta n-a făcut nimic pentru noi...”
când e vorba de persoane de ceva importanță pentru

comunitate. Intervine în opinie publică orbire colectivă, un fel de recunoștință uitată, negație mai mult sau mai puțin generală când e vorba de personalități locale.

Interesul și invidia (chiar ura) ar fi caracteristice pentru TĂCEREA NEAGRĂ a zilelor noastre: „măi, să nu-l supăr pe cutare”, „stau în banca mea, să nu supăr pe cineva...” Din interes nu ne susținem nici opiniile personale, din frică nu întreprindem nimic, din ură criticăm orice, chiar bine făcut. După Deceniul Dușmăniei vasluienii parcurg această neagră tăcere care este extrem de păguboasă. Unii refulează anonimi pe internet...

Am vrut să ridic la masa valorii pe un prichindel smângălaci de pe la o foiță din Vaslui. Răspunsul plin de ură și venin nu putea face parte dintr-un MONUMENT al culturii locale cum este Dicționarul selectiv-afectiv ... **77... Noduri culturale și răspunsuri amicale.** Nici n-aș mai fi amintit de mărunțel dacă nu mi-ar fi aruncat o vorbă urâtă pe stradă. Ar fi un exemplu de cum încerc și eu să pun mărgăritare în râțul porcului. Acest fel de oameni nu mai există pentru mine, pentru că uită vreo dreaptă măsură, adică se cred mai mari și mai importanți decât sunt. Că, de fapt, ce-a făcut ăla, să merite? ORBII zilei din viața noastră ar fi prezențe, prezențe. Cum să recunoască unul care ar trebui și el să facă ceva pentru oameni, meritele altuia care, o viață a tot muncit și... creat! Bun-rău dar a tot făcut câte ceva. Cine credeți că e pus de vânturile politice să-l evalueze? Clar, „vreun mititel / Nu slăvindu-te pe tine, lustruindu-se pe el” (Eminescu). Așa se face că e tare greu de găsit oameni adevărați în condițiile acestui timp pătruns de TĂCEREA NEAGRĂ.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 19 (1849), joi, 17 mai 2018**

CU PISTOL ȘI... FĂRĂ!

Am ajuns fără pistoale, dar cu folosința lor în societatea contemporană. Familia mea din Giurgioana, tatăl meu, Vasile Marin I (era și fratele lui, II) avea pistol acasă, imediat după Război, până când comuniștii au interzis portul lor. Se trăgea la nunți și botezuri cu arma de vânătoare sau cu pistolul cu încărcător rotund, dar n-am auzit să fie împușcat cineva, ambele fiind pentru apărare și distracție. Ce-i drept răzeșii de aici mai aveau pe un perete, cornul, Țigănașul, Țigănașul, „platoșa” adică un caftan căptușit cu blană sau piele, secere, ciomagul cu măciulie, păstrate de pe vremea când ei erau în slujba domniei, deci gata de acțiune în orice moment (cu pază la „poarta țării”).

Oamenii n-au știut cum să scape de armele de foc atunci când au apărut asprele legi comuniste cu ani grei de închisoare pentru posesori, așa că și eu am căpătat o bătaie zdravănă când am descoperit într-un ghiol din Zeletin un Z.B. și l-am purtat prin sat, până la miliție. Tare ni se spunea la școală despre libertatea noii orânduiri sociale...

În zilele noastre doar oficiali mai au pistol cu glonț și polițiștii. Că vreunul ca Mihai Vizitiu n-are altă treabă decât să omoare oameni cu el, e altă chestiune și, probabil, se va face tot ce se poate ca ucigașul care a băgat în mormânt un tânăr să fie scăpat, cum că ori ar fi fost „în interes de serviciu” ori tare „accidental” i s-a descărcat pistolul lui Vizitiu exact în capul lui Munteanu. Să ne înțelegem, nu sunt de acord să purtăm pistoale, pentru că nu suntem toți îndeajuns de sănătoși mintal. Ce-ar fi ca un smintit cu pix să aibă și pistol?

Pentru apărarea proprietății, însă... ar fi bine autorizarea armelor. E bine că, măcar, sunt însă numeroase arme neletale, pistoale cu gaze sau cu bile care pot fi autorizate ușor. Până la urmă portul unei asemenea arme dă, măcar, impresie de libertate și apărarea persoanei.

A apărut, iată, și PISTOLUL – RADAR!

Apare ca o jucărie, o cameră de luat vederi, cu ceva peste 1 kg. greutate, cu calculator și butoane, cu funcții multiple. Pentru polițiști e o minune care nu mai poate fi contestată, care-i pune la adăpost de răspundere și multă muncă.

Cei de la Inspectoratul de Poliție al jud. Vaslui, i-au convocat pe ziariști să le arate performanțele acestui cumplit mijloc de pedeapsă a șoferilor. Dacă el arată și portul centurii de siguranță, e de presupus că arată și gagicăreala din autoturism. Dar că s-ar vedea mai mult ca până acum, nu e o problemă. Marea nenorocire este, însă, răzbunarea tablagiilor și nu numai a lor, pentru că nici polițiștii nu sunt atât de liberi și independenți, ca să nu spun că pot avea, și ei, destule defecte. Cum un pistolar din acesta poate sta oriunde vrea el, nu poate

fi decât jale pentru conducătorii auto (și pentru că o roată calcă linia continuă, e... jos carnetul).

Oare, ca să se limiteze abuzul, nu e obligatoriu ca posesorii unor asemenea instrumente-pistol să aibă stabilit locul, perioada, misiunea, prin ORDIN?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 21 (1851), joi, 31 mai 2018**

NĂDEJDI... DAR NU LA TOȚI!

– „Domnule, ce faci tu e extraordinar”, m-a întâmpinat miercuri, la Huși, prietenul nostru de suflet, dr.ing. academician A.D. Tudosie, după care m-a întrebat dacă mai pot duce atâtea sarcini pe care mi le-am luat. Prietenul nostru arată bine, deși se plânge de probleme de sănătate; m-a întrebat dacă i-am primit materialul pentru ziar și pentru revista M.C.R. M-am bucurat mult să-l văd optimist, ca de obicei, cu nădejdea că mai are de realizat multe lucruri.

– Am fost în audiență la P.S. Ignatie, episcop de Huși, cu care am avut o prea plăcută convorbire, i-am dăruit două cărți cu autograf, revista și pliantul de prezentare, Sfinția Sa mi-a acordat un interviu și binecuvântare pentru plănuita (în parte realizata) lucrare unică „101 vasluieni, pentru 100 de ani”. Interviul îl veți putea citi în numerele următoare, dar optimismul infuzat de Dumnezeu este deja prezent. Pentru că, nu mă sfîesc a spune că nouă ne este foarte, foarte greu, că lipsurile materiale își spun cuvântul crunt în presă și cultură, că prin grija „prietenilor” de la Consiliul Județean Vaslui ni s-a refuzat orice fel de sprijin pentru singura revistă INTERNAȚIONALĂ din Vaslui. Pentru că fiecare număr de

ziar are viața lui, mă repet a spune că Meridianul Cultural Românesc, aflat în pagină pentru nr. 14/2018, marchează deja un record mondial prin cei peste 414 colaboratori atrași și publicați.

– Mai spun că o lucrare absolut unică în cultura românească, și îndeosebi pentru județul Vaslui, a început să prindă viață, deja sunt între file vreo 60 de personalități reprezentative pentru nivel național. Îmi trebuie sănătate și putere de muncă, s-o pot duce la capăt, ba și destul noroc pentru o selecție corectă. Acest alt Dicționar selectiv – reprezentativ va fi ICOANA CULTURAL-SPI-RITUAL – ECONOMICĂ și ADMINISTRATIVĂ pentru anul Centenarului, ca bază de ilustrare a unei realități (ca într-un fel de fotografie panoramică), pentru o zonă total blamată și desconsiderată din România de azi.

– Mai revin și spun răspicat, ferm convins că „... 77... **Noduri culturale și răspunsuri amicale**” reprezintă poziționarea Vasluiului pe harta culturală a lumii, după cum s-a exprimat Avram D. Tudosie. De aici și indestructibil optimism, oricât s-ar agita vreun mititel care se lustruiește doar pe el sau care e vreun biet purice care atacă un elefant. Mă gândesc la A FACE nu a critica, desființa, nega, distruge cum se tot încearcă de către niște slugi cu pix.

– M-am deplasat, ca întotdeauna, pe drumuri prin județele Moldovei.

N-am atâtea cuvinte câte merită mușchetarii culturii băcăuane, domnii Dumitru Brăneanu, Ioan Dănilă (învățătorul nostru de limba română) cu sprijinul celorlalți. Cel puțin, poetul și proaspătul președinte al Uniunii Scriitorilor din Bacău, organizatorul desăvârșit numit Brăneanu a realizat prin

ALEXANDRIADA o manifestare de larg răsunet național. Și pentru că știu ce înseamnă asta prin organizarea Simpozionului Național „Omagiu cărții și culturii vasluiene”, sunt entuziasmat de câte și ce valoroase au fost manifestările băcăuane în cele 3 zile. Felicitări, toate felicitările posibile, Dumitru Brăneanu- băcăuanul!

– Am fost pe la mai multe primării. „Pe la...” pentru că nu prea i-am găsit pe primarii „duși la județ” de fapt cu diverse interese. Funcționarii mi s-au părut descurajați, ca și mai toți oamenii, de seceta care bate Moldova. La Tomești-Iași am vorbit cu mai mulți cetățeni care-l blestemă copios pe primar, considerat principalul vinovat de necazurile lor, la Prisecani, Ghiocel Stanciu e în spital, la Răducăneni, primarul V. Ilie n-are nevoie de presă, iar oamenii chestionați nu-l laudă chiar de loc.

– Ca om, m-am bucurat că în vestita livadă Hilița – Costuleni – Iași, mai mulți săteni erau la cules cireșe. Nu era prea mult entuziasm, dar se mișcă ceva, și asta înseamnă o nădejde, nu?

– Chiar acum găsiți sortimente destule, la prețuri acceptabile... la Costuleni-Iași.

– Ar trebui să consemnăm nădejdea că vin, totuși, ploile. E mare nevoie de ele!?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 22 (1852), joi, 7 iunie 2018**

DE LA LIPSĂ... LA NĂDEJDE!

Vezi atât de multe în deplasările jurnalistice, încât arareori ai timp să meditezi asupra unei realități mereu în suprapunere. Chiar episoadele cu Simona Halep le-am văzut între niște deplasări care să-mi prilejuiască o vedere generală corectă a plaiurilor moldovene, cu marea problemă, SECETA și multiplele griji ale oamenilor, angajaților, primarilor. Mitingul de referință din 9 iunie l-am perceput mai altfel, aflând că mulți dintre cei duși la București, chiar au vrut deplasarea pe cheltuiala primarilor și primăriilor, cu potol asigurat, vreo damigenuță-două, apă la drum și multă voie bună, ca la nuntă. De ce să nu mai iasă și ei din atmosfera de izolare sătească și să simtă poluarea bucureșteană?

În discuțiile cu primarii, am afirmat că chiar era nevoie de o atmosferă regeneratoare printr-o mare adunare, tocmai la București, dar din păcate scopul acesteia a rămas în ceață. În județul Vaslui a fost o mobilizare de excepție pentru care președintele Buzatu poate primi toate felicitările, inclusiv pentru fanfara de la Valea Mare (chiar a fost o atmosferă potrivită). I-am văzut pe ieșeni, în frunte cu președintele lor Marcel Popa mai puțin entuziaști decât m-așteptam, ba, unii cârcotași nu s-au abținut de la sudalme și blesteme. Și dintre aceștia unii au primit câte 100 de lei, basta hrana, apa, vinul, deplasarea.

Pentru mulți a fost o distracție binevenită.

Dar, asta A FOST, e acum, sub beneficiu de inventar. Mai greu e că nici o cultură de toamnă nu iese ca lumea, inclusiv lucerna, că fructele nu se vând. La Hilița, com Costuleni-Iași au rămas neculese în special cireșele pentru

compot, la Băcăoani – jud. Vaslui s-au înregistrat pierderi mari din lipsa culegătorilor. Mâna de lucru a rămas o mare problemă în agricultură, unde pentru anul agricol oamenii s-au împrumutat (din lipsă de bani) iar nădejdea că vor plăti datoriile se prăbușește, iar câștigul rămâne, iarăși o iluzie. Nu știu cum se face dar în toată lumea se trăiește din agricultură, la noi numai pe pierdere mergem. Zootehnia e aproape de pământ (nici la jumătate față de 1989), legumicultura are nevoie de subvenții și nu e sigur că rezistă, cultura mare e o pierdere sigură... Acum, după secetă, grâul dă semne de producție mică și preț și mai mic.

Într-un cuvânt venim de la lipsă, tot lipsă, către împlinirea unor nădejdi. Care se tot amână...

*

P.S. Părintele Ignatie, Episcop de Huși ne-a acordat un interviu pe care-l vom publica integral în numărul următor.

Aflăm, cu mare bucurie că preotul Mihai Vasilică Paraschiv, de la Parpanița (aparținând de orașul Negrești-Vaslui) despre care noi am mai scris, reușește sâmbăta viitoare o acțiune internaționalizată cu participarea unei mulțimi greu de crezut a fi posibilă, într-un sat unde se murea de foame. După cum precizează prof. dr. Luminița Cozmei, preotul Paraschiv chiar sfințește locul prin tot ce reușește. Din câte am înțeles va fi din nou acolo și P.S. Ignatie care va binecuvânta mulțimea.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 23 (1853), joi, 14 iunie 2018**

CULTURĂ, AGRICULTURĂ, APICULTURĂ

Alergătura de vara are avantajele ei: poți opri să evaluezi sau să admiri ce-ți atrage atenția: grupul statuar al poetului Ion Măcnea de la Vetrișoaia, lanurile de grâu albe aproape, ca o invitație la recoltare, câmpurile de floarea soarelui, dintotdeauna în asociere cu albinele, un izvor la loc potrivit pentru călători...

Zilele trecute l-am căutat pe octogenarul Ion de Vetrișoaia la „Popasul spiritului” unde în loc de o crâșmă omul a făcut un muzeu și un adevărat templu cultural, pe care, personal, nu am destul timp să-l admir, cu atât mai mult să-l laud. Ion al vetrișoienilor poate rămâne ca poet, prozator, administrator (a fost și primarul... meu), dar sigur a găsit modul în care să rămână cât mai mult: cam cât piatra monumentelor pe care le-a realizat pentru 11 scriitori și oameni de cultură ai tuturor românilor, într-un amenajament UNIC. Ion al nostru, deci și al meu, făcea o funie lungă din plante care să sugereze înlănțuirea valorilor în contemporaneitate. Ion de pe Valea Prutului n-are astâmpăr deși ne-am aștepta să se mai odihnească: „dar, când să stau, domnule profesor, am timp de așa ceva?”). Măcnea Vetrișoianu nu prea trece pe la mine, deși l-am invitat, așteptat, promovat. Are treaba lui, și... bine face!

La Vetrișoaia este polul secetei de pe Valea apei despărțitoare de țară. Câmpul e ars, imaginea nu chiar dezolantă din cauză că floarea soarelui are o dezvoltare bună, deși mă tem că nu e bună pentru cules de către albine. Cu toată seceta, culturile nu sunt pierdute, ci doar o parte din recoltă,

deci nu vom muri de foame, dar ceva griji trebuie să avem. Că, unde mămăligă nu e, nimic nu e.

Scriu de ani buni despre apicultură și se împlinesc 30 de ani de când am descoperit pe „Eminescu – apicultor” articol apărut în revista Apicultura. Am vorbit-scriș și în ani buni și în cei răi. Anul acesta a fost foarte proastă recoltă la salcâm, deci mierea de primăvară va fi tare rară și scumpă. Zilele acestea sunt mari nădejdi la tei. Pentru cine nu știe, spun că acest cules e tare capricios și e destul o ploaie urmată de soare ca apicultorul să-și ia stupina și să plece pentru că polenul teiului devine toxic. Din păcate culesul la floarea soarelui aproape nu există în Moldova, pentru că sămânța este modificată genetic, așa cum e și la lucernă. Mai vede cineva vreo albină în culturile lucerniere? Cine a fost la floare, anii trecuți, în județul Vaslui a rămas fără albine din cauza pesticidelor, ierbicidelor. Alte flori (cum era odinioară mazăricea) nu mai există. Miere de mană... dispărută!

Așa că apicultura nu mai este o afacere. Hrana cu zahăr scurtează viața albinelor și până la urmă distruge... ocupația. Și, totuși, fără albine n-ar exista viața pe pământ. Cum rămâne cu apicultorii, care trebuie să trăiască și ei, chiar rămâne problemă de viitor!

Noi avem griji multe și trebuie să le rezolvăm pe toate.

*

Vă invit să citiți cu toată încrederea în valoarea ei „multinațională”... M.C.R.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 24 (1854), joi, 21 iunie 2018**

ȚIGANCA... DIN MEMORIA EROILOR! 1020 CARE „MAI VORBESC” DUPA MOARTE!

Înainte de toate precizări importante:

– Ordinul „pentru România Mare, vă ordon, treceți Prutul” a fost dat telefonic de Ion Antonescu de la un capăt al peronului gării din Zorleni, la celălalt mișcându-se neliniștit regele Mihai I. Excludem presupunerile.

– Informațiile noastre sunt din surse directe: sergentul Marin Vasile, mitraliorul cu benzile cu cartușe pe piept, mitraliera în mână, baioneta la șold, care a trecut primul Prutul pentru a se crea acel cap de pod necesar pentru mișcarea trupelor, și, sergentul Vasile Cernat, șofer și comandant de pluton în Armata a IV-a, autorul salvării celor 61 de români din încercuirea de la Cotu Donului. Ambii cu câte 3 decorații pentru eroism.

– Documentarea la fața locului, cu rezultate nesigure, totuși, după 77 de ani de la forțarea Prutului, am considerat-o ca altă sursă directă.

– Simpozionul Național „EROISM ȘI JERTFĂ PENTRU ȚARĂ”, de după inaugurarea Parcului istoric de la Fălciu – Bogdănești, din 23 iunie 2018, Fălciu, la Centrul Cultural, cu participarea unor forțe intelectuale de calibru din România și Republica Moldova a întregit creativitate, simțământ patriotic, realitate percepută ca un moment unic din Istoria României.

– Urmăriți o „istorie afectivă” cu valorificarea amintirilor.

... Priveau înfricoșați barajul de artilerie de dinaintea oricărui atac asupra căruia fuseseră avertizați de câteva zile ca

să nu se înspăimânte prea tare. Fuseseră binecuvântați de preotul companiei care i-a deslegat de păcate și i-a îndemnat să meargă cu Dumnezeu înainte. Primiseră ordin să doarmă îmbrăcați, în tranșeele săpate cu două ore înainte, să nu facă nici un zgomot, să nu vorbească. Totuși, între ei mai șușoteau, mai ales să se încurajeze unul pe altul. În sufletul fiecăruia abia mai pâlpâia nădejdea că vor scăpa de sub focul inamicului, foarte probabil și violent. Plutonul de mitraliori avea între 6 și 11 soldați, în funcție de pierderile care se anticipau, fiecare trebuind să ia locul celui de la mitralieră, comandanții știind că-i trimit la moarte. Cu inima strânsă, unii dârdâind de frică sau clănțănind din dinți, își transmiteau încurajări neexprimate, păstrându-și locul în formație. Psihic erau formați să primească moartea pe care, de fapt, o vedeau cu ochii: perdeaua de foc, fum și explozii de pe malul dinspre Răsărit al Prutului, bubuitul care nu mai contenea târându-se din spatele soldaților dinspre Copăceana, de unde trăgeau tunurile românești, și se prăvălea asupra satelor de peste apă care tot românești erau, li se spusese, dar care erau înțesate de bolșevici. Era lumină ca ziua, o lumină roșietică, bolnăvicioasă, purtătoare de moarte și pentru ai noștri, dintre care mulți n-or mai apuca să vadă lumina zilei, dar groaza pornea de la miile de explozii, doar la câțiva km, focul nimicitor al artileriei române care trebuia să distrugă până și tranșeele rușilor, cm. cu cm., care păreau a izvorî din largul stepei calmuce sau din Caucaz, și care nu se mișcau deloc, după cum raportau ofițerii care priveau cu binoclurile. Tot orizontul era roșu-roșu.

Purtătorul de afet al mitralierei cărate pe umeri de Vasile Marin era unul Vasile Cogan dintr-un sat apropiat de Bogdăneștii năpădit de armată, părăsit de locuitorii evacuați pe Valea Elanului, la Vutcani, Roșiești. Cogan era din Rânzești

și avea sarcina să-i conducă prin orice loc mai ferit, dacă se mai putea descoperi așa ceva. Cei 11 din plutonul lui Vasile Marin, cu el în frunte, au trecut apa Prutului imediat ce au auzit ordinul generalului, al conducătorului Ion Antonescu: „pentru România Mare, vă ordon, treceți Prutul!”. Protejați de malul ceva mai înalt și ușor umbrat față de lumina neconținută a exploziilor, acolo, n-a căzut niciunul. Dar la câțiva metri, pe platou, au înfruntat urgia: gloanțele șuierau pe la urechi, unele au lovit căștile sau cu un sunet indescriptibil au pătruns în corpurile vii, avântate în deplasare, niște țiuieli metalice rezultând când erau lovite armele sau căștile. Vasile Marin era primul, însoțit de încărcătorul ochitor care derula banda cu cartușe, deplasarea făcându-se trăgând continuu.

**Inaugurarea Parcului istoric de la Fălciu – Bogdănești,
din 23 iunie 2018**

– Văleu, m-a împușcat, a strigat cam al patrulea, în timp ce alți doi au căzut secerați fără a scoate un cuvânt. În vacarmul dimprejur mai mult se ghicea ce voia să spună celălalt, lanțul de trăgători trebuind să asigure puterea de foc. A căzut încă unul, și încă unul, tot fără a scoate vreun sunet.

– Culcat, culcat... culcat!

Vasile realiza că și din restul companiei cădeau, cu urlate și vaiete, blesteme și rugi laolaltă, că parcă la comandă toți s-au oprit pe loc, dar focul puștilor și mitralierelor a continuat. Că cele vreo 200 de metri de la malul apei păreau o imensitate, că nenorocirea zgomotoasă a căzut pe capul oamenilor. Incredibil de repede și-au săpat tranșee, dar tot repede au constatat că focul tunurilor rusești s-a concentrat asupra lor. Un obuz căzu la câțiva metri de sergent și acesta fu pârlit pe o jumătate a corpului, simultan un glonț străpungându-i piciorul drept. Mitraliera căzută alături fu ridicată imediat de alt soldat, secerat și el. Urlând, Vasile Cogean, care apucase să-și sape tranșeea continuă să tragă cu mitraliera până i se termină muniția, dar nu se așternu liniște. Se iviră sanitari care-l ridicară pe rănit, și-i aruncară două benzi cu cartușe lui Cogean. Cei doi Vasile se despărțiră pentru totdeauna.

... Nevoit să stea alături de camarazii săi morți, care-l protejau cu trupurile lor, încă vreo 6 zile, acesta a rămas cu o imagine de coșmar care l-a însoțit toată viața: viermii, care semănau cu boabele de orez, ieșind din corpurile morților umflați, corpuri deformate și greu mirositoare. Vasile Cogean din Rânzești n-a mai mâncat vreodată în viața lui orez.

Ridicat de sanitari, inconștient, Vasile Marin a ajuns pe masa de operație tocmai la Buzău, pentru a-i fi extras glonțul dum-dum, operat fiind fără anestezice. De durere a sfărâmat între dinți un colț al mesei de operație... Când a ajuns alicind de-un picior pe prispa casei, copilul la botezul căruia trăsese cu mitraliera făcea primii pași și gângurea în limba lui...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 25 (1855), joi, 28 iunie 2018**

NOI? CU ACADEMICIENI, MINIȘTRI, UNIVERSITARI, PRIMARI...

Săptămânile trecute am fost angrenați în variate manifestări social-culturale, mai ales pe cuprinsul județului Vaslui. Am parcurs multe sute de km, am trăit la maximum sentimente patriotice, ne-am întreținut cu mari personalități ale științei și culturii naționale. Alții comentează ce reușim noi, ca baba la gard, deci nu ne interesează.

**La inaugurarea Parcului istoric de la Fălciu – Bogdănești,
din 23 iunie 2018**

Fălciul lui Neculai Moraru a scos spre neuitare momentul istoric 21/22 iunie 1941, respectiv bătălia de la Țiganca, pentru România Mare. Vă reamintesc de trecerea Prutului de către armata română în acea noapte de pomenire pentru reîntregirea neamului, după ce sovieticii ne-au răpit

Basarabia cu un an mai înainte. În numărul trecut am publicat un text despre eroismul alor noștri, despre ce s-a întâmplat cu inaugurarea Parcului istoric dintre Bogdănești și Fălciu, despre Simpozionul Național care a urmat grație primarului Neculai Moraru și profesoarei – istoric Oltea Gramaticu. Ei, împreună cu primarul Gandrabur de la Țiganca – Rep. Moldova, împreună cu Vasile Șoimaru (mare român de la Chișinău), cu Negrei, Petrenco, Agrigoroaie, Lina Codreanu apoi cu mai mulți artiști de pe scena Zilei comunei (de Sânzien) au dat strălucire acestui ales moment patriotic. Avem interviuri cu mai toți cei importanți.

Acad. Valeriu MATEI și Prof. Dr. Dumitru V. MARIN

Roșieștii lui Florin Anea au adunat mulțime de oameni și au concentrat oameni de cultură (cu P.S. Ignatie, universitarul C. Turliuc, acad. Valeriu Matei, Ion Hadârcă) politicieni, responsabili cu organizarea altui Simpozion Național consacrat aniversării celor 250 de ani de la nașterea marelui cărturar Veniamin Costachi. Cu o zi mai înainte, la sala Ștefan cel Mare a Consiliului Județean iarăși, prezențe de

excepție, în frunte cu academicianul Răzvan Theodorescu, cel care recunoaște încă o dată rolul cultural al semnatarului acestor rânduri, al acad. Ion Hadârcă, alți mari fii ai neamului românesc. Aportul lui Gelu Voicu Bichineț a fost vizibil în ambele zile adică 29 și 30 iunie 2018, dar nu s-ar fi ajuns la înălțimea și consistența aceasta fără aportul lui Dumitru Buzatu, președintele Consiliului Județean, care i-a mobilizat până și pe parlamentari... Asemenea eforturi și asemenea realizare merită toată atenția noastră. Nu noi am organizat Simpozionul Național „Omagiu cărții și culturii vasluiene”, pe 27 Aprilie 2018, deci știm despre ce este vorba?

Ziua comunei... de la Epureni ne-a ținut trează atenția prin Sesiunea locală de comunicări și discuții „istorice” și prin manifestările artistice care s-au derulat sub poală de codru verde la Bursuci, com. Epureni – Vaslui. Carmen Bîlbîie, primărița (un fel de miss-primar) a fost la înălțime, inclusiv cu declarațiile sau „cuvintele” oficiale: pași mari în comunicare. Au mai fost spectacole pe destule parale la Munteni de Jos (un primar cu totul decorativ și dezinteresat, respingător chiar) și la Ștefan cel Mare, unde s-au retras sub cruntă acoperire oficialii. A fost lesne să constatăm ce s-a petrecut lângă podul construit prin 1688 de un oarecare Bălăut...

Un ministru a fost intervievat pe probleme actuale în agricultură: P. Daea. Chiar a răspuns repede, aplicat și spiritual, drept care îi mulțumim. Se adaugă altor zeci și zeci de miniștri cărora le-am pus întrebări în calitate de reporter și nu ca prăpădiții care se pot năpusti, inclusiv pentru realizarea de excepție, Meridianul Cultural Românesc, gata să iasă cu nr. 15 și cu alt record mondial (cel „vechi” e de 432 de colaboratori din toată lumea).

Petre DAEA și Dumitru V. MARIN

Să reținem că atât M.C.R. cât și volumul „... 77... **Noduri culturale și răspunsuri amicale**” (recent apărut, 400 de pagini) care ridică Vasluiul pe harta culturală a lumii, au fost apreciate cum se cuvine și în toate aceste împrejurări. Urmează o a 29-a carte și mai ales „**101 vasluieni pentru 100 de ani**”, până la sărbătoarea Centenarului. Noi suntem aici, stăpâni mari și slugă mărunță la datoria liber asumată: cultura și presa vasluiană.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 26 (1856), joi, 5 iulie 2018**

ISTORIE VASLUIANA... CU PREZENȚA NOASTRĂ! 12 IULIE 2018

M-am întrebat dacă prezența noastră destul de îndelungată este vizibilă în perspectivă istorică: spre

disperarea unor smângălaci contemporani care se agață de noi ca scaiul de coada câinelui, „noi?... cu academicieni, miniștri, universitari, primari...” suntem prezenți și apreciați. Ba, mai mult, din 1970 și până astăzi am fost prezenți-susținători a tot ce s-a înfăptuit frumos și durabil în județul Vaslui, începând cu Festivalul Umorului „Constantin Tănase”, cu statuia lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani, cu atâtea acte și fapte culturale, continuate cu părțile noi în presă, de după 1989 (TVV, Unison Radio, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău și M.C.R.). Tot așa, am influențat destinele unor personalități vasluiene prezente azi între valorile naționale: Dumitru Buzatu (președintele C.J. Vaslui, om politic), Th. Pracsiu (cunoscut critic și istoric literar), Th. Codreanu (cel mai autorizat analist al operei eminesciene), Adrian Porumboiu (mare arbitru de fotbal, dar și economist și om de afaceri), Dan Ravaru (istoric și om de cultură reprezentativ), mari jurnaliști din presa centrală, Cătălin Striblea și Lucian Pârvoiu, ca să amintesc numai vârfurile. Până la urmă, nimic interesant nu s-a putut petrece, fără să fim și noi prezenți.

Mai mult, prin „...77... **Noduri culturale și răspunsuri amicale**” (Iași, Pim, 398 pag.) am pus „Vasluiul pe harta culturală a lumii” după expresia dr. ing. A. D. Tudosie, academician AOȘR, ținându-ne și de record mondial prin cei 432 de colaboratori din toată lumea, la revista internațională.

Și, și mai mult, beneficiem de o clădire în centrul orașului care ar trebui să facă parte din patrimoniul cultural al județului: sediul nostru, din str. Frunzelor, nr.2, a fost Chestura Poliției în anii 1890 – 1892, sediu oficial în timpul primului Război, cu destin special până după 1950, loc de supliciu pentru elevii de la L.M.K. pe 12-13 iulie 1948, cu 18 arestați și înghesuiți în beciul strâmt, după mărturia directă a șefului de

promoție dr. ing. Constantin Iulian, (n.17 oct. 1929), ajuns specialist în construcții hidrotehnice și Laureat al Academiei, condamnat de justiția comunistă la 6 ani și jumătate de pușcărie. Tot aici au fost ținuți încătușați vestiții profesori și oameni de mare valoare, Constantin Capră (fost și primar al Vasluiului), V.I. Cataramă, Constantin Boț și Gheorghe Popa cunoscuți anticomuniști.

Tot în clădirea aceasta se află redacția grupului de presă (singurul în istoria culturală a județului) cu ziar, TVV, radio, revistă.

Până la urmă, istoria n-o facem noi, prea mici pentru un război atât de mare, dar suntem în această istorie recentă prin acțiune și, evident, reacțiile la susținerile de peste 60 de ani, adică longevitate, nu glumă! Că vreun măgar râios se mai scarpină de stejarul scortos, nu ne prea deranjează. Noi suntem prezenți în această istorie a locului, indiferent ce spun, scriu, vorbesc ori gândesc necunoscătorii contemporani. Ce ne-am face fără recunoașterea lor... pe negativ?

Până la urmă și prin rândurile de față deschidem o pagină de istorie cultural-jurnalistică, în mare măsură necesară pentru individualitatea spirituală a acestui eșantion de autentică viață românească (un județ moldovean) în moment de cumpănă pentru limba română, pentru țara care se topește în Uniunea Europeană, pentru tradiții, obiceiuri, folclor, într-o pernicioasă poziție existențială.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 27 (1857), joi, 12 iulie 2018**

ISTORIE ȘI SUFERINȚĂ PE FRUNZELOR 2, VASLUI

Dr. ing. Constantin Iulian, specialist în construcții hidrotehnice, de 2 ori Laureat al Academiei Române cerceta de pe trotuarul de vis-a-vis, cam sfios, clădirea care marchează un secol și jumătate de istorie, întrebându-se cât se mai păstrează din ea și din istoria ei. De precizat că hidrotehnistul locuia la București și s-a întors după aproape 40 de ani la o aniversare a promoției de la L.M.K. organizată de Zarojanu. În această zi de toamnă (2011) încerca să-și reamintească unele dintre momentele existenței sale privind cu îndoială la clădirea veche din 1890 – 1892, când aici era Chestura Poliției, o clădire mai răsărită, geamănă și aidoma cu localul primului liceu înființat în 1890, ca Gimnaziu, în Vaslui, primăria din Băcești semănând puțin cu ea.

Văzându-l stingherit, l-am întrebat dacă-i pot fi de folos, fără ca el să știe cine sunt, proprietar și reprezentantul Grupului de presă.

- Domnule, ce mai este în clădirea asta?
- Acum e sediul unei firme de mass-media.
- Mai are beciul acela mare?
- Desigur, dar...

– În beciul acesta am fost schingiuiți vreo 14-15 elevi de la L.M.K. în noaptea de 12/13 iulie 1948. Ne-au ridicat de la via lui Dănilă din Bustea, pentru că făceam parte din Frăția de cruce. Eram dat în urmărire de la Iași,... fetele închise în magazia de lemne..., ne-au bătut bine,... am înghețat... ne-au transportat la Galata, apoi la Suceava împreună cu Val Neșțian de la Huși. Am fost condamnat la 25 de ani închisoare, am

făcut la Aiud 6 ani și jumătate, și cu ce-a urmat, total, zi de zi, 13 ani și jumătate. Am muncit mulți ani la lopată, dar am fost șef de promoție la facultate, în 1972. Am proiectat și condus foarte importante lucrări hidrotehnice. Doctoratul mi l-am dat abia după Revoluție pentru că până atunci n-am avut voie...

Sediul Grupului de presă CVINTET TE-RA

Omul derulează întâmplări tremurând din tot trupul și din când în când strângând din dinți, închizând ochii, auzind parcă, glasul acelor vremuri. A fost coleg de celulă cu poetul închisorilor Radu Gyr și cu poetul național Ion Barbu. Crede că în acei ani a fost desființată rezistența națională... La VASLUI n-a mai călcat de mulți ani, deși își salvase casa părintească. Așa se explică emoția deosebită pe care o trăia.

Și, la care am fost și eu părtaș.

– Aici a fost Chestura Poliției, a fost Comandament în ambele războaie, a rezistat la explozia depozitului de muniții din 1917, au trecut oameni mari pe aici, mai ales pe timpul primarului C. Capră, în timpul Războiului. Mă mir că mai rezistă după 2 cutremure, cel din nov. 1940 și cel din 4 martie 1977. Dar văd că a fost „încercuită” adică a fost bine consolidată de proprietar (dr. Vasile Sepeniuc, un om de aur, adaug, eu).

– Vasluiul tinerețelor noastre nu mai poartă multe semne, nici Liceul nu mai e cel de atunci, Palatul Sturza parcă mai e, dar, chiar după suferințele de atunci, mă bucur să văd clădirea asta în picioare, și cu activitate culturală, jurnalistică... mulțumesc pentru cafea, d-le profesor Marin, sunt bucuros să vă cunosc după ce am citit Monografia L.M.K. unde m-ați pomenit și pe mine și generația mea.

L-am invitat în redacție, unde împreună cu colegul meu Val Andreescu am realizat interviul (care se află postat pe youtube) cu sigla TVV-online (23 minute și 13 secunde); deși eram și eu în camera unde odinioară Constantin Iulian a fost torturat nu realizam că era Președintele Asociației Foștilor Deținuți din România, că era un nume pe internet, că fusese la „Profesioniștii” Eugeniei Vodă.

Deci pe str. Frunzelor 2, unde este astăzi, în iulie 2018, redacția Ziarului Meridianul (de 22 de ani), a TVV (prima televiziune privată din țară, 5 decembrie 1990, Licența 001/TV), a postului de radio Unison și a Revistei internaționale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC există o clădire de patrimoniu (neinclusă) în proprietate privată cu important rol jurnalistic. Se păstrează într-o cameră materialul tehnic din timpul funcționării TVV și în întregime, aparatura postului de radio Unison, cel care avea audiența incredibilă de

67% când redactori-nebuni de îndrăzneți erau elevii Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea și Cătălin Sîmpetru. Pagină importantă a evoluției culturale în oraș, județ, România. Chiar în Deceniul Dușmăniei naționale.

Cartea de vizită pe care mi-a lăsat-o, interviul realizat atunci, cu puțin înainte de moartea sa, și prezent virtual, mai sunt urme ale trecerii unui om-cetățean (m. 8 iunie 2012) cu merite istorice și cultural-științifice deosebite în trecutul Vasluiului. Omul care apăra pe legionari, inginerul de înaltă valoare, vasluianul din București s-a dus, dar clădirea a rămas. Sperăm să descifrăm mult mai multe din istoria localității, să vorbim de rolul ei într-un secol și jumătate.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 28 (1958), joi, 19 iulie 2018**

25 DE ORE CU SOARE SPRE MONTREAL

Pentru cine nu știe: mergând de la est spre vest cu un avion cam cu 900 de km la oră ai tot timpul lumină de soare, așa că de la Istanbul către Montreal am avut însoțitoare protecția soarelui. Adăugând orele de la plecarea din București am mers într-o zi lungă de 25 de ore o rută de peste 7000 de km, cu avion pe deasupra norilor, la 9500 m. înălțime, cu temperaturi de -51 de grade în exteriorul navei, toți cei 330 de pasageri fiind păstrați în bună stare și destul de voioși după atâtea ore pe scaune, când le-a trecut os prin os.

IMPRESII, LA CALD:

Aglomerările noroase s-au desfășurat ca un spectacol mirific, cu protuberanțele mereu altfel, în culori de alb dar mereu altele. N-au lipsit ploi la Istanbul, peste ocean, la

destinație. Un avion, chiar două pe rute paralele au creat senzația că nici în cer nu suntem singuri.

Aeroportul din Istanbul

Aeroportul din Istanbul e imens, imposibil de estimat ca dimensiune, cu minimum două aeronave decolând în același timp. Elegant și silențios, cu un comerț turcesc, adică aproape perfect. Ne-au hrănit până la Istanbul și de 2 ori până la Montreal. Am avut locuri pe aripă, deci lângă motoare, prin consecință n-am avut liniște iar pentru înlăturarea efectelor aerului condiționat am primit păături, papuci, tampoane pentru urechi, apă minerală. În afara faptului că s-a vorbit aproape în exclusivitate turcește într-un avion plin de români, cam totul ar fi fost bine. Copiii de diverse vârste au însuflețit atmosfera.

Spectacolul lumii a fost și de data asta unic: toate națiile, toate religiile toate vârstele inclusiv canine, au defilat prin aeroport. Frumosul din cer a fost gratuit, față de prețul piperat

al transportului. În orice caz așteptarea prelungită pentru recuperarea bagajelor a împlinit o călătorie plină de visuri și de zguduirile uriașei nave când „mai călca prin bolovani” cum glumeam la golurile de aer.

Deoarece scriu greu la astfel de calculator, sper să vă povestesc despre Canada și Montrealul la a treia revedere... inclusiv revederea cu „poetul total” George Filip, cu familia și ceilalți participanți la o nunta cu prezență din 8 – opt – țări, deci din continente diferite, data viitoare.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 29 (1859), joi, 26 iulie 2018**

AM TRĂIT-O ȘI PE ASTA: NUNTĂ INTERNAȚIONALĂ

Ca tot omul, ca un bunic ce sunt, am fost invitat la nunta Codruței Marin, prima mea nepoată, cetățeană din Montreal-Canada. Ca impresie generală: sărbătoare pe cinste, o reunire de excepție a familiei împrăștiată în lume, o bucurie generală „ca la nunta” cu plecați în lume în timpuri variate, de toate vârstele, cu exprimări specifice. N-au lipsit surprizele, noutățile exprimate în diverse limbi, ca limbă de legătură engleza și nu româna, cum m-am așteptat.

Prima concluzie: nuntașii au alcătuit un mozaic impresionant mai ales ca număr: 18 (optsprezece!) naționalități dar și ca modalități de exprimare (care redus la maximum înseamnă 1, repet, 1, adică sărutul!). Enumăr țările, doar ca spectacolul lumii, deocamdata fără concluzii: Arabia Saudita, Armenia, Basarabia, Bulgaria, Canada, Columbia, Filipine, Franța, Guineea, Maroc, Martinica, Nicaragua, Oman, Peru,

Portugalia, România, Siria, Sri Lanka: subliniez, de diferite varste, preocupari, culori, rase, religii. Toți au încins dansuri de toate felurile, chiar cu elemente de dans popular românesc (tare absent, deși jumătate erau români-canadieni). A fost o atmosferă de poveste, cu exprimări coregrafice personale neîngrădite, exuberante, fără alcool (interzis de indieni, mire, socri, dar cerut la mese) ci doar cu muzică bine calibrată. Să precizez că am avut un fel de decor elvețian, pe malul unui lac, hotel de 5 stele, D.J. meseriaș, ploi în rafale în fiecare zi. Oamenii îmbrăcați ca de nuntă indiferent de categoria socială care nu-i preocupă câtuși de puțin pentru că ei știu că trebuie să aibă o muncă, deci au respectul asi-gurat.

Cel puțin pentru comunitatea românească de aproximativ 55.000 de oameni, trilingvismul e... comunicare curentă. Adică ei știu limba română pe care copiii lor o vorbesc aproximativ, nepoții, deloc, dar trebuie să comunice cu ceilalți în engleza sau franceză (și le știu pe amândouă, că altfel mor de foame). Exact același lucru pentru toată țara asta de emigranți. Oricât ar fi de marocan, trebuie să mănânce, să muncească, să existe... tot în 3 limbi de comunicare.

Amalgamul acesta de limbi, de comportamente civilizate, de hrană și sex este vizibil chiar la cele mai intime serate sau mese în familie, pentru că trebuie să-l facă pe celălalt să înțeleagă ce se întâmplă, că altfel s-ar omorî între ei, ar suferi, s-ar degrada ca oameni. Oameni care au ca țintă doar mațul gros, adică hrana îndestulatoare, televizorul și... copiii. Am văzut mulți copii aici, chiar și în timpul nunții, generația reproductivă fiind relativ tânără, spre matură, dar nu preponderent românească, nici vorbă de proveniență alogenă, pentru că indienii sunt pe cale de exterminare chiar dacă au, mai au, rezervație proprie.

Canada este țara în mașină, adică toți au autoturisme, se deplasează zeci și sute de km pentru serviciu, au și un sistem de infrastructură tare bine pus la punct, cu disciplină în trafic, accidente rare, poliție invizibilă, care, dacă te oprește... plătești, sigur, iertare nu există.

Țara e... de ciment și beton. Miliarde și miliarde de tone în șosele și autostrăzi, în străduțe și locuri de acces, asfaltate la centimetru. Curțile n-au vreun pom fructifer, vreo pasăre, în afară de câini, nici un alt animal. Arțarul, carpenul, bradul, plopul, iarba, iarba mereu tunsă și verde. Mai fiecare curte are piscina sa, barbeque-ul său, singurătatea sa. De aceea comunitatea românească, redusă cam la vreo 200 de persoane, s-a repezit în petrecere ca disperării impresionând ca desfășurare sufletească, entuziasm, coregrafie, efuziuni interpersonale. Poate voi reuși filmul pe care mi l-am propus, acum la a 3-a vizită la Montreal...

Am făcut mai multe materiale de presă la români canadieni. Toți au plăcerea de a-și prezenta casele de-a dreptul impunătoare și opulente, te poartă prin multe odăi, sufragerii, subsoluri, etaje, grădini, cu gândul că s-au realizat material aici. Aproape niciunul nu s-ar mai întoarce în România, că „n-are de ce”. Dar duc avan dorul de casă, de oriunde ar fi din țară. E prea bine (material) aici, prea s-au cufundat într-un somn fără întoarcere, prea puțini mai au preocupari spirituale, se recunosc între ei doar câteva zeci. N-au ziar sau revistă proprie, n-au librărie (era una dar, s-a dus), n-au bibliotecă și nici nu le trebuie, acceptă spectacole de sunet și lumină, dintre circa 300 văzuți, am observat și o iie românească.

Biserica ortodoxă este prezentă cu 13 parohii, pe lângă care se mai strâng români cu dor de România. Un preot drag mie, Ceaușu, este optimist peste măsură că și pentru români va

fi bine, să-l reiau pe Episcopul Cassian, „viitorul suna bine”. Dacă fiii celor refugiați aici uită limba, de nepoți ce să mai vorbim, dacă religiile se tot amestecă (semn de nerespectare a canoanelor), dacă vizitele în România se răresc, cum să privim viitorul românilor și limba din diaspora?

Mă întorc la nunta româncei cu un indian simpatic. Își declară dragoste în engleză, sau franceză că indianul nu știe românește decât 3 cuvinte, față tot vreo 3 din indiană, „pota Parth” nepotul Parth, inginer în acest mare oraș al lumii se simte ca acasă între cei care au participat la această petrecere multinațională, subliniez cu cetățeni de culori, religii, naționalități, obiceiuri (diferite la ei acasă, nu aici), care reduc existența la punctul ei zero: începutul lumii cu un sarut. (Cu dragoste=suflet redusă la sex, cu viitor tare scurt). O lume de care ne crucim, astăzi, dar care poate fi semnul că acea nouă cultură existentială de care tot vorbim noi se înnoadă și se tot formează, peste tot. N-aș fi putut bănuî că doar la o nuntă, într-un oraș mare se aduna nuntași de 18 naționalități!!!

Țara făgăduinței până de curând, cu generație productivă și reproductivă din ce în ce mai searbădă, țara aceasta imensă s-a deschis pentru toate... culorile! O nuntă cu 300 de persoane reprezintă un eșantion al viitorului și pentru România?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 30 (1860), joi, 2 august 2018**

DIN CANADA... CEA IMENSĂ!

Prin bunăvoința fiului meu Sergius Marin și a soției sale Ina, am alergat o săptămână peste 2600 de km în provincia Quebec și în Gaspezi. Șosele ca-n palmă, benzină ieftină,

aproape la jumătate ca pe la noi, mașini silențioase și puternice, așa că sutele de km de-a lungul Atlanticului au fost o excursie agreabilă și plină de învățăminte. După obiceiul meu vă transmit aproape telegrafic doar câteva impresii.

Trebuie să precizez că această țară e imensă pe o lungime are distanța de la Montreal – Paris (în linie dreaptă) cam 6000 de km, are cam 26% din de-bitul mondial de apă dulce, are păduri și regiuni intens cultivate, are ape cu pește și potențial energetic. Am văzut multe, multe centrale eoliene, doar pe traseul parcurs. Pe tot țărmul oceanului sunt tot felul de ferme și case de vacanță, iar șoselele, indiferent de categoria lor sunt impecabile. Numai de la Montreal la Edmonton sunt 5000 de km.

În Canada am văzut cele mai multe autoturisme, incredibil de multe, drept care am vrut să-mi intitulez editorialul ȚARA ÎN MAȘINĂ. Pe lângă fiecare casă cel puțin un autoturism iar șarpele format pe șosele e imposibil de numărat. Toți sunt într-o mașină înspre și dinspre serviciu, într-o cursă zilnică de 1 până la 3 ore. Distanțele se măsoară în funcție de timpul de deplasare, iar de consumul de benzină și electricitate nu se prea ține cont.

Câteva elemente „spectaculoase”

La casele de vacanță nimeni nu încuie ușile, dar nimeni nu calcă pe proprietatea cuiva fără voie. O gazdă, Jean-Francoise, mi-a arătat o mitraliera civilă, deci cu permis oficial pentru a se apăra de... urși și alte sălbăticiuni.

Pentru stimularea turiștilor 1) nu există iarbă netunsă pe lângă vile, de fapt pe tot traseul, 2) pe diferite promontorii care intră în ocean sau în golfuri s-au amenajat platforme unde vin cu mașina amatorii de pescuit și aruncă undița pe fereastră. (Pe distanța de 1000 de km.)

Am vizitat muzeul natural de pe Insula Bonaventure, în apropierea unei vestite stânci găurite, Persé. Am văzut vestitele păsări Fou de Bassan, care seamănă cu pescărușii noștri dar cu ciocul mai mare, ascuțit, și care se aruncă fulgerător în ocean după pește. Un spectacol unic, la fel cu cel al acestor vietăți de pe Insula Bonaventure, unde este o rezervație națională și unde am văzut cum își îngrijesc puii și se hrănesc. Circa 120.000 pe un platou alcătuiesc un spectacol absolut unic de sunet (asemănător cu croncănitul cocostârcului) și culoare, alb cu scânteieri negre când își desfășeau aripile cam de 140 cm.

Am fost într-o exploatare de suprafață a agatelor. Și acolo era aglomerație, dar și niște muște "speciale" care rup carnea și nu îl înțepă pe om, drept care rezultă niste gălme dureroase și mari.

Am vizitat biserica Saint Joseph, de pe vârful unui munte de 555 de metri. Dincolo de sfiala din fața unui lăcaș de cult ridicat în 1935 pe un vârf aproape inaccesibil de munte am reținut date din istoria Canadei.

M-am tot mirat cât de bogată este această țară cu infrastructură perfectă, cu miliarde de tone de ciment pentru poduri și construcții,

inclusiv zgârie nori.

Despre românii de pe aici am realizat mai multe materiale de presă, chiar... foarte interesante! Pe curând!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 31 (1861), joi, 9 august 2018**

NUNTA ROMÂNEASCĂ DE ACASĂ ȘI NUNTA INTERNAȚIONALĂ

Am scris în edițiile online despre ce-am trăit și simțit în a 3-a mea vizită în Canada. Dar, în aceeași zi, a avut nunta și Mihaela Lupu, secretara noastră, cu Mihai Buzdugan, în Vaslui, unde, evident n-am participat, dar asta nu mă împiedică să le urez casă de piatră și să comentez ce mi-au povestit.

A fost o nuntă frumoasă, cu participare afectivă, cu multe familii de români, și doar cu câteva de țigani (4 perechi), unde s-a petrecut românește (între orele 20.00 și 06.00), cu muzică aleasă (populară, ușoară). Zice Mihaela, proaspăt Buzdugan, că s-a petrecut frumos, elegant, liniștit, că ea e mulțumită de darul între 400 și 2.800 lei de familie, că e foarte obosită după câte a tras împreună cu Mihai al ei pentru succesul acestei unice sărbători personale. Mai zice proaspăta cetățeană din Vaslui că ar fi participat vreo 247 de persoane...

Bine că le-a reușit nunta, a ieșit cheltuiala, au intrat legal și religios în rândul lumii ortodoxe, cu ajutorul nașilor și, implicit, atâtor oameni, ca la nunta românească.

*

Nunta internațională la care am participat a fost a Codruței Marin din Montreal cu Part Khandekar, un indian simpatic, crescut în Oman, unde a lucrat părintele său, medic oculist. Cu mici modificări, reproduc materialul trimis de acolo:

Ca tot omul, ca un bunic ce sunt, am fost invitat la nunta Codruței Marin, prima mea nepoată, cetățeană din Montreal-

Canada. Ca impresie generală: sărbătoare pe cinste, o reunire de excepție a familiei împrăștiate în lume, o bucurie generală „ca la nunta” cu plecați în lume în timpuri variate, de toate vârstele, cu exprimări specifice. N-au lipsit surprizele, noutățile exprimate în diverse limbi, ca limbă de legătură engleza și nu româna, cum m-am așteptat.

Prima concluzie: nuntașii au alcătuit un mozaic impresionant mai ales ca număr: 18 (optsprezece!) naționalități dar și ca modalități de exprimare (care redus la maximum înseamnă 1, repet, 1, adică sărutul!). Enumăr țările, doar ca spectacolul lumii, deocamdata fără concluzii: Arabia Saudita, Armenia, Basarabia, Bulgaria, Canada, Columbia, Filipine, Franța, Guineea, Maroc, Martinica, Nicaragua, Oman, Peru, Portugalia, România, Siria, Sri Lanka: subliniez, de diferite vârste, preocupări, culori, rase, religii. Toți au încins dansuri de toate felurile, chiar cu elemente de dans popular românesc (tare absent, deși jumătate erau români-canadieni). A fost o atmosferă de poveste, cu exprimări coregrafice personale neîngrădite, exuberante, fără alcool (interzis de indieni, mire, socri, dar cerut la mese) ci doar cu muzică bine calibrată. Să precizez că am avut un fel de decor elvețian, pe malul unui lac, hotel de 5 stele, D.J. meseriaș, ploii în rafale în fiecare zi. Oamenii îmbrăcați ca de nuntă indiferent de categoria socială care nu-i preocupă câtuși de puțin pentru că ei știu că trebuie să aibă o muncă, deci au respectul asigurat.

Cel puțin pentru comunitatea românească de aproximativ 55.000 de oameni, trilingvismul e... comunicare curentă. Adică ei știu limba română pe care copiii lor o vorbesc aproximativ, nepoții, deloc, dar trebuie să comunice cu ceilalți în engleza sau franceză (și le știu pe amândouă, că altfel mor de foame). Exact același lucru pentru toată țara asta de

emigranți. Oricât ar fi de marocan, trebuie să mănânce, să muncească, să existe... tot în 3 limbi de comunicare.

Amalgamul acesta de limbi, de comportamente civilizate, de hrană și sex este vizibil chiar la cele mai intime serate sau mese în familie, pentru că trebuie să-l faci pe celălalt să înțeleagă ce se întâmplă, că altfel s-ar omorî între ei, ar suferi, s-ar degrada ca oameni. Oameni care au ca țintă doar mașul gros, adică hrana îndestulatoare, televizorul și... copiii. Am văzut mulți copii aici, chiar și în timpul nunții, generația reproductivă fiind relativ tânără, spre matură, dar nu preponderent românească, nici vorbă de proveniență alogenă, pentru că indienii sunt pe cale de exterminare chiar dacă au, mai au, rezervație proprie.

Canada este țara în mașină, adică toți au autoturisme, se deplasează zeci și sute de km pentru serviciu, au și un sistem de infrastructură tare bine pus la punct, cu disciplină în trafic, accidente rare, poliție invizibilă, care, dacă te oprește... plătești, sigur, iertare nu există.

Țara e... de ciment și beton. Miliarde și miliarde de tone în șosele și autostrăzi, în străduțe și locuri de acces, asfaltate la centimetru. Curțile n-au vreun pom fructifer, vreo pasăre, în afară de câini, nici un alt animal. Arțarul, carpenul, bradul, plopul, iarba, iarba mereu tunsă și verde. Mai fiecare curte are piscina sa, barbeque-ul său, singurătatea sa. De aceea comunitatea românească, redusă cam la vreo 200 de persoane, s-a repezit în petrecere ca disperății impresionând ca desfășurare sufletească, entuziasm, coregrafie, efuziuni interpersonale. Poate voi reuși filmul pe care mi l-am propus, acum la a 3-a vizită la Montreal...

Am făcut mai multe materiale de presă la români canadieni. Toți au plăcerea de a-și prezenta casele de-a dreptul

impunătoare și opulente, te poartă prin multe odăi, sufragerii, subsoluri, etaje, grădini, cu gândul că s-au realizat material aici. Aproape niciunul nu s-ar mai întoarce în România, că „n-are de ce”. Dar duc avan dorul de casă, de oriunde ar fi din țară. E prea bine (material) aici, prea s-au cufundat într-un somn fără întoarcere, prea puțini mai au preocupari spirituale, se recunosc între ei doar câteva zeci. N-au ziar sau revistă proprie, n-au librărie (era una dar, s-a dus), n-au bibliotecă și nici nu le trebuie, acceptă spectacole de sunet și lumină, dintre circa 300 văzuți, am observat și o iie românească.

Biserica ortodoxă este prezentă cu 13 parohii, pe lângă care se mai strâng români cu dor de România. Un preot drag mie, Ceaușu, este optimist peste măsură că și pentru români va fi bine, să-l reiau pe Episcopul Cassian, „viitorul suna bine”. Dacă fiii celor refugiați aici uită limba, de nepoți ce să mai vorbim, dacă religiile se tot amestecă (semn de nerespectare a canoanelor), dacă vizitele în România se răresc, cum să privim viitorul românilor și limba din diaspora?

Mă întorc la nunta româncei cu un indian simpatic. Își declară dragoste în engleză, sau franceză că indianul nu știe românește decât 3 cuvinte, față tot vreo 3 din indiană, „pota Parth” nepotul Parth, inginer în acest mare oraș al lumii se simte ca acasă între cei care au participat la această petrecere multinațională, subliniez cu cetățeni de culori, religii, naționalități, obiceiuri (diferite la ei acasă, nu aici), care reduc existența la punctul ei zero: începutul lumii cu un sarut. (Cu dragoste=suflet redusă la sex, cu viitor tare scurt). O lume de care ne crucim, astăzi, dar care poate fi semnul că acea nouă cultură existentială de care tot vorbim noi se înnoadă și se tot formează, peste tot. N-aș fi putut bănuî că doar la o nuntă, într-un oraș mare se aduna nuntași de 18 naționalități!!!

Țara făgăduinței până de curând, cu generație productivă și reproductivă din ce în ce mai searbădă, țara aceasta imensă s-a deschis pentru toate... culorile! O nuntă cu 300 de persoane reprezintă un eșantion al viitorului și pentru România?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 32 (1862), joi, 16 august 2018**

TRILINGVISMUL – ACTUALITATE ȘI VIITOR

Călătoriile prin diverse țări ale lumii îmi permit să meditez asupra viitorului limbii române, asupra destinelor poporului român, asupra existenței diasporei, etc. Observațiile de la fața locului îmi prilejuiesc niște concluzii neașteptate.

Dintotdeauna poligloții, adică îndeobște oamenii de cultură aleasă, erau prețuiți pentru felul în care puteau comunica dintre cunoștințele lor sau ale altora pentru mulți alții. Enciclopedistul Dimitrie Cantemir, fost și domnitor al Moldovei, (1710-1711) cel care ne-a lăsat celebra *Descriptio Moldaviae* (cu prima hartă a Moldovei, de pe timpul lui Ștefan), iar lumii, *Istoria Imperiului Otoman* (*Incrementa atque decrementa Aulæ Othomanicae*) știa 11 limbi și a comunicat mai ales în limba latină, drept care Leibnitz îl considera „rege între filozofi și filozof între regi”, emblema pe Inscripția în marmură din Paris, *Ecole des hautes etudes*; înaintea lui, celebrul Nicolae Miclescu Spătarul... ambasador româno-rus în China, mai aproape de vremurile noastre pașoptiștii (V. Alecsandri a fost un poet uriaș, M. Kogălniceanu și mai ales Titu Maiorescu erau mari învățați). Mihai Eminescu, format la cultura germană din care citea în

original pe Schopenhauer sau Kant și în afară de limba română pe care a modelat-o după chipul și talentul său imens, cunoștea mai multe limbi, deci era, și el un apreciat poliglot. Despre N. Iorga, ce să mai spunem? Evident într-o limbă literară evoluată, model. Dar: Azi, chiar și cei plecați pe alte meridiane ale pământului trebuie să se descurce cu mai mult decât limba română, oriunde ar fi, pe mare sau pe uscat. Astăzi ar fi peste 3.000.000 de români în lumea mare; aceștia trebuie să învețe să nu moară de foame, iar unii să descopere cheia succesului material, uneori, rar, spiritual. Nu-mi închipui că un emigrant în Italia știe numai româna și italiana, deoarece comunicarea se face și în engleză, fapt observat și la Paris, și în Germania, Ungaria, Rusia, pentru că nu numai în Uniunea Europeană, ci pe tot globul, limba de comunicare este cea engleză (și ea supusă unui vizibil proces de modificare-îmbogățire). Așa că, în China, Japonia, S.U.A., Australia emigrația trebuie să vorbească cel puțin 3 limbi. Mai concret, așa se întâmplă în Canada:

Chiar în provincia Quebec (și Gaspesi...) unde se vorbește franceza înțelegerea se parafează în limba engleză. Dar fiecare emigrant (sau rezident) mai știe limba „de acasă”, oricare ar fi aceea marocană, guineeză, indiană etc. Cum am văzut într-un editorial, căsătoriile interrasiale, interreligioase, „internaționale” îi obligă pe fiecare să mai știe chiar și ceva din a 4-a limbă, adică „pota Parth” nepotul nou prin alianța matrimonială cu nepoata Codruța, comunică prin engleză sau franceză, învață cuvinte românești și le mai știe pe cele din India (din care o învață și pe Codruța câte ceva). Dar dintre cei peste 300 de oameni cu care am venit în contact în iulie-august 2018, nu există niciunul să nu poată comunica în 3 limbi. Singurul loc unde se oficiază slujbe religioase, indiferent de

orientare (hindusă, coreeană, chineză etc. etc.) într-o singură limbă este locașul de cult, pentru români, biserica. Și nici atunci nu e chiar așa pentru că mai vin și alte nații, și, acelea trebuiesc lămurite, atrase, interesate!

De ce scriu despre aceste observații directe ?

Globalizarea sub imperiul banului este realitatea prezentă până și la poli. Am rămas uimit că la o nuntă din Montreal au fost prezente 18 naționalități din toate continentele (la Vaslui, doar 2, la București 5... 6). Există, însă, clară, prin revers și tendința de unificare lingvistică, o reducere a vocabularului la strictul necesar pentru noțiunile de bază, pentru problemele existențiale. Sunt de aceeași părere cu academicianul Eugen Simion care zicea că foarte curând vor dispărea majoritatea limbilor pământului, rămânând ca engleza ultratransformată să acopere nevoia de comunicare interpersonală. Oarecum paradoxal, tocmai amestecul limbilor, religiilor, naționalităților va conduce la o asemenea simplificare, la abandonul particularităților, a metafo-rei, a poeziei din fiecare limbă: un emigrant-slujbaș își poate permite să nu știe ce vrea patronul în limba lui? Unde s-ar putea afla o asemenea situație? Noi, românii, ne plângem că vom fi năpădiți de țigani... dar, realitatea e mai periculoasă, căci vin pe aici toate culorile, rasele, obiceiurile, religiile și... noua cultură existențială, pe bază de bani! Deja Euro este monedă unică în U.E., dolarul american este și în Canada și tot continentul american, alte mo-nede n-au căutare în schimburile valutare.

Revenind la „comoara în adâncuri înfundată” văd că și pe teritoriul național se extinde comunicarea în alte limbi. Faptul nu poate fi decât în dezavantajul individualității românești, a limbii vorbite, a gramaticii, a fondului principal

lexical etc. Trilingvismul este deja o prezență de zi cu zi, chiar dacă nu prea apăsătoare, mai mult acolo, mai puțin la noi. Oare, toți cei care mereu vin, vor fi poligloți sau doar cei care suportă pentru câțiva ani (puțini ani, pentru că există televizor, calculator, telefon, nu izolarea de aproape 2000 de ani care să permită transformarea latinei în română) trecerea de la comunicare poli-lingvă la prăpădenia care ne așteaptă! Pare un drum fără întoarcere, spre robotizare și sărăcie sufletească?! Așa s-ar explica și primirea noastră, a Meridianului Cultral Românesc, entuziastă în străinătate.

Din păcate, înscrierea noastră și a Meridianului Cultural Românesc în frontul apărării limbii române între granițele ei actuale, adică pe tot globul, pare o bătălie dinainte pierdută.

În marea luptă cu BANUL, oare, sensibilitatea – metafora mai poate învinge?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 34 (1864), joi, 30 august 2018**

REZISTENȚA ANTICOMUNISTĂ

În fiecare număr de până acum, din M.C.R. am consemnat momente din adevărata rezistență anticomunistă dintr-un areal bine cunoscut, cel din jurul Tecuciului, un oraș din județul Galați, România. Am vorbit despre Vasile Cernat (21.02.1909 – 20.09.1990) cel îndelung prigonit, bătut și ascuns prin 8 închisori din România (și, cât stuf a cules!) am consemnat amintiri și mărturii despre alți câțiva din Țepu, Furceni, Podu Turcului, Giurgioana, Răcușana, Căbești ș.a., fără a insista asupra momentului colectivizării care a distrus agricultura tradițională. Am reprodus cuvinte, întâmplări din

viața lui Alexandru Chiriac, Jănică Mocanu, Constantina Mândru (1915 – 1996) ș.a., din Țepu.

Jănică Mocanu, zis Zazu a trecut la cele veșnice pe 7 august 2018 (n. 20.03.1937) bolnav, suferind fizic și moral pentru că n-a apucat să vadă democrația în formele ei normale. La câtă bătaie a luat de la securiști, poate merita să se bucure de ceva prețuire, recunoaștere, respect, poate și bunăstare față de cât a muncit. Se răresc dovezile vii despre ce a fost greu în istoria țării.

Mai trăiește venerabilul Alexandru Chiriac (n. 24.01.1927, fiul lui Petrache = Vasile, în acte), de a cărui existență, luciditate, vigoare, merită să ne bucurăm, deși a trecut de 91 de ani. Personal mă întristez că n-am destul timp să-l exploatez ca sursă de informații pentru viața socială românească răstimp de peste 7 decenii.

Mă mai întorc cu gândul la Vasile Cernat, sergentul curajos care a scăpat din ghearele sovieticilor, de prizonierat, 61 de ostași români care n-au ajuns în Siberia, forțând cu un curaj al disperării încercuirea trupelor de la Cotu Donului, moment hotărâtor în bătălia de la Stalingrad. Am găsit la Zmeu-Lungani, jud. Iași, un supraviețuitor, în mai 2018 (!), Dumitru David, care confirmă faptul descris mai sus, ca martor ocular, el fiind dintre cei scăpați cu viață (vezi, Cotitura de la Cotu Donului, în M.C.R./nr. 14). Vasile n-a murit acolo, n-a murit în închisorile comuniste, ci imediat după 1989, ucis de o vecină cu bâta în stomac. Un erou cu o moarte prozaică. Omul acesta, decorat de 3 ori pe front, n-a prins decât câteva zile de speranță în libertate, după Revoluție. Poate, de aceea evocarea faptelor sale se impune să continue!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 35 (1865), joi, 6 septembrie 2018**

PRESA LOCALĂ ȘI CULTURA NAȚIONALĂ

Peste 2 săptămâni, adică joi, 27 septembrie, ne întâlnim la o altă acțiune de mare răsunet cultural: Simpozionul național PRESA LOCALĂ ȘI CULTURA NAȚIONALĂ, la Biblioteca Județeană Vaslui, între orele 11 – 14.

Evenimentul este consacrat împlinirii celor 22 de ani și o zi de la apariția primului nr. al ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, pe 26 septembrie 1996, a lansării nr. 15 din Meridianul Cultural Românesc (din 8 febr. 2015 și până în prezent, cu aproape 450 de colaboratori din toată lumea), și cu intenția de a lansa încă vreo carte. Din nou în organizare privată, adică fără vreun sprijin de la vreo oficialitate locală, bazat pe autoritatea noastră în cultura locului și a lumii. Am invitat unități școlare, instituții social-culturale, presă... Vrem să luăm co-organizatori Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România. Președintele D.D. Glăvan a primit cu entuziasm propunerea.

Programul va asigura intervenții ale unor mari personalități ale culturii naționale din București (s-a anunțat dl. prof. univ. dr. Al. Ionescu), Iași, Bacău și din jud. Vaslui. Ca de obicei, intrare liberă.

Îmi exprim regretul că nu va fi prezent un foarte bun prieten al nostru din Geneva, d-l Ștefan Racovitză care este în țară, trece pe la noi în cursul zilei de astăzi, dar nu poate rămâne până atunci. Dl. Ștefan, cel înrudit cu domnitorii Racovițești (și vasluieni) conduce de mulți ani publicația Căminul românesc din Geneva, este unul dintre cei mai valoroși colaboratori ai revistei Meridianul Cultural

Românesc, aproape număr de număr și un om de mare suflet!
Vizita sa îmi dă prilejul să-i exprim mulțumiri publice, acum
și aici!

Grupul de presă **CVINTET TE-RA**
Studioul TV Vaslui online
Prietenul de care
ai nevoie!

MERIDIANUL
Iași-Vaslui-Bacău

MERIDIANUL
CULTURAL ROMÂNESC

*Uniunea Ziaristilor Profesioniști
din România*

SIMPOZION NAȚIONAL:
PRESA LOCALĂ ȘI CULTURA NAȚIONALĂ

Locul: Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul”, Vaslui
Orele: 11 – 14
Program:
Ora 10, amenajarea expozițiilor, prezența invitaților.
Ora 11: a) Lansarea Revistei MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, nr.15. Proiectul
pentru vol. Editoriale, articole, eseuri, de D.V.Marin.
b) Comunicări și intervenții ale personalităților invitate din București, Bacău, Iași,
Vaslui, jud. Vaslui, pe tema „Presa locală și cultura națională”. Inserții de momente artistice.
Ora 13: Discuții și concluzii.
Intrare liberă.
Profesorii îndrumători prezenți vor primi gratuit Revista MERIDIANUL CULTURAL
ROMÂNESC, NR. 3(15) 2018.

Considerăm că joi, 27 septembrie 2018, ne înfățișăm
vasluienilor și nu numai, și vă ținem la curent cu desfășurarea,
într-o organizare a noastră, cu un alt moment cultural de
prestigiu care să susțină prezența urbei noastre pe harta
culturală a lumii. Cam cu 1 la mie ca cheltuieli, noi realizăm
cu mult mai mult decât acei care zdrobesc milioanele județului
în tot felul de fușeraie. Dar asta e o altă problemă de discutat
îndelung. Deocamdată vă înștiințăm pe toți cei care vreți să
fiți prezenți.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 36 (1866), joi, 13 septembrie 2018**

TĂCEREA NEAGRĂ

Despre TĂCEREA NEAGRĂ a acestor zile – luni – ani nu prea se bizuie nimeni să scrie pentru că, ori nu are curajul, ori nu vede. Că perioada aceasta e pe deplin nefavorabilă libertății spirituale (deși nu sunt războaie când inter arma silaent musae) încercăm să comentăm mai jos.

Ce e TĂCEREA NEAGRĂ? E o modalitate autoimpusă de non combat verbal și spiritual, de evitare din frică a spiritului polemic și de contradicție, de situare într-un mod îngenuncheat în fața atotputernicilor zilei, pe care din spaimă existențială (să nu ne pierdem serviciul) îl adoptăm în defavoarea noastră existențial – spirituală. De ce să-l combat pe cutare președinte (care e un tâmpit) dacă el are puterea și printr-un gest mă poate da afară sau îi hotărăște pe subordonați să mă izoleze în multiple feluri, să-mi creeze neplăceri sau pagube financiare. Eu sunt sau mă simt cu mult mai capabil, pot să-l critic sau să-i descoper multe defecte, dar din dorința de liniște (de fapt păstrarea avantajelor sociale – slujba) prefer să tac și atunci când mă umilește, că, deeh, e omul care mă lasă la pâinea necesară. Și mai pernicios: „ce am eu cu omul, nu e libertate?” deși acțiunile ipochimenului mă lezează în multiple feluri.

Imediat după 1989, ca o revărsare a libertății de opinie s-a manifestat DECENIUL DUȘMĂNIEI prelungit spre două decade. S-au certat atunci mamă cu fiu, frate cu frate, om cu om... S-a văzut cam cum mai e cu dragostea în familie și în societate. Sub influență occidentală și mai ales ca efect al migrației românilor, apele s-au mai limpezit, s-au reconstituit ierarhii, s-a înțeles cam cum e cu valoarea socială. Numai că a

cam dispărut siguranța unui loc de muncă. Ei, pentru a-și asigura hrana, omul renunță la libertatea de gândire, de sesizare, de comentare și mai ales la cea de expresie. „Să nu spui că știi de la mine”, se asigură el că nu va fi „descoperit”, că astfel îi este respectată TĂCEREA care-l alinază, pernicios, între necuvântătoare, cu creierul la cutie. Pe care (atitudine), pentru că exprimă frica de opinie, frica existențială, frica de creație, clară în această perioadă, o numesc, îndreptățit, zic eu, acum la 30 de ani de la Revoluție, pentru că lipsește scânteia progresului, TĂCEREA NEAGRĂ.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 37 (1867), joi, 20 septembrie 2018**

MERIDIANUL... 22

MERIDIANUL CULTURAL ROMANESC... 3(15)/2018

ȘI O CARTE...

Joi, 27 septembrie 2018, se împlinesc 22 de ani și o zi de la apariția ziarului Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău (săptămânal, cotidian, bisăptămânal) în condiții de pionierat în presa locală. Era o încercare mult mai presus de forțele noastre intelectuale și financiare care să susțină în scris eforturile de la TVV (Licența 001/TV), de la Unison Radio (rețea Vaslui-Bârlad), creindu-se și rămas singurul grup de presă din județul Vaslui, din Moldova iar, prin adăugirea Revistei internaționale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC fără corespondent în România. Prin afară, nu cunosc, nu știu.

Să rememorăm... parcă sunt prea multe de spus.

Să ne plângem?... Devreme ce am reușit, înseamnă că am muncit nu glumă.

Cât mai rezistăm... nu știm. Probabil cât voi fi eu bun de muncă.

REZULTATE:

Aici avem prea multe să nu zăbovim puțin.

Ce era Vasluiul în 1990, când 12 temerari semnează înființarea TVV? O comună ceva mai dezvoltată, centru de județ din 1968 (dacă nu era Virgil Trofin rămânea ca Negrești), când pe lângă licee s-a tot încercat să se înființeze o Universitate (încercările mele, tot fără rezultate) măcar cu unele facultăți ori secții, care să aibă studenți și susținere în orașele județului. După atâția ani, tot cu încercările am rămas. Postlicealele n-au mers nici ele, cea sanitară care se menține acum în Vaslui, are puțini frecvenți, dar liceele își asigură planul de școlarizare. Forță inițială, da, forță de susținere, ba, rezultate: fuga în străinătate (inclusiv a miilor de basarabeni, cu cetățenie aici, plecați pe calea neînturnată a Europei). Orașul care avea aproximativ 80.000 de locuitori, ar mai avea acum circa 44.000, indiferent ce spun interesatele autorități.

Dacă vorbim de baza intelectuală... suntem rezervați, dacă vorbim de mijloace financiare într-un oraș în dezagregare, e descurajant: nici un sprijin de la autorități locale (poate Bârladul, câte ceva). Totuși, inițiativele oamenilor și creatorilor nu lipsesc, chiar și acum, după ce am depășit Deceniul dușmăniei, și suntem în hăul pe care l-am numit Tăcerea Neagră.

Și, atunci, cum REZISTĂM?

De asta trebuie să vă întrebați DUMNEAVOASTRĂ, toți, cum mai rezistă presa locală și în ce constă faptul cultural care are nevoie de susținere financiară, în ce condiții mai reușesc intelectualii din județ să creeze câte ceva durabil, mai presus de condițiile lor individuale, dar nu și de talentul lor.

Ne înfățișăm la apelul Dvs. de azi cu un ziar cam la cerințele vremii, cu o televiziune online, mai ales cu Revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC de înalt nivel, dinspre jurnalismul cultural, purtătoare de RECORD MONDIAL: 452 de colaboratori, doar după 15 numere!?! Din amărățul acesta de Vaslui, unde în 1970 am pus umărul la Festivalul Umorului, în 1974 la statuia lui Ștefan de la Băcăoani, la construcția Liceului Ion Mincu și la alte unități social-culturale și de învățământ, dar mai ales la cultura acestui județ, măcar prin cele 30 de cărți tipărite, iată, la presa locului, sau, acolo unde a fost nevoie.

Masa prezidiului.

De la stânga la dreapta: Prof.Dr Dumitru V. MARIN, Prof.Univ.Dr. Alexandru IONESCU, Dr. Valeriu LUPU, Pr. Adrian CHIRVASĂ, Dir. DGASPC Vaslui, Ionel ARMEANU ȘTEFĂNICĂ, Dan RAVARU, Viorica GHENGHEA

Ce marcăm astăzi?

Prezența cultural-creativă a vasluienilor în plan național prin apariția la zi a publicațiilor, prin Simpozionul Național cu prezența atâtor personalități, și, sigur fără prezența vreunui oficial rămas inginer și nu reprezentantul comunității. Cu sufletul nostru, cu alți sufletești (mulțumesc în mod special

prof.univ.dr. Al. Ionescu, București) căutăm să realizăm pentru ai noștri ce mai putem. „Să vrei, să știi și să poți” se spunea încă de prin Evul Mediu, căci, cam tot ca atunci sunt prigoniți prietenii noștri din județ, dacă mai colaborează cu noi. Ca să nu-l fac nemuritor, nu nominalizez vreun păpușar din asta („care a trăit pe vremea lui Marin”). Am avut totdeauna satisfacția reușitei pentru acțiunile mele de orice fel, pentru că eu sunt omul muncii și faptelor mele imposibil de egalat. „Omul și opera lui, deja, fac parte din patrimoniul local”.

Să menționez că personalitățile prezente la Simpozion, la Biblioteca Județeană, astăzi, 27 septembrie 2018, ne-au onorat din prețuire pentru noi și pentru publicul amator de cultură din acest județ. Le mulțumim călduros!

Publicului, așisderea, susținătorilor, cumva mai mult,... și, poate că vor simți zbuciumul și zbaterea noastră,... celor care mereu vin, cel mai mult.

Mulțumesc pentru binecuvântare P.S. Ignatie, Episcop de Huși și părintelui Chirvase, protopop de Vaslui. Vă mulțumesc, prieteni și neprieteni. Celor 2 (două) publicații aniversate astăzi... viață cât mai lungă !

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 38 (1868), joi, 27 septembrie 2018**

EU ȘI FESTIVALUL UMORULUI FILE DE ISTORIE CULTURALA...

Date certe și ușor de probat: 1 martie (prezent de pe 3 martie) 1970 – cooptat inspector la C.J.C.A. Vaslui, venind din funcția de director al Școlii generale Măcărești, com.

Prisăcani, jud. Iași. Cei de la Casa Creației Populare, unitate specializată și subordonată nouă, cu excepția lui Petru Necula, nu aveau facultate absolvită, iar mulți directori de Cămine Culturale sau bibliotecari aveau 7 clase. Am fost „inspector principal cu bibliotecile și cele 14 Stații de radioficare”.

Comitetul de Cultură și Artă era, inițial, parte a Inspectoratului de Învățământ și Cultură, desprins de câteva săptămâni și pus la dispoziția Comitetului Județean P.C.R. pentru a pune la punct rețeaua culturală care cuprindea Casele de cultură Vaslui, Bârlad, Huși, Negrești, Căminele Culturale, Teatrul „V.I. Popa” din Bârlad, Stațiile de radioficare, având ca instrument de execuție, în subordine, Casa Creației Populare. (Era o foarte acută lipsă de cadre cu studii superioare). La aceasta din urmă, se aflau Petru Necula, director, fost coleg de facultate, an, grupă, George Stoian, instructor pentru brigăzi artistice și foarte bun textier (a publicat „Nunta de duminică”), Gheorghe Pârcălabu (tatăl lui Doru, de la „Divertis”), Gheorghe Sfârloghea (coregraf, printre primii autori din țară, care a scos culegeri de dansuri), urmat de Gigi Ilașcu, coregraf și bun organizator.

Comitetul de Cultură avea președinte pe Gheorghe Bălăuță (profesor de istorie, din Zăpodeni, cumplit de credincios partidului, care, dezamăgit, s-a si-nucis, aruncându-se în fața trenului, la podul de fier), vicepreședinte Petrea Didilescu (filologie), de la Dănești, inspector șef Constantin Peptu, din Zăpodeni, inspector principal, cel mai tânăr din tot corpul de inspectori ai județului, Dumitru V. Marin (filologie), inspector Lucian Popa (istorie, care avea motocicletă și a murit în accident), și secretară, contabilă. Primii 3 erau politici, ceilalți 2 de alergătură, cu drept și obligație de a întocmi procese verbale de îndrumare și control. Ei trebuiau, și

conceptual, să traducă în cultură linia politică a P.C.R., instructorii aflându-se la unitatea subordonată, cam cu același număr de persoane. După o discuție cu secretarul II, Țolescu, am fost pus la treabă serioasă chiar din prima zi, adică de luni, 3 martie 1970. Și, chiar era foarte mult de muncă în această nouă instituție, deci ea însăși în organizare.

Ne înțelegeam bine cu colegii de la învățământ, foarte rău cu cei de la presă, singurul ziar fiind Vremea nouă, de la formarea județului, în 1968, cu oamenii partidului promovați pe criterii de loialitate partinică. Singurul om de presă era redactorul adjunct, Crăiescu, ceilalți se tot pregăteau.

Primele discuții mai aplicate despre Festival la începutul lunii aprilie: în vederea alegerii denumirii alcătuisem o listă cu 68 de personalități din județ, ca sarcină specială de la Gh. Bălăuță, președintele C.J.C.A., până aproximativ la 25 aprilie. Convocat la primul secretar Gh. Tănase, cam împotriva voinței președintelui, împreună cu vicele Constantin Didilescu, și cei de la UTC (Rășcanu?) și Sindicat (Al. Vătafu, total 6 persoane, cu Tănase, Bălăuță, Didilescu, D.V. Marin), s-a hotărât organizarea, planul de acțiune și denumirea. Aprobarea Programului definitiv, a afișului, a listelor cu invitați, a bugetului, în Biroul Județean Vaslui, aproximativ, până la 20 iunie. Alergătură și realizare, contracronometru, până pe 3 iulie.

Cu ajutorul lui Ioan Massoff am stabilit și adus „la centru” medaliile cu portretul stilizat al lui C. Tănase, Diplomele, s-a stabilit afișul-program, am alergat la circa 30 de personalități; cel mai urât ne-a primit Radu Beligan, vicepreședinte al Uniunii Internaționale a Teatrelor (prezent de la ediția a II-a), cel mai indiferent Valentin Silvestru, care pleca în străinătate, cel mai amical, textierul de la „Tănase”

Aurel Storin, la fel și ziaristul Sandu Naumescu. Au acceptat invitațiile din prima, Antonescu-Cărăbuș, Nicolae Stroie, Dumitru Solomon ș.a. La prima discuție cu doamna Virginia Tănase am fost condus de Naumescu, pe Spiru Haret nr. 10-12, o casă cu boltă și cerdac, atunci. M-am mai bucurat de sprijinul lui Bogdan Căuș, textier foarte cunoscut în țară, prieten cu cei de la Casa Creației Populare și mai ales, a caricaturistului Neagu Rădulescu, cel care mi-a dăruit cu autograf, la „Scala”, unde a plătit el cafeaua cu lapte, cartea „Napoleon fugea repede”. La spectacolul de la „Tănase” i-am cunoscut pe dirijorul și bateristul Sergiu Malagamba și pe „țârlul” comic Nae Lăzărescu; Stela Popescu era incendiară la grădina Boema, fostă Cărăbuș. A acceptat să vină la Vaslui, regizorul II, brunetul mustăcios, Bițu Fălticineanu, pentru că directorul și regizorul Nicolae Dinescu n-a vrut nici să audă. Am legat cea mai sinceră și îndelungată prietenie cu Aurel Storin (secretar literar și textierul oficial), evreu de origine, plecat, mai târziu, în Israel. Cel mai de treabă, mai primitor și mai comunicativ a fost istoricul teatral Ioan Massoff care mi-a dăruit cu autograf primele 3 volume ale sale „Istoria Teatrului Românesc. Pentru bibliotecile comunale am organizat multe întâlniri cu scriitorii, simpozioane, instruiri, drept care am conlucrat cu mari personalități ale României. Nu aveam voie să colaborez sau să apar în presă că „nu asta e misiunea încredințată”, dar am făcut cercetări folclorice în zeci de sate din județ cu înregistrări pe bandă de magnetofon și fotografii.

3 iulie 1970, Deschiderea Festivalului. Pe treptele fostului cinematograful I. C. Frimu (fost Traian, unde cândva și Constantin Tănase ținuse spectacole) în fotografie inaugurală, alături de mine era Manole Auneanu (atunci, la Urzica), Bițu Fălticineanu, deasupra lui, Radu Tănase, N. Mihăiescu, jos

Nicolae Stroe (cu pălărie în mână), sus Naumescu, Virginia Tănase, o solistă- prezentatoare, Aurel Storin, Bogdan Căuș, Traian Lalescu și alții. Erau oamenii mobilizați de mine în București, în grija mea ca inspector, să nu le lipsească nimic, să fac ghidaj (în comuna Vaslui (!?) unde nu era decât... Peneș Curcanul, dar, exista vinul de Huși). După amiază a fost spectacolul cu prezentator George Stoian și fata de lângă Storin, și am dat invitații de favoare, printre alții, lui Avram D. Tudosie, fostului adjunct al Miliției, Hotnog și altora. Cele 3 zile de Festival (3 -5 iulie 1970) au fost foarte pline, pentru că, mai ales familia Tănase, completată și cu alții, trebuia protejată și respectată, iar cei de la presa timpului, abia așteptau să ne înțepe pentru nereușite. Cei mai răi au fost ziaristii locali de la Vremea nouă, cu care nu aveam voie să comunicăm. Petrică Didilescu, Constantin Peptu și cu mine eram cu protocolul, cei de la Casa Creației Populare cu pregătirea formațiilor și soliștilor în teritoriu și prezentarea spectacolelor.

Despre unele realizări ale primei ediții există cartea „D. V. Marin/ Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” Vaslui,/Mărturii. Documente, Foto-album, Iași, Pim, 2010, 218 pag.

Despre Ediția a II-a, 1972, când se inaugura Casa de Cultură a Sindicatelor (fusesem diriginte de șantier, împreună cu Al. Vătafu), când a acceptat să vină și Membrul Comitetului Central, Radu Beligan (cu trupa sa), iar la conducere s-a instalat Valentin Silvestru (care avea o putere excepțională, atunci) când, în centru, se ridicau blocurile unde au funcționat și Unison Radio – TVV, deja multe lucruri se schimbaseră. Pe 23 – 24 – 25 iunie 1972, au venit concurenți - reprezentanți din 23 de județe...

Am înregistrat pe bandă de magnetofon primele 3 – trei – ediții ale acestui Festival, în care am investit energie, muncă, oarecare pricepere de bun organizator. Dacă priviți fotografia-document din 3 iulie 1970, vedeți ușor cât de sărac și zburlit eram, și câtă lume am adus, ca inspector și delegat al C.J.C.A., la Vaslui. Nu mi-a lipsit niciodată îndrăzneala și, probabil, niciodată hotărârea de A FACE!?

La a XXV-a ediție, din oct. 2018, cu ani mulți de suport mediatic al grupului meu de presă (TVV – Unison Radio – Ziar și acum M.C.R.), pot spune că chiar am contribuit jumătate de secol la viața culturală, socială, și învățământ din acest județ văzut astăzi ca element de referință negativă în toată Țara Românească.

Or mai fi dintre cei care nu vor să vadă,... păcat. Eu dau samă de ce scriu!?!

*

Un mâncător... de lături, observă cu mare năduf că a apărut „revistua noastră” M.C.R. Așa porc, mai rar. L-am făcut om, și am pus mărgăritare în râtul porcului care nu vede cele 160 de pagini în A4, la care colaborează 93 de valori din toată lumea. Dacă el nu vrea decât să dea cu râtul... Aceste animale bolnave de la țidula Vremea nouă, fac de râs pe toți vasluienii și valorile lor. Sunt tare mâhnit că după o viață de muncă, se aruncă în cârca mea jigodiile acestea, fără nume și valoare: în pomul cu roade ei tot aruncă venin.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 39 (1869), joi, 4 octombrie 2018**

NĂDEJDILE TOAMNEI

Ca „obligație de drum”, am parcurs calea Vaslui – Murgeni – Berezeni –Huși – Vaslui, aproximativ 300 de km, pe o splendidă vreme de toamnă. Doar câteva impresii, observații și idei generate de schimbul de păreri cu oamenii locului, pentru că, dacă primăria de la Zorleni lipsește din Primărie (cam de 10 ori am căutat-o și tot „pe teren” era), cu primarul de Fălciu drumurile ni s-au încrucișat dar nu ne-am vorbit, că tot „pe teren” era, alți primari s-au dat loviți și n-am avut cu cine schimba, oficial, vorbe... După cum se știe, dumnezeul comunei, primarul este unde are el treabă dar spune celorlalți unde ar trebui să fie (de aici și realizările comunei).

Vii de cules n-am mai văzut, inclusiv pe drumul național de lângă Repedea, deși cred că prin viile cunoscute mai este de recoltat ceva. Varza, încă nu e exploatată, rapița a răsărit, porumbul e de recoltat cu toată forța mecanică. E bucurie să vezi câmpurile deja însămânțate sau uneltele agricole în funcțiune: de aici iese pâinea de peste an, din lanurile de porumb mămliga românească nu chiar sănătoasă (datorită chimicalelor împrăștiate). Au început să dispară cișmelele „tradiționale” ca cea de la Secuia sau Laza, găsite cu apă nepotabilă. Păi, dacă de secole izvorul curge prin țeavă, gratis, de ce să nu bem apă din recipiente de plastic, pe bani?

Primarul Buta din Murgeni are destul de muncă întotdeauna, dar a convorbit cu noi (despre referendum: țiganii sunt mai ortodocși ca românii... la vot), Moraru de la Fălciu, ar fi ajuns la Iași, cât l-am așteptat (cred că sediul primăriei este cel „mai înflorit”, cu flori rare înăuntru și în afară, din județ, deci o grijă deosebită pentru frumos), dr. ing. Toader

Dima descurca probleme la proiecte, prin alte părți, și își exprima năduful pentru birocrație și sprijinul slab pentru acestea pe care îl primește). La „Popasul Spiritului” din Vetrișoaia, Ion Mâcnea... lipsea, deci am admirat în voie Grupul statuar unic pe care l-a pus în operă. Ca întotdeauna nedomolitul meu prieten rămâne favorit.

M-am bucurat că tânărul primar Cornel Stângă a realizat un teren de sport sintetic, cu nocturnă și cu utilități pentru diverse jocuri sportive. Cum școala este vecină, utilizatorii sunt aproape.

Nădejtile toamnei sunt, însă, legate de mămăliga din lanurile de porumb și de însămânțările de toamnă.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 40 (1870), joi, 11 octombrie 2018**

FUGARE... GÂNDURI

Ca om care bat drumurile acestui județ din 3 martie 1970 (e ceva, nu?), atunci în calitate de inspector cu bibliotecile și stațiile de radioficare de la Comitetul de Cultură și Artă al județului Vaslui, apoi ca profesor și cercetător legat pe veșnicie cu acest meleag, și, în ultimii 29 de ani ca om de presă, deci un călător timp de 50 de ani, fac mereu asocieri, în raidurile pe care le fac în do-cumentarea necesară pentru ziarul de față.

Constat ușor că am 61 de ani de la primul meu articol, publicat în ziarul băcăuan „Steagul Roșu”, intitulat „Bibliotecarul nu are timp”, dar și urme ale intervențiilor mele prin diferite sate, comune, locuri. Zilele trecute mi-am legat gândurile de Casa de Cultură „Constantin Tănase” Vaslui, terminată în 1972, cu câteva zile înainte de ediția a II-a a

Festivalului Umorului, pe care îl organizam și eu. Pe oricare rută din județul Vaslui aş merge, sunt semne uitate de care să-mi amintesc.

Zorleniul de astăzi pare înfundat în nelucrare, analfabetism, incultură. Aici, unde a fost primul Orfelinat (regal) prin 1898, cu vestitul învățător – folc-lorist, Mihai Lupescu, iar acum 30-40 de ani era un liceu agricol de frunte din țară, cu mii de meseriași în agricultură, acum mai este doar câte un fușeraș care s-ar chema Ziua comunei. Aici, din gara de pe peronul căreia Ion Antonescu (la capătul celălalt era Regele Mihai I) a ordonat trecerea Prutului, pentru redobândirea Basarabiei în noaptea de 21/22 iunie 1941, aici, unde era una dintre cele mai mari și mai bune fanfare din țară, aici, pare că, doar o formație ca exemplu de țigăncușe (de fapt româncușe curate) mai reprezintă pe cineva. Am făcut eforturi mari să o găsesc măcar o dată pe primăriță, dar n-a fost chip. Unii funcționari spun că nu prea calcă prin primărie, iar eu am căutat-o de vreo 8 ori. Ce să zic... aici pare că există un primar-dictator?! Zorleni... și atât!?

Calea ferată abandonată Bârlad – Bogdănești era dată mereu de exemplu de cum nu trebuie executată asemenea construcție. Prin văile de pe Valea Elanului și pe dealurile de la Epurenii și Copăceana erau înțesate trupele românești și germane care să treacă Prutul. Aici n-au prea dat brumele toamnei, dar nici oamenii nu se mai mișcă vioi ca altădată. E sărăcie...

Fălciul lui Neculai Moraru, primarul actual, are semne de modernizare, are câteva investiții, are o primărie plină de flori. Și niște oameni tare de treabă. Aici, în Bibliotecă, l-am lămurit pe profesorul Th. Pracsiu să vină la ziar, la centru, la Vremea Nouă, cam prin 1971. Iată-l om de primă mărime

culturală în actualitate. Dar s-a construit Centru Cultural, cu Bibliotecă, nouă, nu ca atunci când introduceam clasificarea alfabetică și tematică.

Primarul și-a împlinit un vis: Parcul Istoric de la Bogdănești, inaugurat în primăvara aceasta. E o replică a Cimitirului de la Țiganca, de peste Prut, și un loc de unde se mai pot aminti de cei 20.000 de morți, de acolo. Dar e și un teritoriu al neputințelor, cu podul de peste Prut abandonat, cu scaietii până la streășină, cu imposibilitatea de a comunica liber cu frații de peste apa asta blestemată.

Lunca Banului, Stăniilești, comune care nu păstrează nici o scamă din istoria locului. Pe aici s-a desfășurat vestitul război ruso-moldoveano-turc, cu alianța lui Dimitrie Cantemir cu Petru cel Mare al Rusiei (1710) făcută praf de un general rus beat. Câte nu s-ar putea scrie... Dar, mai ai pentru cine?

La Huși se sărbătorește alt Centenar, al Liceului „Cuza Vodă”, unde păstorește și prietenul nostru Costin Clit, ca profesor. Așteptăm precizări, noutăți, informații cu toată bucuria, pentru că această unitate de învățământ a fost dintotdeauna fruntașă pe ramură. Poate trebuia sărbătorită și prima publicație apărută acolo pe 30 august 1873, VOCEA HUȘULUI, săptămânală, până la 13 decembrie, același an. Se vede că jurnalistică, dovada vieții zilnice a unui neam, poate cădea pe un loc mai jos. Dacă nu face... zgomot. De reținut că aici, pe vremea lui Emil Pascal se turnau primele filme de amatori din România. Tot de aici s-a ridicat Sandy-Huși, adică marele actor Alexandru Giugaru.

Tot aici viețuiesc, astăzi fruntași ai vieții culturale de nivel național: Th. Codreanu, Avram D. Tudosie, Costin Clit, pe aproape Ion Gheorghe Pricop.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 41 (1871), joi, 18 octombrie 2018**

CREDENȚIONALE VASLUIENE LA ALBA IULIA – 1990

Unirea, Marea Unire realizată la Alba Iulia pe 1 dec. 1918, a fost, doar cu 2 zile înainte hotărâtă la Cernăuți, (28 nov.), completând hotărârea basarabenilor din martie 1918. Nu avem date despre participarea vasluienilor, până la urmă, despre deplasarea moldovenilor în această parte îndepărtată, din vest, și, până în prezent, nu cunoaștem în ce mod au privit cei din Moldova de Jos entuziasmul național – ardelean de atunci. Deși mai conservatori, mai săraci și mai neinformați, e de afirmat că și aceștia împărtășeau aceleași idealuri, susțineau aceeași idee, deși atenția le era mai ales la ceea ce se întâmpla la Chișinău, unde erau dislocate importante forțe armate românești și intelectuali din actualul județ erau chemați să activeze (cazul lui Tudor Pamfile, coordonator a 5 gazete românești și promotor al unei literaturi speciale pentru moldovenii de peste Prut).

Un episod interesant, cu semnificație istorică, s-a petrecut în 1990.

Am fost acolo: la Alba Iulia, de 1 decembrie 1990, când s-a sărbătorit pentru prima oară noua Sărbătoare Națională, după decenii... de 23 august. Încă nu creasem TVV, eram doar reprezentantul ecologiștilor vasluieni și împreună cu regretatul Dan Albescu făceam parte din DELEGAȚIA județului Vaslui, compusă din 42 de persoane selectate de Consiliul Județean și Prefectură, care ne-am deplasat cu un autocar toată ziua și noaptea de 30 noiembrie, și înspre dimineață am ajuns în cetatea istorică a neamului românesc. Am fost ghidul neoficial (printre altele, dețin atestat de ghid internațional), drept care „am povestit” tot ce se putea prezenta pe un traseu care

includea și Săvârșinul, proprietatea regelui Mihai. Am creat atmosfera patriotică în autocarul cu oameni diferiți, pregătire diferită, cu început de orientări politice altfel decât pentru FSN și am avut și simțit avantajul excursiilor cu elevii realizate în anii anteriori. A fost instructiv.

PREGĂTIREA.

Fiecare am fost chemați la prefectură mai înainte și puși să semnăm de mai multe ori CREDENȚIONALE, adică foi de A4 cu același text, prin care susțineam UNIREA de la Alba Iulia, de la 1 decembrie 1918. Nu se admitea nici o virgulă lipsă, trebuia să fie scrisul „manu propria”, drept care unii am refăcut de mai multe ori împuternicirea numită credențional. Dan Albescu avea un scris mai întins și textul nu-i prea încăpea pe foaie, drept care zicea că nu mai merge, acolo.

Deplasarea: simplă, într-un autocar fără muzică, dar cu microfon de bord care se tot defecta, așa că în câteva rânduri (pe la Tg. Mureș) am vorbit de la centrul autovehicolului, să fiu auzit. Mai era un acordeonist care înveselea atmosfera periodic, atât în ziua cât și în noaptea deplasării. N-au fost nici un fel de controverse politice, mai toți convenind că-l susținem pe Iliescu și mai niciunul știind câte ceva despre evenimentul în sine (cel de la 1 dec. 1918) n-am simțit oboseala drumului.

1 Decembrie:

Dimineată am depus fiecare, personal, CREDENȚIONALUL, pe județe, în ordinea alfabetică, în Sala Mare a Muzeului, înregistrare pe grup. Mare aglomerație, rapiditate în mișcare, liniște, ordine. Cei de acolo erau pregătiți, ne-au înregistrat, și totul a mers în ordine. S-a creat o stare de exaltare patriotică.

Am fost plasați pe un loc dinainte stabilit, cu interdicția de a pleca altundeva, și nu era greu, pentru că toți eram deprinși cu disciplina defilărilor de 23 August. Vasluienii au

avut noroc de o panoramă care le-a permis să-i vadă îndeaproape pe Ion Iliescu, Petre Roman (atunci, mare pericol pentru președinte), Alexandru Bârlădeanu, Victor Atanasie Stănculescu, P.F. Teoctist și alți activiști fost comuniști, strânși în FSN, deveniți mari democrați.

Când a apărut firava delegație condusă de Corneliu Coposu, mulțimea instruită și pornită împotriva „vânzătorilor de țară” (i-)a huiduit copios, iar Petre Roman ne făcea gesturi de îndemn (eram la câțiva pași, și mai toți strigam ce se auzea de la unul cu lozincile scrise). Au răzbătut în grup zvonuri că se trage în mulțime de pe balcoanele blocurilor din apropiere, deși eram înconjuțați de tot felul de persoane dubioase. Discursul curajosului Coposu, pe altă scenă, aproape nu l-am auzit, cei vreo 20 din anturaj nereușind să asigure liniștea necesară. Nici pe liberalul Radu Câmpeanu, însoțit doar de câțiva. Nu i-am auzit, mai ales că din timp în timp se lansau lozinci de timpul „trăiască Ion Iliescu” sau trăiască... altcineva din prezidiu. P.F. Teoctist nu prea era băgat în seamă, deși tribuna era ridicată în fața Catedralei, iar numerosul grup Iliescu venea păzit de la Te-Deum-ul oficiat de Patriarh. S-a creat, după discursul lui Ion Iliescu, un fel de diversiune, o mișcare în mulțime, care șoptea de un atac terorist maghiar, repede liniștit, mai ales că au urmat salve de artilerie care să sublinieze sărbătoarea publică de după defilarea armatei.

Curios, lumea n-a plecat nici din timpul spectacolului patriotic prezentat pe mai multe scene, când, câțiva vasluieni am trecut printre blocuri și case, am stat de vorbă cu locuitorii cam timorați că sunt urmăriți. Aflăm, astăzi, că erau mobilizate forțe care să preîntâmpine reacțiile maghiarimii, și oamenii aveau dreptate.

Nu prezintă importanță ce s-a discutat la întoarcere, după nopți nedormite. Important mi se pare că un grup de

vasluieni, fie ei organizați de oficialități am depus acele acte de încredințare în favoarea Marii Uniri, fie și la 72 de ani, după. Și, încă ceva: atmosfera de aleasă simțire patriotică în care s-a desfășurat expediția vasluiană, și mai ales cea din fața Catedralei Neamului din Alba Iulia.

2018. Din sentimente curat patriotice soții dr. Valeriu Lupu și prof. Valentina Lupu au organizat între 28 – 30 septembrie 2018, o excursie la Alba Iulia cu dorința de a prezenta din partea celor 40 de vasluieni și omagiul lor pentru înfăptuitorii Marii Uniri. Evident, fără credenționale.

Într-o școală generală, la Roșiești, directorul Cr. Onel are o inspirată expoziție consacrată Centenarului, cu momentul Chișinău, Cernăuți, Alba Iulia. Mai e mult, dar e bine și atât pentru necesara educație proromânească. Pot fi nominalizate multe alte momente în județ, printre care că în ultimele zile Dan Ravaru a scos cartea „Revenirea Bucovinei la România/Centenarul Marii Uniri”, 2018, 132 pag.

Important, astăzi, este că D. V. Marin (la câteva zile am înființat TVV, primul post de televiziune privată din țară, Licența 001/TV, pe 5 dec. 1990), Dan Albescu, Teodor Tărnăuceanu (prefect), Ion Apostol (primar) și alții am depus, conștienți și entuziaști, CREDENȚIONALELE noastre în sanctuarul unității românești.

Tot important e că putem găsi mărturii și în afara țării, cum este de pildă, târnosirea Bisericii Ortodoxe românești, din Montreal, pe 18 octombrie 1918 (v. Meridianul Cultural Românesc, nr.3 (15) 2018).

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 42 (1872), joi, 25 octombrie 2018**

APAREM CAM LA TIMP...

MERIDIANUL CULTURAL ROMANESC

Încheiem anul IV al acestei Reviste. Cu destule succese, spun eu, pentru că 1. Am realizat o mai bună colaborare cu creatori și solicitanți din țară și din străinătate; 2. Am acordat „felii” unor grupări de seamă, de pretutindeni: dacă aveam deja asigurată colaborarea celor de la ALPI – Iași, poeta Gabi Balan ne-a asigurat o comunicare din ce în ce mai bună cu gruppo Scriviamo din Italia, în rubrici individualizate, este de notorietate. 3. În urma vizitei din august la Montreal, am stabilit să acordăm un segment din cuprins grupării de scriitori conduse de Alex. Cetățeanu, Destine literare, drept care poetul George Filip colaborează număr de număr și la ziar și la revistă. Și în numărul de față îi includem excelente creații patriotice, deși el este la o asemenea depărtare de țară. 4. Cu ajutorul doamnei Vasilica Grigoraș, o excelentă scriitoare vasluiană, am stabilit o comunicare permanentă cu Noua Zeelandă, prin prestigioasa autoare Valentina Teclici. 5. Asta după ce avem o relație excelentă cu Ben Todică (Australia), Georg Barth (Germania), cu Vasile Tărățeanu din Cernăuți și cu poeți, prozatori, memorialiști din Chișinău, în frunte cu Valeriu Matei și Mihai Cimpoi. Din nou, îl îmbrățișăm pentru contribuția și sufletul său pe prof.univ.dr. Alexandru Ionescu.

Desigur, nu facem un bilanț acum, deși împlinim 4 ani de apariție (cu acest număr 16/2018). Reamintim doar că prin inițiativa noastră, împreună cu comandorul Mihai Batog Bujeniță (Iași) și bunii noștri prieteni, poetul Val Andreescu și dr. Valeriu Lupu, din Vaslui, am hotărât apariția pe 8 februarie 2015), cu multe speranțe dar fără să ne închipuim, cumva, că

vom realiza atât de mult. Vasluienii, chiar au cu ce se mândri, pentru că pornită dinspre jurnalismul cultural Meridianul Cultural Românesc își are un loc în cultura lumii (chiar nu exagerez, uitați-vă la Glosarul de la sfârșitul Revistei).

Numai că, ziarul acesta ajunge și în mai multe locuri decât revista, și atunci, atenționăm și prieteni, și colaboratori, și cititori și dușmani că suntem pe metereze în bătaia pentru LIMBA ROMÂNĂ., adică e gata numărul pe acest trimestru.

Va trebui, însă, să vă comunicăm și incredibile piedici pe care ni le pun „apropiații” din Vaslui...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 44 (1874), joi, 8 noiembrie 2018**

M.C.R.... ÎN ACȚIUNE!?!

Și, a ieșit la lumina tiparului numărul 4/2018 al Revistei internaționale Meridianul Cultural Românesc, cu sediul în str. Frunzelor nr.2 din Vaslui.

Am făcut precizarea, pentru că nu multă lume pare a realiza că pe locurile astea pătate de bețivi, curve, violatori, criminali se întâmplă și fapte peste rând, deosebit de benefice pentru cultura și viața spirituală a vasluienilor, a moldovenilor și chiar a multor creatori din lumea largă. E destul să spunem că Revista merge în 4 continente, peste 20 de capitale și în numeroase țări? Că avem alt RECORD MONDIAL prin cei 478 de colaboratori la cele 16 numere...? Că am concentrat în cele, de regulă, 160 de pagini creațiile a 91 de autori...

Să mai justificăm afirmația noastră de... valoare:

Avem un număr important de creatori locali (un fel de a zice, că-s din județul acesta, dar ei sunt deja și pe alte pagini,

pe alte meleaguri, printre alte valori recunoscute), înregistrăm aproape 80 de nume din afara granițelor României, facem loc unor grupări afirmate din Italia (Gruppo Scriviamo), Montreal (Destine literare), unor scriitori din Melbourne (Australia), din Israel, din Germania, din Republica Moldova, iar de curând din Noua Zeelandă. Iau formă tipografică unele creații din revista online ȚARA CUVINTELOR, sunt materializate nădejdi din foarte multe localități din țară, adică din toate provinciile istorice. Putem considera că este reprezentativă pentru România?

După fiecare număr din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău se întorc la noi laude, constatări și aprecieri. După fiecare număr din M.C.R. se întorc la noi și mai multe păreri, aprecieri, analize favorabile. Un plus de valoare ne adaugă, număr de număr ALPI – Iași (Asociația Literară Păstorel Iași, cu mare și valoros grup de scriitori) condusă de comandorul Mihai Batog Bujenița, „mușchetarii băcăuani” prin Dumitru Brăneanu, Ion Dănilă, Cornel Galben (îl vedeți în pagină și pe fostul meu profesor, poetul Iancu Grama), iar poeta noastră reprezentativă Gabriela Ana Balan se mișcă în toată lumea după aprecieri și premii...

Cum se poate constata și prin această revistă, și prin volume deja la superlativ apreciate ca „... 77... Noduri culturale” noi cei de aici facem ce putem pentru racordarea la cultura lumii și ni se umple inima de bucurie, că în pofida atâtor greutăți, realizăm ce trebuie pentru oamenii de lângă noi.

Venim dinspre JURNALISMUL CULTURAL adică toți cei dimprejur, chiar dacă or mai utiliza celelalte stiluri, de bază rămâne stilul jurnalistic (dintre cele 4 stiluri ale limbii române). Unii vasluieni au început să se creadă elitiști pentru că folosesc o pășărească neînțeleasă, participă la întâlniri cu

public de prin alte părți și disprețuiesc pe conjuđețenii noștri. E treaba lor. Precizăm clar: jurnalism cultural nu există în Elanul, Baadul literar sau vreo altă foiță județeănă.

Noi rămânem ce-am fost: învățați la munci grele, supuși la cerințele unui public obișnuit, icnind număr de număr să înfățișăm lumii o revistă cât mai valoroasă. Primim laudele, dar nu ne îmbată. Drept care... din nou la treabă?!? La Biblioteca Județeănă am lansat miercuri, 14 noiembrie 2018, numărul 4(16)/2018. Cum s-ar spune ne-am făcut treaba pentru acest an. Dar ne continuăm stimularea, selecția, tipărirea. Mai sperăm că, foarte curând să vă înfățișăm o carte unică „101 vasluieni pentru 100 de ani”.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 45 (1875), joi, 15 noiembrie 2018**

PRIMA ZĂPADĂ

În noaptea 19/20 noiembrie 2018 a nins pentru prima oară pentru iarna care urmează. A continuat și pe 20, și pe 21, chiar dacă ninsorile s-au transformat în burniță, până la urmă o bucurie, pentru că de pe 5 august a.c. n-a mai căzut un strop de ploaie. Faptul (seceta de toamnă) are urmări asupra însămânțărilor de sezon, oamenii apelând la alte metode pentru a însămânța grâul, totuși: s-a dat cu discul peste buruieni și pământ, s-a „semănat” grâul pe paiele tocate și pe pământ curat, așa că grâul fie n-a răsărit, fie a încolțit pe ici pe colo. Pagubă mare se anunță?!?

S-a declanșat o înfrigurată campanie de schimbare a cauciucurilor de vară cu cele de iarnă: bieții oameni au stat la cozi zile întregi, pentru a nu risca amenzile uriașe anunțate și răs-anunțate de poliție și mass-media. Dincolo de cheltuieli și

pierderi, a fost perturbat serios ritmul muncii (cam la toată lumea, mai ales la bugetari), s-au prioritzat altfel treburile. Frica de amenzi a fost mai tare decât eventualele tăieri din salarii.

Am riscat să mă deplasez pe o ninsoare susținută în județul Iași, pentru a ridica numere din Meridianul Cultural Românesc, a realiza o întâlnire cu șeful ALPI (Asociația Literară Păstorel, Iași), dl. Mihai Batog-Bujeniță, un tare bun prieten, mai ales, să fac un reportaj de prag de iarnă prin câteva comune. Constatări: pe nici un drum pe nici o șosea, nici un gram de nisip sau material specific pentru topirea zăpezii, la Lungani erau oameni, mașini și utilaje la curățarea șoselei, de-a lungul celorlalte șosele înșirate autovehicole ajunse în șanțuri. Cele mai aspre trasee, varianta de la nordul Iașului, prin Uricani spre Dumbrava – Iași, cu 11 autotrenuri înclinate în șanțuri, câteva de-a latul șoselei, aproximativ 20 de autoturisme prin șanțuri, cu mari probleme la pantele de urcat. Ce-or fi păzit cei de la Drumuri Naționale?

Cea mai „bine” populată cu accidente a fost șoseaua națională Iași – Vaslui, pe la Grajduri. Sub pădurea Dobrovăț era curat măcel, pentru mașini de toate felurile. Nu le-am mai numărat, că erau prea multe (și, apoi, am avut și eu greutate... de iarnă!). Din nou, unde erau cei de la Drumuri Naționale (că tot nu e alt ministru la transporturi...), unde erau antiderapantele, unde utilajele de ajutor? Nici polițiști n-am văzut, că, probabil li s-au înmuiat cozeroacele de la șepci de atâta zăpadă topită, sau erau ocupați să inspecteze cauciucurile de iarnă. Deci alarmă!?!

De fapt am vrut să vă descriu frumusețea pădurilor și pomilor încărcăți cu strat de zăpadă, să scriu despre

frumusețea peisajului moldav. Dar cum necazurile și teama oamenilor sunt mai puternice le-am sintetizat aici.

Totuși, prima zăpadă a fost un prilej de mare bucurie pentru mai mulți...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 46 (1876), joi, 22 noiembrie 2018**

CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTI VASLUIENI

Nu cunoaștem materiale despre prezența vasluienilor, ori a moldovenilor la Alba Iulia, la 1 decembrie 1918. Am afirmat că, atunci, de la Chișinău, unde era coordonatorul român pentru cultura în limba română în Basarabia, maiorul Tudor Pamfile a trimis o delegație care să fie printre cei 100.000 de participanți din toată țara. Aspectul are o importanță istorică deosebită, pentru că venea în sprijinul delegației basarabene (poate și alte scopuri) de după 27 martie 1918, când se proclamase unirea cu Patria mamă.

Credenționalele vasluienilor, cele bine cunoscute de noi, sunt de dată mai recentă și anume din 1990, când reprezentanți ai județului (prefectură și comune) au depus la Muzeul UNIRII, într-o dispoziție patriotică remarcabilă, sub semnătură personală, cele 79 de documente cu conținut unic (v. pag. 12), în dimineața zilei de 1 Decembrie, după care au participat la Sesiunea solemnă a Parlamentului dedicată sărbătoririi Zilei Naționale a României (de la Alba Iulia), apoi la marea adunare națională. Documentul de înregistrare poartă nr.6812, fila pentru Vaslui.

Plecăm de la documentul de referință „Reprezentanții județului Vaslui participanți la Sesiunea solemnă a Parlamentului... din ziua de 1 decembrie 1990”, după care au urmat festivitățile cu și pentru miile de participanți, în fapt un miting de mari proporții pentru Ion Iliescu și F.S.N. care a contribuit la succesul mare la alegerile din 1992 și la cooptarea altor formații și partide în structurile administrative și politice, printre care ecologiștii reprezentați de Dumitru V. Marin și Vasile Ghiga. În fapt s-a urmărit și prezența celorlalte partide, pentru pluralism, dar în județ, nu prea erau, doar câțiva oportuniști sărind imediat pe funcții.

Pentru cine nu știe CREDENȚIONALELE, cele din 1918, erau împu-terniciri (ca legitimări oficiale) emise de organizări locale spre a putea parti-cipa, susține și vota pentru Unire, cea mai cunoscută grupare fiind cea din Galtiu (mereu invocată), dar erau destule din mai toate localitățile Ardealului istoric. N-a lipsit nici cea din Bucovina care, doar, cu două zile înainte, pe 28 noiembrie își declarase apartenența la România.

Tabelul, deja publicat dar reluat și alături, cuprindea reprezentanții oficiali ai administrației în frunte cu prefectul Teodor Tărnăuceanu, un viceprimar al municipiului, ec. Marin Nistor, reprezentanții principalelor partide ale momentului: liberal (Dorel Juverdeanu), P.N.Ț.C.D., Mișcarea Ecologistă din România, M.E.R. (prof. Marin Dumitru) și P.E.R. (Vasile Ghiga) , dar mai ales primari, viceprimari sau alți funcționari din comunele de atunci. După cum se poate vedea lipsesc semnăturile celor din Băcani, Todirești, Zorleni, a viceprimarului de Bârlad, Didu Clapon, a profesorului Silviu Cristea de care nu ne amintim că au fost prezenți, totuși.

Înainte de plecare s-a făcut fotografia colectivă a delegației, sub cupola Palatului prefecturii, un document de

mare importanță astăzi, când trebuie să vorbim de re-susținerea entuziasă a actului național din 1 decembrie, când, iată, putem face dovada că și cei din platoul central al Moldovei (desigur toate județele și-au trimis mesageri) au fost prezenți și au susținut noua Sărbătoare Națională a României.

Dintre cei prezenți atunci și-s mărturisitori astăzi, nominalizăm pe Petrică Chiriac, atunci viceprimar, azi, primar la Duda Epureni, pe Ionel Corciovă, atunci agent agricol, azi primar al comunei Tutova, pe prof. Dumitru V. Marin, atunci președintele M.E. R., azi directorul Grupului de presă vasluian și recordman mondial în presă, de ec. Marin Nistor, atunci viceprimar la Vaslui, ajuns Director economic al Consiliului Județean Vaslui, azi pensionar, de Vasile Stoica, atunci sindicalist, azi primar la Băcani; amintim de T. Tărnăuceanu, V. Ghiga, D. Juverdeanu ș.a.

Iată-i pe cei care au semnat la 1 decembrie 1990 o adevărată pagină de istorie, care au devenit mai apoi prin muncă și învățătură, cetățeni de nădejde într-o comunitate mereu în ZODIA DUȘMĂNIEI și a imprevizibilității; dar având valoarea inițială au reușit să se impună, să se afirme prin realizări, să crească de-a lungul acestor 28 ani. Ei vor rămâne pururi reprezentanți cu credențional eliberat de obște în fața unui viitor imprevizibil (totuși) în devenirea istorică a țării, națiunii și limbii române. Noua cultură existențială care-și delimitează sfera specifică astăzi, va avea nevoie să se sprijine și pe fapte din istorie, adică adevăruri dovedite. Și dacă va fi așa, iată, CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTIȘII noștri:

CREDENTIAL

Etatenii Vasluiului, județ al cărui blazon istoric este autolat de laptele plășezilor lui Ștefan Vodă, cel Mare și Sfânt și ale dobroanților de la 1877, au luat amosința cu ne satisfacție de Hotărârea Parlamentului sa ziua de 1 Decembrie, cind s-a intrupat idealul sfânt al in-
frățirii tuturor românilor într-o patrie unică, să fie procla-
mată ca Zei Națională a României.

De aici, de pe meleagurile pe care s-a născut demnitarul primei Uniri, părintelui României moderne, Alexandru Ioan Cuza, adhesion Parlamentului și locuitorilor **Orștei** **Julia**, mândră cetate transilvană, țara a românismului, salutul nostru fierbinte cu prilejul zilei de 1 Decembrie, Ziua Națională a României, sărbătorită pentru prima dată ca simbol al întregii noastre evoluții istorice, într-o țară liberă și demnă și într-un regim democratic, pluralist.

Encomen cu acest prețef omagiuul nostru fierbinte tuturor
luptătorilor care s-au jertfit pentru cauza idealului
sunt al unității naționale, legendarilor desecăleștori de
talin, eroilor de la Vaslui, Spăzarieni și Galușeni de la
Ploiești, Poahova, Smirleani, Măriuși, Măriușesti, Otuz și
Revoluției din Decembrie 1989 care au înălțat țara
și au redat demnitatea acestui popor.

La toți ne înclinăm cu pioșerie și le facem legământ
că, urmând pilda lor, vom fi să apărăm pământul
sânt, strămoșesc, libertatea și suveranitatea patriei, cu
credința în înimi că „vom fi iarăși cine am fost și mai
mult decât atât.”

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Vashni, 1 December 1990

REPREZENTANȚII

Județul Vaslui participanți la Sesiunea solemnă a Parlamentului
dedicată sărbătoririi zilei Naționale a României
- 1 Decembrie 1990 - de la Alba Iulia

1. Törnăuceanu Teodor	- prefectul județului Vaslui	48. Oanea Cornel	- com. Lunca Banului
2. Zugrăvescu Aurel	- membru al Prefecturii jud. Vaslui	49. Hamza Gelert	- com. Mălușeni
3. Dumitru Ion	- primarul municipiului Bîrlad	50. Nica Fănică	- com. Miclești
4. Nicot Marin	- viceprimar al municipiului Vaslui	51. Buhăescu Dan	- com. Munteni de Jos
5. Cristea Silviu	- profesor de istorie municipiul Vaslui	52. Macovei Dumitru	- com. Mungeni
6. Furtună Valentin	- secretar al Primăriei oraș. Huși	53. Rușu Constantin	- com. Ofenești
7. Căcișu Vasile	- profesor istorie oraș. Huși	54. Anțip Costică	- com. Oiești
8. Poalea Constantin	- primarul orașului Negrești	55. Popa Mihai	- com. Pădureni
9. Dumitru Florin	- primăria orașului Negrești	56. Arlene Gheorghe	- com. Peni
10. Mera Alexandru	- președintele Filialei județene F.S.N.	57. Timofteșcu Nicolai	- com. Polonești
11. Măstăse Costin	- președintele Filialei județene P.N.T.O.d.	58. Oareja Ionu	- com. Pogana
12. Ghiga Vasile	- președintele Filialei județene P.E.R.	59. Carpa Constantin	- com. Pulești
13. Drăgășanu Găbriela	- președintele Asociației veteranilor de război - Filiala Vaslui	60. Scutaru Ion	- com. Pungești
14. Murin Dumitru	- președintele Filialei județene a M.E.R.	61. Danciu Petru	- com. Rebricea
15. Juverdeanu Doru	- președintele Filialei județene P.N.L.	62. Taleșu Victor	- com. Roșiești
16. Oșereu Blănuș	- com. Aliești	63. Bughelă Dan	- com. Solesți
17. Moraru Nicolai	- com. Al. Vlașcă	64. Boban Constantin	- com. Stănișești
18. Nedelcu Gheorghe	- com. Băcani	65. Așevici Teofil	- com. Ștefan cel Mare
19. Rușu Vasile	- com. Băcești	66. Craițaru Dumitru	- com. Șuletea
20. Chivu Viorel	- com. Bănești	67. Crăciun Constantin	- com. Tăcuta
21. Fonea Gheorghe	- com. Băgești	68. Trafin Vasile	- com. Tătarăni
22. Popa Constantin	- com. Bogdana	69. Bran Alexandru	- com. Todirești
23. Bîlău Gheorghe	- com. Bogdănești	70. Corciavă Ionel	- com. Tutova
24. Vințeanu Liviu	- com. Bogdanu	71. Zăta Gheorghe	- com. Văleni
25. Chețan Ion	- com. Botești	72. Hristian Dumitru	- com. Velișcoala
26. Găgășan Maria	- com. Bunești-Averest	73. Elnot Gheorghe	- com. Vîndrești
27. Rușu Mitu	- com. Cădăești	74. Oareja Ion	- com. Voinesti
28. Filimon Costică	- com. Cănești	75. Văcăreanu Dumitru	- com. Vulturăști
29. Măciuc Vasile	- com. Cătești	76. Bejan Andreanache Dăd	- com. Vulturăni
30. Găsan Nicolae	- com. Deleni	77. Popu Vasile	- com. Zăpodeni
31. Iacoboni Liviu	- com. Dimitrie Cantemir	78. Stănescu Nicolai	- com. Zorleni
32. Petriță Ion	- com. Dragomirești	79. Olăpuș Didu	- viceprimar mun. Bîrlad
33. Techiei Ion	- com. Drînești		
34. Popa Corneliu	- com. Delați		
35. Chiriace Petrică	- com. Duda-Eșur		
36. Mitan Petru	- com. Dumesti		
37. Manole Lucian	- com. Eșur		
38. Filip Alexandru	- com. Fălești		
39. Cărbu Vasile	- com. Găgești		
40. Stăncă Romeo	- com. Gherghești		
41. Zăta Florin	- com. Grăjița		
42. Jora Vasile	- com. Hăcești		
43. Stăvărache Valeriu	- com. Iana		
44. Lazaru Gheorghe	- com. Ivănești		
45. Drăgășanu Gheorghe	- com. Ivesți		
46. Dădăman Iulian	- com. Laza		
47. Căfnei Teodor	- com. Lipovești		

Vasile STOICA,
primarul
comunei Băcani

Ion CORCIOVĂ,
primarul
comunei Tutova

Marin NISTOR,
n. 8.02.1952
fost viceprimar
al municipiului Vaslui

Dumitru V. MARIN,
la prima emisiune TVV
24.12.1990

2018 ↑

Petrică CHIRIAC,
primarul
comunei Duda
Epureni

← 1990

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 47 (1877), joi, 29 noiembrie 2018

PATRIOTISMUL... STRÂMB

A trecut „Ziua dreptății/ mândra zi a libertății” pentru unificarea unor teritorii românești într-o Românie dodoloață. Au fost festivități care mai de care mai televizate, simpozioane cu dichis, chiar și în județul Vaslui având drept asistență copii mici de școală și pe ici pe acolo, pensionari expirați. Cel puțin

la noi, arareori, chiar atmosferă patriotică, împrăștiată și aceea de gerul uscat, chiar pe soare cu dinți.

Au ieșit la rampă și clasa cea mai detestată astăzi, cea politică... mare deziluzie.

Dar, au fost parade consacrate mării Uniri și astea au adunat mulțime, mulțime, nu glumă, curiozitatea și speranța deopotrivă împingându-i să lupte cu gerul. În centre de județ și orașele mai mari au fost multe mii de privitori. Văzându-i, m-am întrebat: se face educație patriotică prin contemplarea unor scene patriotice? Eforturile acestea ale statului, sunt cele mai potrivite să-i aducem înapoi pe cei plecați... pe bază de sentiment?

Precizez: m-am bucurat și apreciez orice fel de inițiativă, mare sau mică, pentru acest fel de educație, în mare suferință în ultimul timp. I-am văzut pe cei care au mulți bani ai statului: miliardele consumate pe motorizate, pe fast, pe intervenții găunoase la microfoane. S-au adunat ceva oameni și era și necesar acest festivism. Dar am văzut în centre de comună, primari inimoși, cadre didactice și mai prezente, copii zgribuliți și așteptând să se încălzească pe scenă. Pe bani puțini, dar și public lipsă, chiar interesat numai de fasolea oferită, ori de vreun cârnat norocos. Deci puțini, de pe la țară, pe frigul acesta, cu speranțele astea legate doar de mațul gros, cu nevoia de a alerga după bani.

Din punctul meu de vedere Statul român greșește fundamental în cazul necesarei educații patriotice, unde numai cu drapelul în vând și cu o duzină de cântece cu astfel de conținut, interpretate de vechi activiști pe scene, nu se poate face treaba cea bună, durabilă, sufletească. S-au mărit salariile, de fapt s-a provocat un puseu inflaționist major care duce la

scăderea nivelului de trai (sunt multe aspecte de discutat). Asta nu duce la credibilitatea guvernului.

Am văzut mulțimea de la Vaslui, am văzut că la ora 18, nici aici, nici la Bârlad, nici altundeva nu mai era nimeni în preajma scenelor. Doar la Ivești, după ce s-au aprins (la ora 17,00) cele 6.000 de leduri ale iluminatului Grădinii de vară mai erau ceva spectatori. Din nou frigul a limitat până și expansiunea tinerească. La Lipovăț există o echipă excepțională (în frunte cu primarul Valerian Hriscu) sprijinită și de părinții care și-au pregătit și protejat copiii. La Băcani... 2 zile, „culturale”!

Dar, din nou, în foarte puține comune s-au organizat acțiuni complexe și interesante.

Văzând rezultatele educative, mult sub așteptări, putem spune că, am asistat la un fel de „patriotism...strâmb”?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 48 (1878), joi, 6 decembrie 2018**

CREDENȚIONALISTI DE ATUNCI, PERSONALITĂȚI... ASTĂZI

Avem pretenția că am pus la dispoziția cercetătorilor și publi-cului larg o pagină de istorie reală susținută de concetățenii noștri vasluieni, la prima sărbătoare națională, 1 Decembrie, 1990. În două numere, două editoriale au fost consacrate acestui prim eveniment important de după Revoluție, de remarcat pentru eco-ul său patriotic și pentru unitatea națională. Atunci, chiar era necesară o asemenea revărsare de sentiment și voință populară pentru că erau și tendințe centrifuge, erau multe încercări de subminare a

voinței naționale. Adunarea solemnă cu prezența a 100.000 de oameni, după Ședința solemnă a Guvernului, la Alba Iulia, spectacolele, parada militară însemnau susținerea noului regim, democratic, hotărâre de apărare a Unității României.

Vasluienii s-au organizat destul de festiv, vineri, 30 noiembrie 1990, dimineța, când au semnat, în sala mare a prefecturii Credenționalele (legitimații speciale) cu care să participe la sărbătoarea de la Alba Iulia, de sâmbătă, 1 Decembrie 1990, prima după schimbarea regimului, la 72 de ani de la Marea Adunare Populară din 1918. Am înfățișat câteva figuri ale timpului, în numărul trecut de ziar, printre care Vasile Stoica (Băcani), Petrică Chiriac (Duda Epureni), D. V. Marin și Marin Nistor (Vaslui), Ion Corciovă (Tutova), Ion Tărnăuceanu.

Prezentăm acum și aici, fotografia de grup cu cei 79 de delegați, sub cupola Prefecturii Vaslui, înainte de îmbarcarea în autocare, pentru deplasarea la Cetatea neamului românesc, la cealaltă extremă a țării, mai toți având dorința să ne exprimăm hotărât pentru Unirea deja înfăptuită și să susținem

vizibil politica națională. Poate, între cei care se recunosc, să ne mai comunice vreunul, adică să confirme participarea de atunci, conștient că a luat parte la un fapt istoric remarcabil.

Vă invit să revedeți materialele publicate în cele două numere anterioare din ziarul nostru, adăugând doar, că la 5 zile de la acest eveniment am înființat prima televiziune privată din România, pe 5 decembrie 1990, cu prima Licență audiovizuală, 001/TV, la Vaslui, act cultural unic și irepetabil, de mare autoritate jurnalistică națională și internațională. Revista M. C. R. care străbate continentele astăzi e și ea un rod al curajului și îndrăzelii de atunci, dintr-un „loc unde nu se întâmpla nimic” (M. Sadoveanu).

Și vasluienii de acum 28 de ani, au participat, ca și „curcanii” lui Alecsandri, ca și jertfiții la Țiganca sau Cotu Domului, ca și prizonierii din perioada comunistă, la păstrarea României, nu tocmai întregi, dar între hotare sigure și cu o limbă unitară. Nu spre glorie, ci spre știință!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 49 (1879), joi, 13 decembrie 2018**

DECEMBRIE DE AZI, ÎN CULORI DIFERITE

UNIREA cea mare a captat cel mai mult atenția și cred că a fost foarte bine: a fost un puseu de patriotism românesc în marea de amar a internaționalismului neproletar (adică a banului). Multiplele aspecte ale activităților, mai ales cultural-politice s-au servit nu neapărat de cultura propriu-zisă, ci de elementele pur populiste, cu rare inserții factuale, adică nu cu multe dovezi care să pună realitatea timpului pe prim plan. Deci n-au lipsit deloc discursurile găunoase. Oricum, a fost un

moment potrivit pentru încurajarea și promovarea sentimentelor patriotice ale acestei nații. Găsesc o bună realizare a intențiilor guvernamentale și mai puțin... educația politică otrăvită de Dragnea și problemele sale, conflictul Președinție – Guvern. (Foarte mulți vorbitori zic greșit „preșidenție” în loc de președinție, adică de la președinte și nu preșidinte, preșidente).

SĂRBĂTORILE DE IARNĂ au început ceva mai repede pentru că unii primari-politicieni au declanșat „gălăgia” înainte de venirea lui Întâi: ba, au aprins luminile localităților, ba, au trecut la cadorisirea copiilor (a populației), ba, au tot vorbit de sărbători cât au putut de mult. Așa se face că de Moș Nicolae n-au fost cine știe ce momente sărbătorești, au curs tot felul de colinde, contrafaceri și texte care de care mai adaptate sărbătorilor „fericite” de partid, stat și guvern. În numeroase sate există stații cu muzică non stop care umplu ulițele cu zgomot.

Oricum, între 25 decembrie și 7 ianuarie s-a vorbit întotdeauna și s-a sărbătorit tradițional. Se mai face și la Vaslui ceva, adică Festivalul Obiceiurilor cu același fast și preocupare. Ar fi a 27 ediție, deși eu duceam formațiile de la Voinești, în 1971, la Muzeul Satului din București și eram pedepsit că în Piața Unirii fanfara și cei 45 de interpreți, de la Voinești, au provocat o îmbulzeală de lume nemaivăzută până atunci, până ne-am retras la Hanul lui Manuc. La Muzeul Satului am primit felicitările Prim-ministrului de atunci și al multor delegații străine, pentru excelentele noastre reprezentații.

FESTIVALUL OBICEIURILOR ne mai este necesar destui ani, deși, deja datinele-obicei nu mai sunt cele de atunci. Am cercetat și scris peste ½ secol despre Jocurile Dramatice

cu măști, despre celelalte obiceiuri de An Nou în special despre plugușor... Până la urmă, firișoarele de aur de atunci, mai pot fi zărite pe ici pe acolo, prin satele gata de dispariție. Credeți, dvs. că Ursul, Capra, Jienii, păpușarii, alte alaiuri, mai respectă rigoarea tradițională a artei populare și nu „design-ul” = simplificarea pentru spectacol?

5 DECEMBRIE, 1990: S-a înființat prima televiziune privată din ROMÂNIA, la Vaslui, cu Licența 001/TV, cu așa de puține mijloace dar cu așa mari efecte încât au fost cele mai alese reacții. Iată, au trecut aproape 3 decenii și nimeni n-o să mai repete această realizare vreodată, deși ora exactă s-a dat cândva... la Vaslui. Mai aducem aminte că PRIMA EMISIUNE TV... de aici a fost, în dimineața zilei de 24 decembrie, DE AJUNUL CRĂCIUNULUI. A fost sărbătoarea unui oraș, a unui județ, a unor oameni care au făcut atât de mult pentru semenii lor, ei fiind atât de puțini. Epopeea culturală de atunci mai continuă cu TVV-online, cu ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, cu Revista Meridianul Cultural Românesc. Chiar vi se pare puțin că aceasta din urmă a adunat 478 de colaboratori din toată lumea?

Abia încep Sărbătorile de iarnă: noi vom apărea și pe 27, apoi pe 10. În umbra realizărilor noastre de excepție, vă dorim și Dvs., tuturor, cu satisfacția zilei de ieri, cu încrederea zilei de astăzi, cu speranță aleasă pentru ziua de mâine.

La Mulți Ani!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 50 (1880), joi, 20 decembrie 2018**

DUMITRU V. MARIN

TUDOR PAMFILE

revista

ION CREANGĂ

din Bârlad

Vaslui
1998

CRONICI ENTUZIASTE/ DE-NTÂI IANUARIE 2019

Cam de 30 de ani, în ultima zi a fiecărui an m-am deplasat pe cont propriu prin satele și comunele Moldovei, purtat de presentimentul ciudat că particip la înmormântarea datinelor-obicei din Moldova istorică. M-am născut la Giurgioana-Bacău, am copilărit acolo, am studiat la liceul din Podu Turcului și am urmat facultăți la Iași și București, unde am terminat cu un doctorat, am călătorit destul în lume. Dar în tot acest timp, adică o viață, am rămas purtător de folclor și promotor al tradițiilor și obiceiurilor populare în general și al Jocurilor dramatice cu măști în mod special. Cam de aici mi se trage hoinăreala prin sate în ultima zi a fiecărui an. Cu atât mai mult, că mai găsesc (din ce în ce mai rar) nestemate etnofolclorice ca firisoare de aur neacoperite de timpul care n-are milă nici de oameni, nici de faima lor, nici de familiile ori locurile de origine. Ce, mai, suntem muritori și „morți sunt cei muriți” deși putem căuta mult și bine „visul morții eterne” (M. Eminescu).

Am fost prezent în mai multe localități din județele Iași și Vaslui, urmărind ce mai înviorează atmosfera satelor, odinioară clocotind de voci-zurgălăi-cerințe-urări, sub un spectacol de sunet și lumină cu coregrafie specială, cu măști multicolore, cu sonoritate unică. Concluzii și păreri:

– Se înregistrează o revenire spectaculoasă a interesului populației pentru Obiceiurile de Anul Nou. Nu către sensurile lor arhaice, nici semnificațiile artistice. Spectacolul etnografic de sunet și culoare, stilizarea pentru scenă interesează.

– Cu sau voia sa STATUL român are rolul esențial: mai toate primăriile au găsit fonduri pentru stimularea artiștilor de o zi, tot banul fiind cel care mobilizează energiile.

– Acolo unde-s oameni de inițiativă, de sărbători se mișcă lumea spre spectacolul public de la primărie, de regulă cât mai impunător. Artiști pentru remunerări se găsesc mai pretutindeni, așa că la centrele de comună vin și cei pentru care nu se face nimic în sate.

– Festivalurile cu Datine-obiceiuri absorb bani serioși de la Consiliile Județene, sunt o necesitate, rămân cea mai ieftină organizare: să vină Irina Loghin pentru 10.000 lei, plus organizarea, plus, doar câteva sute de spectatori, e mai greu. De Crăciun vin mulți, buluc mai toți cei care aud, alaiurile mai serioase primesc cel mult 5.000 de lei și... ceva din buzunarul primarilor, eventual colaci, covrigi, o găleată cu vin. Destul de rar, însă.

– Până la urmă această reșezare a desfășurării Sărbătorilor de iarnă se situează în liniile generale ale noii CULTURI EXISTENȚIALE ROMÂNEȘTI.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 1 (1882), joi, 10 ianuarie 2019**

LA... EMINESCU... ASTĂZI!

Adică de ziua lui și a limbii române, adică până marțea de 15 ianuarie 2018.

1. Alienarea dorinței de cultivare spirituală și culturalizare este ușor de constatat. Luat ca punct de observație Vasluiul a prezentat două aspecte legate de educație, respectarea înaintașilor, omagiu poetului: La monumentul lui

Eminescu din centrul civic, col.(rez.) Mihai Focșa a organizat o depunere de coroană (la ora 10) cu pensionari colegi, și fără nici un tânăr sau elev. La câțiva metri distanță, la intrarea la Inspectoratul de poliție era un grup de tineri, tot 22 la număr, care se hlizeau privind la cetățenii onorabili ascultându-l pe cantautorul Ion Chiriac interpretând melodia soților Teodorovici. („știți ce comemorează oamenii ceia de alături”, întreb o domnișoară în roșu, „iaca, de asta nu mai pot eu...”, „de Eminescu ați auzit?” și aproape toți chicotesc amuzați, că, adică, nici eu n-am ce face...).

2. La Biblioteca Județeană sunt în sala de studiu tot cam atâția copii de clase gimnaziale, unde Șefa de serviciu Liliana Moga, susține o lecție modernă despre M. Eminescu și opera lui, sunt și 4 cadre didactice, este și Gelu Bichineț, directorul. Atmosferă cu grație... poetică, copii mai mult sau mai puțin atenți, dar, observ că aici chiar se face educație pentru modelul

suprem poetic. Dar dacă, dintre miile de elevi ai municipiului, doar atâția aud câte ceva despre poetul național, de ziua lui, mă gândesc la acel ceva, că înseamnă foarte puțin.

3. La Muzeul Județean dr. Laurențiu Chiriac și colegul său, Marian Antoniu, au „desfășurat” o echipă de aleși oameni de cultură din județele Iași și Vaslui, în prezența câtorva maturi din târg (și de la Tăcuta), a vreo 20 de elevi de clasa a XI-a (i-am întrebat la intrare care dintre ei scrie câte ceva și m-au tratat cu adâncă tăcere), a unor oameni de presă. Ce le-am spus citiți, alături. Dar, prezența lui Mihai Batog-Bujenița, Corina Gherman, Teodor Pracsu, Vasile Larco, cei care au vorbit despre cărți la lansarea lor, adică despre autorii Viorica Șerban, Corina Matei Gherman, Calistrat Robu, plasați și ei într-un prezidiu, chiar că a fost de un regal cu vorbe. Au recitat Daniela Oatu, Dumitru Apostolache, am vorbit și eu, deci 2 ore petrecere intelectuală. (Desigur, m-am întrebat cum și ce au gândit elevii...).

4. M-am uitat cam ce grupuri de elevi se mai mișcă... N-am văzut. Bănuiesc de patriotism profesorii din școli care au organizat câte ceva.

5. La Iași un grup de scriitori au fost prezenți la Teiul lui Eminescu, la Obeliscul din Copou. La ALPI – Iași, peste 70 de oameni au petrecut cu Eminescu, duminică, după ora 10, la Biblioteca Județeană. În Bârladul intelectual s-a mișcat câte ceva. Dar, dar, TOT CU VÂRSTNICI, exclusiv cu VÂRSTNICI.

Deci:

Unde ni sunt visătorii??? Adică tineretul, elevimea, cei entuziaști pentru metaforă, pentru simțirea umană aleasă ?

Putem ofta, ca și cronicarii moldoveni... „oh, oh, săraca țară”?!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 2 (1883), joi, 17 ianuarie 2019**

TRĂIM... PE VECHI!?

În acest ianuarie, când propaganda culturală ar trebui să beneficieze de suportul marilor personalități ale românilor, din dorința unei câtimi câștigate în activitate electorală oficialitățile (de pretutindeni, nu,?) s-au năpustit asupra stilistilor, adică au participat (și, desigur s-a scris) la sărbătorile „pe vechi” ale acestora. La ce foame de voturi va fi... sunt buni și ăștia.

Un fel de recapitulare: Sf. Vasile, Ziua culturii române, Poetul Mihai Eminescu, Ziua marii Uniri (24 ian.), Sf. Ierarhi Vasile Grigore și Ion – Ion Luca Caragiale. Așa cum evoluează

politicul românesc, va fi, curând, și 26 ianuarie, ziua lui Ceaușescu.

Observație, legată de nașterea poetului național : tot pe vechi o ținem, în sensul că tot ruginiții au organizat depuneri de coroane, simpozioane, lansări, discuții pe oriunde s-a nimerit. E real că la Muzeul Județean Vaslui, nu toți sunt ruginiți, dar acel spectacol intelectual despre care am vorbit/scriș tot cu generația prea coaptă s-a înfăptuit. Un grup de copii care a trecut pe lângă statuia lui Eminescu, nici nu s-a uitat la oamenii mobilizați de col.(rez.) Mihai Focșa, iar la Obelisc, la Iași, nu era nici un școlar.

Spunem, astfel, că noua generație nu este determinată să fie interesată de MODELELE pe care LE VĂD, și care să le vorbească de un trecut nu prea îndepărtat, dar valoros, așa cum nici despre va-lorile românești aproape nu se mai vorbește. Adică noi, nu-i educăm pe ai noștri, să prețuiască pe ale noastre, într-o pagubă intelectual-patriotică imensă. Cum să trăim, cum să existăm fără suportul ISTORIEI? Doar ca robi. Cum vom fi atunci când noua generație „așa educată” va arunca la coș cu tot ce-au „adunat printre plăvani/ rodul muncii miilor de ani” (T.Arghezi), adică și pe făuritorii de cultură de azi, în avântul lor pentru noua cultură existențială. Și așa este mai mult decât vizibilă ruptura dintre generații, dar cea mai vizibilă e tâmpenia guvernanților care distrug cu bună... obediență neamul românesc.

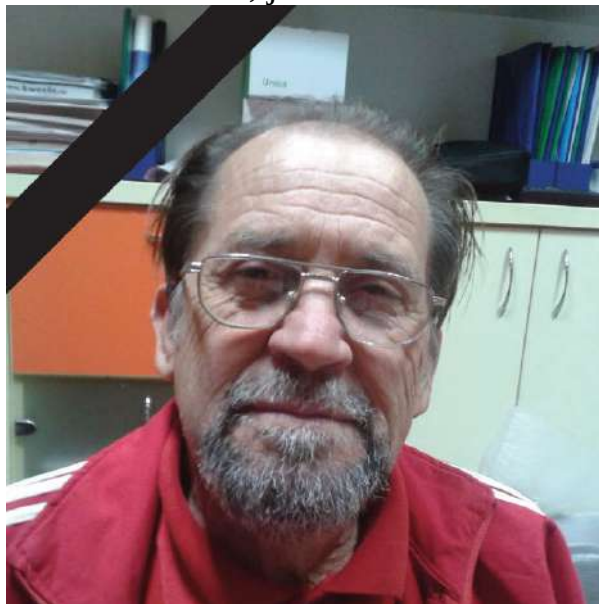
Generația noastră a creat câte ceva durabil în toate domeniile, deși județul este considerat ca raiul relelor, cu violatorii, curvele, hoții și puturoșii de serviciu ai națiunii. Poate mai e ceva din cultul eroilor spre care tot batem noi, în apărarea limbii române. Poate, să trăim mai puțin „pe vechi”, mai mult pe nou, pentru copiii și nepoții noștri. În numele

acestei generații va apărea în puține zile o carte unică în cultura română: **101 VASLUIENI PENTRU 100 DE ANI.**

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 3 (1884), joi, 24 ianuarie 2019**

✠PROF. VICTOR MARIN✠

N. 26.07.1945, înainte de răsăritul soarelui, Giurgioana,
actual Com. Podu-Turcului, jud. Bacău.

Părinții Vasile și Mărioara - Tudora au avut 11 copii, au rămas în viață 3

Frații: Dumitru, prof. Dr., jurnalist, azi, în Vaslui, Gheorghe, maistru CFS, decedat acum 8 ani.

STUDII: Școala primară în Giurgioana, gimnaziul Lehancea, liceul Podu Turcului, Facultatea de matematică Iași, alte cursuri în Iași.

Locuri de muncă: În județul Iași, 10 ani director de școală la Măcărești, urmând fratelui său Dumitru, șef la Direcția Apelor din Moldova. Stabilite la Iași.

Căsătorit cu Liza Dorneanu, în urmă cu 50 de ani, familie de oameni gospodari, cu 2 copii în Măcărești. Profesoară la Măcărești și în Iași, de unde s-a pensionat.

COPIII: Sorina, economișă și apreciată activistă pe tărâm social;

Dorian Eduard, economist, om de afaceri în Iași (și Moldova). Are 4 copii, 2 băieți și 2 fete, căsătorit cu Mihaela, medic psiholog. A desfășurat o activitate socială diversă și foarte variată ca organizator, membru, interpret, în domeniile cultural și sportiv.

Și-a crescut copiii și nepoții în religie ortodoxă, a manifestat o afecțiune exemplară pentru nepoții săi după copii, dar și pentru cei de la frați contribuind la liantul care face puternică o familie. A FOST OM DE SOCIETATE ȘI VIAȚĂ.

Nu poate fi decât regretat de toți cei care l-au cunoscut. Dumnezeu să-l ierte!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 5 (1886), joi, 7 februarie 2019**

TÂMPENIA ANONIMATULUI

Ca om și călător în 32 de țări de pe 4 continente, văd cam în ce direcție o poate lua România după importurile capitaliste în materie de valori identitare, adică o atitudine generală de identificare a importanței persoanei în context social. Plec de la moda când, la telefon sau personal, îl întrebi pe careva și el răspunde senin cu un prenume... și atât!

Unul dintre prietenii noștri, profesorul și inspectorul general, Constantin Clisu, din Bârlad, un autor de carte pentru care titlul de scriitor era prea puțin, un adevărat administrator al învățământului vasluian, deci om cu mari merite social-culturale, omul acesta respectat prin toate acestea la noi, s-a dus la copii, în Canada, la Edmonton (unde a contribuit la amplasarea unei statui a lui M. Eminescu, mare reușită, devreme ce, în Montreal, de ani buni nu se reușește acest fapt, deși statuia există). Acolo a decedat de curând. Dar, am vorbit de câteva ori chiar din Montreal cu el. Se ocupa cu cultivarea grădinii, cu supravegherea nepoților (nu educația lor), mai scria câte ceva, vegeta și tot vegeta. „Ce-i cu dvs. d-le inspector general ?/ Ce inspector, ce profesor, aici sunt Constantin și atât/ Dar nepoții nu-ți zic bunic?/ Ce bunic, ce exemplu, aici sunt Constantin...” Am încheiat dezamăgit de fiecare dată convorbirile telefonice, pentru că el însuși devenise „Constantin și atât” adică învinsese societatea în care diferențierile intelectuale pe bază de titluri muncite nu sunt apreciate. În cele 3 vizite în Canada i-am instruit pe nepoți să mă apeleze ca bunic, iar în prezentările oficiale să menționeze titlul științific și profesia. Ei au cam înghițit în sec dar fac ceea ce le-am cerut, deși, absolut oriunde am fost, de la crâșme până în catedrale apelativul era prenumele. Am gândit: dacă preocuparea este numai pentru mațul gros, evident că lumea/societatea n-are nevoie de individualizări pe bază de minte și spirit, adică nici preoții nu-s decât Neculai, Vasile, Rajiv, John etc. Ei sunt mâncători și atât.

De o bucată de vreme și în România identificările sunt tot semianonime, modernul lucrător la căpșune, ștergător la vreun fund bogat, angajat la vreo fermă zoo, sau chiar ziarist ori om de știință, tot un prenume incolor și inodor poartă. Și-

mi zic: cumplit meșteșug de tâmpenie este această anonimizare a populației care nu-și revendică o origine cât mai valoroasă, nu-și prezintă va-loarea între alții, care se vrea în turma neștiuților și neștiutorilor. Dintotdeauna neamul românesc și-a declarat identitatea prin nume (chiar Vasile a Mărioarei, Gheorghe Aștefanei etc.), ca stimulent pentru ai lui și pentru ceilalți. Că nu toți erau boieri, bani (adică rang nobiliar), vătafi sau... răzeși. Pentru cine nu știe RĂZEȘII alcătuiau „oastea cea mare a țării”, în schimbul pământului primit de la domnitori, fiind organizați ca oaste de rezervă în Moldova. Răzeș a fost și tatăl meu care-și păstra uneltele de luptă la îndemână. Că toți erau oameni cinstiți, după orânduilele lor, era altceva; dar rangul social era absolut respectat, râvnit, visat. Erau modelele acelor orânduiuri, MODELE pe care încercăm și noi să le facem cunoscute viitorimii. Unde ajungem, oameni, buni fără valori spirituale identitare?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 6 (1887), joi, 14 februarie 2019**

101 VASLUIENI PENTRU 100 DE ANI/ VALORI IDENTITARE

Am anunțat cu aproape un an în urmă că m-am apucat de muncă grea pentru acest volum, deja aflat în editură acum. Am avut plăcerea de a le prezenta volumul de control câtorva prieteni. Prieteni, pentru că am și de ceilalți, inclusiv un idiot... public, cu care mă judec prin tribunale. Important este, doar, că am reușit această a XXXI-a mea carte, care:

1. E o carte unică, având toate șansele să rămână așa, cu menționarea unor creatori de mare valoare din județ, selecția

cum am crezut că e mai bine. Pentru realizarea ei trebuia vechime, capacitate, putere de analiză și sinteză, curaj, fonduri bănești și alergătură.

2. Valorile identitare ale județului Vaslui, cel mult hulit, vin contrapondere la ce fac tot felul de smângălaci cu foamea în gât, gata să-și vândă și părinții.

3. Cele peste 400 de pagini, înfățișează, de la țăran până la academician, lumea în care trăim. Deliberat n-am inclus nici un politician, având în vedere cât de discreditată și contestată este clasa politică românească, deci și vasluiană.

4. CARTEA DE VIZITĂ a județului Vaslui, este gata și Dvs. veți vedea, color chiar, pe cei care merită să ne reprezinte în veac: oameni care mai presus de slujba, de viața, dar nu și de talentul lor, AU FĂCUT CEVA PENTRU EI ȘI PENTRU NOI, muncind aici, la roate, cu tot felul de răuvoitori sau băgători de seamă pîmprejur. Cu muncă, sudoare... neliniște intelectuală.

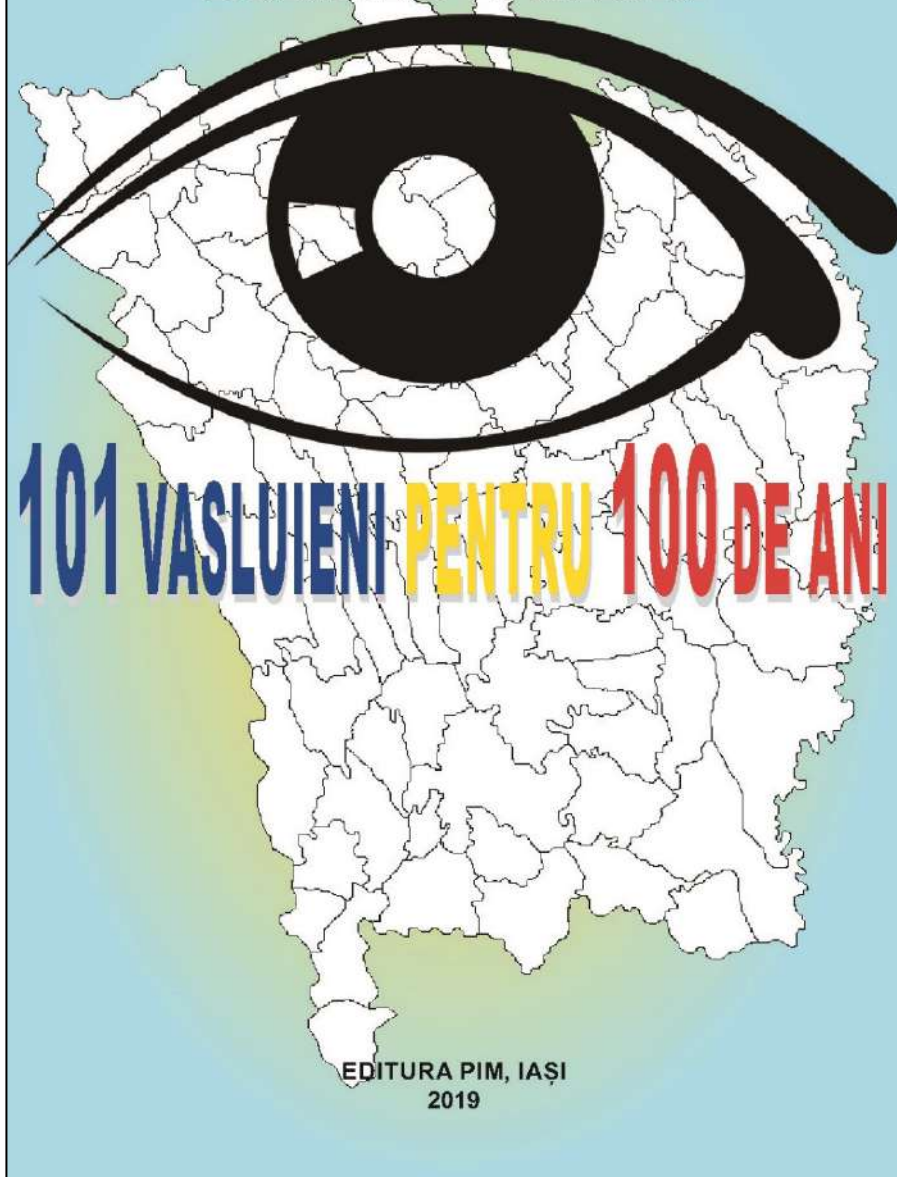
5. Dincolo de realizarea tipografică, faptul că și aceasta va fi trimisă la cei 478 de colaboratori ai Revistei internaționale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC din toată lumea, acest fapt este o promovare și o diseminare a valorilor noastre pretutindeni.

6. Aveam dreptul la eșantionul nostru în Pantheonul Național, al iubirii de țară, în Coloana Infinită a românismului. Sper să fie dovada clară, contemporană, imposibil de contestat vreodată. Indiferent de posibilele neîmpliniri, acesta e documentul de noblețe spirituală și valoare, speranță, CONCRET și durabil.

Cartea de vizită a județului Vaslui este acum accesibilă tipografic și va putea fi consultată în biblioteci din țară și din străinătate.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 7 (1888), joi, 21 februarie 2019**

DUMITRU V. MARIN

SĂRBĂTORILE DE PRIMĂVARĂ (1 și 8 martie)

Mai avem uneori timp să ne gândim la cea mai apropiată ființă de sufletul nostru, și dacă n-avem, realitatea zilei trebuie să ne oblige să oprim cele mai frumoase gânduri din roirea lor deasupra simbolului deopotrivă de frumusețe și bunătate.

Am întrebat ieri pe „o doamnă”, nu sub 30 de ani, care e secretul de rămâne așa de frumoasă. Răspuns simplu și rapid: BUNĂTATEA.

De atâtea ori în viață rămânem fascinați de câte o figură feminină care împrăstie împrejur numai vrajă (sau cel puțin așa ni se pare atunci). De mai multe ori în aceeași viață suntem violentați de imperfecțiunile unor asemenea ființe, de răutatea lor, de... alte rele ale lor. Dar în prag de primăvară, ca o floare de gând nu ne oprim decât la ceea ce ELE reprezintă: gingășia, frumosul și... copilăria, alături de dragostea de mamă. Numaidecât femeia devine simbol al existenței pe pământ, ne-o înfățișăm ca pe o floare, o adorăm ca pe o sfântă.

Numaidecât devenim robi de bunăvoie, ba și mai buni, mai însetați de frumosul pe care ni-l putem imagina, pentru că în realitatea directă tot la mâncare, somn, pat, copii și platitudinea zilei revenim. Esențialul, mi se pare, că, măcar o zi, fie și una singură, ne însușim mai mult decât ce poate dăru, dăm mai mult din sufletul nostru, suntem mai oameni. Că unii o iar razna cu mintea înaripată e iarăși foarte bine!? Și, mai știți ceva? E cu atât mai bine dacă nu suntem poeți, adică să mai visăm cu ochii deschiși, să mai exagerăm sentimentele. Pentru că toți, absolut toți avem nevoie de liniștea și lumina căminului.

De 1 martie, înmânăm ghiociei, deci simboluri (gând, semnificație, faptă), cu o săptămână mai târziu încercăm recucerirea faptică, prin daruri și dezvăluiri sufletești. Și ELE și noi, bărbații, tare mai avem nevoie să rămânem cu suflet frumos: OAMENI.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 8 (1889), joi, 28 februarie 2019**

IDENTITARI VASLUIENI, ÎNTRE „101...”

Pentru cine nu știe încă, a apărut cartea de vizită a județului Vaslui, ca o contrapondere la tot felul de neadevăruri despre acest județ. Vă reamintesc o realitate: pe timpul lui Vasile Alecsandri, după plecarea celor „nouă din Vaslui/Și cu sergentul zece” oamenii acestor locuri erau modele de eroism,

de jertfă pentru „sărmana noastră țară”, cu binecunoscutul Peneș Curcanul în frunte. Și pentru primul Război Mondial avem eroi reprezentativi pentru istoria națională, iar pentru 1 decembrie 1918 avem credenționaliștii noștri. Iată că după Revoluție, în presa timpului, numai de rău auzim: pe aici sunt tot felul de violatori, curve, hoți, puturoșii de serviciu ai națiunii. S-a ajuns ca locul de referință pentru ce-i mai rău sau urât în viața socială românească să fie... Vaslui. Nu ne apără nimeni în presa momentului (decât ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, Tvv-online, Revista M.C.R.), le e rușine deputaților (cu tot felul de pete și ei), altor invitați de prin aceste locuri să spună că sunt de pe aici, că sunt destui cu merite, valoare, reprezentare (dar nu-i pomenesc, să fie ei cei mai...). Deci, realitatea e altfel decât o prezintă orice fel de smângălitor în presa ahtiata după scandal, accidente, femei, porcăriile spectaculoase.

Volumul identitar, la Centenar, **„101 vasluieni pentru 100 de ani”** este pe piață, în ed. Pim, 404 pagini, la prețul de editare. Subliniem că este cu adevărat identitar prin prezentarea unor persoane și personalități (de la țăran la academician), cu rol activ în contemporaneitate, deci în viață în 2018, cu activitate social-culturală. N-am inclus nici un politician ținând cont cât de detestată este această categorie socială.

Statistic sunt 11 hușeni, 18 bârlădeni, 8 ieșeni, restul de prin apropierea Vasluiului. Sunt personalități care depășesc 80 de ani, care acoperă două generații (60 de ani) din secolul trecut (Avram D. Tudosie, Ionel Miron, Constantin Toma – academicieni, Nicolae Balan, Ioan Baban, Ștefan Boboc-Pungeșteanu, Ion Mâcnea Vetrișanu, Petruța Chiriac, Oltea Rășcanu Gramaticu, Gigi Ilașcu, Gruia Novac, Cornelia

Vieru), sunt mai tineri care se impun prin activitate susținută, nu în cadrul slujbei lor, ci în afara acesteia, ca un surplus de valoare, muncă, pricepere, calitate, fără a fi obligați de cineva: lista e lungă și valoroasă, drept care... la lectură(!).

Ne-am străduit să fie reprezentanți din toate categoriile sociale. Dintre fețele bisericești ne-am oprit la P.S. Ignatie, la preotul protopop Adrian Chirvasă, la pr. Arhimandrit Ștefan Gușă și la preotul-primar Mihai Rebegea, iar dintre primari i-am considerat ca cei mai destoinici pe Toader Dima, Petrică Chiriac, Ionel Iordache, Valerică Radu.

Nu se putea să lipsească din colierul de aur al reprezentării vasluiene Gh. Alupoaie, dr. Valeriu Lupu, Dan Ravaru, D.V. Marin, Vicu Merlan, Costin Clit, Th. Codreanu, Simion Bogdănescu, Gabriela Ana Balan, Vasile Negură și mai ales Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea; dintre cei plecați cel mai departe Ben Todică (Australia), Valentina Teclici (Noua Zelandă). După cum se vede materie cenușie de pe aici împrăștiată în toată lumea.

Merită evidențiați măcar câțiva dintre tinerii care furnizează deja probe de excelență: Mihai Apostu, Gelu Voicu Bichineț, Laurențiu Chiriac, Luminița Cozmei, Daniela Gîfu, Adina Huiban, Cristian Nicolae Lapa, Valeriu Lefter, Lucian Onciu, Cătălin Sîmpetru, Pavel Toma, dar putem citi până la capăt „cuprinsul” cărții, cu o copertă ademenitoare.

Iată, dar, selecția noastră, prima de acest fel din istoria locurilor, e mult mai impresionantă și infinit mai importantă decât tagma denigratorilor, orideunde ar fi ei: unii greșesc, alții sunt de aprigă rea-credință alimentată și de ziariști porecliți de pe la noi care fac tot mai mult rău (ca fără mamă, fără tată, ce sunt, niște simbriași incuți). Ne ridicăm prin aceste exemple din „101 vasluieni pentru 100 de ani” spre un rang intelectual

pe care-l AVEM, nu-l cerșim, și, până la urmă l-am demonstrat. În țară și peste hotare. Într-o Coloană spirituală a acestui timp, ca eșantion din marea spiritualitate a României.

O carte pentru individualitatea noastră, pentru NUME ȘI RENAME în țară și în lume: 101 vasluieni pentru 100 de ani, adică suta trecută, dar și cea viitoare.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 9 (1890), joi, 7 martie 2019**

DIN NOU... PRIMUL !?

Am anunțat cu peste un an în urmă că voi tipări un volum, intitulat **„101 vasluieni pentru 100 de ani”**, care a apărut acum câteva zile cu subtitlul „valori identitare”.

Am lansat la Biblioteca municipală Huși acest volum de 404 pagini, în editura Pim, din Iași, care se constituie ca UN SEMNAL și nu o carte de pură specialitate, un dicționar selectiv cu valorile active în 2018. O spun cu toată siguranța: ESTE CARTEA DE VIZITĂ A JUDEȚULUI Vaslui, pe care l-am slujit din 1 martie 1970. Este replica dată denigratorilor Vasluiului, care ne consideră violatorii și puturoșii de serviciu ai națiunii și care iau locurile și oamenii drept elemente de referință negativă (pe aici se întâmplă tot ce-i mai rău) subevaluând contribuția noastră spirituală.

ESTE O CARTE DE REFERINȚĂ pentru azi și pentru mâine. Prima lansare a fost pe 11 martie, 2019, la Biblioteca municipală Huși, cu prezență diversă: eroi din volum, prieteni, elevi de la Liceul Agricol (îi mulțumim d-nei directoare M. Vasilescu), cam vreo 40 de oameni. Moderatoare, d-na

directoare a Bibliotecii Huși, Alina Tudose, ajutată de autorul cărții și de prof. Petru David.

Au vorbit despre această importantă reușită cultural-socială-spirituală prof. Costin Clit, poetul Ion Măcnea, istoricul Vicu Merlan, gospodarul T. Roșca din Stănilești. Ne-a lăudat printr-o scrisoare P.S. Ignatie, Episcopul Hușilor. S-au dat autografe, s-au formulat și alte păreri, post-festum.

Într-una dintre acestea s-a strecurat ideea că ar mai fi în lucru, nu una, ci chiar două lucrări consacrate personalităților județului; la care observația autorului a fost tranșantă: pot să se mai scrie și 300 de astfel de lucrări, tot aceasta este PRIMA, așa cum prima televiziune privată din România (Licența 001/TV) tot eu am realizat-o, prima monografie a LMK, primele recorduri mondiale în presă tot Marin le-a realizat, la fel cu cele 6 recorduri naționale. Lasă să se scrie, cu atât mai bine. Numai că de la intenția unora și până la faptă e cale, nu glumă?!? Aceasta deja ESTE, prieteni: PRIMA, pentru Vaslui.

Joi, 14, ora 13, la Casa Corpului Didactic Iași, vom avea mare întâlnire cu eroi, cu oameni de cultură, cu elevi, cu cei de la ALPI de față și alți prieteni.

Precizez că joi, 14, ora 13, lansăm și Meridianul Cultural Românesc, An V, nr. 1: 160 de pagini, cu RECORD MONDIAL: 501 colaboratori din toată lumea. Înregistrați și activi. În organizare privată... e un act de cuprinzătoare și aleasă cultură?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 10 (1891), joi, 14 martie 2019**

Credem că această apariție a Cărții de vizită a județului Vaslui, este un EVENIMENT, nu numai editorial, ci și cu largi implicații social-culturale.

În condițiile în care nu există post media, nu există o publicație, fie și locală, să apere prestigiul și ce avem noi de valoare într-un județ, cred că apariția volumului „101 vasluieni pentru 100 de ani” nu este decât o încercare solidă de a stăvili valul de desconsiderare... națională, dar încă prea slabă să reziste puhoiului de smângălitori și detractori din diverse părți ale țării.

Idioții publici de serviciu din județ se vor grăbi să zică sau să scrie că nu e cine știe ce, că ei ar face mai mult, că ar avea deontologie profesională și alte alea, dacă nu, cumva, vor trece sub tăcere, cu desăvârșire, această carte de mare durabilitate. Nu m-aș mira ca un vierme care tocmai a pierdut în Instanță cu mine, să spună că el îmi poate da lecții de jurnalistică în cheie satirică. Cum acesta e un nimeni, n-am ce răspunde, ca de altfel nici acelora care mă supraveghează de ani, găsind că și dacă-mi duc gunoiul cu tomberonul sunt de criticat că aș fi încălcat legea. Porcii. Cumplit mod de comportare a unor nulități. Tocmai de aceea ei nu mai există pentru mine. Luni, 25 martie, ora 13, la Biblioteca Județeană Vaslui, facem o DUBLĂ LANSARE, cu invitați care să se bucure de cultură, frumos și muncă.

1. Volumul „**101 vasluieni pentru 100 de ani**”, cu cele 404 pagini ale sale, în ed. Pim, Iași, și-a luat zborul către lume, către Biblioteci din 4 continente, din România și din multe țări. Încerc să arăt lumii valorile, nu mizeriile.

2. Numărul 1/17 din MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, are 160 de pagini pentru 83 de semnatori. Din nou un RECORD CLAR: avem 501 colaboratori din toată lumea, și, dacă-mi arată cineva pe altul cu rezultate mai bune, mă duc în genunchi până la acela.

Invit pe toată lumea să participe la acest eveniment, nu pentru mine care am lucrat la acest volum un an și jumătate, ci pentru ei, pentru moralul lor, pentru viitorul lor (adică al celor din această lume). Să ia la cunoștință de valorile reprezentative ale județului Vaslui, pe care poetul Vasile Alecsandri îl glorifica prin „curcanii” viteji de pe aici, în timp ce amărății sugari din presă nu știu cum să-l vorbească mai de rău. Cumplite vremi veniră, dar noi... chiar rămânem, ROMÂNI.

Invit să ne urmărească și în media națională care vorbește despre carte și revistă. Îi invit, iarăși, pe toți să urmărească lansările de la Berezeni și Bârlad, după ce, iată la Huși și IAȘI am primit aprecieri și sugestii. Ca să rămânem oameni, avem nevoie și de o brumă de cultură. E drept prin eforturi private, pe cheltuieli perso-nale, dar cu atât mai importante.

Luni, 25, adică de Buna Vestire, sunteți invitații noștri, de la ora 13, la Biblioteca Județeană Vaslui.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 11 (1892), joi, 21 martie 2019**

101 VASLUIENI – TEMA ZILEI

La câte comentarii, păreri, cereri, opinii am primit, Cartea de vizită cuprinzând valorile vizibile ale județului Vaslui, de la țăran la academician, ar trebui să fiu mulțumit de

ecou. Eu sunt, însă, deosebit de mulțumit pentru că după un an și jumătate am reușit o carte solidă și la propriu și la figurat, această a XXXI-a tipărită.

Ba, mai sunt entuziasmat chiar, că după nr. 17 din MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, înregistrăm 502 colaboratori din toată lumea, cred, record mondial. Numai în ultimul număr de 160 de pagini avem 83 de colaboratori cu poezie (și epigrame), proză, istorie, etnografie, eseistică articole politice și diverse. Tot ce este mai valoros în județul Vaslui apare în glosarul din paginile de final (unii au început să se considere super-elite... că, deh, s-a urcat scroafa-n copac). Sunt câțiva în Colegiul redacțional pe care o să-i elimin de la numărul următor, că n-au făcut nimic până acum.

Revenind la cartea în discuție, primită favorabil de toți cei incluși (câțiva au cerut mai mult spațiu) care au înțeles funcția de SEMNAL a acesteia și nu de analiză specială. Pentru cei 168 care N-AU FOST INCLUȘI, precizez că am avut criterii foarte clare, menționate în introducere, că nu pot recunoaște valoarea unui plastograf patentat, că mai este în plan volumul II și că sper să se demonstreze și așa Curentul Cultural Informațional vasluian despre care am scris într-un serial.

Acesta e o contrapondere la râioasele referiri în presa națională comunicate de niște răgălii care smângălesc prin ziare.

Acest volum IDENTITAR, cum am mai spus chiar în titlu, este primul în istoria cultural-socială a județului și unic în România. Fiecare este liber să-l recunoască, ori nu, fiecare îl poate comenta, pentru că EXISTĂ.

Mai avem de lansat la Bârlad și probabil la București. Numai că putințele financiare sunt limitate și ne mai gândim.

*

Mi s-a reproșat că afirmațiile mele despre succesele mele editoriale și jurnalistice seamănă a cultul personalității. Răspund:

E mai bine să nu cunoașteți aceste realizări ale unui om cu activitate unică într-o perioadă de 62 de ani, mereu sabotat în presa locală și de autorități, tocmai pentru valoarea sa recunoscută în țară și peste hotare? Într-o perioadă de ANONIMIZARE a numelui și existenței, ce modele veți oferi celorlalți (prezenți și viitori), care pot crește ca niște animale mereu în fugă după hrană? Dacă unii vor să rămână proști, e cazul să fim cu toții?

Președintele țării, prof.univ.dr. Emil Constantinescu, a scris că am avut harul de a face. Să vă dea Dumnezeu și pe alții, la fel...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 12 (1893), joi, 28 martie 2019**

CEI 14 ȘI LIPITORII DE AFIȘE

Până la urmă, poate exista și o zi a lipitorilor de afișe electorale, dacă tot există zile profesionale sau cu caracter religios. Ziua bisericii ar fi hramul, adică sărbătoarea unei comunități, nu numai cu pâine și apă ci și cu cât se poate de multă băutură. De ziua minerului, să rămână miner nebăut... cam cum ar fi, gândind că ei își iau rămas bun de la viață de

fiecare dată când intră în șut, cum ar fi cu oameni treji-treji de ziua recoltei... Așa că pentru mințile limpezi ale prefectilor, chiar dacă sunt numai 41–42 în toată țara, de ce n-ar fi ziua în care să le mai coboare câte o decorație pe pieptul din ce în ce mai bombat. Bombat tare la unii care au sărit prin toate gropile să pună afișe electorale în campaniile care de care mai... pline de dejecții (că atunci se aruncă cel mai mult cu mizerii, fiecare candidat împotriva celorlalți). Și mai umflat la cei care se știu cu tot felul de lei politici în spate, așa că oricât ar fi ei de iepuraș dobândesc imediat valoare prin funcție, nu prin merite. Așa se face că-și fac loc în față și unii cu atâtea merite, încât ar încăpea într-o pungă de plastic pentru medicamente.

La Vaslui, au fost 14 prefecți de la Revoluție încoace și eu am avut privilegiul, ca om de presă și consilier județean, să-i prubuluiesc pe fiecare în parte și să mă pot exprima despre cam câte parale ar face fiecare. Am gândit, privindu-i pe cei prezenți la adunarea festivă de acordare a diplomelor de recunoaștere a meritelor că sacii de afișe lipite i-ar dă râma pe câțiva. Dacă, acum, în prezența bossului local ar mărturisi Toderică, spre exemplu, despre cum a ajuns și apoi ce repede a trădat pe cei care l-au pus... ar fi de râsul curcilor. Au fost prefecți cu doar 2 luni la activ, au fost destui cu alte câteva luni, au fost cetățeni pe acest post, doar cu visuri de mărire, pentru că ori au ascultat de boierul cel mare, ori repede s-au volatilizat. Ca o medie, pentru cei 28 de ani, 14 prefecți ar fi cam mulți, ținând cont că aceștia ar fi trebuit să țină cumpăna dreaptă în bătaia pentru democrație. Ce rost mai are să-i mai amintesc dacă istoria asta recentă deja i-a anonimizat. Noroc de Eduard Popica, actualul, pus pe reabilitări și evidențieri.

Aș fi nedrept să nu amintesc de cei cu merite, chiar care, nici ei nu știau cu ce se mănâncă meseria asta, dar au învățat, i-a ajutat și mintea lor îndrăzneță...

Pe 23 decembrie 1990, când pregăteam prima emisiune (pe 24, de Ajunul Crăciunului, am avut prima emisiune a TVV-Vaslui), l-am chinuit pe „primarul județului” Th. Tărnăuceanu peste o oră pentru minutul de deschidere a primei noastre apariții în eter. Omul acesta ne-a sprijinit cu vorba și cu fapta să realizăm „minunea de la Vaslui” adică prima televiziune privată din România. Binemerită cuvântul nostru cel mai bun.

Nicolae Pascu a fost cel mai deștept dintre câți am văzut în toată țara. Și am cam umblat pentru Uniunea Televiziunilor Private din România care a funcționat cu emisiuni comune vreo 2 ani, deci am cunoscut mulți, mulți. Nu l-am înțeles de ce a fugit din fața Regelui Mihai, că de scăpat de mazilire, tot n-a scăpat, întrucât a suflat în fața șefului Mitică și Iliescu nu l-a putut salva. A fost o mare pierdere de autoritate națională prin înlăturarea sa, atunci.

Ion Țibulcă a fost destul de rezistent și ca subprefect orientat și în cele două rânduri de „prefecție” ținând echilibrul față de baronii locali (era un ghem viermuitor de interese în care era aproape imposibil de rezistat) și cerințele de la centru, cu presiunile directe și indirecte. Fie și pentru faptul că în acești ani n-a fost agățat de DNA cu ceva și tot e un merit, dar, Ion Țibulcă, a fost un tip de treabă și prudent: mi-a plăcut cum a rezistat în fața familiei regale (și nu o dată), când filmam pentru TVV, dar puteam difuza imagini în toată lumea (și cu ce efect, dar n-am fost... inspirat, nu l-am trădat).

Sekely, un medic veterinar, venit de prin județul Galați, a fost dintre cei mai buni prefecți ai Vasluiului, deși n-avea nici un fel de susținere locală, decât împuternicirea politică,

provenind de la UDMR. M-am bucurat să-l revăd după un timp, mai slăbuț, fizic, dar tot viguros.

Ciprian Iftimoaie, cel mai mărunț de statură, cel mai tânăr din țară la un moment dat, era și dintre cei mai școliți, doctorand, dar oricât de capabil ar fi fost, n-a rezistat în frunte și nici în județ, că nu era nevoie de oameni deștepți. A încercat el s-o dea la pace, a șters-o la Iași, mai este pe acolo, pe undeva. Urme... nu prea se văd; îmi era simpatic. Cu siguranță, s-a cam pierdut prin politică.

Am plecat de la afișe, ne putem întoarce tot pe acolo. Urmează campaniile de anul acesta, cheltuielile de anul viitor și oamenii nădăjduiesc a mai câștiga vreun pol de parale ca membri în comisiile electorale. Banii cei mulți nu sunt acolo, câștigurile mari sunt ale celor care mânuiesc... lipitorii de afișe!!!

*

Să nu credeți că lucrurile stau altfel în județele celelalte și că prefectii sunt doar... pentru respectarea legii. Sinteza, ar fi cuvintele președintelui Consiliului Județean, Dumitru Buzatu: „pe unii i-am adus, ori i-am dus pe alții...”

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 13 (1894), joi, 4 aprilie 2019**

„OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE”

Ediția a V-a, la BÂRLAD

Cu dublă lansare de carte la Biblioteca „Stroe Belloescu”.

Vineri, 12, ora 13.00, ne întâlnim cu public numeros (sperăm noi) și avizat asupra culturii în general și cunoscător al realizărilor autorilor locali.

Poate fi o sărbătoare a spiritului, dacă ne gândim fie și numai a personalităților cuprinse în cartea de vizită a județului Vaslui, respectiv „101 vasluieni pentru 100 de ani” (era să scriem 1000, dar până atunci, poate va mai avea cineva o asemenea inițiativă)...

Dar, mai avem să prezentăm publicului și nr. 17 al Revistei internaționale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, în preajma recordului mondial cu cei 501 colaboratori din toată lumea. 501, frate!!!

Deci, vineri, de la ora 13, urmează:

1. Prezentarea personalităților bârlădene, sau din preajma Bârladului, 21 la număr, care au fost aleși pentru ISTORIA CULTURALĂ A JUDEȚULUI și care, indiferent cât, cum și cine va mai avea curajul unei asemenea lucrări de sinteză (și analiză), vor rămâne nominalizați într-o carte adevărată, durabilă, valoroasă (Ed. Pim, Iași, 404 pag.).

2. Momente artistice prezentate de asociația „Artă, tradiție, cultură” în frunte cu neastâmpărata și întreprinzătoarea Viorica Ghenghea.

3. Discuții despre răspândirea revistei care pune Vasluiul pe harta culturală a lumii, aflată la nr. 17, trecând în al V-lea an, M.C.R. 4. În măsura timpului disponibil, vor putea citi din creația proprie, unii dintre cei prezenți.

De precizat că această a V-a ediție a Simpozionului în organizare privată, OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE chiar este un omagiu puterii de creație a vârfurilor dintre noi care mai presus de munca obișnuită, se afirmă în plan național sau mondial.

Vom reveni cu detalii în numărul următor.

Vă așteptăm, vă premiem măcar cu un ziar Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, în care ne străduim să vă recunoaștem prezența.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 14 (1895), joi, 11 aprilie 2019**

LANSARE – SĂRBĂTOARE, LA BÂRLAD

Și a fost lansarea cu nr. 5 a Cărții de identitate a jud. Vaslui; după Huși, Iași, Berezeni, Vaslui, ca fiecare să poată participa.

Și a fost a V-a ediție a Simpozionului OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE care să consemneze existența în piața culturală a nr. 17 din Revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, în organizare privată, adică pe banii subsemnatului. Cine mai face astăzi, asemenea „gesturi culturale”? Unde, în județ, nici vorbă.

Și, a fost un moment cultural pe cinste la Biblioteca „Stroe Belloescu” între orele 13.00 și 15.00, vineri 12, ora 13, pentru care mulțumim Doamnei Cristina Vizitiu, moderatoare și gazdă. Sala plină ne-a dat curaj.

Și, a mai fost ceva: prezența unora dintre cei 101, public avizat și un număr de elevi de la liceul „Mihai Eminescu” (mulțumim directorului Pricop), care s-au aflat într-o „petrecere cu vorbe” rară, dacă nu cumva, unică. Au lipsit oficialități, absență pentru care le mulțumim... La Iași, au fost, la Berezeni iarăși, ce atmosferă propice actului cultural...!!!

Aș vrea să subliniez câteva aspecte:

– Lipsa oricărui reprezentant de publicații locale (cu excepția ziarului Meridianul și revista M.C.R), fapt care arată

clar ce analfabeți se află în componența redacțiilor, ce catastrofe în conducerea lor. Cu două asemenea prăpădenii publice ne aflăm în judecată (voi reveni pe chestia asta).

– Deși e o carte eveniment, deși e o revistă INTERNAȚIONALĂ cu peste 500 de colaboratori din toată lumea MARE, mărunțeii la șața publică din județ se fac a nu ști, sau, chiar vor să rămână proști: adică de ce să știe ei câte ceva din realizările social-culturale când nu-i preocupă decât mațul gros?

– Există un nucleu cultural activ (pe banii lor), talentat (cu cărți valoroase pe masă), cu disponibilități sufletești puse în slujba unei comunități care le face mare cinste. La Bârlad n-au lipsit Gabriela Ana Balan, Simion Bogdănescu, Vasile Chelaru, Oltea Rășcanu și Viorica Ghenghea cu „Artă, tradiție, cultură” adică o societate non-profit și non-ajutată care de ani buni încurajează talente, le lansează pe piață. Acum au organizat și o expoziție de sculptură și un spectacol bine

articulat. Prof. Iolandina Ivan și un grup folcloric în costume naționale, din Băcani, au susținut un moment patriotic notabil.

Desigur, în mare parte, cam toți au avut păreri pozitive despre carte și autor, despre valoarea celor 100, reprezentați și corect selecționați de autor.

Pe scurt, direct, clar: a fost o mare sărbătoare culturală, la această lansare. Asta e tot!?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 15 (1896), joi, 18 aprilie 2019**

PAȘTELE... FUDULUL(!)

Una dintre cele mai mari sărbători ale neamului românesc (unii spun că ar fi cea mai importantă din an), suprapusă peste cultura ancestrală ca și unele „desfășurări cultice” în evoluția milenară a românilor este PAȘTELE care marchează prin cele 3 (sau chiar 4) zile sfârșitul perioadei fără prea multe griji existențiale. Din cauza unei imense rețele de

propagandă (tot ce înseamnă organizare bisericească) religioasă a devenit sărbătoarea creștinătății, prin urmare și a românilor de pretutindeni. A nu recunoaște rolul bisericii înseamnă a intra în conflict cu cel mai puternic factor social, ca locomotivă în progres sau frână publică de mare influență. Vreau să spun că dogmele bisericești au rămas cam aceleași de multe-multe sute de ani, că actualizarea la cuceririle științifice este deficitară sau chiar caducă.

Până acum spusele lui Malraux că secolul acesta ori va fi religios ori nu va fi de loc, nu furnizează destule date care să-i arate puterea și nici evoluția în cadrul noii culturi existențiale... nu e deloc vizibilă. Dincolo de acest fel de filozofie:

- Paștele este moment de mare încărcătură emoțională în activitatea întregului sistem bisericesc. Partea spectaculară nu poate lipsi când mulțimea are nevoie de pâine și circ.

- Statul îi recunoaște puterea prin zilele de sărbătoare legale.

- Populația participa la ÎNVIERE mai mult ca la orice altă sărbătoare, fie pentru spectacolul oferit, fie pentru că poate și vrea să se întoarcă la cultul devenit strămoșesc, împiedicată mereu de obligațiile de serviciu. Alergătura zilei nu e pentru spirit ci pentru hrană și iarăși hrană.

- Politica devine deferentă față de Biserică, al cărui sprijin este determinant, activ, interesat, clar; până la urmă e o contrapondere la minciunăria publică și păstrarea limbii naționale.

- Progresul tehnico-informațional subminează eforturile sistemului. În 2019, Paștele este o sărbătoare și atât, cu din ce în ce mai puține elemente tradiționale: ouă roșii, cozonac, fripturi (cam rare cele de miel...); au dispărut horele, vălăretul,

jocurile specifice, grija pentru îmbrăcăminte nouă. Din această cauză era „Paștele fudului”: haina nouă a opincarului, la horă sau serbările din comunitate; era și o înnoire existențială, neobservabilă astăzi când „s-au dus toți/s-au dus cu toate pe o cale ne-nturnată”. Populația îmbătrânită și tineretul mereu cu ochii pe televizor, pe computer sau pe celulare, preia tot mai mult din cultura oficial promovată. Când să mai aibă timp de „banca poveștilor”?

Pentru că un nonsens ca urare, dar în calitate de coreligionari, spunem și noi de Paște că HRISTOS A ÎNVIAT!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 16 (1897), joi, 25 aprilie 2019**

GÂNDURILE ZILEI

Au înnebunit niște presari de la televiziunile bucureștene, mai reținută cea națională: marea vedetă a design-ului și modei românești, un Răzvan C. de care n-a auzit nimeni până n-a murit intoxicat cu droguri, face prima știre, prima pagină și ar face și... privitori-cititori. Li se servesc în cantități industriale tot felul de informații care de care „mai șocante” parcă ar fi vorba de vreun împărat beteag. Nu mai încape nici un fel de informație culturală, literară, științifică din cauza drogatului acesta pe baza căruia mănâncă o pâine și alt bogătan din costume, mai cunoscutul Botezatu (să-l vedeți cu barba-n spic și cu ochelari de cal, ce prostii debitează). Țștia vând tot felul de porcării pe care prostimea le înghite, probabil, în loc să iasă la treabă sau la carte, pentru că am văzut și mulți, foarte mulți elevi cu subiectul pe celulare. Chiar se proteste nația asta care abandonează orice ambiții intelectuale? Toate

muierile goale, toți drogații rețin atenția sau pur și simplu asta li se servește ca videocultură și asta acceptă. Unde o fi morga culturală de altădată? Oare chiar la morgă?

*

Avem 4 runde de alegeri anul acesta, dar mai ales alegerea noastră de a urmări dezbaterea searbădă multiplicată pe canale TV, care de care mai insipide. O fi Iohannis președinte în viitor, n-o mai fi, oare cum putem să murim de grija altuia, mai ales cu aproape un an înainte? O fi Dragnea arestat și întemnițat, săracul, că mult bine a mai făcut poporului pesedist, o fi putredul Tăriceanu candidatul stângii, când el se dă de ceasul morții că e de dreapta? Ponta ce mai face, are grup parlamentar, are pe Corina Crețu de-a dreapta, deci speră la multe procente... cât despre liberali când sunt sus, deasupra tuturor, când auzim că-s cam jos. Ce-ar fi să nu mai dormim tot judecându-i în toate felurile și de ce să mai muncim dacă, iată, vin alegerile și pe noi ne așteaptă puhoiul abundenței.

Europarlamentarele par a fi treabă serioasă, referendumul și mai și, dacă tot cugetăm și cugetăm. Deci să mergem la vot!

Privesc cu toată îngăduința agitația de pe micile ecrane, care nu mă prea mai atrag; să nu se uite că pe 5 decembrie 1990 am înființat prima televiziune privată din țară, cu Licența 001/TV. Dar între timp televiziunea a devenit cumplit meșteșug de tâmpenie, prin simplificare conținutistică și limba română stricată din ce în ce mai mult și, iremediabil. Se mai adaugă calculatorul și telefonul și vorbim din ce în ce mai mult o pășărească pe care nici părinții noștri n-ar mai înțelege-o. Uităm de muncă, uităm de limbă, uităm tradiții și obiceiuri, ne îmbogățim cu noua cultură sexuală care-i face pe copii, de fapt

pe copile să nască la 10 ani. Mamă, ce buuună era bătaia, odată?!!

Așa că, la muncă, la ignoranță, la sex, la mâncare cât încape și la sărăcie mintală. Nu cumva acesta-i viitorul?

O notiță: Prin Rareș Bogdan PNL are un motor propagandistic grozav, bun, bun, bun. Merită urmărit îndeaproape. Dacă vrem să mai și gândim.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 18 (1899), joi, 9 mai 2019**

EUROALEGERI ȘI NU NUMAI

După ce am candidat în cele mai multe legislaturi după 1989, acum că am renunțat să mai cred în deșert că un politician chiar face ce trebuie, după ce văd îmbuibății grași, bărboși, lacomi, șireți și analfabeți care au pretenția să ne reprezinte, după toate acestea e un sentiment de ușurare să nu mai particip la bălăcăreala politică. O spun ca unul care cunoaște.

La televiziunile centrale, unde se bat turcii la gura candidaților și unde se hotărăște de fapt cam cine va câștiga milioanele de euro pe spinarea contribuabilului român, se tot prezintă fel de fel de sondaje cu „marjă de eroare, dar de fapt de siguranță”, de fapt niște făcături la comanda unora pentru influențarea opiniei publice.

Ca absolut independent ce mă aflu mă voi prezenta la vot: da, la ambele întrebări ale lui Iohannis, iar pe George Simion, UNIONISTUL și independentul voi pune ștampila. Îi îndemn pe toți să facă la fel.

România este o prăpădită de țară unde-și fac de cap toți impotenții, cu bărboaie ca badanalele sau chelii strălucitoare ca slugoiul Codrin cu tot felul de parti-pris-uri, adică obligații asumate din interes. Avem parte de mai multe rânduri de alegeri, după care vor fi mai multe rânduri de lacrimi. De fapt singurele care contează sunt cele locale cu competiție electorală între oamenii locului; și nici acelea corecte, pentru că s-au înscăunat niște golani, care-i sufocă pe contracandidați, care se simt stăpânitorii posturilor de primari... ereditari. Vor mai plăti vreun butoi cu vin, vreun purtător de vorbe și vreo coadă de topor și... iarăși vor domni 4 ani!

Suntem la europarlamentare, unde tare cred că nu vor ieși 30% dintre votanți, unde partidele mari vor smulge partea leului. La PSD, PNL se adaugă trădătorii din ALDE, PRO România și USR. Cinstit, tare aș vrea să intre și PMP-ul lui Băsescu, până la urmă singurul care merită. Pentru că n-am să înțeleg niciodată cum e în frunte analfabeta Grapini, cum se duc și acolo (pe așa de mulți bani) niște mameluci fără grai și fără idei, fără zare de patriotism în ei. Au știut să ducă oala și boierii îi recompensează, evident, din banii publici. Alegeri să fie, că „tot ai noștri” ajung unde trebuie să ne (adică, lor) apere interesele.

*

De o bună bucată de vreme niște infractori din presă mă tot atacă subuman. Om vedea ce spun legile, pentru că ăștia n-au nici un Dumnezeu, doar avocați putrezi ca și ei care să le motiveze veninul și ura viscerală: cu art. 10 CEDO, c-ar fi dreptul la libera informație. Ei n-au auzit de omenie, de respect, de valoare sau autoritate. Nimicii. Măgarul râios se scarpină de stejarul scorțos !?!

*

DUMITRU V. MARIN

LICEENI LA PODU – BACĂU
Și, au trecut... 60(!)

EDITURA PIM
Iași, 2019

A apărut a 32-a mea carte: **Liceeni la Podu-Bacău/ Și, au trecut...60(!)**. Va fi lansată joi, 30 mai, 2019, la Podu Turcului, unde ne vom întâlni cei care am terminat liceul cu 11 clase, în 1959.

Ne străduim „să facem” o sărbătoare a spiritului la Liceu și în comuna unde m-am născut, am crescut, am învățat, apoi am învățat pe mulți alții.

*

Ați citit ceva din „**101 vasluieni pentru 100 de ani**”?

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 19 (1900), joi, 16 mai 2019

POLITICHIE, FĂRĂ... MESERIE!

Mi-am terminat și verificat zilele acestea ultimele mele 2 cărți și chiar nu m-au interesat mișcările politice din Județ și din Moldova toată. Am văzut, între timp cum se mișcă primarii comunelor pe unde am fost, care sunt părerile oamenilor, așteptările, unele gânduri.

Am văzut de acțiunea în trombă și trombonistică a guvernanților, cu deplasări fulger, mai ceva ca pe vremea lui Ceaușescu, în 3-4-5 comune, unde să-i aștepte mulțimi și prostime, după chipul și asemănarea primarului care vrea să se arate puternic. Ba, unul de prin județul Vaslui despre care se spune apăsător că nu are toate țiglele pe casă, traseist patentat, vine cu peste 130 de oameni să ia lumină de la sfântul Tăriceanu, pogorător ca un val de tei, între multe femei. Voinicul vasluian trecut la nou partid, mai an, se arată vajnic cioban... mioritic. Am privit stupefiat mai multe imagini cu sfinții mincinoși din politichia românească, ba, chiar și cu

dănciile cu mari probleme de limbă română și, pentru că-i cam cunosc, m-am întrebat până unde merge servilismul. N-am găsit vreun răspuns în favoarea slugarnicilor adăpați cu înțelepciune de la penalii centrali sau din toate județele. Și unii păreau înțelepți...

Asistăm la un paradox: cu cât se dau mai mult de ceasul morții pe la televiziunile centrale, cu cât sunt mai multe mitinguri-mamut, cu cât se fac mai multe greșeli gramaticale în exprimarea oficialilor, cu atât mai mare este indiferența populației față de subiect. Europarlamentarele riscă să fie anul acesta o altă inflație (după cea reală, cu bătaie de joc pe prețuri) de vorbe umflate, de acțiuni peste limita bunului simț, cu o reacție simplă și eficientă: mișcatul umerilor, și atât. Eu îi îndemn pe oameni să iasă la vot, să zică „da” la referendum, dar dacă la întâlnire cu un prim ministru participă doar câțiva oameni aduși cu arcanul, dacă problematica gălăgios-prezentată îi privește pe extratereștri... cum se va urni omul pe 26 mai? Că se cheltuiesc sume mari cu aceste alegeri, pe care „tot boborul” le plătește.

Am revăzut duminică „O scrisoare pierdută”, capodopera dramaturgiei românești. Nu m-am putut desprinde de ecran, din cauza perfecteii potriveli cu vremurile noastre. Ce înseamnă geniul lui Caragiale... Ce înseamnă percepția publică (de atunci, și de acum)... ce înseamnă proasta evoluție a societății cu tarele ei...?! Pesimist, privind, scrisoarea poate fi pierdută, la fel, și peste 200 de ani! Dacă nu se schimbă apucăturile.

Observ ușor că în perioada asta toți cățeii turbează, toate loazele recidivează cu mai multă democrație decât ne trebuie. Miza e mare: sutele de mii de euro pentru mamelucii trimiși prin străinătăți, funcții grase pentru slujitorii lor, trai nineacă

pe banii... oamenilor muncitori, adesea cu atâția încât abia pot trăi.

Dacă ar fi alegeri pentru schimbarea lumii, oare cum ar fi? Că alegerile aceste chiar nu vor schimba nimic, doar câțiva nimici plasați în alte posturi de unde să care în continuare oala. „Cum nu vii tu Țepeș, Doamne/...”

*

Peste o săptămână absolvenții Liceului „Alexandru Vlahuță” (de la moartea poetului se împlinesc 100 de ani, în noiembrie) se reunesc după munca lor de 6 decenii, să se mai vadă-revadă, să mai cisluiască, să mai retrăiască momentele unei tinereți grele și pline de lipsuri. Să se mai simtă tineri. Nu toate generațiile au asemenea șansă, nu toate clasele de la acest Liceu au avut atât de mari și de multe personalități, nu prea mulți dintre multele mii de elevi au avut parte de organizatori... Dacă 20% dintre cei 32 au ajuns universitari și doctori în științe...e ceva, nu?

Vă vom ține la curent cu ce se întâmplă acolo?!?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 20 (1901), joi, 23 mai 2019**

CE-AM FĂCUT...?

De câteva luni de zile mă țin de primar și de directoarea Liceului pentru organizarea întâlnirii primei clase absolvente cu 11 ani de studiu, în 1959, după ce m-am risipit destul în lume ca să știu cine sunt. Am dorit să realizez o zi culturală deosebită în acest târg de unde au plecat nume mari în istoria culturală a României, cu puțini dintre cei 32 de colegi care am absolvit atunci. De ani buni scriu despre viața oamenilor de

prin comuna Podu Turcului, am realizat și 3 cărți consacrate acestora. Obișnuit să i se tot ceară și cam ostil inițiativelor culturale, uitând că de ani buni eu dau (inclusiv impozite și taxe) și nu am ce lua de pe aici, G. Cioravă, primarul, m-a întrebat ironic, după ce mi-a propus să-i asfalez o bucată de stradă (că el are altceva de făcut... nu?):

– Dar, ce-ați făcut Dvs. pentru Podu, domnule profesor?

Răspund public, deși mă îndoiesc a mai fi cineva dintre numele importante plecate de pe aici care să formuleze un răspuns. Precizez: am purtat pe 4 continente și în 32 de țări numele meu și al originii, născut în Giurgioana, com. Podu Turcului, jud. Bacău. Și în cele 33 de cărți scrise, și în ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău care consemnează dezvoltarea și realizările consătenilor mei, și în Revista internațională Meridianul Cultural Românesc care, doar după 17 numere, adună 502 colaboratori din toată lumea. Ba, chiar am fost mândru că sunt fecior de țărani de pe aici, când am realizat interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri... și e o listă mare de personalități.

Am organizat întâlnirea fiilor satului Giurgioana în 1981 și 2011, când am realizat și cartea **„Giurgioana/sat/biserică/oameni”**, Iași, 2011, 170 de pagini;

Am organizat întâlnirile generațiilor la Liceu în 1984, 2014 și azi, în 2019, cu evidențierile merituale ale personalităților.

Când presa, lumea dimprejur dezavua matrapazlăcurile unora de pe aici, am afirmat contrariul și am precizat că sunt, pe Valea Zeletinului, oameni de toată isprava. Filmările de pe YOUTUBE sunt dovezi incontestabile. **„Prima clasă...”**, **„Liceeni la Podu-Bacău/și au trecut... 60(!)”** sunt cărți la îndemâna Dvs.

Am oferit autoritate și considerație, am oferit locuri de muncă unora de prin aceste sate. Cel mai important: m-am oferit să fac eu însumi MUZEU și să dotez Biblioteca și câte ceva în Liceu.

Am promovat intens VALOAREA culturală a Văii Zeletinului, această minunată formație „Privighetorile Zeletinului” menținută eroic, absolut eroic, de profesorul-dirijor Nicolae POPA.

M-am declarat deschis oricăror inițiative, inclusiv educative, pe care directoarea Liceului le refuză sistematic. Până și la un concurs cu premii substanțiale susținut de M.C.R., n-am fost sprijinit.

Evident că nu e destul, dar mai ales e evident că nimeni în ziua de azi nu-și mai sacrifică timp, bani, sănătate, creație pentru o comunitate așa de reticentă.

Dacă tot am învățat, am muncit, am învățat și pe mulți alții, poate voi mai reuși și în viitor câte ceva, dar nu să împrăști mărgăritarele...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 21 (1902), joi, 30 mai 2019**

PORCĂRIILE MOMENTULUI

Au fost europarlamentarele. Cu bune și cu destule rele... au fost și, personal, n-aș mai vrea repetare sau cine știe câte rânduri de alegeri, acum când ne zbatem pentru fiecare leuț, când agricultura românească este strânsă de gât, când întreprinzătorilor li se impun atâtea impozite și taxe încât se sufocă. Statul, statul cel lacom impune impozite descurajante pentru salariile mi-nime: pe hârtie 2080, în mână sub 1300,

deci 900 statului. Se zice că trebuie să-și plătească aceste impozite contribuabilul, dar e pedepsit angajatorul dacă impozitele nu sunt încasate de ANAF.

N-am priceput niciodată cum poate fi încurajată producția internă prin mărirea impozitelor, bani care ajung până la urmă în visteria unor protejați ai protejaților protejați. Nu-s încurcate căile domnului ci merg numai către paradisuri fiscale, numai „unde trebuie”, poate la pensionarii păcăliți că ce le-au crescut pensiile, după ce s-a provocat cu bună știință puseul inflaționist. Tocmai când, cu mare greutate exista o stabilitate și predictibilitate. Tocmai când stabilitatea politică nu părea amenințată...

*

Dragnea și ai lui sunt prezenți în viața poporului. Adică a amărăților care trag nădejde să se descurce cu salariul și că în curând acesta se va mări. Căderea domnilor, bucuria nebulilor; dar asta afectează toată viața economică și mai ales culturală în România. Pentru presă e din ce în ce mai greu, și sfârșitul apare la orizont: nici presa online nu există fără bani.

*

Apropo de presa locală: se mai mențin activi niște smângălitori care nu pot să-și asigure acei foarte puțini cititori decât atacându-și colegii, chiar dacă aceștia sunt nume așa de mari încât ei nu se pot apropia de ei decât cu injurii. De unde elemente de artă literară la niște sărăciți intelectual care ar spânzura și părinții în căutarea unui boț de brânză. Niște jigodii se tot țin de ... meu găsind subiecte inventate și subintitulându-le pamflete, se cred la adăpost. Am scris și în a XXX-a mea carte tipărită: „în această lume/mintea e pentru genii/ metafora e pentru talent/dragostea pentru aleși/ ura e pentru toată

lumea.” Nu degeaba mulți cititori m-au întrebat de ce nu dau aceste creaturi în judecată. I-am dat.

*

Ploile ar trebui să fie întotdeauna bucuria agriculturii. Anul acesta ne-au prea îngrămădit și, iată, multe lucrări sunt la coadă. Am citit, văzut, ascultat despre ruperi de nori, tornade, vijelii. Până la urmă aproape nimic deosebit. Bine că... plouă.

*

Să nu creadă cineva că viața poate fi fără probleme. Nici în rai dacă o fi existând, chiar dacă ar fi „precum în cer/ așa și pe pământ” tot se ivește minciuna existențială pentru că „lumea-i cum este/ și ca dânsa suntem noi” (M. Eminescu).

Cum marcăm, anul acesta moartea poetului național?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 23 (1904), joi, 13 iunie 2019**

CĂLDURA ȘI... CULTURA (locală)

În viața de zi cu zi, cetățeanul nu discerne elementele de cultură cu care vine în contact sau pe care le produce (că și aruncatul chiștoacelor și hârtiilor pe jos ține de acest sector). Rareori, deci, omul obișnuit are noțiunea în minte spre a se instrui și el, eventual odată cu ceilalți prin participarea la adunări și zile culturale. Cum obligativitatea a dispărut când e vorba de participări (dar nu și ce vrea fiscul) doar o minimă popularizare îl situează în acest câmp. Unii cred că participarea în rețelele de socializare este și prezență... culturală, sau participarea la vreo sindrofie ar fi cam ce-ar trebui.

E o realitate: banul câștigat normal sau nu este unitate de măsură și ideal: pentru el se mai duce la muncă, pentru el pleacă în străinătate, pentru el săvârșește acte antisociale. Un laureat al Premiului Nobel scria că am schimbat cultul cărții prin cultul comercial, oarecum mai precis, cu alergătura după „ochiul dracului”. Deci cultura nu se poate fără bani, n-ar fi nici o noutate. Cam pe unde mai sunt aceștia?

Au dispărut acei mecena care să stipendieze viitoare talente, au dispărut aceia care să organizeze (evident pe banii lor) câte ceva pentru mulțime.

Sistemul de stat, însă mai permite „zile culturale”, simpozioane, adunări prin capitele bugetare sau mai ales prin inițiativele unor primari. Ajungem astfel să-i lăudăm pe edilii care reușesc „să facă” orice în această direcție. Și nu toți pot, mai mulți, cei mai mulți nu vor și alți câțiva nu știu de ce ar cheltui niște sume(nu din banii lor) pentru prostime. Voturile vin oricum după prima doză de rachiu, administrată „pacienților” înnădiți sau celor de la 416. De ce să le trebuiască... ceva cultură când sunt buni la treabă numai păstrați proști?

Deci e căldură mare (vara asta alternativă cu ploi, aproape zilnice) ar fi răcoare prin bibliotecile devenite depozite nefolositoare dar păzite pe destui bani de pomană, ar fi binișor prin Cămine culturale sau Case de cultură, dar... cum aude de termen, concetățeanul de zi cu zi își face rând la o altă treabă: „net culturî” zice rusul.

Cu prilejul unor zile ale comunelor am observat că omul dansează și pe soare arzător, chiar și în praful stârnit de el. Până la urmă ce e rău în asta, dacă zicem că-i felicităm pe adevărații primari=organizatori. Noi ne referim la cei care refuză cu totul actul de cultură, care înseamnă, în primul rând hrana minții.

Mereu i-am condamnat pe cei care vor să rămână proști Mai în glumă, mai în serios, căldura (verii) încurajează actul cultural.

Mobilizarea la actul cultural care se intitulează „Ziua comunei...” apare ca o acțiune civică demnă de tot sprijinul. Și, foarte evident și al nostru.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 24 (1905), joi, 20 iunie 2019**

PRINTRE VALORILE SECOLULUI...

Valorile reprezentative pentru românism care s-au ivit pe lume și de pe aceste meleaguri, sau, aripa muncii lor a atins și Vasluiul, și, au îndrumat, au convorbit ori colaborat cu autorul acestor rânduri, iată *sine ira et studio* rostul acestor însemnări.

De la bun început trebuie spus că oricât de vechi ar fi acest târg devenit oraș, apoi din 1968, centru de județ, el a avut mereu un handicap irecuperabil: apropierea de Iași, fostă capitală a Moldovei, care i-a absorbit constant creiere, activitate creativă, fonduri, altfel spus avere materială și spirituală (n-a lipsit nici tentația capitalei). Oricât de mare boier a fost Nicolae Milescu Spătaru consacrat în China și Moscova, oricât de învățat enciclopedistul Dimitrie Cantemir atât de apreciat la Istanbul, Berlin și Moscova, de bogat ar fi fost Emil Racoviță, consacrarea i-a venit din ce a realizat la Cluj și pe vasul de cercetare Belgica, oricât de avuți au fost Codrenii, Rosseteștii sau Rășcanii și alții de aceeași talie, tot între valorile naționale s-au evidențiat. Ei, doar, s-au născut pe aici, că apoi viața i-a purtat pe unde le-a oferit modalități de

exprimare a capacităților personale. Și, a fost dintotdeauna imposibil ca într-un sat devenit târg după 1400, ajuns oraș doar în urmă cu câteva decenii, ca și un geniu să se afirme fără să aibă norocul unei familii bogate, a unor părinți luminați și un locușor de descoperiri minore. Un exemplu: ca Dimitrie Cantemir să ajungă „filozof între regi și rege între filozofi” (zice marele Leibnitz) trebuia să existe un viteaz oștean ca acel Constantin Cantemir ajuns și domnitor care să-l trimită la înalte școli din Europa și Asia.

Au încercat unii să dea totul pe plan local pentru ai lor („decât la oraș codaș, mai bine-n satul tău fruntaș”) dar au fost înfrânți de spiritul provincial, de dușmăniile mărunte, de neputinți și răutăți omenеști. Unii au crezut că venind aici ar avea câmp de largă afirmare... o tristă iluzie.

Încercarea noastră este consacrată unor valoroși ai științei și culturii române care, prin eforturi personale, capacități individuale să fie prețuiți pentru munca lor; iar însemnările de față să prezinte în eboșe fugare profiluri, acte și fapte. O nouă precizare: numai dintre acei cu care autorul a venit în contact direct, (scrisa lui Arghezi „vreau să te pipăi și...”) deci lucrarea capătă și caracter memorialistic și de document istoric. Și altceva: sunt câțiva dintre ei încă în viață, dar nu se mai pot ilustra la modul creativ atins cu ani în urmă. Nu cred că poate fi o scădere ci ilustrarea unui evantai mai complet de mari realizări cultural-științifice-politice sau de altă natură. Începem cu, doar câțiva dintr-o listă lungă (circa 160), cu influențe directe în „demnitatea” publică de jurnalist, cel mai mare din istoria județului Vaslui.

1. CEAUȘESCU ȘI POPORUL

Oricine în lumea asta s-ar mândri dacă ar fi vorbit, ar fi strâns mâna sau ar fi slujit un șef de stat. Nicolae, cel mult hulit

În ultimii ani, „a domnit” un sfert de secol, a umblat mult în țară și străinătate, și-a asigurat dominația personală ca un adevărat dictator. Pentru lucrurile și faptele folositoare românilor va fi destul de curând reabilitat și repus pe un soclu. Nu va avea destinul lui Ion Antonescu, acel „dictator” care ne-a băgat în Război, care a fost doborât printr-un complot coordonat de Regele Mihai I, căruia i se pune în cărcă holocaustul din România. Cum evreii nu sunt dispuși să ierte, va dura mult până să-și aibă și el soclul național. Ceaușescu va fi reabilitat mult mai repede de istorie.

Am dat de 3 ori mâna cu acest șef de stat autoritar și neiertător cu cei care nu se supuneau, drept care fiecare pas social îi era adus la cunoștință, după care aprobat de el. Într-o vizită prin județul Vaslui (1971) după ce a fost întâmpinat cu urale prin porumbiștile de la Ghergheleu, a aterizat cu elicopterul la Moldosin și adus cu autoturismul special la Sediul Județean PCR, în clădirea Poliției județene de azi. Se

construia actualul Palat administrativ și lângă el, la roșu, un magazin universal. Pe traseul de la mobilă la centru era o mare de oameni iar eu, ca inspector la cultură, aveam sarcină specială de pază în fața Sediului. A dat mâna cu aproape întreg grupul, a întrebat ce-i cu clădirea în construcție care n-avea ultimul etaj gata. Intrat în Sediul PCR a țipat la toată lumea și fostul comandant al Miliției s-a scăpat pe el. Pe Primul Secretar l-a luat la rost că de ce a permis să facă magazin lângă Partid, ca să meargă oamenii la WC chiar în fața organelor? După vreo 2 ore de discuții a ieșit mai îmblânzit, iar a dat o mână moale și ușor îndreptată înspre pământ cu noi și... orașul s-a ales cu actuala clădire a Muzeului și Bibliotecii (masivă și extrem de friguroasă). Nu este altfel nici în Casa de cultură, la care am fost „diriginte de șantier” (un fel de băgător de seamă) și care s-a inaugurat la Ediția a II-a a Festivalului Umorului din vara lui 1972, la care am fost printre realizatorii primelor 3 ediții, recomandat de faptul că eram doctorand în științe și aveam articole publicate.

În vederea sărbătoririi Bătăliei de la Vaslui, din 10 ianuarie 1475, s-a luat hotărârea să i se ridice o statuie (corp cu sabie) în centrul orașului și o alta ecvestră la Băcăoani, comuna Munteni de Jos, unde istoricul ieșean Constantin Cihodaru de la Toporăști-Vaslui de loc, argumenta că a avut loc marea confruntare de la Podul Înalt. La fel am crezut și eu care am organizat, oficial, mari spectacole populare în aceste locuri și am ajuns să vorbesc de pe scenă la 5000 de oameni. Tot pentru această sărbătoare am fost desemnat om de legătură dintre regizor și instituțiile locale la turnarea filmului Ștefan cel Mare, Vaslui, 1475, cu intervenții directe în timpul bătăliei filmate în mlaștina de la Laza.

Ca inspector la cultură am fost delegat (tot drumul în camion neacoperit, înghețat bocnă de un ger de toamnă, pentru a supraveghea deplasarea și starea exponatelor) să le prezint împreună cu sculptorul pe ambele, la Casa Scânteii din București, într-o mare expoziție cu zeci de astfel de propuneri (și pentru alte județe) organizată în toamna lui 1973. Am descris întâlnirea aceasta în volumul „**Ceaușescu...Bănescu...**” așa că pe scurt:

– Cine a făcut machetele astea? Din cauză că toți ceilalți au cam înghețat de teamă, așa că am dat eu lămuririle.

– De ce mărețul Ștefan privește în jos, tovarășe? Abia acum sculptorul care-și vedea opera (mulți bani) respinsă „a intrat” cu motivele lui și a ieșit cu ce-a hotărât Ceaușescu.

– Nu trebuie ca să fie sugerată renunțarea la luptă, el este simbol de vitejie, deci să privească spre înălțimi, tovarășe...

Am mai intervenit și eu cu un fel de poezie patriotică și că „am înțeles” așa că a trecut la cei de la Bistrița. A rămas cam o oră tot vânturând exponatele și analizând cu consilierul său valorile intrinseci. La ieșire, din nou mi-a strâns mâna mie și la alți vreo 3, cu aceeași palmă moale și înclinată înspre pământ cam la 45 de grade, ca să impună respect și obediență.

– Tovarășul... de la Vaslui (i s-a suflat) să veghezi personal cum iese lucrarea și Tănase să-mi raporteze...

Nu ieșea, oricum nimeni din cuvântul lui, că se trezeau schimbați în câteva ore. Și, la Partid erau salarii mari, nu glumă, ca de 4 ori salariul meu, 650 lei plus indemnizație de inspector, 150 lei. Basta mașini la scară, avantaje la cumpărături, influență politică și socială neegalată. N-am ajuns niciodată în structurile Partidului.

Trebuie să spun că era un fel de competiție în acele timpuri când totul se baza pe bunăvoința celor din conducerea

de Partid, iar în urma îndrăzelii de la București, cu primul secretar de la Vaslui, ne salutăm amical. Nu m-a ajutat prea mult deși îmi pregăteam un doctorat (și am fost singurul doctor în știință din județ aproape 20 de ani), că m-au prelucrat „tovarășii” în flori de viță. Strigam lozinci ca și ceilalți, dar nu participam la demonstrațiile aniversative – mare defect – mă preocupau temele științifice, elevii, folclorul, presa timpului... scriam. Ca orice „om din popor”.

Ceaușescu... și poporul...

2. IORGU IORDAN

OMENOS ȘI SFĂTOS: academici-an... comunist, dar autorul primului tratat românesc de gramatică: icoana limbii naționale de atunci care se schimbă accelerat în acești ani.

Zi de iarnă luminoasă de 8 ianuarie 1977, când am fost primit de Academicianul (subliniez, titlul de mare autoritate atunci) de origine tecuceană într-un apartament spațios, dar

amenajat într-un mod special ca locuință: pe tavane erau grinzi din lemn tare, probabil cu dublu scop: ornamente țărănești într-un spațiu auster și prin dublura tavanului, izolarea de zgomotele de la vecinii de sus. Era o sufragerie mare-mare căptușită cu cărți pe toate laturile, cu birou de lucru, lampă de birou și câteva lucrșoare specifice, dintre care nu lipsea tamponul cu hârtie sugativă. Multe creioane, câteva stilouri, multe cărți deschise pe masa cu picioare masive dar nesculptate, alte câteva stive cu cărți care să poată fi repede la îndemână. Era întocmai cu cabinetul de la Academia Română, unde Iorgu Iordan, n-a stat de vorbă cu mine, dar auzind că vin de la Țepu m-a invitat acasă. Eu eram foarte marcat, emoționat destul dar nu pierdut în fața celui despre care socrul meu Vasile Cernat îmi povestise că în calitate de șofer personal îl scăpase de la moarte când pe la moșia sa din Țepu era o oarecare zaveră, cu tot felul de golani războinici, noaptea. Faptul că manevrase mașina să-i abată când aveau ghioagele ridicate, că a „zburat” peste șanț și l-a dus sănătos la Tecuci, i-a atras laudele lingvistului și invitația că oricând va avea nevoie de el vreodată să-l caute. Știam, dar nu i-am povestit acestea, dar când și-a mai dat drumul la „încredere” a confirmat chiar el întâmplarea și salvarea vieții sale.

– Zici că ești din Țepu și că te ocupi de Tudor Pamfile? Ia loc.

– Tovarășe Academician, chiar vreau să contribui la istoria locului și la reabilitarea folcloristului. Să știți că sunt dintr-un sat apropiat de Țepu, Giurgioana, că sunt profesor de liceu la Vaslui, jud. Vaslui, căsătorit cu fiica lui Cernat (aveam rețineri serioase, pentru acesta tocmai fusese arestat din nou pentru activitate subversivă, antisocialistă; nu știam cum va reacționa. Dar nici el n-a insistat).

– Să știi că m-am născut lângă Tecuci, la Vizurești, 3 km de Țepu, pe 11 octombrie. 1888, că am ajuns aici doar prin muncă. M-am dus la comuniști, pentru că am înțeles cine și cum au împărțit lumea, tot ascultând la radio... Cu ocazia aceasta am observat că de tavan atârna o lampă termoelectrică, adică dădea și curent electric pentru un aparat de radio și lumină pentru biroul de lucru. La el am văzut prima dată așa ceva.

– Să știți că vreau să aflu cât mai multe dar, doar din ce vreți să-mi spuneți. Ce nu trebuie, nu rețin...

– Nu vreau să vorbești de apartenența la comuniști, nu scrii nimic de moșia mea de la Țepu, nu te bagi nici mata în politică dacă vrei să ajungi cercetător. În continuare mi-a povestit câte ceva de pe timpul când a fost ambasador în Uniunea Sovietică. Se temea cumplit de orice fel de spionaj personal, drept care unele informații au rămas uitate acolo, în inima mea.

M-am uitat atent la statura lui mărunțică, părul care începea să încărunțească, mustața care-i conferea un soi de distincție, îmbrăcămintea simplă („ce-o fi făcând cu atâția bani?”), mă întrebam, parcă nevăzându-i biblioteca foarte impunătoare). Omul acesta era proslăvit în Universitatea ieșeană pentru tratatul de Gramatica limbii române, cel mai complet până și astăzi, opera de referință în specialitate. Mi-a vorbit despre cărțile sale tipărite (nemulțumit de fiecare) despre cele pregătite pentru tipar. În anii 70 o carte se tipărea greu, cu eforturi financiare mari, cu recomandările suspuse și cu supravegherea cenzurii. Cea mai mare nemulțumire, zic eu, astăzi, era că a trebuit să facă multe concesii științifice pentru limbile slave și în special pentru limba rusă. Am mai priceput

eu, atunci, că i se impuseseră niște reguli și că în scaunele academice trebuiau patrioți nimeriți momentului istoric.

– Eu pot ajunge academician? a strecurat întrebarea ghiavolul din mine.

Ce a mai răs, iar se oprea, iar râdea, dar nu jignitor, ci cu oarecare surescitare și bunăvoință, el știind ce eu copilul de la țară nici nu puteam bănuî. Probabil că m-a ghicit de ambițios și m-a încurajat apoi pe diferite căi.

– Despre Tudor Pamfile, ce-mi spuneți?

– Păcat că o asemenea personalitate, un adevărat munte creativ, nu poate fi analizat cum trebuie. E unul Ciuchindeal care-și bate joc de el. Să nu scrii despre el până nu-i citești toate cărțile, TOATE! E PREA MARE să nu-l pricepi și să scrii eronat. Te cred că vrei, dar totdeauna trebuie să știi ce scrii, că ăștia... nu te iartă. Am priceput că... ăia de specialitate... Întâlnirea m-a marcat îndestul, ca bornă existențială: era un mare patriot din perioada construcției socialiste. Am înțeles că și o mare valoare națională (unică) trebuie să facă unele concesii pentru devenirea și mai ales

menținerea sa în prim plan social-științific. Pe cartea lui de Memorii, în 3 volume apărute destul de recent (I, 1974), dăruită mie atunci, acasă la el, a scris: „Tov. Dumitru Marin tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică” București, S., 8 ianuarie 1977. (Am mai convorbit de 2 ori, mi-a înmănat și un

IORGU IORDAN

MEMORII

Vol. I

*Tov. Dumitru Marin,
tecuțean ca și mine, cu
urări de succes în munca
sa științifică*

Iorgu Iordan
8 ian. 1977

volum din Gramatica sa din 1946, a decedat „necunoscut” pe 20 septembrie 1986, la 98 de ani).

Discuția noastră a durat cam 3 ore, mi-a dat autograful pe ultima carte apărută, drept mărturie; drumurile mele n-au mai trecut prin viața lui...

3. CONSTANTIN MÂNDRU: să dăm puternicilor lumii cât mai puțin...

La București era destulă fierbere politică înainte de trecerea Prutului. Am reținut din dezbaterile din Consiliul de miniștri ai României, aspecte și realități confirmate de un ministru.

După ocuparea zonei petroliere a Ploieștiului de către Armata Germană, în urma înțelegerilor de toate felurile ale timpului, ei fiind aliații românilor care trebuiau să-și redobândească părți amputate din teritoriu și în special Basarabia. Nemții au instituit un regim de ocupație cu care să disciplineze pregătirile de război, și să stopeze corupția endemică, deși urmare a Pactului Ribbentrop – Molotov, extinderea convenită de cei doi miniștri de externe ale celor mai mari puteri europene care și-au împărțit continentul, prevedea că vesticii se opresc la Prut.

Înainte de Mareșalului Antonescu nu crâcnea nimeni, mai ales că avea de partea lui pe „polițaiul”-general Cristescu de la care afla tot, și pe Mihai Antonescu. În vreme de război, trebuia să fie bine informat și așa s-a întâmplat (se zice că știa de tratativele de la Cairo sau Oslo în preajma lui 23 august 1944).

Constantin Mândru din Țepu-Tecuiului a fost înaintat la rangul de colonel și numit Ministru-adjunct al Sporturilor. În 1963 trăia într-un apartament plin de cărți pe strada Bateriilor

50, din București. Tânărul D.V.M. a urcat cu ceva temeri Dealul Mitropoliei, știind că foștii miniștri și ofițeri sunt intens supravegheați și prigoniți de organele de partid și mai ales de cele de stat, drept care nu se aștepta la vreun succes al vizitei sale, acceptate aproape imediat pentru că... provenea de la Țepu și cerceta viața lui Tudor Pamfile, folcloristul. Fusesse instruit de un alt mare folclorist, Adrian Fochi, ce și cum să întrebe, ce să ceară.

– Bine v-am găsit, tovarășe Mândru, vă rog să mă iertați, sunt din Țepu, soția mea este neam de-al Mândreștilor... zise cam pe nerăsuflăte.

– Bine, bine, ia mai întâi loc, nu te servesc cu nimic pentru că n-am, poate cu vreo carte, dacă... Și în mijlocul casei și pe rafturi din scândură negeluită erau mormane de cărți, și manuscrise, proaspăt hrentuite de un control recent din partea miliției.

– Vă cer respectuos scuze, țin să vă asigur că nu-s vreun fel de spion, socrul meu e arestat politic, mă interesează mărturii despre Pamfile, în legătură cu care pregătesc un doctorat, și, ceva, câte ceva despre Dvs. ca ministru.

– Ce să-ți spun, îmi scriu memoriile, n-am pensie, trăiesc din ce mai vând dintre cărți, iată pe colecția completă (era unica, am aflat pe urmă) a revistei ION CREANGĂ am primit 300 de lei (o jumătate de salariu). Bine că am reușit s-o vând. Pe la Țepu n-am mai fost de mult, că m-au arestat și pe mine, m-au umilit și bătut, nu mai pot munci...

– Domnule Mândru, vă rog să mă lăsați să notez (nu existau mijloace de înregistrare) cam în ordinea următoare pe care v-o propun, pentru că vă solicit aducerile aminte: Pamfile, familia lui, ministeriatul Dvs.

Bătrânul, acum cam pirpiriu, se așează pe povestit, după ce încropi un ceai din niște frunze care păreau de mușețel. Parcă se simțea mai acasă, mai ospitalier, cu paharul în față.

În aproape 3 ore fostul cetățean din Țepu de Sus povesti cum a urmat Școala militară ca și Pamfile, cum a absolvit o facultate, cum a fost remarcat de Maniu, prin ce mediu s-a mișcat, ascunzând cumva implicarea în viața politică și anticomunism. N-a avut deloc viață ușoară nici ca ministru în Cabinetul condus de Ion Antonescu, pentru că acesta era foarte riguros, extrem de muncitor, ordonat, clar, arareori afectuos. Prima descriere a reacționarului, a trădătorului de țară, Ion Antonescu cum tot citisem eu din presa și literatura oficială, nu semăna de loc cu ce povestea gazda... Cel puțin episodul în care mama, Maria Antonescu, îl implora pe rege să-l grațieze și acesta nu putea din cauza sovieticilor care l-au răpit și dus la Moscova, de unde a venit cu condamnarea în plic, parcă a schimbat cu totul imaginea.

– Să știi că a fost UN MARE PATRIOT!

– Dar s-a aliat cu Germanii, a vândut petrolul românesc, a atacat Uniunea Sovietică...

– Cred, zice Mândru, că răspunsul său în Consiliu, când i s-a reproșat alianța cu Germania este clar: „să nu creadă cineva că mi-s dragi nemții, dar au trecut victorioși prin toată Europa, iar pe noi ne desființau dintr-o suflare și ne luau tot. Ca aliați, eu le dau cât mai puțin din averea țării, inclusiv din petrol, din produsele agricole, mă pot mișca mai liber, pot face mai multe decât în regim de ocupație. Cu ungurii în spate, ne puteau desființa ca țară. Cu ei, cu nemții, poate, dobândim Basarabia!? Trebuie să mergem cu ei până la victoria finală.”

– Sunt năucit de aceste precizări, ați fost de acord?

– În unanimitate, toți am căzut de acord, de aceea n-au existat trădători din acest Cabinet, nici după tortură. N-a greșit nici cu țiganii, nici cu evreii, primii trădau imediat pentru că asta-i nația lor, iar jidanii au fost cei mai crunți dușmani. La Odesa au provocat un carnagiu între soldați, de nedescris. Bolșevismul ei ni l-au adus.

– Dar la Cotul Donului, ce a fost ?

– Dacă izbutea blitzgrieg-ul soarta lumii era alta. Întârzierile au fost benefice pentru ruși. I-au mai ajutat și americanii, apoi englezii. Eu n-am fost pe front, acolo, dar am discutat toate aspectele cu puțin înainte de arestarea lui Ion Antonescu. Mare patriot, ofițer român și conducător de stat adevărat. Vezi, că, dacă mă torni la Securitate, fac 10 ani pentru ce ți-am spus.

Tânărul rămas perplex abia avu timp să precizeze că a venit pentru biografia lui Tudor Pamfile.

– Încă nu e timpul să scrii sau să vorbești despre această mare valoare națională. Face parte dintre exploatatori, pentru că a fost locotenent colonel în armată (m. în 1921) și a avut moșii, chiar la Țepu. Prețuit de Academie, care i-a tipărit aproape toate cărțile a fost un erou în primul Război Mondial. Să scrii cu R mare, că atunci s-a format cu adevărat Statul Român, sub regele Carol era un început, cu întregitorul Ferdinand românii au reușit. Totuși, iată, îți dăruiesc 5-6 reviste ale lui Pamfile, (ION CREANGĂ) chiar revista Tudor Pamfile, din 1928. Despre Război, aș vrea să mai discutăm și altădată. Știi că mai trăiește colonelul Ion Pamfile, fiul ? Mareșalul Antonescu avea dreptate: să dăm puternicilor lumii cât mai puțin din cât vor!

– Domnule Ministru primiți, vă rog, mulțumirile mele, pentru tot ce mi-ați spus și pentru curajul Dvs.

*

Aproape 15 vizite, de fiecare dată instructive la domiciliul voinicului și vigurosului colonel Ion T. Pamfil, str. Aviator Andreescu nr. 14, București, pot face obiectul unei cărți „mari”. Poate ajung s-o realizez, așa cum aș vrea să termin scenariul pentru filmul „eroul Tudor Pamfile”.

4. MIHAI POP ȘI ȘCOALA ROMÂNEASCĂ DE FOLCLOR.

Folclorist, antropolog cultural, etnolog, creator de școală folcloristică, decenii conducătorul Institutului Național

de etnografie și folclor, s-a născut pe 18 noiembrie 1907, în Glod – Maramureș, cu o activitate internațională mult peste rând în orânduirea comunistă. A decedat, în București, pe 8 octombrie 2000.

Poate, după destul timp de la dispariția sa, unii îi pot contesta meritele, alții s-ar avânta să le uite pentru că profesorul doctor docent Mihai POP a stat un sfert de secol în fruntea Institutului Național de Etnografie și Folclor, a realizat câteva studii importante, numeroase introduceri la opere, a promovat linia Partidului în cercetare, a încurajat tineri cu care să se vorbească de Școala românească de folclor, a reprezentat România într-un conclav mondial select. La Revoluție (1989) avea o vârstă înaintată, mai activa la Institut și primindu-mă la domiciliul său din Polonă, în apropiere de Piața Romană din București, ascultând discursurile de la televizor, să exclaim: „nu mai este internaționalism proletar dar vom fi sub străini”.

Personal cred că ardeleanul acesta simpatic, molcom, foarte comunicativ a avut un rol important în devenirea mea ca etnolog, pentru că m-a primit fără farafastâcuri oridecâteori am trecut prin str. Nikos Belloianis nr.25 (sediul), a stat de zeci de ori de vorbă cu ceea ce eram eu atunci un culegător harnic de creații folclorice și cercetător în devenire, m-a purtat în Sesiuni Științifice (ca invitat, pe banii mei) la Târgoviște, București, Craiova, Buzău, Brașov, Timișoara, inclusiv în jurii ca la Concursul Maria Tănase din Craiova (unde am descoperit pe IONELA PRODAN). Nu se sfia să-mi sublinieze câte ceva din ABC învățat de la reputatul cercetător ieșean Vasile Adăscăliței cu care am dat și examenul de Licență universitară. Nu mi-a interzis să iau legătura cu nici un alt cercetător deși era în mare dușmănie cu dr. Al. Amzulescu, autorul impozantului volum Balada populară româneacă (dat de el

afară de la Institut), prof. dr. Ovidiu Papadima (cu care am purtat o îndelungată corespondență), Adrian Fochi (autorul-culegător-comentator al celor 904 de variante în volumul Miorița, masiv și analitic) care nu-l putea suferi, și, căruia eu i-am rămas mai mult decât recunoscător pentru înlesnirile de a citi din Fondul „S” din subsolurile Bibliotecii Academiei Române (soția era custode), cu bârlădeanul G.G. Ursu, prezent în presă cu o mulțime de studii, și nici cu excepționalul cercetător, om și îndrumător prof. univ. Gheorghe Vrabie (un volum crucial de analiză) ori cu altcineva, invitându-mă doar să am părerea mea. Prin mijlocirea lui Mihai Pop și adjunctul său, dr. Ion Vlăduțiu, am vorbit, colaborat sau ne-am scris, cu tot ce era mai valoros în folclorul și etnografia românească până la 1989, inclusiv cu legendarul învățător Gheorghe Dumitrescu Bistrița, întemeietorul vestitei reviste de folclor Izvorașul.

Când i-am povestit că am stat de vorbă cu col. în rez. Ion Pamfile, fiul lui Tudor Pamfile, atunci pe str. Aviator Andreescu 14, m-a îmbrățișat simplu, s-a bucurat ca un copil și mi-a spus că se teme să-l caute el pentru că-și riscă fotoliul de la Institut. Am rotunjit informația precizând că am stat de vorbă și cu soția văduvă a lui Pamfile, Elena Gheorghiu, neam de comerciant în Tecuci, unde trăia singură, cocârjată și izolată la maximum (de, moșierită...). De la col. Ion Pamfile am primit manuscrise cu adnotări ale lui Tudor, de excepțională valoare astăzi. Sper să revin.

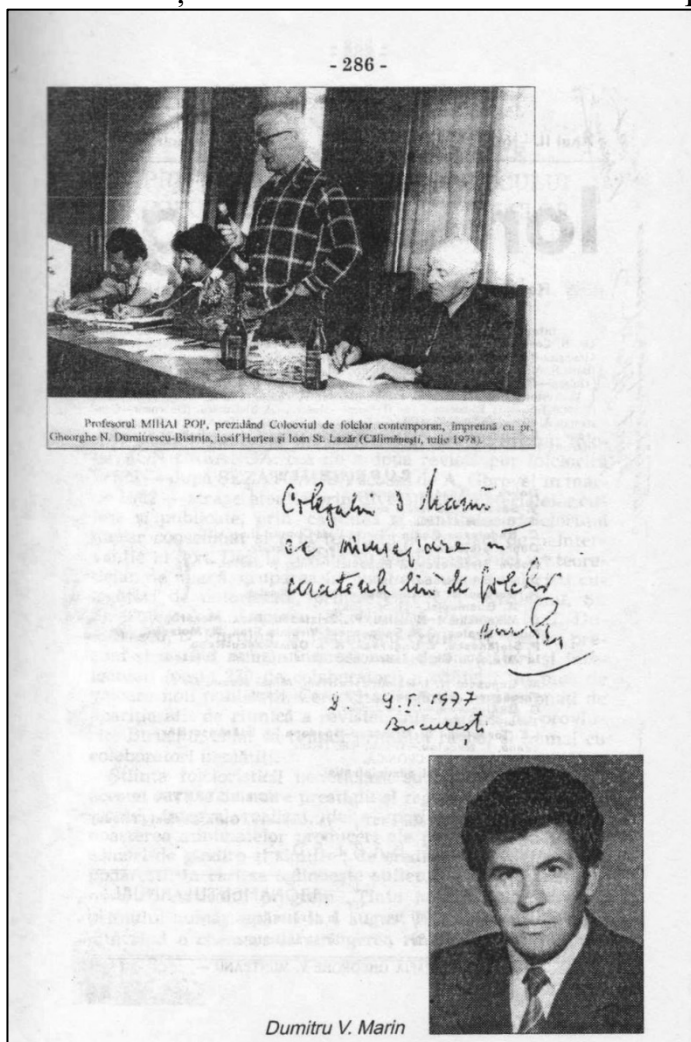
Cred că era un om al regimului, căci fără apartenență n-ar fi stat atât timp Director, dar cu mine s-a comportat ca și cu un fiu, arătându-mi încredere și când vorbea cu amanta foarte tânără și când răspundea la anumite telefoane, eu fiind atent să-mi fac drum pe afară dacă-mi făcea semn. Mă stimula

mereu să adun texte folclorice pe teren (și astăzi mai am vreo 3500), să-mi pregătesc „actualitatea” lor deși era clar că voiam istoria folcloristicii, și, pentru asta mă aducea la comunicări, în țară. La Caraș-Severin, de fapt la Reșița și Băile Herculane, împreună cu el și localnicul inspector Diaconu am susținut o manifestare internațională cu cercetători din Bulgaria și Iugoslavia. Am înțeles de ce, numeric, cărțile și studiile sale erau destul de puține: se ocupa, chiar se ocupa de cercetările celorlalți, fie de la Institut (avea vreo 4 cercetători foarte activi) fie din țară.

Revin la ultima întâlnire de la locuința sa din str. Polonă, pentru că el l-a desemnat pe prof. univ. dr. Nicolae Constantinescu să mă preia pentru susținerea doctoratului la Universitatea din București (1998), după ce pregătisem totul cu el, întrucât chiar era în vârstă și, cred, că-și dădea seama de eventualele răfuiești în care ar fi fost atras prin continuitate în prim plan. El, care reprezenta în cel mai înalt grad cercetarea autohtonă politizată comunist a prevăzut ne-unirea care urma, aderarea (da, chiar așa) la Uniunea Europeană, deși alde Ion Iliescu și ai lui abia descopereau Europa și valorile ei. Om al P.C.R., Mihai Pop era un om foarte purtat în lume, și foarte vizionar, când încă nu era internetul la îndemână, m-a surprins cu vorba: „de acum vine și vremea celor ca voi de la Vaslui”. N-am priceput dacă era o părere, o insultă, o judecată de valoare, pentru că epoca internetului de azi, chiar a lăsat libere toate orizonturile și celor de la sate...

Oricum, de la el am învățat tehnica cercetărilor directe în teren, respectul pentru fiecare cercetător din teritoriu (am, cred, cea mai completă bibliotecă cu acești cercetători locali), modul de a mă impune ca autoritate în etnofolcloristică. M-a îndrumat, de fapt m-a stimulat în cercetare decenii la rând,

pentru teza de doctorat *Importanța Revistei de folclor ION CREANGĂ în folcloristica românească* editată sub titlul „Tudor Pamfile și rev. Ion Creangă”(1998). Pe cartea sa „Metoda de culegere a folclorului”, autografiată în iulie 1978, Călimănești, îmi scria „Colegului D. Marin ca încurajare în cercetările lui de folclor”. Compania „intelectuală” de la această Sesiune Națională de folclor era cu totul excepțională.

Să mai spun că mi-am respectat întotdeauna cuvântul față de el, care avea elemente de analiză pentru toată gama de personaje de rang național, inclusiv despre Ceaușescu pe care-l considera „prea ambițios pentru cizma lui”, pe Dumitru Popescu, ideologul P.C.R., care era „tare deștept dar s-a băgat în troacă”, despre Dumitru Pop, folclorist, cercetător la Cluj, „merită să ai ambiție, dar în cercetare”, despre Marin Preda: „păcat că bea atâta”. Nu răspundea la atacurile destul de numeroase. Evita să se pronunțe despre el personal și n-am observat să permită unora să-l lingusească. Eu nici n-am încercat, deși speram să mă ajute să ajung la Institutul Național de Etnografie și Folclor sau la Revista de folclor. Mă aprecia ce fac eu ca cercetător prin județele Moldovei, și era aproape destul.

Față de mentorul Mihai Pop eu nu mi-am achitat datoriile... încă.

5. VALENTIN SILVESTRU sau prietenul fără prieteni

Niciodată n-am crezut că o personalitate atât de puternică, un autor atât de prolific, un realizator unic de emisiuni naționale în radio și un superactiv promotor cultural poate fi „îngropat” în necunoașterea publică românească așa de repede și... definitiv. Nu mai văd, nu mai aud, nu mai citesc referiri la activitatea sa, deși în timpul vieții s-au tot întrecut mulți să-l „valorifice”.

Ca spirit Valentin Silvestru era „brici” ca analist (inclusiv pentru spectacolele de teatru la care nu prea lipsea) era ca o ghilotină: cui îi lua capul nu se mai ridica. Pentru că avea funcții, avea intervenții la radio și televiziune, probabil și alte „împuterniciri” era deosebit de ascultat, avea grupul său de valori, chiar foarte mari valori culturale (cel puțin actorii ca Rodica Mandache, V. Rebenciuc, Mișu Fotino, Tamara Buciuceanu, H. Mălăele, cei de la „Teatrul Tănase” în frunte cu Stela Popescu și Alexandru Arșinel... roiau în jurul lui. Subliniez, consacrarea sau dispariția erau în penița lui Silvestru.

Începând cu ediția a II-a a Festivalului Umorului „Constantin Tănase”, invitat insistent, și după o vizită în familia sa de pe str. Mărășești, ap.7 etaj I, când m-a primit afectuos-protocolar, după ce Ioan Massoff secretar literar, critic, monografist, l-a rugat să mă primească nu ca favoare ci pentru muncă și valoare. O cafea la Zaița și Valentin Silvestru era ca o călătorie în Australia, adică rară, scumpă, semn de mare autoritate. Din cauza prea multor laude deșarte nu suporta nici un cuvânt de apreciere... și repet, avea sabia cuvântului mereu la îndemână. Am constatat atunci, în 1972, că nu era deloc iubit ci respectat din frică.

Acest fapt s-a repercutat asupra MEMORIEI sale în critica literară, în cronica teatrală, în persecutarea foștilor săi prieteni, care nu s-au grăbit să-i ia apărarea, ci dimpotrivă.

M-am bucurat de adevărata prietenie a lui Valentin Silvestru, pe care l-am purtat ani de-a rândul prin păduri, dealuri și am înnoptat în lanuri de grâu (ce special sună bobul de grâu în spicul gata de secere) în foarte lungi convorbiri, destăinuiri, planuri de viitor. Cred că avea încredere în mine și în viitorul meu pentru articolele, pentru pregătirea doctoratului, pentru prima mea carte tipărită BASME de Tudor Pamfile, 1976, în plină epocă de detestare și a acestuia. Zecile de autografe acordate, tonul lor apreciativ, prezența mea printre invitați, inclusiv la Teatrul satiric Constantin Tănase, după 1974 (când am trecut la catedră liceală), mențiunile în „Unda veselă” (pe post mulți ani), sunt suficiente argumente de prețuire reciprocă.

Cred că una dintre cele mai mari nedreptăți istorico-literare din întreaga cultură românească s-a făcut și se face acestei mari personalități culturale. Înainte de alte considerații reproduc un material din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, difuzat și pe posturile Unison Radio și pe TVV. De altfel, fotografiile păstrează sigla veche a Televiziunii Vaslui, unele fiind capturi de pe banda magnetică.

Marți, 20 octombrie 2009, la „Arta” Muzeului Județean „Ștefan cel Mare” Vaslui, Ioan Mancaș, directorul acestuia, a organizat aniversarea, sărbătorirea și comemorarea lui Valentin Silvestru într-o înlănțuire de manifestări memorabile cu participare acceptabilă (unde ne sunt elevii, oare?), cu invitați de elită din București, Iași și Vaslui, cu presă destulă. Nota generală ar fi stimularea interesului pentru viața și

activitatea unui vasluian (cum s-a tot recunoscut Valentin Silvestru) care pare a fi uitat de mai toți pe care i-a ajutat și i-a făcut oameni.

Cum „publicul cultural” la Vaslui e o mare problemă, cei aduși de prin birouri, tare somnolenți și plictisiți, elevi de liceu – nimeni, câțiva copii de la elementare și alți câțiva mereu prezenți dar „fără producție”, am rămas surprins (ca întotdeauna) că Ioan Mancaș FACE, totuși, și realizează autentice acte culturale.

La aniversarea celor 85 de ani, a existat starea specifică din preajma lui Silvestru, seriozitate și (puțin) umor.

S-A NĂSCUT la Vaslui

Dintr-un interviu de acum câțiva ani buni, cu prilejul Festivalului Umorului, rețin că s-a născut într-un fel de casă țărănească de la Podul Hușului (avea și o fotografie), unde familia sa avea o băcănie. „Tot o astfel de unitate comercială, ca evrei deștepți, țineau în târgul Scânteia, unde mai ales tatăl vindea la tarabă”. Cu umor, Valentin Silvestru spunea că dacă nu s-a născut la Vaslui, atunci a venit pe lume în sania cu care venea mama de la Scânteia (a fost devreme zăpadă) să nască la oraș.

Nu-și nega apartenența, dar nu-i plăcea să se vorbească de el.

A uitat de Vaslui un timp, ocupat să țină, cu mare succes "Unda veselă", la Radio România, să călătorească mult (era verificat de Securitate), să scrie cronici teatrale, să-și editeze opera... să trăiască. La a II-a ediție a Festivalului (1972) l-am contactat (ca organizator) prin intermediul criticului și teatrologului Ioan Massoff care l-a solicitat pe Radu Beligan, vicepreședinte al Uniunii Mondiale a Teatrelor să-l sune la telefon (Silvestru era o mare autoritate) și să mă primească.

A acceptat imediat, a sunat la președintele culturii de atunci, să-l certe pentru că trimite un inspector, pe mine, la el, când îl putea contacta direct ca mărime ce era sau prin intermediul județenei de partid. Ăla m-a luat la rost de ce l-am atras în joc și pentru că era evreu și pentru că vreun cuvânt al lui Silvestru conta prea mult, iar el avea probleme cu competența. Cert, de la a II-a ediție, s-a ocupat îndeaproape, să aducă în județ personalități teatrale, artistice, muzicale și teatrele cele mai prestigioase.

FESTIVAL INTERNAȚIONAL, umorul la Vaslui

Credeți că la noi, și atunci ca și astăzi, se râdea în hohote și erau scriitori – umoriști? Nici vorbă. Dar Constantin Tănase fusese de pe aici, Silvestru era de pe aici, și mai erau brigăzi artistice la Laza și Vaslui.

Scriitori nu, forțe artistice nu, casă de cultură nu... ș.a.m.d. Dar era Valentin Silvestru care oriunde suna sau trimitea vorbă, răspundeau toți prezent și s-au găsit fonduri locale pentru o manifestare de prestigiu. Chiar singura.

De la o ediție la alta a crescut rolul lui Silvestru, care a invitat și formații din străinătate, să-l transforme în internațional și a insistat pentru Biblioteca de Umor, că altfel rămâneam ca la Macea – Arad: necunoscuți chiar și în târg.

PRINTRE VALORI

La o ediție a Festivalului a purtat după el 14 oameni și 6 teatre. Nici un președinte de juriu n-a fost fixat fără voia lui. Îl ascultau rebeli de tipul lui Fănuș Neagu, Radu Beligan, Ioan Vova, Ion Caramitru ș.a. iar la Vaslui era „sfântul” care stătea ore întregi în cabinetul primului secretar, Tănase. N-a existat mare artist să nu treacă pe la Vaslui și nici un teatru să nu aibă reprezentație în județ, ba, chiar și la Bârlad, a

organizat Zilele teatrului, adevărată competiție între valori. A promovat, cu adevărat, CULTURA NAȚIONALĂ.

AMINTIRI

Multe și... numărate, că la Valentin Silvestru se intra greu, primea acasă și mai greu, avea o autoritate socială excepțională, prețuit de Ceaușescu, Dumitru Popescu, Ștefan Andrei, Radu Beligan și mulți alții.

Când m-a servit cu o cafea (rară, tare rară, pe atunci) în apartamentul său somptuos cu mobilă – bijuterie, din Piața Kogălniceanu, nr. 7, etajul 1, eram deja un favorit al său... acolo am pus la cale ediția a 3-a pe care eu o am în totalitate înregistrată la magnetofon. Apoi am rămas la catedră (din 1974).

Deși eram doar profesor de liceu, și organizam practica agricolă pe plaiuri județene, în perioada festivalurilor trimitea după mine sau mă duceam să-l întâlnesc. Era prietenos, foarte prietenos, dar mă temeam de influența și mai ales de condeiful său (într-o emisiune m-a luat în furculiță) și eram circumspect. După 1991 am sprijinit cât am putut Festivalul, pe Valentin Silvestru și pe organizatori. Am realizat sumedenii de interviuri cu invitații purtați ca pe urs în orașe și comune care nu crâcneau sub bagheta maestrului. Mi-a acordat destul timp, inclusiv o înserare pe dealurile de la Gura Bustei, când în liniștea nopții am ascultat împreună sunetul unic al grâului din spic. Dețin destăinuiri de senzație sub beneficiul confidenței.

V.S. (ca și prescurtarea Vaslui, VS) era un liric, un ironic, un prieten de suflet, conștient că nu prea are prieteni, bucuros să-și descopere devotați, tocmai pentru că totdeauna cuvântul său conta prea mult.

Se adevărește, azi, că tare mulți pentru care și-a pus în joc autoritatea, prea „mulți prieteni” au uitat fie și să-l pomenească.

Pentru mine n-a pus nici un cuvânt, că nu mă înghițeau politrucii Bran sau Țolescu, dar pentru Ioan Mancaș, Theodor Pracsiu ș.a. a intervenit, chiar dacă nu s-ar recunoaște. Mi-a dăruit din gândurile lui și asta mă onorează și astăzi. Pentru că n-a fost un oarecine !

AZI, adică și marți 20 octombrie 2009.

Theodor Pracsiu constata, cu regret, că posteritatea lui critică e tare subțire, că e într-un con de umbră, dacă nu și uitat, Brândușa Zaița Silvestru fiind îndurerată de asemenea situații dar completându-l pe profesorul vasluian: e uitat în sintezele momentului atât ca autor de cărți, piese de teatru și cronici dramatice, cât și ca om de acțiune și reprezentare românească în toate continentele lumii.

Ștefan Cazimir îi găsește debutul poetic sub un pseudonim, Dumitru Radu Popescu, ideologul PCR și scriitor „enervat de Pracsiu” n-a spus de fapt nimic, deși așteptam să se destăinuie, sau să spună ceva ca academician ce este; Ioan Cocora, fost colaborator și acum editor la Palimpsest, a zis câte ceva să-și facă reclamă. Mircea Radu Iacoban a încercat să-i susțină autoritatea critică iar Ion Muscalu l-a evocat prin prisma primarului de la Scânteia.

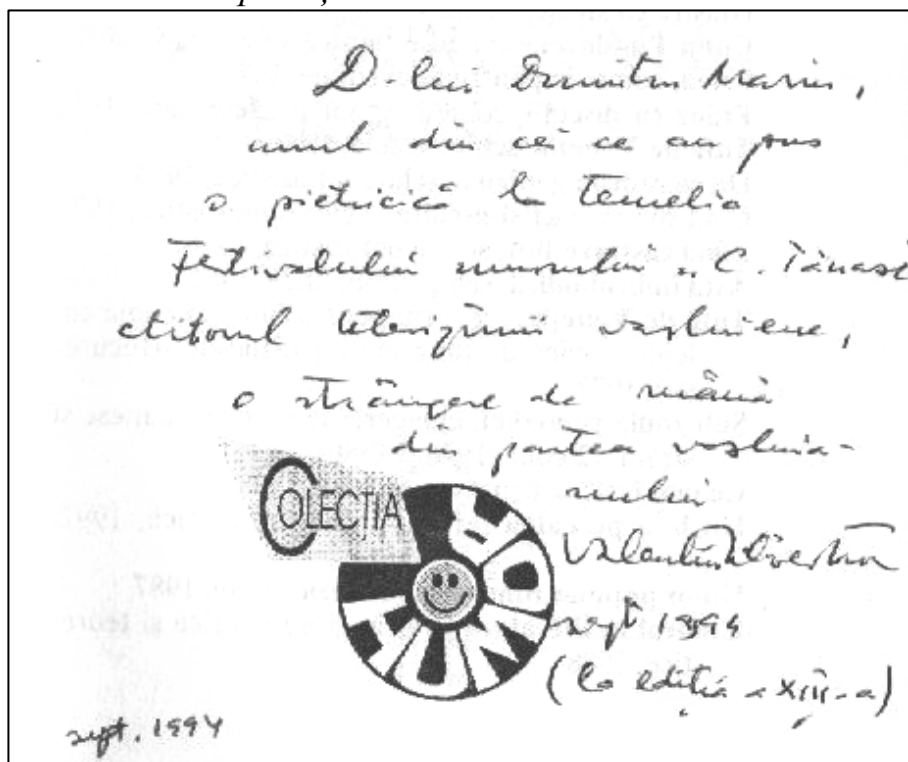
Brândușa Zaița Silvestru a încălzit amintirea soțului...

Vasluienii au acum bustul lui Valentin Silvestru, sculptat de Liviu Muscalu, dar bustul lui Cristi Pânteă unde o fi? Câțiva dintre concetățenii noștri s-au întâlnit cu scriitori din București aduși de Ioan Mancaș...

Din 1996 Valentin Silvestru nu mai e, moartea deșteptului fiind în mâna unui... taximetrist.

Cât mai putem face pentru el, de fapt pentru noi, vasluienii care trebuie să avem și suflet, nu numai burtă? Nu știu dacă Nicolae Iorga nu este cel mai actual când scrie: dacă aștepti recunoștință, ești pierdut! Oare V.S. e chiar pierdut?

Prietenul nostru de fapte și spirit, rămâne, oare, numai în cărțile noastre? Pentru că avem ce învăța de la el. Observa Emil Boroghină, directorul Teatrului Național din Craiova: „Valentin Silvestru nu era o persoană. Pentru majoritatea dintre noi, cei din teatru, el era o instituție, aș spune chiar un Minister al Competenței.”

Pentru vasluieni (el a încurajat și TV.V, respectiv Unison) prin tot ce a făcut, e o EMBLEMĂ, dar mai ales un prieten fără prieteni. Autorul acestor evocări se consideră un favorizat al sorții pentru prietenia sa cu o asemenea valoare

națională, care nu se mai poate să nu fie recunoscută. I-am mai dedicat pagini speciale în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, emisiuni speciale la TVV și mențiuni în M.C.R.

E vorba de o adevărată epocă a acelor înaintași interferată doar puțin cu cea a unora în viață și de loc cu cei ce-și făuresc noua cultură existențială. O altă lume care privește mirată de acolo de sus (!) ce fac năzdrăvanii acestui timp cu pământul, cultura, istoria și existența lor actuală. Guttenberg și tipăriturile din intervalul de secole e în scurt și rapid depășit de videocultură, computer, telefon, în cu totul alte vremuri. Pe care le putem regreta dar nu și deplânge: alți oameni, altă lume cu ale ei.

**Meridianul Cultural Românesc,
An V, Nr. 2 (18), aprilie – mai – iunie 2019**

SPERANȚELE... DE SF. ILIE(!)

Vară, cald, alergătură, speranțe. Oamenii trebuie să alerge după ale vieții, adică mai ales după hrană, pentru că se știe că omul este un fel de motor care are nevoie de combustibil (ca orice motor) și cum acesta nu vine din cer trebuie să alerge.

Deplasările noastre sunt legate de interesele oamenilor, de dorința de a le veni în ajutor, chiar împotriva voinței lor. Dacă am văzut șoseaua dintre Viișoara și Găgești de peste un an în asfaltarea care nu mai întâiază, dacă am văzut primari care dorm puțin pentru că mereu au treabă, văd cum se „topește” cultura de grâu devenită miriște, mai vedem și harbuji la îndemână, atunci ne bucurăm, cu toții.

Am găsit oameni triști la Găgești și mai ales în satul Gușiței unde am cunoscut familia Munteanu, gospodar cu 3 copii: „acesta mic e premiant” îmi zice gospodarul care îl trimite repede după treabă, deși îmi place puștiul, se arată curios să vadă ziarul, revista și mă privește cu speranțe. Apare gospo-dina casei cu mâinile foarte muncite, de fapt ca și bărbatul ei, pentru că o gospodărie ca a lor se ține cu multă, multă muncă și ceva cumpătare. Oamenii se împrăștie după muncă fără prea multă așteptare. Mi-au plăcut că au o curte mare, au apă la fântâni forate și sunt foarte primitori. L-am îndemnat pe ăla micu să învețe carte, că altfel nu se poate... E drept că nădejdea e în grâul care trebuie rapid strâns, e în vigoarea porumbului, în productivitatea animalelor și mai ales în sporul muncii noastre. Că dacă, muncă nu e... nimic nu e.

De Sf. Ilie cel cu tunetele la dispoziție, cu posibilitatea de a izgoni toți dracii (după ei aruncă fulgere și tunete, nu?) , de ziua multor români (dar nu așa de mulți, că azi se numesc mai ales Andrei și Eduard) ajungem la mijlocul verii. Au trecut Sânzienele, dar tot îndrăgostiți trebuie să fim, că iarăși și iarăși avem nevoie de afecțiune.

Un foarte bun prieten al meu e foarte grav bolnav. Doamna sa mi-a făcut un apel disperat că n-are nici un ajutor, nici ea nu mai poate. Spun hotărât: pentru oamenii aceștia de mare valoare e nevoie de pensii de excepție, nu la tot felul de hoți strecurați în funcții înalte, inclusiv în poliție. Dar cum statul n-are urechi de auzit...

Oare ce-i de făcut ? Speranțe tot trebuie să avem !!!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 28 (1909), joi, 18 iulie 2019**

FLORIN CĂLINESCU – PREȘEDINTELE PARTIDULUI VERDE

O veste care n-a trecut chiar neobservată dar care nici n-a inundat piața informațională: un mare fiu al acestei Românii se implică în politică și chiar devine președinte de partid.

Cu siguranță Florin Călinescu nu este un oarecine în spațiul cultural, nu poate fi neglijat în media românească, nu e doar o voce din societatea civilă. De ani mulți, omul acesta cunoscut ca un actor de impresionant talent și mai ales ca spărgător de tipare în televiziune (totdeauna m-am mirat de curajul lui, inclusiv pentru dedesubturile... afective), și singularitatea spirituală în „Românii au talent”, face un fel de lege specială cu cert efect educativ oriunde apare. Și, nu e vorba numai în televiziune. Cetățeanul de pe Facebook, sau dintr-o cale de deplasare a exprimat opinii pertinente și cu tentă patriotică. E un umanism adaptat condițiilor actuale de viață și de globalizare nu tocmai voită.

Iată-l la primele declarații ca Președinte, prin care nu cred că vrea să impresioneze pe cineva – deși trebuie să facă mult și multe în această direcție – ci să afirme onest niște puncte de vedere nu atât de originale cât mai ales ferme. Călinescu n-are nevoie să mintă. Călinescu, politicianul (care încă, nu e), vrea, și cred că o să fie un român adevărat, „verde” prin partid, cinstit prin comportament, luptător prin definiție, cu priza cunoscută la publicul mai e-ducăt și mai numeros. El poate fi înțeles de către toate categoriile de populație și poate determina un curent de opinie comparabil cu al ucraineanului Volodîmîr Zelenski, recent câștigător al alegerilor din statul vecin. Acolo se petrece cu adevărat o schimbare SOCIALĂ.

Personal, salut alegerea lui Florin Călinescu în fruntea Partidului Verde, membru al Internaționalei Ecologiste, cu o anume poziție în cadrul verzilor europeni, pe care și eu l-am reprezentat la Budapesta pe 2 decembrie 2001, inclusiv în discuția oficială cu Ioschka Fischer, atunci ministrul german de externe. Iată, acum se anunță un important reviriment.

Nu cred că e doar un suflu nou, deși nu cunosc posibilitățile financiare ale noului președinte, dar am văzut de-a lungul timpului disponibilitățile sale spirituale și de voință, iar în noua postură ar putea reprezenta un ideal, un partid care să crească de la 1% până peste pragul de a intra în Parlament, zic, Florin Călinescu ar fi omul ideal pentru UN ALTFEL DE POLITICĂ, politica tuturor, pentru viața și sănătatea tuturor. Cu oamenii care sar iute și hotărât alături.

Rămâne speranța că și pe Florin îl ține cureaua pentru băătălia aceasta. Păstrăm convingerea că mulțimea cu poftă de viață va fi alături de Partidul Verde, cel care vrea să însuflețească politica națională.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 29 (1910), joi, 25 iulie 2019**

PE... FOARTE SCURT:

S-a declanșat o isterie națională (se pare) legată de individul sărit de pe fix de la Caracal, și totul pare îndreptățit devreme ce au dispărut oameni cu chip, nume, prenume, familii. O țară întregă pare șocată de întâmplările de acolo. Dar, ce mare deviere a interesului public de la problemele politico-economice, vă puteți întreba?

*

Partea cu politica, vara, e de discutat și acum și pururea: toți în concediu, toți cam dezinteresați dacă nu absenți, toți încredințați că nu merită atenție. Și, așa, apar alte Ordonanțe de Urgență... ca o concretizare a strălucitei politici a unui partid (tot unic, pentru că ALDE Tăriceanu nu contează). Eu ar trebui să-l simpatizez public pe Tăriceanu care în calitate de prim-ministru a venit special la Vaslui să mă sprijine atunci când am candidat la Primăria Vaslui. De atunci am și un dușman ireductibil.

*

Mă pișcă un fel de vierme care face pe puricele. Nici măcar nu contează la ce foiță de șantaj „lucrează”, contează dușmănia lui plină de cel mai negru venin și grija pe care mi-o poartă pentru că l-am făcut om. Vedeți că... fără javre, nu se poate?

*

Vară-vară... vrem primari(!?), adică mai vrem să-i găsim la treabă. E dreptul lor să-și ia concedii, drept care unii sunt mai egali cu alții și tot în concedii se află, câte două-trei zile, adică atunci când sunt căutați. Până acum erau la Prefectură, la Consiliul Județean, la Iași sau la București (desigur în interes de serviciu), dar absolut verificat: pe ogoarele proprii.

*

La Dobrovăț Iași a mai avut loc o sărbătorică a comunei cu tot felul de artiști dubioși, fanfară pe bani mulți (lăutarii sunt nemulțumiți de cât primesc din ce li s-a promis). La Stănileşti

– Vaslui, cică este un primar „molâu” dar care știe și cunoaște... cum e cu artiștii în ziua comunei. O să difuzăm niște înregistrări „pe surse”.

Vă înștiințăm că primarul Martinuș de la Dobrovăț nu mai are telefon mobil, deci nu are de ce să răspundă la vreun fel de presă. Tace, omul.

*

Înștiințăm și pe dușmani și pe prieteni că foarte curând va apărea un volum de peste 500 de pagini, cu un titlu modern: 1... printre 111 valori contemporane. Pișcătorii se pot pregăti de... intoxicare, inaniție sau dispariție.

*

A fost o lansare a Revistei MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, așa ca la carte, la Casa de Cultură din Tecuci. Felicitări, domnule „referent”-poet Vîță, și vouă tecucenilor cu spirit care nu vă lăsați sub vremile de astăzi.

Vă invităm și la noi.

*

Pe 25 octombrie 2019 intenționăm să facem o nouă ediție a Simpozionului Național „OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE” chiar și fără sprijinul autorităților vasluiene care ne-au respins proiectul cultural spre marea satisfacție a cățeilor din presa cu totul locală.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 30 (1911), joi, 1 august 2019**

SÂNTĂMĂRIA DE ANUL ACESTA

De multă vreme oamenii și-au fixat jumătatea lunii august ca sărbătoare cu dată fixă care ar încheia vara și principalele munci ale anotimpului. Apicultura, spre exemplu, nu mai are multe de făcut, secerișul (care altădată se încheia prin noiembrie) și recoltatul sunt gata, fasole nu se mai cultivă (importăm, importăm, nu?), prin sectorul zootehnic începem să nu mai avem de treabă (că nu mai există, aproape), e vacanța elevilor, magistraților, parlamentarilor, mai vin și de pe afară, deci putem sărbători.

Am participat la mai multe organizări intitulate „Ziua Comunei” în care partea religioasă însemna cam 1%, parte politică tot cam atâta, cultură 5%, socializare, distracție și petrecere 80%, băuturistică... restul. Oamenii vin ca la ziua lor de drept, primarii care țin la ai lor transpiră și se zbat măcar pentru tenta electorală și ambiția de a realiza ceva deosebit. Tot felul de soliști și trupe aleargă după bani pe distanțe de sute de km, tot felul de cheltuieli, unele ca mici afaceri.

Pe noi ne-a interesat organizarea edililor și participarea populară.

Precizăm că am apreciat absolut întotdeauna „Ziua localității” știind ce eforturi incumbă, ce bani, ce cultură (civică) se poate vehicula, ce implicații sociale sunt în joc, întrucât doar aproximativ 1/3 dintre primari se interesează și reușesc aceasta. Deci lăudăm pe aceia care se înfățișează consătenilor cu partea lor sufletească cea mai bună. Alergătura noastră a dat roade așteptate și ne putem exprima în deplină cunoștință de cauză.

Cristești – Iași: organizare impecabilă, multă lume, primar transpirat serios, invitați de marcă, interpreți locali cu nerv și talent, primprejur felurite puncte alimentare și de divertisment, sport și voie bună. Un teren de fotbal ca pentru Divizia III, loc special pentru „DACO-GEȚII lui Lăpușneanu; Prefectul județului Iași, parlamentarii și primarii megieși invitați au apreciat la unison eforturile purtătorului de tricolor, ec. Constantin Bolohan.

Moțca – Iași: teren... neacoperit(!)

Țibana – Iași: un primar mărunțel, iute la fapte și la vorbe, Gheorghe Rotaru a organizat într-un decor umbros prezența a circa 2000 de oameni, dintre cei 8000 de locuitori ai comunei. Dansatorii-copii, talente foarte tinere, soliști de marcă, scriitori ieșeni, au ridicat calitatea unui spectacol maraton, încheiat către miezul nopții cu foc de artificii.

Voinești–Iași: Primarul Gheorghe Dobreanu se învârtea ca un titirez printre oamenii care-i strângeau mâna, voind a face față și valurilor de musafiri care și-au făcut apariția: mi s-a părut mulțumit că atâta omenire a călcat iarba stadionului local și atâtia interpreți au câștigat publicul.

Duda-Epureni – Vaslui: Competiții sportive, spectacol, cinstirea bătrânilor, prezență mare împrejurul scenei, mai ales după ce focul de căldură s-a mai potolit. Nu numai cei din comună ci și foarte mulți hușeni au avut ce vedea și... simți, la fața locului. Petrică Chiriac pare mulțumit de cum se prezintă în fața lumii.

Laza – Vaslui: Primarul Vasile Popovici părea a nu mai avea energia necesară pentru cuvântul său către oameni, așa era de preocupat de reușită. Ca întotdeauna la umbra codrului de sălcii, lângă lacul de la Pușcași, aglomerație, zgomot de

atelaje, mașini, comercianți. Pare a fi mai puțin decât altădată, dar... ESTE!

Rediu – Iași: un primar de nota 10, Vasile Haidău a organizat ca la carte ziua de sărbătoare... publică. Multe mașini străine, multe din Iași, foarte mult tineret pe scenă și „în iarbă” pe stadion, interpreți de calibrul ieșeanului Iordăchioaie, multe talente locale... consilieri, antren, voce bună și foarte multe străngeri de mână. Cu felicitări pentru reușită.

Tătăruși – Iași: Pe dealul de la Cruce, care mai poartă urmele de bombe din al doilea Război Mondial, e o revărsare de tinerețe și optimism. La umbra pădurii de salcâm sunt nu numai vreo 1000 de oameni ci și vreo mie de mașini. Descoperim doar 2 – două – căruțe cu câte 2 cai, spre marginea de est, scena asaltată de formații de copii, coordonați de un profesor respectat și de prezentatoarea Codruța Filip, din Tătăruși. Viceprimarul Mirel Lazăr Gheorghe are telefonul roșu de cât trebuie să-l folosească. Întâlnim prieteni vechi și pe profesorul Agafiței „șeful” neplătit al muzeului „Alexandru Vasiliu” dar și pe un martor la evenimente istorice, Pintiliasa... Primarul Costel Iosub, parcă, ne supraveghează și pe noi. E lume și larmă, nu glumă, „la poale de codru verde” într-un decor unic.

Oltenești – Vaslui: Constantin Galeriu pare a fi mulțumit văzând atâta lume în preajma Primăriei, în parcul cochet amenajat cu scenă pentru spectacole. La umbra plopilor tot felul de mașini străine, la umbra scenei formații școlare cu visuri în port popular; a fost tare greu să realizeze acest moment cultural-distractiv.

Muntenii de Sus – jud. Vaslui: vasluieni și muntenari, cam vreo 3000 în total, se perindă prin fața scenei cu artiști de

toate calibrele, cu Raluca Radu și Rândurile tradiționale mereu elegante și atrăgătoare. Primarul, Ion Vartolomei, cam mărunțel de statură, dar iute, activ și... mobil, mereu asistat de vicele Târnoveanu crede că nici anul acesta, nu vor fi vreun fel de incidente neplăcute, cum n-au fost nici în alți ani. Aici, lumea e liniștită și respectuoasă, educată.

Cred că mai toți au încercat să-i suprainpresioneze pe oameni prin jocurile de artificii cu care s-au încheiat aceste zile de sărbătoare.

*

Din păcate, Sântămăria asta l-a răpit pe cel mai bun prieten al nostru, academician AOȘtR, prof. Dr. ing. AVRAM D. TUDOSIE.

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 33 (1914), joi, 22 august 2019

NEMURIREA CELUI CARE FACE

La a XXXIV-a carte pot înștiința că volumul de peste 514 pagini cuprinde mențiuni despre ceea ce am reușit să aduc valoros în Vaslui, acolo de unde pleacă multe creiere și este întotdeauna nevoie de intelectuali.

Dumitru V. MARIN

*

*Doar cei care nu-l cunosc (încă) pe domnul profesor dr. Dumitru V. Marin s-ar putea uimi de faptul că în acest an, ajuns puțin dincolo de jumătate, domnia sa a scos de sub tipar patru volume: **101 vasluieni pentru 100 de ani, Liceeni la Podu-Bacău, Marin D.V.- Vaslui - din seva istoriei și, la doar***

*două luni după: **111 valori naționale într-un secol pentru Vaslui***

Sigur se vor găsi și cârcotași care să spună că de fapt efortul creator a fost înlocuit cu efortul, mai mult didactic și organizatoric, de prezentare a unor materiale cu caracter memorialistic sau că paginile scrise în acest interval, aproximativ o mie trei sute, îl aduc în atenție doar pe publicistul D.V. Marin și nicidecum pe scriitorul cu același nume.

Perfect de acord și chiar respect astfel de opinii dacă ele ar apărea. Numai că, pentru a edita o mie de pagini cu caracter memorialistic ai nevoie de materialul necesar. Iar aici autorul face o demonstrație credibilă a evenimentelor la care a participat direct și care merită atenție.

*Mă voi referi doar la cel mai recent volum: **111 valori naționale într-un secol pentru Vaslui**. A prezenta cititorului întâlnirile deloc imaginare ale reporterului Dumitru V. Marin cu personalități de diferite sociale calibre de la regi la președinți de state, prim-miniștri, înalți ierarhi ai Bisericii Ortodoxe ori Catolice, scriitori și poeți de referință ai țării, oameni care au cunoscut succesul pe terenul de fotbal sau de tenis, academicieni, universitari cu activitate de zeci de ani la catedră, inventatori sau militari cu grade înalte, actori și economiști cu idei strălucite, profesori cu zeci de generații trecute prin experiența educației de ținută (enumerarea este într-o ordine absolut aleatorie) înseamnă cel puțin două lucruri: că reporterul a avut acces la surse, ceea ce chiar nu este chiar la îndemâna oricui și că, în zeci de ani, a trăit neodihna pasionantă a celui dăruit profesiunii. A traversat aproape cu frenezie prin vârtoarea evenimentelor, s-a intersectat cu ele și le-a consemnat pentru viitorime. Cât de*

mult contează activitatea unui asemenea om o putem afla de la cei dinaintea noastră, aceia care ne-au lăsat amintirile vremurilor lor, sau poate de la urmașii noștri cei care vor ști să aprecieze, eventual să folosească informațiile primite pe această cale.

La pagina optsprezece a volumului aflăm că profesorul D.V. Marin își auto asumă calitatea de „jurnalist, fără nici o îndoială, cel mai mare din istoria culturală a județului Vaslui”. Voi avea motive să mă îndoiesc sau chiar să neg această autoasumare doar atunci când un alt publicist va susține, cu dovezi, contrariul.

Până atunci îi doresc domnului profesor ani mulți și sănătate pentru că toată munca domniei sale are o puternică reverberație asupra a tot ce înseamnă activitate culturală în orașul inimii sale, Vaslui.

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 34 (1915), joi, 29 august 2019

ZI IDENTITARĂ?

Odată cu luna septembrie se încheie și sezonul de sărbători colective sub genericul „Ziua comunei”, prilejul primarilor de a-și demonstra capacitatea de organizare și prețuirea concetățenilor. După cum se știe am încurajat întotdeauna acest mod de prețuire a conșăuțenilor noștri, evident cu unele note critice: l-am „observat” pe molâul de la Stănilăști, am văzut incompatibilitatea celui de la Moțca care pune mașini și corturi în fața scenei iar pe un întreg teren de fotbal se mișcau doar vreo câteva zeci de tineri, am văzut pe

cei care „nu pot organiza” din comoditate acest ceva pentru comunitate. Preferăm festivismul în loc de incorectitudine, pentru că acolo unde mii sau zeci de mii de lei, ai Consiliului Județean se duc în mâna unor artiști cu renume aflați în „colectura” de vară, e blamabil și nu de lăudat, mai ales când lumea nu este mobilizată, nu știe sau îl sancționează pe primar: „dă-l în... cu ciubucarii lui”. Nu vreau să consemnez cuvintele aspre ale unor participanți de la Moțca, dar o analiză va veni.

Am evitat comuna Țigănași, cu un primar prea umflat de sine. Nu m-am dus nici în alte părți cu primari... înșelători.

Am participat la câteva „zile” din cele două județe. La Bălțați s-a emis părerea că o asemenea manifestare e „ZI IDENTITARĂ” adică o caracterizare pentru publicul exterior a tuturor celor din comună. Și ing. Aștefanei, reușește de ani buni o excelentă mobilizare a forțelor și vârfurilor intelectuale locale.

La Cristești m-am bucurat îndeosebi pentru complexitatea modurilor de atragere-participativă a publicului prezent, de buna organizare, de prestața unui primar care asudă pentru ai săi: complet și foarte bine, ec. Costache Bolohan.

La Reditu e o prezență a populației și a consilierilor rară, o organizare ușor comparabilă cu a altor primari. Vasile Haidău crede că lumea îl iubește, noi am întrebat și am ajuns la concluzia că și pe fiul său, Cătălin, lumea îl apreciază destul. Răspłata comunității e evidentă și compensatorie pentru deceniile pe care primarul s-a străduit să îmbogățească o prăpădită de comună, devenită model astăzi.

Gîrceni, o comună cu sufletști în primărie și în sat: mă gândesc la Mircia Scutelnicu slujitor toată viața al oamenilor de aici, la fiul său Sorin, azi primar, mai prudent dar tot cu

gândul să le dea exemple la oameni, la fiica sa Miruna, doar în clasa a VI-a dar, clar, un talent. Desigur, că vom mai scrie despre ei. Sărbătoarea comunei îi onorează cum și trebuie. Vă invit să urmăriți interviul cu cei doi prieteni primari, la vreme de seară.

Dintre concluzii:

Cine nu vrea, nu poate, nu știe... nu organizează.

De regulă e un program complex ca spectacol în care se încurajează și valorile locale;

Anul acesta a fost mai puțină lume ca altădată, poate și din cauza căldurilor mari din cea mai călduroasă lună, august în loc de iulie.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 35 (1916), joi, 5 septembrie 2019**

TOAMNĂ, TOAMNĂ, VREM „OSTAȘI/ELEVI”

Suntem în luna copilăriei mai toți cetățenii acestei țări, pentru că nu prea există oameni să n-aibă copii sau nepoți să umble la școală, și, oricât s-ar rări natural bătrânetul, „invazia” genuină a copilăriei trebuie suportată și așteptată. Pe 9 septembrie 2019 n-a fost altfel decât în anii precedenți la deschiderea școlii.

La oraș nu se simte prea mult scăderea numărului de elevi, pentru că ori mai vin de pe la țară, ori se menține populația activă, ori rămâne cam aceeași natalitate. Directorul L.M.K., profesorul Cătălin Ignat îmi declara că nu au navetiști și de la țară mai mult de 10% și că nu sunt probleme în asigurarea condițiilor celor mai bune pentru cei peste 950 de

elevi. Nici la alte licee n-am auzit de prea multe probleme în realizarea catedrelor și claselor.

La țară, sunt problemele.

În mediul rural doar 2 - 4 comune din județele Iași și Vaslui au natalitate pozitivă și număr crescut de elevi (Lungani, ar fi pe primul loc), în rest, e jalea cea mare pentru că sunt comune întregi fără vreo naștere înregistrată în 2019. Că de ani de zile noi batem clopotul pentru măsuri urgente, că s-a sesizat mai tot ce înseamnă presă, că... mai sunt discuții pe ici pe acolo, dar... mulți, prea mulți de-ai noștri pleacă. E prea mare mirajul Vestului unde chiar dacă nu prea muncești ai bani destui. Că ai studii superioare dar ești muncitor la roabă e o altă discuție.

Văzând agitația de prin școlile vasluiene, mi-am mai redresat optimismul rău pleostit de rădirea elevilor din școli, adesea noi-nouțe și abandonate din lipsa lor: sunt multe exemple în cele două județe. Cred că neexistând destulă populație școlară nici nu se poate să ne fie bine, pentru că dincolo de preocuparea pentru învățătură, majoritatea copiilor muncesc în ajutorul sau pentru părinți, pentru că altfel nu se poate: dacă tatăl, mama muncesc la sapă sau cu vitele, el, copilul, cum să nu pună mâna ca să învețe ce e munca?

Am spus-o de multe ori: fără muncă... nu se poate?!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 36 (1917), joi, 12 septembrie 2019**

JELANIE ȘI EROISM LA COTUL DONULUI... SUPRAVIEȚUITORII DIN ACEEAȘI LUPTĂ Rară performanță jurnalistică

E greu de crezut că după 77 de ani, adică după o viață trăită după zdrobirea Armatei române la Cotu Donului pe 19 noiembrie 1942, mai există și-i poți descoperi pe foști combatanți încă activi intelectual și mai ales ostașii de atunci care confirmă aceeași bătălie pe front, povestesc exact la fel.

Purtat de meserie, am fost în destule părți ale lumii, în numeroase locuri din România și în aproape toate localitățile din județele Iași și Vaslui, am realizat 3 recorduri mondiale, 6 naționale, 26 județene, dar acesta prin care am intervievat combatanți de la Cotu Donului din aceeași secvență de luptă și care se completează unul pe altul parcă iese din orice obișnuit.

Preocupat de subiect am istorisit cum a scăpat din încercuire sergentul Vasile Cernat, din Țepu-Tecuci, confirmat de alt supraviețuitor în viață, Costache David din Zmeu-Lungani-Iași, cum a scăpat cu viață Nică Paiu din Miroslăvești-Iași exact în aceleași împrejurări și momente, cu Gheorghe Voiculescu din Bârlad (interviu din seara zilei de joi 12 septembrie 2019), după ce alt sergent, Vasile Marin I, din Giurgioana-Bacău a fost primul mitralior român care a trecut Prutul, confirmat de Vasile Cogean (prin Neculai Moraru-primar) din Rânzești-Vaslui, răniți la Țiganca.

La solicitarea noastră foștii soldați au făcut eforturi considerabile să-și amintească, și spre lauda lor și a eroismului poporului român, au istorisit cu lux de amănunte, chiar dacă în efortul de rememorare, intempestiv formulat de noi, se mai repetă sau nu-și aduc aminte de multe nume. Ei au scăpat din

infern, de lângă Kletkaia-Stalingrad, de acolo unde între 120.000 și 150.000 de români au căzut la datorie, una dintre cele mai crude înfrângeri din istoria Armatei Române.

Am descoperit după 77 de ani oameni care au suferit ororile de la Cotu Donului, din prizonierate, din nenoroci-rile celui de al doilea Război Mondial, de care vorbesc astăzi cu liniștea supraviețuitorilor împăcați cu viața dar și cu emoțiile reținerii suferințelor.

Dacă V. Marin, V. Cernat, V. Cogean, Costache David, N.Mocanu, Nică Paiu, Gheorghe Voiculescu, Tache Brumă și alții au fost în bătaia gloanțelor dintr-o parte, din alta sau dintr-
amândouă, Gh. Tezu, Minu Poede, Ion Brișcaru au înregistrat cu suflute de copii ce se întâmpla prin satele unde locuiau.

Cei de azi, și mai ales cei din viitor nu vor putea realiza niciodată grozăvia războiului, pe front sau acasă, suferințele indivizilor care au supraviețuit, viața ciuntită a celor rămași cu răni greu vindecabile, cu handicapuri și/sau cu suferințe psihice.

A trebuit să înregistrăm viața din prizonieratul în Est, dar și pe cea a ofițerilor căzuți la nemți: dacă Gheorghe Voiculescu, grad inferior a stat la Novocramatorsk (azi în sudul Ucrainei) 4 ani, învățătorul-locotenent Tache Brumă a prins un „sezon complet” la nemții care se pregăteau să piardă războiul.

Cele mai absurde acte colectiv-publice de pe glob au fost războaiele, de care s-au temut întotdeauna chiar și oamenii care le-au provocat, au adus pagube umane și materiale incalculabile. Și, totuși, ele au avut loc, și, probabil sub altă formă, vor mai avea loc, pentru că tot mai urmează momente de întunecare omenească încât să fie provocate.

Cartea noastră trebuie să fie un moment de rememorare, deopotrivă de meditație și hotărâre ca omenirea să nu mai fie astfel pârlolită. Și, totuși, lumea se pregătește de război

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 37 (1918), joi, 19 septembrie 2019**

AZI, 23... MÂINE... 19(!)

Stimați prieteni și, ne..., azi Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău împlinește 23 de ani, adică primul său număr a fost tipărit în noaptea zilei de 25/26, la București, și a apărut pe piața vasluiană și bucureșteană pe 26 septembrie 1996, după o noapte pe care am petrecut-o în tipografie numai la cules literele și la supravegheat, ca un „cap limpede” necesar în orice redacție.

Pentru cine nu știe, am apărut ca săptămânal, apoi de două ori pe săptămână, cotidian, apoi de 3 ori pe săptămână, iar acum în fiecare joi.

Tot pentru cine nu știe: pe la noi au trecut peste 500 de претенdenți la glorie jurnalistică, dintre care s-au ales valori naționale ce Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Dumitru V. Marin, Mihai Ursu, dar și câteva jigodii înverzite de ură care mai lucrează și azi printr-un fel de presă de scandal locală.

Ceilalți au ajuns oameni, ăștia, nu.

Ziarul împlinea atunci un fel de deziderat media, pentru că era cel care lăsa în scris mare parte din ceea ce se difuza în TVV (prima televiziune privată din România, Licența 001/TV, înf. pe 5 dec. 1990) și pe posturile de UNISON RADIO Vaslui și Bârlad, cu programe 24 din 24, începând cu decembrie 1993. De aici s-au ridicat marile valori jurnalistice.

Tot pe acest fundament, s-a afirmat cel mai mare ziarist vasluian din toate timpurile, care în ultimii 5 ani a realizat și altă performanță mondială, respectiv revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, azi cu peste 550 de colaboratori din toată lumea.

Oameni buni, realizați performanța? 550 de creatori de pe 4 continente, din peste 30 de țări. Realizați, oare? Mai adăugăm și cărți care așează Vasluiul pe HARTA CULTURALĂ A LUMII ca 101 vasluieni pentru 100 de ani, ... 77 noduri culturale..., 111 valori naționale pentru Vaslui ș.a. de care au auzit și citit nu numai cei 550.

*

Va să zică ieșim cu nr. 19 din an V, în acest trimestru III, al anului 2019. Cu 160 de pagini, cu un total de peste 550 de colaboratori din toată lumea dintre care peste 20 noi-nouți, adică publicați în acest volum.

Nu mă pot abține să vă aduc aminte că 19 este vârsta șturlubatică a omului, cu vise care de care mai îndrăznețe, cu acte și fapte nesăbuite, neștiind ce dezamăgiri și neplăceri pot urma. Noi am rea-lizat prin M.C.R. ceea ce nimeni din acest județ n-ar fi putut bănuși; nici noi la data apariției. Azi, însă, chiar suntem unici!?

Nu mă pot abține să vă reamintesc de vârsta acestui ziar: împlinește azi 23 de ani, adică tot o vârstă frumoasă dar mai matură, mai așezată...

Vasluiul, județul Vaslui și o bună parte din țara aceasta, păstrează prin ziarul și revista noastră mărturii peremptorii despre oamenii acestui timp „tranzitional” cu tot felul de fapte și istorii, cu creatorii perioadei, cu tot felul de oameni de pe aici sau de aiurea.

Iată de ce putem vorbi de destinul unic al mijloacelor

mass-media, al ziarului, al omului care conduce acest unic grup de presă din Moldova și din România.

Și după 23 de ani, poate că Meridianul... va înfrunța în continuare, vremurile și Meridianele lumii. După 19 numere ale M.C.R, poate, vor veni și altele spre aleasa glorie a Vasluiului și a oamenilor săi de valoare.

Vivat?!

Doamne ajută!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 38 (1919), joi, 26 septembrie 2019**

M.C.R. – 19

A ieșit de sub tipar acest al 19-lea număr chiar în ultima zi a lunii septembrie 2019. Sunt foarte mândru de faptul că reușim:

1. Să ieșim cu o anumită periodicitate care face cinste oricărei publicații de prestigiu cum este a noastră.

2. Conținutistic suntem la cotă destul de înaltă încât să avem certitudinea unei activități apreciate în cele 32 de țări ale lumii, din 4 continente unde pătrunde Meridianul Cultural Românesc.

3. NUMERIC chiar suntem la cea mai mare cotă din lume: apreciați dvs. dacă 556 de colaboratori din toată lumea alcătuiesc o categorie valoroasă de creatori în slujba limbii române. Numai în ultimul număr au publicat 87 de semnatori.

4. Forma grafică e dintre cele mai bune din țară, mulțumită acestui brav jurnalist care este Cătălin Sîmpetru.

5. Suportăm numai noi tot ce înseamnă cheltuieli și costuri.

6. Avem împrejur oameni de mare-mare calitate ca Mihai Batog-Bujeniță (Iași), Gabriela Ana Balan (Al.Vlahuță-Bârlad), Alexandru Ionescu (București), Dumitru Brăneanu (Bacău), Valeriu Lupu (Vaslui).

Vă mai comunicăm:

Ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău a împlinit 23 de ani și o săptămână, apreciat și la Adunarea Generală a Uniunii Ziariștilor Profesioniști, remarcat de primul nostru colaborator de valoare de la primul număr, d. Sergiu Andon

Pe 24 octombrie, între 10 și 15, organizăm tot cu fondurile proprii a VI-a ediție a Simpozionului Național: „Omăgiu cărții și culturii vasluiene”. Să nu cumva să credeți că ne sare vreo oficialitate în ajutor, cu excepția Bibliotecii Județene care ne va găzdui.

Pregătim: Bătălia pentru Vaslui/222... istorii pentru noi/Jurna-lism cultural, cam de vreo 600 de pagini.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 39 (1920), joi, 3 octombrie 2019**

BĂTĂLIILE TOAMNEI

Cu ceva alergătură, am reușit să văd câteva comune unde sunt primari adevărați, dar și una în care un nebun a ajuns să se arate deștept și să-i terorizeze pe concetățenii care l-au considerat potrivit acum câțiva ani să-i conducă. Culmea, comuna respectivă a dat mari oameni de cultură cu reprezentativitate națională.

Am văzut duminica trecută „Ziua recoltei” în ediții diferite, în comunele Plopana de Bacău și Miclești de Vaslui. Nu m-am dus la Huși pentru că am auzit că vine „prima-

ministru” și am gândit că se va politiza cam tot ce se va face, deși îl știu pe primarul Jan Ciupilan destul de prudent și de echilibrat, dar... când apare ploaia cu piatră... nu fugi!!!

Nu m-am dus la Zorleni, unde primărița cea cu fundul mare (expresia localnicilor) nu pare a avea apetit pentru cultură, fușeraiul de duminică însemnând cu totul altceva. E comună mare, cu sărmani mulți, cu manipulare la maximum, cu desființarea posibilităților concurenți în alegeri, mă rog, „autoritate” nu glumă. Nu-i înghit pe asemenea oameni.

PLOPANA - Bacău:

Ing. Gheorghe Andrieș, primarul, a organizat a „n”-a ediție a „Zilei recoltei” cuprinzând și o îndrăzneță acțiune de premiere a întreprinzătorilor locali, după ce a premiat, pe cetățenii cu 50 de ani de căsătorie, pe elevii premianți la învățătură, pe sportivii cei mai mari ai comunei (de fapt tot elevi). Mi-a plăcut că au participat Sorin Brașoveanu, Președintele Consiliului Județean Bacău și deputatul Ioan Floroiu care l-au laudat mult, cum se și cuvenea, pe primar.

Spectacolul de muzică populară și dansuri locale consistent și... adecvat.

L-am interviewat și aveți alături ce ne-a declarat. Dar: a conferit titlul de Cetățean de onoare preotului Andrei Foșlea care a împlinit 88 de ani dintre care 33 a slujit la Biserica din localitate. În mijlocul enoriașilor din Plopana. Chiar un fapt deosebit?!

MICLEȘTI- Vaslui:

Primarul, către cetățeni: „demonstrăm cu toții că Micleștenii sunt oameni gospodari, iată, prin produse agricole recoltate de noi”, desigur într-o expoziție filtrată de ploaie. Oricum Doru Ineluș Agafiței s-a orientat bine, pentru că atunci când vremea s-a mai răzbunat a continuat spectacolul din

Căminul Cultural, pe scena special amenajată afară. Noi am filmat și înăuntru și afară, am vorbit îndelung cu oamenii care-și stimează, respectă și iubesc primarul. Și aici un fapt deosebit: soții Maria și Vasile Bulai (cuplul din cartea 101 vasluieni pentru 100 de ani) au primit diplome, flori și premii, pentru conviețuire fructuoasă împreună, ca rapsozi populari, la fel ca și alte perechi din comună.

ȘULETEA – Vaslui:

De-a dreptul minunat ce-a reușit un fiu al comunei, prof. univ. dr. Laurențiu Șoitu, binecunoscută personalitate ieșeană, azi, care a luptat și implementat un proiect cultural rar: 3 busturi ale celor 3 foști directori ai Școlii, într-un perimetru în care tronează statuia unui alt om de cultură de la începutul secolului trecut, „beneficiar” al discriminării socialiste, omul de litere Virgil Caraivan. Am zis că tot în fața școlii trebuie să i se ridice o statuie prof. univ.dr, Laurențiu Șoitu, personalitate de talie națională după cum demonstrăm în vol. proaspăt tipărit „111 valori naționale pentru Vaslui”, Pim, 2019, 512 pag.

Unele aspecte din cadrul acestui Simpozion (pe 2 zile), despre care am scris în numărul trecut, răzbat în materialele noastre și în numărul următor. Acum mai alăturăm un rând de felicitări pentru Șoitu și de critici pentru directorul școlii care n-a fost în stare să mobilizeze nici măcar un elev la această prestigioasă manifestare culturală. Un elev, domnule! Cu așa cadre didactice, nici vorbă de educație corespunzătoare în comunele patriei...

Vin oameni de suflet de peste multe dealuri iarăștia de aici... nimic!

Ca și mulți alți primari care așteaptă hârzobul din cer.

De fapt bătăliile acestei toamne sunt nu pentru recoltele care încă nu sunt strânse în totalitate, ci se transferă pe plan politic, prezidențialele fiind aproape. Noi privim detașați, ca mai toată lumea. Bine ar fi să fie o preocupare majoră pentru cultură și culturalizare pentru că au revenit elevii din vacanță. Ce-i drept tot cu celularul mereu în mână, tot cu gândul la altceva decât performanță școlară, tot cu falsă democrație în cap. Dar sunt copii, nu-i așa ?

Dar... să-i lăsăm proști?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 40 (1921), joi, 10 octombrie 2019**

SĂRBĂTOARE... SĂRBĂTORI...

Noi cei de la Grupul de presă am tot sărbătorit de 3-4 ori pe an, fie înființarea televiziunii Vaslui, fie a vreunui post de radio UNISON, fie a ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, iar de vreo 5 ani apariția Revistei internaționale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC o izbândă culturală rarissimă care așează Vasluiul pe harta culturală a lumii.

Acum, însă, ne referim doar la invitația U.Z.P.R. de a contribui la Seratele EMINESCU JURNALISTUL, de la Institutul Cultural Român și la ediția a VI-a a Simpozionului Național OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, inițiativă proprie în organizare și finanțare proprie. Ambele ca manifestări naționale.

Luni, 14, de Sf. Parascheva, la I.C.R., președintele UZPR, Doru Dinu Glăvan s-a declarat onorat că o asemenea personalitate ca prof.dr. Dumitru V. Marin, pe care-l cunoaște

și-l respectă de multe decenii, a acceptat să onoreze această aleasă reunire de personalități în CONVORBIRI JURNALISTICE, ca un dialog între generația tânără reprezentată de reporterul oltean Ilie Pinteș și generația matură, prestigioasă reprezentată de D.V. Marin.

Onoarea a fost reciprocă: cei peste 50 de participanți, chiar mari oameni de cultură (și jurnalism), cu prezența unor generali ai armatei române (intervievați și în legătură cu noua carte a vasluianului, „Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după” (Pim, 2019, 274 de pagini), și cu siguranță pentru cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Aveți un material în interiorul ziarului.

Joia următoare, pe 24 octombrie 2019, urmează cea de a VI-a ediție a Simpozionului Național OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE cu prezențe anunțate din Iași, Bacău, București, Tecuci, Podu Turcului și cât mai mulți din județul Vaslui. Din program:

- Expoziții: de cărți, ziare, reviste, de sculptură, pictură.
- Lansări de cărți (multe)
- Programe artistice adecvate, scurte,
- Premiile revistei, premiații se anunță... joi.
- Cuvinte de... petrecere cu vorbe, o masă pentru invitați.

Vă așteptăm la Biblioteca Județeană Vaslui...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 41 (1922), joi, 17 octombrie 2019**

EDIȚIA A VI-A, SIMPOZION NAȚIONAL

De câțiva ani buni reușim câteva acțiuni de excepțională importanță pentru spațiul cultural al județului Vaslui, pentru municipiul în care viețuim, oraș mereu văduvit de materia cenușie care se exportă, în timp ce noi ADUCEM valori naționale pentru acești oameni. Scriam într-o introducere la una dintre cărțile noastre că de când există aceste locuri, marile

valori au tot migrat pentru a se afirma în lume: Milescu Spătarul, Dimitrie Cantemir, Emil Racoviță și mulți alții în vremuri mai apropiate.

Ca simplă întrebare, câți olimpici de pe aici, mai sunt, azi... PE AICI?

Pregătim o carte de 600 de pagini, „**Bătălia pentru Vaslui/ 222... printre noi**”, prin care demonstrăm că de decenii bune, tot aducem mari valori în acest județ. Fie și în vizită, dar să luăm cunoștință de opera lor. Prin TVV, prin ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, prin M.C.R.

Joi, 24 octombrie 2019, între orele 10 și 15, ne mai străduim o dată să realizăm a VI-a ediție a Simpozionului Național „**OMAGIUL CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE**”, tot pe banii noștri, tot cu ajutor zero de la oficialitățile locale. Dar... FACEM!?!

Participă personalități din Bacău, București, Iași, Tecuci, Podu-Turcului, jud. Vaslui, cu secțiuni pentru intervenții ale acestora, inserții muzicale, lansări de carte, ba, și un volum de caricaturi ale lui NeVe.

A nu se uita că pentru o acțiune de genul acesta, instituții oficiale cheltuiesc multe mii de lei. Noi facem mai mult și mai eficient.

Invităm pe toată lumea și elevi cât mai mulți.

Din Program:

– ora 10 organizarea expozițiilor (carte, presă, pictură, sculptură).

– ora 11, deschidere, intervenții, prezentări, petrecere cu vorbe și muzică.

– ora 13: mic spectacol (dacă nu-l disipăm în Simpozion).

Sunt prezentate: 111 valori naționale pentru Vaslui, Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după!, cartea lui N. Viziteu: Zâmbete pe NeVe.

Veți vedea nr. 19 al Revistei internaționale Meridianul Cultural Românesc; se vor acorda premiile revistei M.C.R. cu numele celor care îi premiază pe câștigători: Dumitru Brăneanu, Alexandru Ionescu, Valeriu Lupu, Marin Dumitru, evident cu Diplomele corespunzătoare.

Din nou, invitația: poftiți la o linguriță de cultură autentică.

La Biblioteca Județeană Vaslui.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 42 (1923), joi, 24 octombrie 2019**

SCURT PE 2...

Iarăși vă raportăm un succes, prieteni, de fapt mai multe:

1. Am realizat la un bun nivel cultural cea de a VI-a ediție a Simpozionului Național **OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE**: nu avem a mulțumi decât participanților.

2. Am reușit un alt record mondial: 556 de colaboratori din toată lumea la Revista M.C.R., ajunsă la nr. 19/2019.

3. Am adunat valori dintr-un larg spațiu moldovean la Vaslui, prin munca și cheltuielile noastre. Nici un oficial n-a fost prezent, deși i-am invitat, ceea ce denotă crasa incultură a acestora. Vreun „legat de cârma țării, cu-ncolăcirii de șerpe” (V.Alecsandri) ar putea crede că facem pentru noi aceste eforturi, dar, de fapt înlocuim cu ce putem noi, prostia, incultura, inactivitatea acestora care se reped grabnic la

sarmale și întâlniri electorale atunci când și cultura acestei nații trebuie să-i intereseze. Dacă bunăvoință, nu-i, de la cine s-o ceri? Minte... la ce le trebuie?

OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE VI

Imagine din sala, ca de obicei, plină cu oameni de calitate

4. În plan personal, am scos în acest an, 2019, următoarele cărți: – 101 vasluieni pentru 100 de ani, 404 pagini (emblema județului).

– **Marin D.V./din seva istoriei**, 158 pag.

– **Liceeni la Podu-Bacău**, 202 pag.

– **111 valori naționale pentru Vaslui**, 512 pag

– **Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după(!)**, 274 pag. – la care, trebuie să adăugăm cele 3 numere din revistă și apariția la timp a Ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.

Să se bucure cine vrea, pentru cele 1550 de pagini tipărite și difuzate în lume + revista, 480, + ziarul, câteva mii, să moară de ciudă toți neputincioșii și mai ales jigodiile verzi date în judecată, să rămână în istoria locurilor. E munca noastră, nesprijinită, sabotată chiar, de cei de azi, la putere, cu siguranță apreciată de cei de mâine și de iubitorii de cultură și istorie culturală, din toate timpurile și de pe toate meridianele.

Nu mă pot abține să dau cu tifla răuvoitorilor: **FACEȚI** și voi, dacă puteți, ori dacă mintea, și nu răutatea, vă va ajuta.

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 43 (1924), joi, 31 octombrie 2019

ALEGERILE... FĂRĂ POSIBILI PREFERAȚI

Adică nu ai pe cine alege, duminică, decât pe Iohannis, actualul președinte cam fără contracandi-dați. Singura care ar fi putut reprezenta o forță ca PSD-ul, Viorica Dăncilă e o analfabetă incurabilă de care le e rușine tuturor deștepților din acest partid. Mă uitam la moaca lui Oprișan de la Vrancea, la figura lui Marcel Popa, de la Iași, îl văd pe Dumitru Buzatu.

Ăștia sunt oameni deștepți, dar i s-au supus lui Dragnea care a numit-o pe sluga asta a lui, cu totul nepotrivită unei asemenea funcții, unui asemenea Guvern, unei asemenea candidaturi. Cum și cine s-o voteze pe asta? Când PSD are atâtea minți luminate, cum se poate asta? Diversiunea bârfitorului Ponta n-a ieșit, e prea putred și acesta.

PNL a valorificat șansa oferită de VVD prin incultura sa, a valorificat cumpătarea și rezistența lui Klaus Iohannis, până la urmă un președinte bun, reprezentabil, liniștit, recunoscut în exterior. Cine se mai poate întâlni de 2 ori cu Trump?

Vă aduc aminte că am realizat interviuri cu 9 președinți de stat, 14 prim-miniștri, cu Papa Ioan Paul al II-lea, cu Mitropoliei noastre Teoctist și Daniel cu destui alți înalți ierarhi ai Bisericii. Am prins acele vremuri de frământare după schimbarea lumii. Azi e imposibil să se mai reușească aceasta, iar în viitor, și mai și.

Duminică ne ducem la vot, să fim cât mai mulți, nu contează pe cine, dar să votăm. Poate votăm și pentru noi, nu numai pentru alții (discuție lungă). Nu m-aș mira să iasă neamțul din primul tur. Și așa, ceilalți sunt de umplutură, cel

mai mare partid până luni, n-are candidat, ce să facem, ne exercităm și noi dreptul constituțional.

Chiar că n-avem de unde alege?!?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 44 (1925), joi, 7 noiembrie 2019**

ALEGERI... CU SCÂRȚ (!)

S-a dus primul tur al alegerilor prezidențiale din anul acesta, cu puține bune și cu multe rele.

Scriam că nu prea avem pe cine alege decât pe Iohannis, pentru că ceilalți n-au ce să ofere, n-au prezență, n-au calitate. Am scris că doar Dăncilă poate ajunge în turul 2 și s-a confirmat, PSD-ul mobilizându-se cam cât se putea. Dar e trendul spre ostracizarea acestui partid care ne-a nenorocit cu guvernarea sa, cu măsurile aberante luate chiar și când e vorba de salarii. Exemplu: s-a mărit salariul minim de la 1200 la 2080 lei pe lună, salariatul ia 1263, cu 60 de lei mai mult, iar statul restul, adică aproape tot un salariu, ca impozit. Cum să mai reziste mediul de afaceri când TREBUIE să dea statului încă odată salariul? E una dintre marile măgării ale guvernanților și parcă o văd pe vipera de Olguța cum ne lămurește că ne-a crescut salariul și pensie. Nouă, salariaților cu 100, iar statului cu 500.

Gogorița salariului minim proteste încă multă lume dar face rău tuturor, și prin efectul inflației, puseul inflaționist fiind provocat de către stat, rămânem cu mai puțin în pungă decât înainte de „mărire”. Vorbeam de relele alegerilor: 1. Cheltuieli imense. Gândiți-vă câte secții de votare, câte mii și mii de membri în aceste secții, câte dotări tehnice, câtă pază, și câți

securiști (cei mai bine plătiți) sunt incluși în acest proces. 2. Zavistie, ură, nenorociri legate de combatanții dintre care 9 n-aveau ce căuta între cei 14. Și acolo, alți bani pentru cei care au obținut peste 3%, alți bani pentru consilieri și băgători de seamă, ș.a. 3. Oricum, e și o perturbare a procesului muncii. 4. Totul e pe spinarea noastră. Hai la alegeri, neamule! Și când în turul II e o catastrofă ca Dăncilă...???

Să nu fie alegeri, tot rău e, că nu mai avem democrație, nu mai avem acel petic de hârtie ca buletin de vot, deci nici atâta putere infimă cât s-ar părea că avem.

Momentul, dă de mâncare la cei din presa video. Ați văzut cu ce fel de mari dezvăluiri trăsnet vin? Nu m-aș mira să vină vreunul să spună că vreun candidat a greșit WC-ul, cum, unul Peia s-a dus la o mănăstire...

Scandal, scandal, scandal, de alegeri, ca lumea să se uite la ei, candidații, și nu la nevoile proprii.

Scârț, Marițo!?!

Peste 2 săptămâni, VVD poate îndemna moale să votăm cu inima, Klaus vrea o Românie normală și fără PSD. Noi trebuie să vrem o Românie a noastră cu atâtea nevoi, cu atâtea speranțe, cu folosul muncii și visurilor noastre.

Și când mă gândesc la jertfele acestui neam pentru pământul acesta...

Și, că avem de toate, dar... cine știe, numai minte... pare că nu.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 45 (1926), joi, 14 noiembrie 2019**

CU VÂRFUL BONT (VVD) ÎN CAMPANIE ELECTORALĂ

Acum 5 ani scriam că, datorită forței vitale a PSD, Iohannis nu avea nici o șansă la prezidențiale, mai ales că Victor Viorel era mai incisiv ca o viperă și avea zece procente în fața lui. Votul popular l-a impus pe neamț, cu toate eforturile celui mai mare partid politic: dacă poporul vrea...

S-a dus zdravăn în jos acest mare partid, după un Dragnea care l-a condus autoritar spre prăpastie și care și-a desemnat o slugă premierul României, o femeie care n-are mai nimic din ce să iasă politician, o tipă cu mari probleme în utilizarea limbii române, care în 9 - 9!!! – ani de europarlamentar, când avea timp și bani mulți să învețe la 2 facultăți, a progresat înspre analfabetism și neștiință. Când a impus-o, fostul șef de partid a ținut cont de singurul său „merit” loialitatea față de el, în contrast cu ceilalți foști prim miniștri care și-au luat coada la spinare.

Nu se poate să nu ținem cont de forța din mase a urmașului PCR, cât timp populația îmbătrânită azi a crescut la ideologia internaționa-lismului proletar. Semnalez că înregistrez zi de zi o mobilizare fără precedent a dragniștilor nevoiți să argumenteze în felurite feluri că VVD ar fi tare potrivită pentru funcția supremă în stat. Deci împrejurul ei fac zid toți deșteptii partidului, toți cei cu funcții promovați de sistem, fără cine știe ce merite decât cel esențial, știu să ducă oala de noapte a șefului. Și, să observăm că au fost cooptați de voie de nevoie și mari valori ale națiunii. Cum să accepte aceștia ca să-i reprezinte „proasta României” (tastați pe internet, să vedeți) să aibă în frunte pe o incapabilă patentată,

devreme ce nici în 2 ani de când e prim ministru să nu dea semne de corijare, deci că învață câte ceva. Mare dilemă nu numai pentru cei deștepți cum și pentru oamenii simpli care știu cum a fost să aleagă președinții de CAP, dintre sărmanii satelor, fără habar sau capacitate de agricultori.

Prost (proastă), dar e prostul nostru cam zic ei.

Slabă Dăncilă, dar așa puterea e la noi, gândesc ei.

Cu asta o ducem noi mai bine... dar aici, la noi acasă, unde, oricum, nimeni n-are ce ne face. (Că primarul e mare și tare, chiar prea tare într-o comună se tot știe).

Dar ce faci cu ȚARA când o... („prăpădită” ca asta) o duce către prăpastia cea mare?

Plugul de arat pe pământurile noastre are fierul care deștelenește și ține direcția bună. Când din diverse motive acesta are unghiul ne-gativ sau vârful bont nici vorbă să iasă treaba bună, chiar cu 5 brăzdare e jale ce iese. Păi, Veorica Vasilica nu e tocmai vârful bont?

O să votez Iohannis duminică, din cauza acestui vârful din PSD care, acum e candidatul cel mai prost din câți au putut fi, cu părerea de rău că deștepții de la bază s-au lăsat conduși de proștii de la vârful.

La vârful bont... va fi operația de după alegeri.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 46 (1927), joi, 21 noiembrie 2019**

BOANTA A DEMISIONAT(!?)

Observațiile din editorialul trecut țin de realitatea din interiorul PSD-Dragnea care și-a nominalizat o ființă fără minte dar lingareță să-l continue. VVD a știut să-i ducă oala, a

condus guvern fără competență, a împins în continuare pe tobogan partidul fără ezitare, a plecat cu mult scandal ca să facă și mai rău. Rău partidului și bine țării care se scutură cât se poate de repede de relele mereu promovate. Rămâne de văzut cât o ajută Guvernul Orban, PNL și Iohannis.

Dracii vin prin sârme, voiam să-mi intitulez acest editorial, considerând că telefonul, televiziunea, calculatorul se alimentează prin tot soiul de sârme și cabluri. Diavolul juca pe sârmă în acest trecut imediat, dar și viitorul se anunță... tot prin sârme.

Să nu creadă cineva că e valabilă vorba „schimbarea domnilor, bucuria nebunilor” pentru că în acest caz nu Iohannis făcea, ori poate face, ceea ce trebuie pentru bunăstarea românilor, pentru readucerea valorilor acasă, ci un guvern care să aibă grijile (că nu poate fi doar una) pentru oamenii săraci din țara bogată. Noua „echipă” pornită numai spre a-și umple buzunarele ar putea fi mai rea decât cea veche. Cel puțin la nivelul județului Vaslui, eu am mari rezerve...

Boanta a demisionat, dar deșteptii din partid trebuie să alcătuiască o opoziție valoroasă care să-i supravegheze, să-i determine pe cei cu pixul să facă ceea ce trebuie (apropo de ce spunea Wilson), tot ei să pună acolo tot un deștept și nu vreo altă loază, pentru că bănuiesc ce umilință a fost pentru mințile înzestrate și treze încă în partid, s-o suporte pe „proasta României” cum îi face de râs. Ne mai putem mira de ce Iohannis a defilat în prezidențiale?

La Vaslui, liberalii n-au făcut mai nimic să scoată procentele (s-a zbatut Arcăleanu) care sunt ale lui Iohannis și nu ale lor. De ani de zile apartenenții la PNL au fost pesediști vopsiți, și știu că liberalii și peremiștii erau în opoziție doar cu ecologiștii pe care i-am reprezentat și nu cu gașca aia

câștigătoare a alegerilor locale și parlamentare. Când vreunul (ca dr. Moțet) ieșea la bătaie era șuntat rău, chiar îndepărtat ca să nu mai spun ce denigrat era. Am simțit-o pe propria-mi piele când am candidat la primăria Vaslui: mergea grupul liberal în fața mea și le zicea oamenilor: „votați liberalii, dar nu și pe Marin”, și asta în tot orașul.

Mai cred că la nivelul județului Vaslui, vârful liberalilor este tot o săgeată boantă, că prea a pactizat cu psd-ul la putere... dintotdeauna. Mai știu că tot PSD-ul va ieși la locale, și, probabil la parlamentare, deși are în formație câte un reprezentant care de peste un deceniu n-a rostit vreun cuvânt, să-i auzim măcar cum sună glasul. Știm dedesubturile.

Boanta a demisionat, dar, la noi, cum va fi cu vârful bont al PNL?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 47 (1928), joi, 28 noiembrie 2019**

SĂ-I LĂSĂM?

Au trecut prezidențialele, încep să se cristalizeze elementele noii guvernări cu Primul Ministru Ludovic Orban și o echipă ministerială ceva mai nouă și mai neașteptată. Oamenii vor, dar... nu prea știu bine ce trebuie să facă și atunci cred că mai pot greși. Unii miniștri au intrat deja în foarfecele televiziunilor stipendiate de PSD: uitați-vă la preotul răspopit sau la gloata lui Ghiță și n-aveți nevoie de lămuriri.

Firesc ar fi ca cel puțin o perioadă să-i lăsăm să mai învețe, să se documenteze temeinic, să ne furnizeze informații corecte și... utili-zabile. Că toată lumea e plină de bunăvoință și promisiuni, e clar.

Pe actualul Prim-Ministru l-am intervievat prima dată cu mulți ani înainte, și cu 10, și cu 8 și cu vreo 5. A învățat mult de atunci, deși încă de acum 5 ani îmi declara că e pregătit să fie și președinte al PNL și... pentru guvernare. Orban s-a declarat întotdeauna simpatizant al vasluienilor și prieten al subsemnatului, drept care acum mă bucur că a ajuns la butoane și chiar sper să facă ceea ce trebuie pentru noi toți. Știind că și că pentru preluarea unei funcții de director e nevoie de ceva timp pentru ca cineva „să intre în pâine” mă gândesc la toți acei care fie îl laudă fie îl denigrează, că omul, dar mai ales noul Guvern trebuie să fie lăsat să arate ce poate. Nu știu dacă luat așa zdravăn la tocat e și cel mai bine.

Să-i lăsăm, totuși?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 48 (1929), joi, 5 decembrie 2019**

MARILE PRIETENII CULTURALE DE PE VALEA PRUTULUI

Marin – Mâcnea – Dima – Pricop – Tudosie

De peste 5 decenii oamenii aceștia se cunosc, se respectă, se întâlnesc și... creează, fiecare în direcția predilectă dar cu deplin profesionalism.

De 3 decenii acești formatori de opinii și de cultură mult peste nivel local, împletind uneori actul creator cu impulsul politic, au ajuns embleme ale localităților în care trăiesc (excepție Pricop și Tudosie, decedați)...

De la Revoluție încoace D.V. Marin a ajuns cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, Ion Mâcnea este fără îndoială cel mai de seamă poet, monografist și infuzor

media din Vetrișoiaia natală, Toader Dima, dr. inginer agronom, fost parlamentar a ajuns primar și promotor al agriculturii performante, prof. Ion Gheorghe Pricop s-a afirmat ca mare scriitor, poet și aleasă personalitate locală, iar dr. ing. academician AOȘR Avram D. Tudosie, a adus în lume Busuioaca de Bohotin și peste 20 de cărți.

Coeficientul comun maximal: MUNCA, PERSEVERENȚA, PASIUNEA, TALENTUL prezența lor în prim planul bătăliilor concurențiale în folosul comunității, susținute chiar și în confruntări naționale. Se adaugă cel puțin câte o bucată de suflet...

Diferențierile rămân de ordin strict profesional: unul a devenit reputat om de presă (de 62 de ani prezent în cea scrisă și mass-media), al doilea după încercarea de a deveni mic întreprinzător a ajuns primar în Vetrișoiaia lui, azi pensionar, unde a realizat un muzeu etnofolcloric unic (Popasul Spiritului) dar și un grupaj de 13 statui consacrat marilor personalități ale culturii naționale – absolut unic și interesant, care-i asigură dăinuirea peste acest veac, al III-lea a publicat câteva romane și alte câteva volume de poezii care-l consacră ca talent pe deplin afirmat, totul din Duda, sat din care n-a plecat decât să-și editeze operele..., Toader Dima, după acele numeroase inițiative depuse în Parlamentul României pe teme de sprijinire a agriculturii (după ce a reușit să mențină cea mai productivă asociație agricolă „Agroind” de pe toată Valea Prutului, dacă nu cumva și din țară), a candidat și a reușit să ajungă primarul uneia dintre cele mai importante comune din județul Vaslui, Berezeni, iar Avram D. Tudosie a fost un oenolog rarism, agronom și viticultor de excepție, creatorul unui Muzeu al vinului la Huși.

DUMITRU V. MARIN

(prof. dr.)

MARILE PRIETENII CULTURALE DE PE VALEA PRUTULUI

– MARIN – MĂCNEA – DIMA – PRICOP – TUDOSIE –

UN CVINTET DE MARE ȘI ALEASĂ VALOARE SOCIAL – CULTURALĂ
1970 - 2020

PIM, Iași, 2020

Vom mai scrie de multe ori, că aceste adevărate personalități, oamenii aceștia, s-au respectat, s-au consultat și comunicat, au format separat dar și împreună o entitate culturală reprezentativă și durabilă pentru o suprafață de aproximativ 7000 de km pătrați din România, pe lunca Prutului (Vaslui – Huși – Duda Epureni – Vetrișoiaia – Berezeni).

Un volum cu titlul (aproximativ) de mai sus, poate da o imagine a zbaterilor îndelungate dar și cu rezultate adesea spectaculoase ale unui grup din acel Curent Cultural Informațional Vasluian (CCIV) care a semănat credință în biruință o întreagă generație, într-o epocă istorică în mare frământare, în urma căreia se făurește o altă cultură existențială pentru toată omenirea, pentru românism, pentru oamenii locului.

O încercare menită să sensibilizeze și pe cei care mereu vin, care vor avea totuși nevoie de modele oricum ar arăta istoria acestor plaiuri, încă românești...

Succesul „social” în re-minor pe muzica poetului Ion Măcnea Vetrișanu, acompaniată de trilurile păsărilor din Luncă adunate de Toader Dima, repovestite de toți în acorduri de suflet și entuziasm la o Zghihara de Huși, ar putea fi „varianta” jurnalistică finală, pe care noi o recomandăm ca MODEL.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 49 (1930), joi, 12 decembrie 2019**

ANIVERSARE TVV

Au trecut 29 ani de la întemeierea TVV, pe 5 decembrie 1990, cu prima difuzare în eter de Ajunul Crăciunului, pe 24

decembrie pe stațiile TVR, pentru ¼ din Țara Românească. A fost prima Licență acordată de CNA, 001/Tv, a fost prima televiziune de după Revoluție, din Moldova, a fost prima din județul și municipiul Vaslui, care a și scăpat cu bine din DECENIUL DUȘMĂNIEI, cel care a distrus multe din județ, mai ales economia și agricultura.

A existat momentul când „ora exactă” pentru conjudețeni se dădea la TVV, după cum spunea Gelu Bichineț, au urmat 3 recorduri mondiale, 6 naționale și 26 județene, adică muncă, îndrăzneală, capacitate, muncă. Niciodată, absolut niciodată n-am primit ajutoare de la Instituții de Stat, nici măcar abonamente, pentru că nici Consiliul Județean Vaslui, nici Prefectura n-au găsit măcar 50 – cenzeci – de lei să plătească o asemenea factură; cinci zeci de lei n-au plătit în ultimii 5 ani. Și mai vor să-i respectăm.

Așa că nu datorăm nici unui oficial, nimic.

Datorăm concetățenilor noștri mult: în dimineața zilei de 24 decembrie 1990, am urmărit special, cel puțin jumătate din geamurile locuințelor erau luminate, la ora 7 când am difuzat, cu greutate și invenții, prima casetă a TVV.

Că aici s-a făcut cultură și educație se poate ușor demonstra, fie și pentru că 480 de personalități culturale din țară (+ hienele politice) au fost în direct cu ai noștri.

Ce le-a spus Ambasadorul Statelor Unite, Rosapepe, ori Scheelle, ori alți ambasadori, ce le-a spus marele economist mondial Anghel Rugină (în direct) sau ce le-au comunicat cei înregistrați în Canada, America, Asia Mică, Europa, adică din vreo 32 de țări de unde am transmis în direct, toate au fost pentru oamenii locului care:

1. N-au receptat chiar toate informațiile furnizate, n-au vrut, n-au putut.

2. Suferă permanenta hemoragie a intelectualilor (nu numai a tinerilor), deci a materiei cenușii care nu poate fi acoperită în procesul acesta migratoriu.

3. Acum, nu mai avem decât televiziune online, ziarul Meridianul de 23 de ani, Revista internațională Meridianul Cultural Românesc.

DAR.

Prin Revistă, prin cele 14 cărți, din 36, consacrate Vasluiului, prin ...77 ...**noduri culturale**, prin **101 vasluieni pentru 100 de ani**, prin **111 valori naționale pentru Vaslui** care fac parte dintre cele 21000 de pagini consacrate acestui nerecunoscător centru de județ, căruia i-am mai consacrat, totuși, de vreo 700 de pagini, deja pregătită pentru tipar, **BĂTĂLIA PENTRU VASLUI/ 222, printre noi/ memorialistică jurnalieră**, chiar ținem Vasluiul pe harta culturală a lumii.

Vă întreb pe toți, cine ar mai putea face asta (pe banii și munca lui), unde, când, cum și de ce ?

Aniversăm, acum, TVV.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 50 (1931), joi, 19 decembrie 2019**

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

BĂTĂLIA PENTRU VASLUI-RO: 222... PRINTRE NOI (!) (Istorie culturală)

editura pim
2020

2020

LUNA IANUARIE, A LUI EMINESCU

Mai întâi urările tradiționale de Sărbători, trecute pentru ortodocși, în toi pentru alții: La mulți ani (și... hai la treabă).

Noi apărem joia, deci la următorul număr îl sărbătorim pe Mihai EMINESCU și ziua limbii române. Chiar dacă nu e sărbătoare gazetărească, pentru MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC este de cea mai mare semnificație. Trebuie să avem și noi un sfânt al limbii naționale și acesta e... cel mai mare poet român. Că-l urmează Vieru, Blaga, Arghezi, mai ales Vasile Alecsandri care-l precede, adică alte mari valori ale poeziei și culturii naționale este un mare noroc. Pe 30 trebuie să-l sărbătorim și pe I.L. Caragiale, observatorul mereu actual al societății românești.

Pe 15 ianuarie se împlinesc 170 de ani de la nașterea „poetului nepereche” (Călinescu) pe meleaguri botoșănene, la Ipotești. Boierul Balș la care administra căminarul Gheorghe Eminovici avea moșii și în județul Iași (există localitatea și comuna Balș). Vasluienii îl rețin ca de-al lor pentru perioada când Mihai a fost revizor școlar.

Națiunea toată îl omagiază ca mare patriot (Doina, Scrisoarea a III-a, ș.a.), prețuitor al folclorului (ce dovadă e Luceafărul, poeziile, basmele versificate), cântăreț al naturii (La mijloc de codru, Codrule, codruțule, ș.a, ș.a.), și pentru poezia sa filozofică (Scrisorile, Floare albastră, Luceafărul etc., etc.)

Cele 15000 de pagini păstrate mai cuprind proză, jurnalistică, încercări teatrale. Alte multe mii de pagini s-au scris despre opera sa cu adevărat românească și națională și aproape toate vorbesc de importanța creației sale.

Luna ianuarie rămâne pe veci și pe drept consacrată lui Mihai Eminescu.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 1 (1934), joi, 8 ianuarie 2020**

EMINESCU... 170

E marele, neegalatul, poetul nepereche!

Nu e bine că e unicul, dar așa cum fiecare națiune de pe acest pământ își are un reprezentant în fața lumii (la nemți Goethe, la francezi V. Hugo, la ruși Lermontov, la italieni Dante, la englezi, Shakespeare, la americani Whitman, etc.) pe noi romanticul Mihai Eminescu ne poate reprezenta de-a pururi. O anchetă jurnalistico-publicitară în media de acum câțiva ani îl scotea ca reprezentativ pe Ștefan cel Mare. În istorie, chiar este.

Ca făuritor de limbă și ca model în același timp, ipoteșteanul născut pe 15 ianuarie 1850 (unii spun că la Botoșani) împlinește pentru secolele trecute și, poate, și pentru cele viitoare un rol emblematic pentru creativitatea, originalitatea și statornicia poporului român și mai ales a LIMBII ROMÂNE.

Sărbătorim unele date istorice ca 1 Decembrie, 24 ianuarie, 9 mai, ș.a. dar trebuie înțeles că ZIUA LIMBII ROMÂNE trebuie să se bucure de mult mai multă atenție astăzi și în viitor, în condițiile atacurilor pernicioase și

permanente la ființa acestei limbi, prin videocultură, comunicare rapidă (telefon), computer.

Că e uitată de cei plecați, de progeniturile lor tot pe acolo stabilite, de cei din asprele străinătăți, e o realitate tristă, dar înfiorător e cât de mult neglijează tineretul de azi exprimarea și corectitudinea în limba națională, precum și avalanșa de termeni tehnici promovată prin calculul de care din ce în ce mai multă lume nu se poate despărți (dacă nu știi să umbli cu el, ești în afara lumii).

Eminescu și Limba română sunt și sărbători, și îndemnuri, și mai ales necesitățile culturale ale neamului pentru a-și păstra identitatea. Poezia eminesciană ne ajută enorm fie să ne păstrăm omenia, simțurile, visurile, fie să comunicăm complex și nuanțat, fie să ne odihnim sufletele la umbra metaforei, a teiului, a codrului, a vieții.

În bătaia pentru limba română MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, ieri ieșit din tipografie, cu cei 571 de colaboratori din toată lumea, poate reuni energii, talente, voințe, realizări, toate în folosul POPORULUI ROMÂN.

De Ziua limbii române și a nașterii poetului reprezentativ, să ne întoarcem cu gândul la ce avem de făcut pentru tânăra generație. Că fără muncă și fără poezie (metaforă) nu se prea poate.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 2 (1935), joi, 16 ianuarie 2020**

CARAGIALE... DUPĂ EMINESCU

Mai vine o zi importantă, chiar în luna lui Eminescu cel sărbătorit la 170 de ani de la naștere și a culturii române. Nu demult ziua-sărbătoare era a lui Nicolae și a Elenei Ceaușescu

„mărețe sărbători” pentru poeți ca Eugen Barbu sau Corneliu Vadim Tudor (de fapt, cu nădejdea recompensei toți, absolut toți poeții timpului le închinău ode) și adesea se neglija Sărbătoarea Unirii, cea de la 24 ianuarie 1859. Nici astăzi nu e prea în atenție acest moment crucial în Istoria neamului românesc, nepromovat de oficialități cine știe cât. Și dacă banul, nu e, nimic nu prea mai e.

Pe 30 ianuarie 1852 s-a născut acel geniu al observației sociale, în satul Haimanale de lână Ploiești (neam de origine grecească și el poreclit, mai apoi, „grecul”).

Ce-a făcut, ce n-a mai făcut, Caragiale este dramaturgul fanion al României, este un excelent nuvelist (5 importante) și mai ales un bijutier al cuvântului în schițele sale („nu Momente... ci monumente, maestre” scria entuziast un scriitor contemporan, despre volumul Momente și Schițe). În

ansamblu I.L. Caragiale este considerat cel mai merituos și mereu actual observator al vieții sociale din istoria culturii românești, opera sa, în totalitate, fiind „frescă a realității” de atunci și de acum.

Cum să nu fie actual în comedia „O scrisoare pierdută” care pare a fi scrisă după ce a văzut ce s-a întâmplat ieri într-o întâlnire electorală, cum să nu fie actuală „O noapte furtunoasă, sau numărul 9” cu încurcăturile ei, din târgul de provincie, (chiar și drama „Năpasta” îi poate fi actualizată), cum să nu fie actuale mai toate schițele sale care înfățișează moravurile sociale cum nimeni n-a mai reușit?

Desigur, putem prezenta și destule alte aspecte ale vieții clocotitoare a marelui dramaturg, can-canurile nelipsite ale vremurilor. Ne putem opri și la zbaterea pentru viață mai bună, inclusiv cu stabilirea la Berlin, la marea prietenie cu poetul național Mihai Eminescu (dar nu și cu Ion Creangă), la rolul său social.

S-a scris adesea că trăim ca în Caragiale.

I s-au reprezentat piesele de teatru ca cele mai mari reușite în teatru sau în filmul românesc, s-au scris cărți despre el, dar, considerându-se că opera îi este cunoscută, referințele la realitatea (realismul...) operei sale sunt de mare actualitate de la Revoluție încoace, ceea ce ilustrează trecerea prin epoci a întregii sale opere.

Evident, fără opera lui I.L. Caragiale am fi cu mult mai săraci.

Astăzi este un mare sprijin în bătaia pentru LIMBA ROMÂNĂ. Pe 30 ianuarie, măcar un gând de prețuire pentru geniul cuvântului și dramaturgiei românești.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 3 (1936), joi, 23 ianuarie 2020**

CARAGIALE – NESFÂNTUL, DAR... TATĂL

Adică tatăl creator al dramaturgiei românești pe care a dus-o la stadiul suprem, pe de o parte și observatorul „peren” al vieții sociale prin scrierile sale în proză.

Să nu uităm că s-a născut de 3 ierarhi, adică de Sf. Vasile, Grigore și Ion, pe 30 ianuarie 1852.

Deși înaintea sa au scris piese de teatru marele și unicul Vasile Alecsandri (cât îi datorează națiunea română... nu prea înțelegem, astăzi), chiar Eminescu și destui alții, din 1883 avem „O scrisoare pierdută” pe care nici contemporanii noștri n-o mai găsesc(?!?), adică o culme nemaiaținsă de atunci. Tot de la I.L. Caragiale avem schița desăvârșită ca specie literară, nuvela mitologică și fantastică, drama. La cât este de actual

această mare personalitate literară, evident prin opera sa, parcă e pururi de al nostru, dintre noi.

Am scris altădată că atât M. Eminescu poetul nepereche cât și I.L. Caragiale, dramaturgul unic, ar trebui ca împreună cu Ștefan cel Mare să fie canonizați ca sfinți români în calendarul ortodox. Mi s-ar putea răspunde că toți au avut defecte omenești. Dar pot răspunde că la importanța operelor lor nu putem decât să ne închinăm în veac și să-i pomenim ca pe sfinții adevărați, despre care mai făurim și astăzi legende (că doar nu putem ști ce-au făcut acum sute sau mii de ani), în timp ce despre ei rămân realități evidente.

Opera lor rămâne în Pantheon și... model pururea de urmat.

Înscrisă în bătălia pentru limba română, Revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC (571 de colaboratori din toată lumea) îl consideră steaua polară pentru toți colaboratorii.

Caragiale n-a fost un sfânt, dar... e tatăl concret al dramaturgiei românești.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 4 (1937), joi, 30 ianuarie 2020**

NIVELURI DE CULTURĂ CU PUPICURI GROASE

Nu e greu pentru un observator dintr-un județ să vadă cel puțin 4 niveluri de afirmare și promovare literar-culturală și cu pupincuriștii printre cei din frunte.

Încurajăm fără rezerve orice încercare de a aduce un strop de cultură, nu în plus, cât de calitate, în aceste vremuri de atacuri pernicioase la însăși existența limbii române,

amenințată cu dislocarea sau... dispariția. Am publicat întotdeauna în Meridianul Cultural Românesc pe toți acei care s-au înscris în bătălia pentru LIMBA ROMÂNĂ. Nu prea ne ocupăm de smângălitorii, aplaudacii sau pupincuriștii de serviciu, după cum nici de analize ample, ocuparea timpului nostru fiind prin manageriatul grupului de presă, recordurile mondiale și naționale în jurnalism, încurajarea valorilor care se iau la trântă cu nemurirea.

Participăm, uneori, la manifestări publice în care actori de pe scena căminului cultural din Pocreaca de Vaslui, deci de liga a IV-a, se dau c-ar fi de...Teatrul Național. Recent am văzut pe unii care, chiar ei înșiși, își rezervă un loc în eternitate. Din toate cele 4 straturi culturale.

N-am nimic cu Dumitru Apostolache să pătrundă acolo... după. N-am nimic cu Th. Pracsiu să-l laude cât dorește pentru valorizare.

N-am nimic cu acei „foști” care-și văd bucuroși numele și menționată vreo valoare (adesea ipotetică) pentru o activitate publică de mult trecută pentru că ei doar și-au îndeplinit sarcinile de serviciu de atunci. Cei mai mulți dintre vasluienii micromonografiați într-o carte de 270 de pagini, au avut o activitate onorabilă. Dar a considera pe vreun gornist al PCR ca Ana Angheluță, Elena Condrea, Gheorghe Cârjă, Constantin Tămășanu, Gruia Novac și încă vreo duzină, cu drepturi „în eternitate” mi se pare afirmație total nejustificată! În planul valoric social-cultural, nu ca oameni. Că mulți și foarte mulți dintre ei au mișcat condeiele pe la Securitate și au făcut prea mult rău, ca acesta să fie uitat.

Cred că cel mai cunoscut-recunoscut-descoperit și activ a fost profesorul bârlădean atât de contestat astăzi, Gruia Novac, cel dovedit cu acte că a fost colaborator de nădejde nu

numai la spectacolele comunist – patriotice ci și în urma unor sarcini speciale de după. Că omul a avut condei... se știe.

De mult nu-mi mai place octogenarul Gruia, căruia la înființarea postului de radio Unison la Bârlad (anii 90) i-am oferit postul de director (în detrimentul fiului meu) scoțându-l în priveliște exact atunci când lumea scuipa în urma lui pe stradă (cine credeți că m-a trădat constant?). L-am evidențiat în cărțile mele pentru cât a contribuit la afirmarea literaturii vasluienilor, dar niciodată n-am putut trece peste lingușirile tare groase pentru diferiți, inclusiv pentru mine (un discutat „encomion”), și constat, astăzi, că în lansarea cu pricina de joi, 30 ianuarie, a depășit măsura atât prin îndepărtarea de subiect cât și pentru „judecata” unei cărți – pomelnic a unui alt vasluian care s-a descoperit desăvârșit tânăr talent după pensionare.

Până la urmă, toată „lumea bună” care s-a tot lăudat unul pe altul, tot din pensionari a fost alcătuită. Tinerele talente cu capetele pleșuve sau părul alb, n-au primit printre ei nici măcar un tânăr sau un elev. Măcar unul, care, evident n-ar fi stat în tot timpul celor peste 3 ore cât participanții descopereau câte merite au și nu le-au știut. Noroc de Dumitru Apostolache, devenit din profesor de matematică mare om în literatură. Spirit polivalent, domnule?!

Scriam și altădată, că putem descoperi cele 4 niveluri de cultură și creație printre vasluieni (de rând sau cu pensii mărișoare). Erau cam câte 7 dintre cei vreo 29 de așezați pe scaune, câțiva în primul rând și măcar 2 în fața tuturor. Dacă n-ar fi fost pomeniți în carte n-ar fi venit niciunul, că la „Omagiu cărții și culturii vasluiene” (6 ediții...) nu i-am văzut. Li s-a deșteptat cultura în cap după alcătuirile super ale lui Mitică.

Păi, dacă nu-l aduc pe Gruia mai des să le mângâie... auzul?!?

În rest, toate bune, coane Mitică... „REGINA MARIA” (ce de noutăți ai adus!) să trăiască(?!). Și tălică!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 5 (1938), joi, 6 februarie 2020**

STOP CADRU, ÎN FEBRUARIE

O săptămână în care noi ne-am amărât din cauza unor criptocomuniști, colegii noștri de pe la ziare și-au căutat subiecte prin afara județului Vaslui, ca să pară interesanți, și cu toții parcurgem, totuși, o perioadă politică nesigură și tare nefolositoare. Nu întâmplător, acum 180 de ani, Mihail Kogălniceanu scria că politica e cea care dezbină și promovează ură.

Am avut o zi plăcută, o sărbătoare a spiritului, la Iași, unde în sala Bibliotecii Județene „Gheorghe Asachi” toți cei de la ALPI am petrecut cu vorbe, mult mai bine ca altădată.

După cum se vede, de ani buni noi vă înfățișăm cel puțin un rezumat asupra a ceea ce se întâmplă acolo, nu pentru că D.V. Marin este și el membru senior al acestei excelente grupări literare, ci pentru simplul fapt că acolo se promovează fără discriminări cultură adevărată produsă ori reprezentată și de vasluieni. Prezența noastră acolo e determinată de acea atmosferă de creație și confruntare strict literară, unică și... sub comanda unui excelent om de cultură, comandorul Mihai Batog Bujeniță.

Atmosfera politică ne privește pe destui. Greșelile vreunui primar din județul Iași (de altfel nu prea sănătos la cap)

ne întristează întrucât discreditează la fel pe primari, cu mult mai mult decât un articol din presă.

E o stare de așteptare generată și de bătăliile politice, și de iarnă, și de latența oamenilor. În agricultură ar trebui să vorbim de fertilizarea solului, de fătările dinspre primăvară, de proiectele câștigătoare, de nădejde ori speranță.

Aflu că administratorii culturali plănuiesc un Festival al Umorului, pornit la drum între 3 – 5 iulie 1970, cu participarea mea ca organizator în primele 3 ediții și susținător în presa ultimilor 30 de ani, plănuiesc deci, să facă o primă parte în campania electorală. Oare, care dintre cei din fruntea județului are nevoie așa de mare pentru un plus de susținere?

Pentru că, așa cum văd eu treburile, Mitică Buzatu va ieși tot președinte și tot „en fanfare”, tânărul Marius Arcăleanu este liberalul care a ieșit întotdeauna la bătaie, dar „se bucură” de izolarea colegilor și de inactivitatea dr. Tătaru, președintele pe județ. Întotdeauna a fost observată înțelegerea acestuia cu cei din fruntea județului, și mă întreb cam ce campanie ar putea face împotriva PSD-ului... Ministrul secretar de astăzi nici nu poate chisui împotriva celor care-l pot mazili de pe la Huși, iar pe alții nu-i poate lăsa, să nu piardă el din autoritate.

Vă vom înștiința când vom observa semne de reviriment.

*

Vă înștiințăm că pe 28 aprilie 2020, vom organiza a 7-a ediție a Simpozionului Național „Carte și cultură vasluiană” cu participarea unor personalități din Basarabia și din Ucraina, evident din mari orașe ale României. Va fi INTERNAȚIONAL, în organizare privată.

...Cu două zile mai înainte vom lansa cărți și reviste la Centrul Militar din Iași într-o acțiune a Ligii Scriitorilor din care facem și noi parte.

Ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău și revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC vă stau la dispoziție.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 6 (1939), joi, 13 februarie 2020**

RESUSCITAREA SPIRITULUI COMUNIST ÎN CULTURA VASLUIANĂ – DE ȘTIUT –

Pentru cine nu știe, precizez principalele aspecte ale propagandei socialismului multilateral dezvoltat și promovarea cadrelor în județ.

Pe baza Hotărârilor Plenarei P.C.R. din 1971, apărarea cuceririlor poporului român (în toate domeniile) era îndatorire patriotică și tot ce însemna aparat de partid și de stat, cu tot felul de direcții, secții, sectoare și persoane (salariații statului) trebuia să fie în primul rând al construcției noii societăți și apărarea acestor cuceriri (sociale). De aceea era nevoie întotdeauna de atenție acordată omului nou care să fie primul luptător al Partidului indiferent de domeniul de activitate. Așa s-a ajuns la cei 4 milioane de membri de partid comunist.

Învățământul a devenit pârghie principală pentru educarea tineretului, iar „cultura” adică acele Comitete de cultură de diverse niveluri și căminele culturale, cinematografele, stațiile de radioficare, bibliotecile, trebuiau să ofere populației căi de însușire a ideologiei.

Indiferent unde, directorii și tot felul de șefi erau promovați strict pe criterii de partid. Unde să se afle cel care n-ar fi fost de acord cu această ideologie, care, chiar aceasta, creă posibilitatea ca orice șef să dea afară pe cei indezirabili funcției sale.

Așa se constată că toți inspectorii generali din fruntea Inspectoratelor școlare, toți președinții comitetelor de cultură și mai ales toți ziariștii vremii (ziarul Vremea nouă era organul Comitetului Județean de Partid) erau investiți cu calitatea de activist de partid. Putea să fie altceva, Chiper, Bran, Condrea, Rănceanu, Clisu, Cârjă, Avram, Pracsiu sau altcineva? Sau, directorii de școli și licee. Cel mult erau deosebiți prin fanatismul lor și cum se afirmau ca turnători la partid sau la Securitate (era un caz special cu Gruia Novac?) Pe unii dintre cei pomeniți i-a prins Revoluția și... de unii nu s-a mai auzit, câțiva s-au refugiat în munci mărginașe, doar puțini au cutezat să mai scoată capul câțiva ani.

După Revoluție era mare nevoie de oameni care „să știe” cum se fac treburile, drept care Cârjă, Pracsiu, Ciobanu, Apostolache, Alexandrache, Mera și destui alții „s-au revoluționat” chiar ei și... au ocupat funcții înalte ca prof. Constantin Alexandru (ajuns Președinte de Consiliu județean, care m-a purtat prin judecăți revendicând TVV), de altfel un bun organizator și stimat ca educator, G. Alexandrache (la fel). Pracsiu a mai stat pe la ziar, s-a retras la catedră, dar l-am ajutat să ajungă inspector școlar (chiar era nevoie de pregătirea lui acolo) drept care și-a schimbat nu numai ideologia ci și diferite partide (cu comunicate de presă). Noii inspectorii generali, tot numiți, dar de noile partide de la conducerea României, l-au păstrat o vreme ca și pe alți inspectorii cel puțin „acoperiți” în schemă (și azi e un plagiator, Ionescu, pe acolo).

De câțva timp s-a și îmbolnăvit deci e retras în fa-milie, dar este din ce în ce mai mare critic și istoric literar de autoritate locală, promotor, deci.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 7 (1940), joi, 20 februarie 2020**

CORONAVIRUS... LOCAL(!)

O isterie națională ca cea în curs n-am mai trăit, deși am parcurs multe perioade demne de isterizare. După 1989 a fost o stare național-patriotică dar și de revărsare către o democrație unde nu am avut acces, de care auziserăm pe la Vocea Americii, Europa liberă. Ne-am cam prea umplut de destulă democrație în acești ani care au ca emblemă „să nu respectăm nimic” adică alături de contestarea unor oameni, valori, reușite să bălăcărăm, neapărat, să și împrôșcăm cu noroi în acei care mai reușesc să facă ceva. Norocul e că ce se vehiculează în presă ori opinia publică nu e justițiabilă, nu ajunge nimeni pentru o opinie, în Instanță.

Teama aceasta de virusul care aduce moarte prin aer (nu pe sârmă, nu prin sex, nu prin ceva pipăibil) a dus la întunecarea orizonturilor creative și la nesiguranța unor întreprinderi de orice fel. „Păi... de ce să fac... dacă tot vine... (acest fel de moarte)”.

O aproape aceeași teamă am avut-o înainte de 1989. Atâtea minți zburdalnice nu s-au putut confrunta cu scânteile altora, din aceeași lehamite și descurajare: „dacă nu e voie...” Ca unul care am trăit acele vremuri știu că pe meleaguri vasluiene ceața era mai deasă pentru că atâția activiști de partid n-aveau de ce să se agațe, drept care își lucrau la greu vecini,

prieteni, colegi, oameni mai activi. Partidul era în toate, iar slujitorii de credință din orice sector al vieții sociale trebuiau să-și justifice salariile. Am dat exemple în nr. trecut.

V-am povestit că am găsit în Bârlad, pe locul vechii librării Petroff, în gunoaie și sfârâmături, niște scrisori vechi, niște cărți, printre care Codul Hamangiu. Nu m-am lăudat dar „prin metode specifice” securiștii au aflat și... s-au îngrămădit să mă bată, mi le-au confiscat, le-au pierdut.

Coronavirusul în sine, eu cred că a fost inventat de chinezi ca să șantajeze lumea (au încercat și japonezii cu Sarinul) și au scăpat producția de sub control. Nu este altceva decât ca o epidemie de ciumă sau holera, dar la acelea li s-a dat de leac. O să le dea și acestor... chinezării, întrebarea e când? Până li se găsește leacul, toată, toată omenirea pierde. Cum să nu pierdem și noi?

Cineva îmi spunea că lenea e cel mai de temut... virus, deși eu cred că prostia. Cuantificarea e simplă... prin foame (și furturi, tâlhării, violuri, alte nenorociri).

Preocuparea noastră ar fi SECETA, care ne poate înfometa pe toți, în fața căreia o gripă mai grea ca asta pălește. Dar, cum ne-am cam luat grija de la preocupările existențiale, nu ne mai interesează asta. Până la proba contrarie, mi se pare că un fel de coronavirus local este grija de a-i lucra (politic) pe ceilalți, cultural, pe cei care ne depășesc.

Am fost totdeauna de acord că înfruntările cu scânteii duc la progres. Zbaterile noastre, chiar altele decât ale lumii, ar trebui să fie generatoare de opere în folosul comunității. Cine îndrăznește... aici e problema.

*

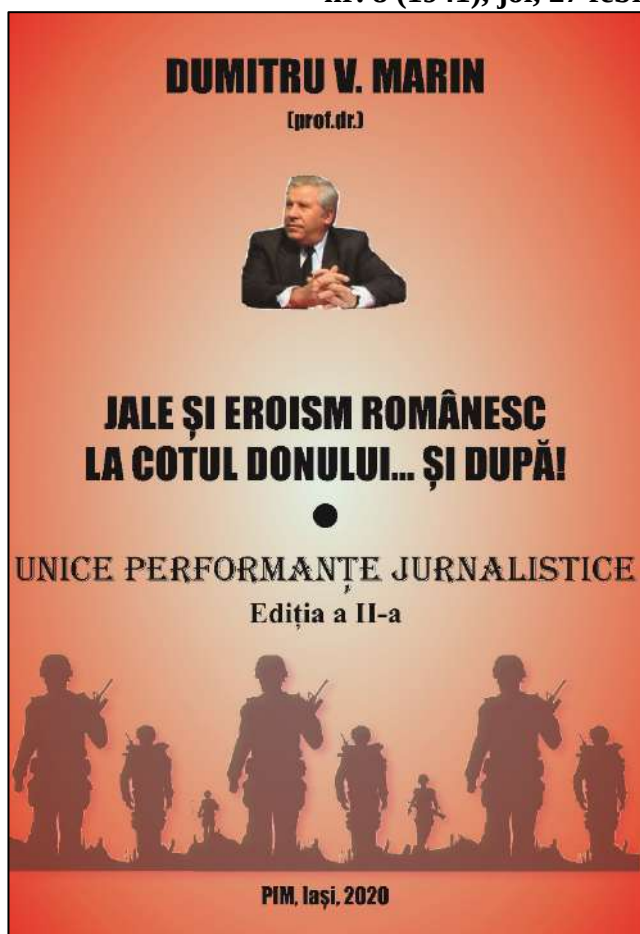
Au apărut alte două cărți:

– Jale și eroism românesc la Cotu Donului (- Stalingrad)... și după, ediția a II-a, 2020, 320 pag.

– MARILE PRIETENII DE PE VALEA PRUTULUI – Marin – Mâcnea – Dima – Pricop – Tudosie – un cvintet de mare valoare social-culturală, ed. Pim, Iași, 2020, 190 de pagini.

Ce vă putem zice: chiar merită să le citiți.

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 8 (1941), joi, 27 februarie 2020

UNUL... CONTRA MULTORA

E destul de interesant de urmărit în timp cum un caracter pu-ternic generat de o muncă titanică a trebuit, ori trebuie să înfrunte o mulțime mai mult sau mai puțin valoroasă dar coalizată împotriva sa. Vom desprinde cazurile lui B.P. Hasdeu, Al. Macedonski, Ovid Densusianu, Tudor Pamfile, Const. Capră, V.I. Cataramă, D.V. Marin, care acoperă o perioadă de un secol și jumătate.

Nu știm încă, ce adversități și vrajbe au fost înainte de „Junimea” de la Iași, avându-l ca mentor pe marele Titu Maiorescu. Despre rolul Junimii în istoria noastră culturală a curs multă cerneală, s-a analizat și evidențiat importantul său rol pentru canalizarea pe o direcție sănătoasă a culturii române, inclusiv a literaturii. Parcă e destul să spunem că cel mai de seamă junimist a fost M. Eminescu, precedat de „acel rege-al poeziei”, Vasile Alecsandri unionistul (evident grupul cuprinde un număr impresionant de membri de-a lungul timpului) și nu le poate nega nimeni meritele... istorice.

A fost însă, un contemporan, unul dintre cele 5 mai mari personalități ale acestei țări, multilateralul B.P. Hașdeu care, fie că n-a fost primit, fie că n-a dorit găsindu-i demni de pana sa umoristică, fie că și-a găsit teme favorite în activitatea acestora. Situat în galeria savanților și a enciclopediștilor români care începe cu Dimitrie Cantemir „rege între filosofi și filosof între regi” (Leibnitz), și după el, continuă cu Nicolae Iorga și G. Călinescu, Hașdeu a fost un spirit multilateral care a marcat substanțial epoca (n. 1838, m. în 1907). A încercat și promovat direcția nouă în cultura românească, în mare contradicție cu ideologia și realizările Junimii. Mai toți

cercetătorii se amuză de vestita păcăleală pe care le-a tras-o junimiștilor prin publicarea chiar în Convorbiri literare a vestitei poezii „La noi e putred mărul” în acrostih (prima literă de la începutul fiecărui vers) fiind nominalizată gruparea literară, reprezentativă atunci: La convorbiri literare”.

Desigur, și atunci, și astăzi reacțiile au fost extrem de diferite, dar noi evidențiem doar faptul că marele filolog, istoric, folclorist, scriitor și dramaturg („Răzvan și Vidra”) i-a înfruntat pe valoroșii săi adversari cu rezultate dintre cele mai bune chiar benefice pentru cultura română. El și-a făurit propriul drum, a schițat, poate, direcția nouă, adică alt drum pentru propășirea literaturii naționale, singur împotriva tuturor.

Alexandru Macedonski (1854-1920) s-a aflat în frontul potrivnic și față de junimism, și față de direcția nouă, ca poet, scriitor și promotor cultural scoțând o revistă „Literatorul” (1880-1919) prin care să înfrunte și Junimea, respectiv Convorbiri, și Viața Românească (a lui G. Ibrăileanu), a scris și promovat chiar o poezie nouă (Ciclul Noptilor e cel mai cunoscut) și a întreținut un Cenuclu, i-aș zice al căutărilor înnoitoare. Greu de găsit un exemplu de luptător de unul singur contra grupurilor ostile din epocă. „Acești contemporani ai mei,/...niște mișei” cum a răspuns el atacurilor l-au izolat în timpul vieții, urmașii de aceeași factură nu i-au recunoscut valorile create, comuniștii l-au scos din manuale într-un timp... dar poezia rămâne conform prevestirilor sale că „nu va trece un secol...” fără să-i fie recunoscută ca și contribuția la dezvoltarea mijloacelor poetice și te-matice ale întregii sale creații.

Un caz oarecum singular este al lingvistului și folcloristului Ovid Densusianu, profesor universitar, și el

promotor al unei noi direcții mai ales în cercetările folclorice. Nici contemporanul său, prof. univ. Gîrge Pascu de la Iași nu era de loc agreat, dar Densusianu (1873-1938) era chiar izolat și în lumea științifică, și de simboțiști pe care-i promova și de către folcloriști romantici în frunte cu Tudor Pamfile. Și, acesta din urmă chiar era o forță în direcția inaugurată de Hasdeu aceea a înfăptuirii culegerilor care să arhiveze „firișoarele de aur” ale creațiilor populare, ale Mitologiei (are 3 unice realizări) ale cercetărilor etnofolclorice.

Amărât, Densusianu filozofa. „Învățătura, cultul slovei/Înțepenirea-n ochelari/Pe lângă voi viața trece,/ Râzând de voi, bieți cărturari” și s-a „bucurat” de o izolare socială greu de intuit astăzi.

Între cele două Războaie Mondiale, profesorul vasluiian de la Liceul Mihail Kogălniceanu, Constantin Capră s-a bucurat de un tratament asemănător deși a fost director de liceu și primar în timpul războiului. Într-o destăinuire, la Vaslui, cu foarte puțin timp înainte de deces, (era însoțit de doamna sa, tot profesoară, care îi mai repeta în ureche ceea ce nu pricepea prea bine la vârsta sa înaintată), a afirmat că a fugit din Vaslui și din cauza dușmăniilor și pentru că se aștepta să fie urmărit ca fost primar, drept care s-a refugiat prin Oltenia (dar tot a făcut ceva pușcărie). Aproape în aceeași situație s-a aflat profesorul și excepționalul orator Vasile I. Cataramă care a făcut destui ani de închisoare pentru a putea fi declarat erou. Ani mulți, omul acesta a trăit fără să predea la catedră, foarte izolat mai ales de colegii săi care evitau fie să-i și vorbească, deși era un om blând (dar cu principii). Era și teama insuflată de regim, dar și o invidie descalificantă a acestora pentru știința, pregătirea, talentul său de om de catedră (ori ca publicist și scriitor).

La nivelul potrivit (actual) situația se repetă în contemporaneitate, (la Iași cu Ion N. Oprea), la Vaslui, unde există de decenii un grup cu interese prea strâns legate să permită intrarea altcuiva decât ca servitor sau delator. Și înainte de Revoluție și un timp, după, conducătorul acestuia era Constantin Alexandru, sprijinit de Georgică Alexandrache, profesor de Socialism științific, de altfel un bun director de liceu, apoi Al. Mera. Era cumplit de greu de pătruns într-o funcție publică, de afirmat în vreun domeniu dacă nu erai supus și recunoscut de aceștia sau de Elena Condrea, de Dumitru Bran, Cristea, Alexandru, Mera, Moronescu și alții cocoțați chiar în conducerea județenei de partid, apoi în Consiliul Județean.

Și iarăși s-au format grupuri câștigătoare, mai ales cu acces la țâța bugetului, că, fără să poată milui pe unul, pe altul, de unde putere, după principiul prietenii cu darul, dușmanii cu parul. Prin urmare cei care au devenit nu „împărțitori la poștie” ci împărțitori de la buget au ajuns ascultați, recompensați, promovați stipendiați, premiați... lăudați, bogați. Dar tot cu operă... nesemnificativă! Pentru că unii dintre ei se sperie să și gândească, dar sunt pricepuți la lucrături!!!

Încă de la sosirea în județ (1970), D.V. Marin n-a făcut corp comun cu aceștia, drept care în 1974 a trebuit să plece de la Comitetul de Cultură și Artă al județului, și, apoi, deși pe lângă catedră avea un cenaclu, Mugurel 74 și elevi întotdeauna premiați la sesiunile științifice ale elevilor pe țară, deși avea colaborări în presă, iar din 1976, cărți, nu i s-a permis vreo promovare.

O șansă a vieții acestuia a fost Revoluția din 1989.

După 1990, Marin și-a creat presa lui, grup de presă, după înființarea TVV, pe 5 dec. 1990, Unison Radio (rețea

Vaslui-Bârlad) după 1993, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, după 1996, și din 8 februarie 2015, Revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, ajunsă acum la 571 de colaboratori din toată lumea. La un Simpozion internațional din 7.03.2016, italo-francezul Jean Portante a prezis că M.C.R. va ajunge importantă publicație mondială, apăruseră 6 numere, croatul Drazen Katunovic promitea să trimită articole de analiză a culturii europene din respect pentru conducător, iar italianul Claudio Pozifani urma să mobilizeze scriitori din țara sa care să cunoască mai bine România și cultura ei. Autografele lor întăresc aceste afirmații făcute în prezența a aproximativ 50 de personalități. Grupul Scriviammo e prezență onorantă astăzi în M.C.R. Sunt 73 de scriitori străini din... lume.

Cum Marin s-a afirmat numai și numai prin munca lui, fără să dea prea multă atenție detractorilor și răuvoitorilor (mai ales că din punct de vedere politic nu le-a cedat niciodată). Credeți că alde Mocanu, Apostolache, Cârjă, Pracsiu, Codreanu ș.a. sprijiniți din spate politic și mai ales financiar prin instituții ale Consiliului Județean Vaslui nu l-au izolat puternic în județ? Păcat de Pracsiu, că putea ajunge mult mai sus, la M.C.R. Nu l-au putut îngenunchea pentru că Marin a avut mijloace proprii de întreținere, putere de muncă și creație, îndrăzneală și... activitate prodigioasă de jurnalist. Adaptând un vers din Marin Sorescu, a fost mai mereu singur dar, printre ziaristi.

Ce pot face cei din grupul pernicios?

Ce-au învățat în comunism: izolare prin omisiune.

Ce poate face Marin?

Să reziste la șocul dispariției presei scrise, să-și scrie în continuare cărțile (se apropie de... 40) să realizeze (poate) alte

recorduri mondiale (are 3) altele naționale (are 6), altele județene (are 26). Mai ales să reziste la neputințele vârstei, care sunt, de fapt, cel mai neiertător dușman al său.

Că, nu-l recunosc smângălitorii, adulatorii cripto, oamenii cu suflete mărunte? Ei, și ce? La cât s-a împrăștiat prin lume e imposibil să nu știe cine este în istoria culturală a județului și a țării și cât poate apăra limba română în lume prin M.C.R.

La ce să pomenim niște cărți cu presupuse pretenții de seriozitate care dau dovadă simultan de ignoranță, grobianism, răutate și... spirit comunist...

S-ar putea lesne trage o concluzie simplă bazată pe „singurătatea alergătorului de cursă lungă”: mari personalități, începând de la Hasdeu, s-au aflat în luptă nu numai pentru propriul destin ci și cu grupări, nu întotdeauna pernicioase, dar adesea distrugătoare de individualități creative. Dacă într-un oraș mare grupările creative rivale se pot înfrunta, dar să coexiste, în amărâțul de Vaslui, grupul acesta, singurul, devine distrugător de destine, de cariere, de vieți (Câte au distrus... Rănceanu, Condrea...?!).

Cu siguranță, la Vasluiul devenit „provincie subdezvoltată” (câte grozăvii consemnează presa) există și astăzi un grup mare cu destinații malefice care-și marchează prezența și puterea cu recrudescență comunistă, doar, că, nu-s destui să-l înfrunte pe doar, UNUL. Merită atenția noastră? Cât?

Pentru ce să-i scoatem în priveliște, când tot au destinul să dispară?

*

În contextul semnalat mai sus e onorant, productiv și folositor pentru bună parte din teritoriul românesc (parțial și în Basarabia) să oferim MODELE demne de urmat acum., mai târziu și mult mai târziu. Înfruntând adversități greu de cuantificat, având fiecare din cvintetul de mai jos deplină personalitate și incontestabile merite social-culturale, ei alcătuiesc un brâu protector, ca un curcubeu, pentru o parte din populația județului, se pot constitui în promotori ai unui curent cultural-informativ, pot susține un acceptabil nivel cerut de cultură și... chiar pot pune însemne noi la patrimoniul național.

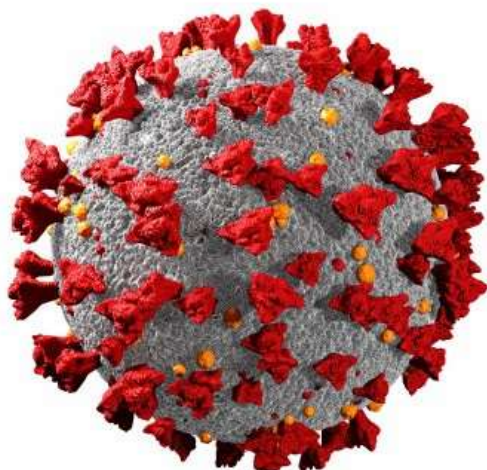
Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 9, 11 (1942, 1944), joi, 5 martie 2020 și joi 19 martie 2020

CORONAVIRUSUL

Cândva era o lecție prin manuale care începea cu vestita expresie „când cu ciuma lui Caragea” cu referire la această distrugătoare epidemie din 1813-1814, sub domnia fanariotului domn Ion Gheorghe Caragea, soldată cu sute de mii de morți, în cele două provincii românești (Panait Istrati realizează o imagine de coșmar). Nu se cunoștea decât țuica tare folosită și pentru dezinfecție interioară+ băutură cât și pentru frecții.

O altă epidemie aproape incontrollabilă a fost HOLERA despre care populația românească vorbea cu teamă și sub semnul crucii, care semăna groază fie și când era pomenită, dar mai ales prin lipsa vreunui medicament care să poată fi folosit. Nici băutura n-ajuta prea mult. Oricum întreaga omenire s-a

ferit cât a putut de efectele enigmatice bolii care se manifesta în sezon cald.

Iată-ne iarăși, în 2020, în fața unei boli care se poate lua de oriunde și oricând, chiar dacă unii zic de contact cu îmbolnăviții sau purtătorii de viruși. Marea problemă e că se manifestă la scară PLANETARĂ, că nu vine prin telefon dar se poate lua de pe telefonul care a ajuns astăzi un obiect de largă folosință. Nu se ia privind la televizor ci luăm cunoștință de dezastrul din toată lumea de pe rețelele de televiziune și din calculator. Parcurgem o psihoză generată de necunoașterea ei și de lipsa mijloacelor de combatere. Să ne temem?

Cum să nu ne temem, dacă o lume, o întreagă lume, se arată depășită de sutele de mii de cazuri de contaminare și de sutele de morți. Cum să nu ne temem dacă medicina actuală e neputincioasă?

E vorba de un pericol iminent care depășește orice gripă (mai știți ceva de gripa spaniolă?), orice pestă, până la urmă orice închipuire, pentru că sunt bolnavi peste tot în lume?!

Vă îndemnăm și noi să respectați ce spun autoritățile, să fim mai puțin lirici, și mai puțin la adunări cu public.

E viața noastră în mare pericol...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 10 (1943), joi, 12 martie 2020**

CORONAVIRUS = RĂZBOI BIOLOGIC?

Va să zică tot globul e în mare fierbere, mai mult, în război, un război mondial cu un dușman nevăzut, chiar necunoscut, care lasă multe morți ca urme. Prin război, luptă, bătălie, înțelegem cel puțin 2 tabere, fiecare cu puști, tunuri, rachete (ferească Domnul), acum cu drone care să facă mult zgomot, să distrugă mult din dușman dar să nu-i omoare pe toți, că învingătorul nu mai are ce stăpâni. Ar fi deci... la vedere. Și, poate, în numele unei idei, a unui ideal care să nu fie doar grija de stomac și mărire.

„A lumii-ntregul sâmbur, dorința-i și mărirea” filozofa M. Eminescu, găsim că motorul social din toate timpurile este apropierea intimă dintre sexe ori/combinat cu/aspirația socială (mărirea în societate). Se justifică această filozofie schopenhaueriană, chiar pentru toate timpurile.

Războaiele nu lipsesc în vremurile noastre chiar dacă pentru noi, românii, e liniște. Ne mai războim între noi...

Am spus că acest virus poate fi rezultatul celor avizi de mărire care tot căutând mijloace de dominație, l-au scăpat de sub control, și acum o lume întreagă nu-l poate combate; prostul care aruncă piatra și mulți deștepți n-o pot opri. Constatarea e clară, Covid-19 este acum dușmanul nr. 1 al oamenilor de pe întreaga planetă.

Pentru cine nu știe (dar, cine, acum în era informațională?), pe toate continentele (și în Antarctica?) s-au închis școli, universități, unități de cultură, competiții sportive (s-au amânat până și Jocurile Olimpice) și unități productive, temporar, dar... apare că pe lung timp!

S-a tot vorbit de război biologic și această pandemie apare cu aceste... presupuneri. Dar e toată lumea cuprinsă, chiar toată, și nu putem merge pe principiul că scapă cine poate, mai ales că există riscul să dispară mințile cele mai strălucite ale timpului.

Rugile către Domnul nu ne ajută.

Bogăția, fastul, beția, furia sexuală, călătoriile nu ne ajută (dimpotrivă).

Legile... nici vorbă, că dușmanul e orb (nu numai justiția), atotputernic, invizibil. Tot la oameni e vreo nădejde.

Putem face altceva decât cum spun conducătorii?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 12 (1944), joi, 26 martie 2020**

ZIAR CU CORONAVIRUS

Ce uimitor paradox trăim: o lume întreagă vie, creativă, cu rachete, calculatoare, vapoare, avioane și institute de cercetare, toată populația de pe glob nu reușește să lupte eficient împotriva unei creaturi fără viață periculoase și invizibile.

Indiferent ce credem despre cauza care ne-a adus aici, se dovedește că omul nu le poate face pe toate. Pe rând:

Religia nu l-a ajutat pe om nici împotriva ciumei, nici împotriva holerei, nici împotriva gripei spaniole sau ciumei

bubonice, nici măcar împotriva scarlatinei și „cori-ul” (Rujeolei) dar a jucat un rol pozitiv că a deschis o fereastră a speranțelor pentru vii sau pentru cei din preajma morții. La fel când tot felul de călugări adunau morții în căruțe și-i aruncau în gropi comune, turnând var peste ei.

Toate molimele până în zilele noastre au fost combătute cu var stins și mai ales nestins și cu alcool, indiferent că s-a numit rachiu, coniac, palincă sau altfel. La noi există filmul Ciulinii Băraganului cu un asemenea exemplu. Cel mai recent exemplu de epidemie distrugătoare a fost cea de după Război, tifosul exantematic, care și-a dat mâna cu seceta și cea mai cruntă foamete din Moldova anilor 1946-1947.

Au fost mult mai multe victime decât au produs războaiele de pe urma cărora și-au tras și originile.

Am informații directe de pe tot mapamondul, mulți dintre cei 585 de colaboratori ai noștri descriind nenorocirile de pe la ei, și confirmând neputința autorităților și a cercetătorilor de pretutindeni. În Canada se lucrează cât se poate de acasă într-o țară închisă, din SUA urmărim aproape în direct grozăviile de acolo, din China se varsă nenorocirile, de prin Africa știm câte ceva, iar din Europa cea deșteaptă curg informațiile cele mai aspre.

Nu sunt cercetări pentru vaccinuri, deși se împlinește curând un an de la primele semnale.

Nu e o politică de stat nicăieri sau sunt anumite secrete sau pericole care trebuie acoperite cu orice preț...?

Drept care toate – toate – guvernele își masacrează bugetele să oprească contaminările, izolările, carantinările, morțile, și cât de cât prăbușirea economiilor naționale și ale celor aliate. Cel puțin Guvernul Orban a căzut de sacrificiu după jaful PSD și oamenii ăștia nu știu ce să mai facă să fie

bine întregului popor român care trebuie să-și primească expatriații acasă, necăjiții de pe oriunde au ajuns.

Îl compătimesc, îl respect imens pe dr. Nelu Tătaru, un penelist vasluian pe care l-am criticat aspru și des, că a intrat într-o bătalie cu molima înfiorătoare deși el este chirurg. Și BUN.

Vreau să-l încurajez atât cât pot și prin aceste rânduri pentru curaj și abnegație (că înaintașul său a șters-o englezește), pentru că în fapt el poartă toată greutatea acestui război VIZIBIL NUMAI DIN PARTEA APĂRĂTORILOR vii, împotriva unei „lumi” invizibile moarte și care aduce MOARTE. Cândva moartea venea cu coasa, acum vine cu Covid 19, nu știi de unde, când și cum.

Doctore Nelu Tătaru... să rezști, te rog. E bine că-l ai pe-aproape pe Arafat și pe Cercel. E bine că Ludovic Orban e și mai aproape, preluând impactul cu publicul înfricoșat. De ce naiba unii o tot dau pe politică, de ce vipera asta de Victor Ponta își bate joc de acest neam, ca și Tăriceanu, ca și Ciolacu.

Lumea zice ușor: să-i ia dracul pe toți că se hârâie prin gard.

Putem să nu observăm că singurii care se bat în acest război sunt Orban și ai lui?

Poate că scăpăm cu bine cât mai mulți dintre noi...!?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 13 (1945), joi, 2 aprilie 2020**

CIUMA, HOLERA, CORONAVIRUSUL

Scriam în nr. trecut despre paradoxul acestei societăți omenеști superdodate cu calculatoare și alte invenții peste nivelul de înțelegere al oamenilor: o materie ne-vie provoacă

moarte mai ceva ca oricare război pe care omenirea l-a cunoscut. Sub denumirea de virus se ascunde acel ceva încă necunoscut, încă netratabil dar morbid și extrem de periculos. În câteva luni a pus la pământ economia planetei.

De la fiul meu din Montreal - Canada aflu că de 2 zile este și el „pozitiv” deși a stat în casă și a lucrat de acolo cât a trebuit să nu sufere sarcinile de serviciu. Bănuiește că la mijloc ar fi faptul că o vecină de la bloc, care nu știa că ar avea boala, a fost dusă pentru tratament în spital.

Din Europa avem știri și... tot felul de știri, care mai de care alarmante: numai morți, infectați, nenorociți care fug cu microbul în ei... De la noi, doar că se înmulțesc zonele izolate și ar fi de mare temere. Înseamnă că e rău.

Autoritățile române își fac treaba. Bine. Chiar cât se poate.

Nu poate nimeni să anticipeze rezultatul bătăliei cu moartea dimprejur.

Președintele statului apare mai des, măsurat, serios și cu doza de optimism. Nu văd pe nimeni altul să poată da încredere mai mare ca el, întregii populații, panicate la această oră.

Guvernul își face cât de bine poate datoria. Eu am o prețuire aparte pentru curajul ministrului sănătății dr. Nelu Tătaru, aruncat direct în bătălia cea mai cruntă, după fuga precedesorului. Văd că are omul acesta o îndrăzneală...

Noi toți ceilalți purtăm câte o fărâamă de responsabilitate, dar aceștia din frunte parcă se bat cu morile de vânt: niște vajnici politicieni îi atacă să-i sfâșie ca haitele, urlând chiar că ce mai bine ar face ei. Deh, baba la gard.

Trebuie să fim alături de ei, pentru noi, pentru ai noștri.

Coronavirusul acesta va determina un salt serios în direcția informatizării în toate domeniile: văd că școala prin

televiziune și calculatoare (tablete) prinde aripi, și, poate se va simplifica și Direcția Mișcării Hârtiilor. M-am adresat la ANAF cu o cerere și nu se poate prin email, nici prin telefon, deci tot trebuie să merg la ei. Dar... oameni buni, de acolo, de ce mă invitați personal? Dacă sunt purtător de virus? Ferească Dumnezeu, dar, din nou întrebarea, de ce pentru o hârtie... la voi? Știți cum spuneau bunicii mei către percepatori, „dare-ar holera-n voi”, eu trebuie să schimb, „dare-ar virusu-n voi” ca să acceptați și online cererile?

Oricum ca și pentru ciumă, holeră, și Covidul, trebuie să-și găsească leacul. Problema e cât vom suferi până atunci.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 14 (1946), joi, 9 aprilie 2020**

VINE PAȘTELE...

Mai că vrem, chiar dacă nu vrem, și anul acesta vine sărbătoarea cea mai fudulă a anului (Crăciunul-sătulul, Paștele fudulul) și, chiar în condiții de suferință pe tot globul, nu poate zice nimeni că nu-l așteaptă. Dintotdeauna Paștele... e Paște, adică momentul de bilanț, înnoire și, suflecat mânecile pentru treabă. Se prea poate ca vreunul dintre toți ceilalți să creadă că „vino zi, ori vino noapte/apropie-te moarte”, dar noi, toți ceilalți, nu putem decât să admirăm florile primăverii (ce frumos a înflorit vișinul!), să ne umplem plămânii cu aer de primăvară și să trecem la treburi. Dacă nu muncim... de unde să ne iasă hrana?

E Covid împrejurul nostru, în țară, în toată lumea. De aceea am adăugat la urările mele de bine și adaosul „fără amenințări”. De pe tot globul atâta lume suferă, dacă la noi e

situație de urgență, nu putem să nu avem în vedere recomandările oficiale: izolare socială. Am în familie un bolnav de acest fel de gripă și sunt tare îngrijorat, nu e de joacă.

Trebuie să muncim, dar trebuie să ne păzim (mai mult, mult mai mult) și să avem în vedere că vom conviețui cu acest flagel ani de zile de acum încolo, deci o amenințare directă și... apropiată.

Sprijin cum și cât pot măsurile guvernamentale care înseamnă grijă pentru om. Îl felicit pe doctorul hușean Nelu Tătaru că rezistă în prima linie, că ia măsuri și dă sfaturi, că răspunde la televiziuni și că... nu s-a îmbolnăvit (încă). Nu uit că te-am criticat, doctore, dar ce faci d-ta acum e de folos acestei națiuni și apreciez că vei continua. Am mai scris: să nu te lași, Nelu Tătaru!

Vine Paștele, luăm lumina la poartă, ascultăm și vedem slujba la televiziune sau la telefon, ne gândim la ceaiuri și alte medicamente, ne ferim de îmbrățișări, chiar cu cei mai dragi. Poate fi și mai rău.

A venit primăvara, unii am ieșit la muncile câmpului, toți, dar toți trebuie să muncim, că nimeni nu ne ține degeaba, nu ne poate plăti degeaba. Așa-i făcută lumea.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 15 (1947), joi, 16 aprilie 2020**

AȘA VIRUS...

Am trăit tifosul exantematic în timpul foametei din 1946/1947, dar nu-mi mai amintesc bine ce-am suferit. Cu siguranță pot spune că eram slab, galben, numai oase, cu dureri pe care nu știam să le explic și nici nu prea era nevoie, pentru că o jumătate dintre copiii satului Giurgioana plângeau cam în

același timp, cu aceeași boală, cu aceeași foame. Câți au apelat la ciorba săracilor din curtea unui gospodar, cam toți s-au îmbolnăvit în câteva zile, acuzând slăbiciune, temperatură mare (de speriat, chiar dacă nu erau termometre, toți știau cum se ia temperatura cu palma), dureri musculare, vărsături, și probleme de vedere.

Ca și pentru „cori”=rujeola, prima măsură era izolarea, apoi frecții cu rachiu, uneori țiucă fiartă ca băutură, ceaiuri, tot felul de leacuri băbești, drept care doftoroaiele satului au devenit brusc cele mai importante. Cu excepția lor, toți se rugau la Dumnezeu să scape de valul extins câteva luni, așa că și pământurile nu prea erau lucrate în primăvară: se semăna și în luna iunie, era mare problemă cu sămânța, mare problemă cu vitele care să tragă la plug. Cine avea o vacă și un bou era boier, putea ara (deși eram mic am împins la coarnele plugului), semăna, grăpa. Cei mulți așteptau, că n-aveau ce face.

Statul încă necomunist ce să facă: doctori, nu, moașe, nici, medicamente... de unde (și la ce prețuri), hoți care furau de foame, gospodarii stăteau noaptea cu furcile de pază, ziua la treabă (nu erau decât vreo 7-8 dintr-o sută și ceva de gospodării).

Și era o foame... pentru toți. Cei care aveam o vacă cu lapte o îngrijeam ca pe sfântă, dându-i din porția noastră de mămăligă tăiată cu ața, îi aduceam frunze cu sacul din pădure, iarbă de pe lângă izvoare. Toți.

Și, era o foame... încât noi, unii dintre noi, copiii, știam bine gustul troscotului, al știrului, al baraboiului, al mugurilor de la copaci, al florilor de corn, de salcie sau cireș, ca să nu mai vorbim de făina de păpușoi abia adusă de părinți de prin Oltenia sau Ardeal, după ce vânduseră zestrea nevestelor sau

fiicelor. Vreo 20 de copii au fost duși în Oltenia. Mai era și scarlatina peste noi.

Acum avem alt război planetar.

Fiul meu, Sergius, din Montreal, zice că durerile de mușchi sunt foarte mari, respirația e tare afectată, starea de slăbiciune și temperatură mare. Pare a fi scăpat cu bine, cu nădejdi, pentru că nu primesc salariu dacă nu muncesc, nu sunt medicamente, statul nu se interesează. M-au impresionat gesturile conaționalilor, inclusiv preotul, care le-au sărit în ajutor cum au putut și ei, plasând alimente, medicamente, la intrare în bloc. Se păstrează cu sfințenie distanța socială. Amenzile sunt foarte mari și nimeni nu crâcnește.

Noi n-avem numărul lor nici de îmbolnăviți, nici de morți. Dar, oricât de izolați trebuie să fim, tot trebuie să muncim, că de unde bani și hrană.

Sunt întrutotul de acord cu măsurile luate de autorități, oricât un Ponta ori Tăriceanu i-ar tot combate politicianist. Micul nostru noroc e că s-au luat mai din timp măsuri, pentru că, altfel, era mare-mare jale. Un nepot venit din Anglia, Ionel, este în carantină la Bârlad de 10 zile. Dacă trebuie, trebuie.

Ar fi o parte bună că re-vin acasă dintre cei plecați, dar tot Europa ni-i va absorbi, că fără forța noastră de muncă, fără creierele, fără medicii noștri vesticii mor, garantat.

Oare, putem să-i păstrăm aici, aproape, pe ai noștri?

Revin la doctorul Nelu Tătaru care, văd, că unii își fac vânt să-l atace în presă. La cât curaj, și ce riscuri își asumă, merită toate încurajările noastre. Bine că poate, subliniez, poate face ce e mai bine. Că trebuie să mai așteptăm, e clar. Bine că nu e război, încă nu e foamete, nu sunt și alte boli... și dacă nu cedăm psihic, trecem peste acest val. Și, să înțelegem, să ne obișnuim cu coronavirusul, să-l evităm, și n-avem cum

decât respectând măsurile impuse de Guvern. Așa virus scăpat de sub controlul întregii planete, încă n-am avut în România.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 16 (1948), joi, 23 aprilie 2020**

AM ÎNCEPUT SĂ RĂMÂN SINGUR?

Am început să țip, într-o dimineață devreme când se îngemăna ziua cu noaptea, acum 79 de ani. Nu cred că am fost un copil cuminte și nici genial. În sept. 1944 l-am salvat pe tata de plutonul de execuție al rușilor.

Am început să învăț, mai întâi poezii populare și versuri de Eminescu, de pe la 4 ani; ai mei erau tare mândri de recitator. Am avut îndatorirea să-i recit lui Gheorghe Gheorghiu Dej, venit în campanie electorală în centrul de comună Giurgioana.

Am învățat să muncesc, tot de pe la acea vârstă pentru că aveam oi, vaci și destule orătănii prin curte și, ca cel mai mare (nu era așa, dar...) trebuia să am grijă de ele sau „să întorc oile”.

Carte chiar mi-a plăcut să învăț, așa că, am fost mai întotdeauna premiant.

Am făcut naveta din clasa a V-a la Podu Turcului, exact 6 km dus și tot atâta la întors. Uneori de 2 ori pe zi, pentru că veneam acasă pentru un „pandișpan” adică felii de mămăligă coapte pe plită, că n-aveam bani pentru altceva de mâncare, pâinea era pe puncte, la cartelă.

Am păzit oi, viței, vaci, și am luat un serial de bușituri de la un berbec, Bidrighin, care era gata să mă omoare, într-un apus de soare. Până seara l-am văzut... pastramă.

Am adormit de oboseală pe câmpuri, în luncă (printre tot felul de vietăți, inclusiv șerpi), în pădure, în căruță, în colibă, în casă... dar și în hoteluri imperiale la Istanbul, Londra, Paris, Moscova, etc.

Am avut mare grijă de carte și învățăturile ei, călătoriile mele fiind ca să învăț, nu să mănânc sau să beau. Am învățat, i-am învățat și pe mulți alții. Asta fac de o viață.

Am iubit, iubesc, azi, mai ales munca și valorile naționale. O dovadă ar fi ziarul, TVV., revista M.C.R., ș.a.

Am învățat să mă strecur printre dușmani, unii creșcuți chiar de mine...

Am condus: cârduri de oi, cirezi de vaci, clase de elevi, școli, tractoare, biciclete, mașini de tot felul, multe grupuri de excursioniști, în toată lumea, cămine culturale, biblioteci, grup de presă, organizații județene de partid și tot felul de întâlniri importante prin Europa.

Mai conduc ziar, TVV, revistă, o familie cu care mă mândresc, un grup de salariați... și sper să mă mai conduc așa cum se cuvine pe mine însumi, cât mai pot exista.

Dar:

– A venit o vârstă și e tare bine că mai pot fi creativ. N-ar trebui să mă plâng de singurătate când de aniversare am primit în total 117 telefoane, mesaje, imagini pe WhatsApp și cuvinte alese pe email și 51 de mesaje pe Facebook.

Altfel spus am o viață tare plină!

– A venit și Covid 19 în vizită și în familia mea, în extinderea sa planetară. Asta ne obligă la o doză de însingurare pe toți.

– Pe măsura înaintării în vârstă fiecare rămâne din ce în ce mai singur și oricum s-ar face „fiecare moare singur” zice romancierul Th. Man.

– Am țipat, am muncit, (și muncesc), am visat, am trăit, am condus... când, oare, rămân de tot singur?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 17 (1949), joi, 30 aprilie 2020**

PRIMĂVARA – MAMA NOASTRĂ

Zilele acestea a revenit zâmbetul prin aproape toată Moldova, oamenii fiind bucuroși de frontul de ploii, mai binefăcătoare decât altădată. Prea era secetă, prea era pandemie, prea ne pândea și aia cu coasa și foamea neîndurătoare. Aproape nu știam ce s-a alegem...

Colaboratorul nostru Cătălin Sîmpetru, „dictatorul de miercuri” pentru că el muncește cel mai mult la ziarul acesta,

mi-a zis să scriu ce vreau eu în editorial. Păi asta am făcut de 30 de ani încoace: am acționat, am scris și am procedat cum am crezut eu că e mai bine întrucât: a) am fost intens prezent în clipa noastră, b) m-am bucurat de porția de libertate pe care atât de puțini o au în această lume. Aș mai zice și c): am avut și am controlul asupra propriei mele vieți.

Sunt încântat de ploile care au căzut în aceste zile, pentru că eu am trăit seceta din 1946/1947 cu scarlatina, tifosul exantematic, cu urmările războiului și mai ales cu seceta care a uscat totul în jur. Am simțit atunci cum e să trăiești cu troscot și cu știriță cu care să-ți astâmperi foamea. Pe pielea mea acoperită cu un cămeșoi de călți am simțit ce înseamnă foamete. Ce a însemnat războiul... am înțeles cu adevărat realizând acele 7 interviuri cu sutaviețuitorii de la prăpădul de la Cotu Donului – Stalingrad. Poate citiți cartea **„Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după(!)”, 2020, 318 pag.** cu rare, dacă nu unice, izbânzi jurnalistice.

Am fost pe drumurile județului Vaslui în aceste ultime săptămâni și chiar am văzut cum vitele (și așa din ce în ce mai puține) n-au ce paște pe câmpurile care trebuiau să „se închidă” pășunatului pe 23 aprilie, de Sf. Gheorghe. Așa că ploile care s-au așternut nu pot fi decât benefice. Era bun proverbul că „în vreme de secetă e bună și ploaia cu piatră” și i-am înțeles pe oamenii din Bunești-Averești care s-au supărat că tunurile antigrindină n-au lăsat să li se distrugă înjumătățita recoltă. Acum, poate-i mai bine.

Nu pot fi decât de acord cu primarii optimiști care i-au încurajat sau consolat pe concetățeni. Dar gândul mi se îndreaptă tot către sisteme de irigații care să ne dea plusul de siguranță în caz de secetă, pentru că anii care vin vor fi mereu altfel din cauza schimbărilor climatice. Nu pot să fiu decât

interesat la maximum de soarta limbii române care va trebui să suporte și un alt val pernicios acum după mutările pe online din cauza coronavirusului. De aceea vă solicit colaborări personale prin care vă cer să valorificați limba noastră cea veche și frumoasă. Nu numai legume și fructe românești cum ne tot îndeamnă oficialitățile. Citiți și participați la M.C.R.

Primăvara, mama noastră, ne-a adus ploile necesare, grija pentru limbă și națiune trebuie s-o avem cu toții. Indiferent de vremuri.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 18 (1950), joi, 7 mai 2020**

PANDEMIE-N PRIMĂRIE (Măi, să fie...)

Subiectul „mondial” al anului este această calamitate numită și Corona-virus, care pare și nobilă și cutezătoare și stăpânitoare, având simbol regal coroana. Nici la noi nu e altfel și cred că nu se va atenua această campanie decât la alegeri, indiferent când vor fi acestea.

Din punctul critic de vedere prin măsurile luate oficial se vede:

1. Inutilitatea unor instituții, mari consumatoare de fonduri. Acestea au fost necesare cândva, dar acum sunt de mare inutilitate.

a) Pe primul loc sunt Casele Corpului Didactic din județe. Ele au mult prea mult personal și mult prea puțină activitate tot anul. La nivel de județ Vaslui, mai au și un director navetist pe bani mulți, angajați care nu fac mai nimic,

biblioteci pe care nu le consultă nimeni. Ca guvernant le-aș desființa imediat.

b) Bibliotecile comunale au devenit doar depozite moarte de carte din ce în ce mai vechi, și dacă n-ar avea biblionet, n-ar mai călca nimeni pe acolo. Nu spun că bibliotecarele au salarii mari, dar neavând ce face, 99% sunt folosite la alte munci în primării. Rol de îndrumare a lecturii...? Da, de unde, da, pe cine?

c) Încărcare nejustificată a schemei de personal al primăriilor care, s-au și informatizat acceptabil și, în loc de 10 – 12 angajați sunt 19 – 29. Și, acum, toți au salarii mari și foarte mari.

d) Tot acolo sunt „purtătorii de cuvânt” ai primarilor, niște lipsiți de coloană vertebrală care-și câștigă un coltuc de pâine slujind la un stăpân, adesea vremelnic. Consilierul primarului trebuie să dispară cel mai urgent din schemă: de ce mai e viceprimarul ?

e) Scheme foarte stufoase sunt la muzee, dar acestea sunt puține și economii mari n-ar fi prin desființarea lor. Dar directorii, mulți incapabili, au salarii exagerat de mari. Jos cu ei.

2. Toate Primăriile sunt închise pentru public. Cum, și așa unele sunt vizitate în medie de aproximativ 5 persoane zilnic, în timp de activitate normală, acum NIMENI nu mai are voie să intre în instituție, pentru protecția personalului. Ies funcționari care să discute cu puținii solicitanți. Chiar și funcționarii, ori lipsesc din motiv de izolare, sau că nu au de treabă, iar primarii și mai ales ei se autoizolează cu mare folos, ca să-și efectueze muncile câmpului, ori alte „munci”, că mai toți au afaceri. Că aceștia sunt unde vor ei pe bani publici, dar

oamenilor li se spune că-s unde ar trebui să fie, e o realitate cunoscută de mult.

Ar urma concluzia că aceste mari, foarte mari și impozante construcții de foarte multe milioane de lei ale primăriilor SUNT INUTILE.

A apărut ideea că bisericile și primăriile se transformă în „muzee contemporane”, pe unde mai trec niște bătrânei când mai pot și ei. Covidul ne-a arătat că avântul profesiei de preot e în picaj, tot așa și fuga funcționărimii de la stat. Seceta și boala pot influența hotărâri guvernamentale, dar, e clar, poate, numai după alegeri.

*

Sunt de apreciat, cu totul de prețuit, măsurile guvernamentale ale liberalilor. Eu îi apreciez în mod cinstit pe Tătaru și Orban.

Dar, am o repulsie puternică pentru lătrătorul Ponta și smângăliciul Tăriceanu, care varsă zi de zi multă otravă din cât produc. Stați să vedeți că pot și mai mult. Cred că niște televiziuni sunt prea puternic stimulate financiar de le acceptă intrări masive în emisiuni. Politicienii aceștia încurcă serios tot ce se face mai bun pentru sănătatea populației din România. În numele libertății de exprimare, trebuie să fie lăsați să spună ce vor, dar măcar atenționare că opiniile lor nu sunt și ale posturilor, ar trebui făcută. Or fi ei, și oameni proști, dar să se ia după gâgâliciul de Ponta, nu e normal, că-i păcat să tot mângălească tot ce reușesc acești sacrificați în favoarea sănătății românilor.

Că e pandemie... este. Că se chiulește mai mult... este. Că statul și-a luat sarcini financiare mai mari decât poate duce... este.

Este pandemie și în primărie. Mai păguboasă decât în restul vieții sociale. E clar că nu există „vaccin antipandemic”. Încă!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 19 (1951), joi, 14 mai 2020**

DOBITOCII, CĂȚEII ȘI VIRUȘII

Marile dezbateri ale zilei au și problema cea mai arzătoare a timpului: pandemia, adică nenorocirea care a lovit tot globul pământesc. E clar și foarte vizibil că MOARTEA există în preajma noastră!

E clar și foarte vizibil că guvernanții liberali fac tot ce e omeneste posibil să ne scape de această nenorocire, cu eforturi de-a dreptul supra-umane. Oamenii. Dar și Guvernul care își cheltuie până și re-zervele pentru ca să stăvilească prăvălirea morții peste noi toți.

Nu sunt deloc liberal, nu-s cu ei, l-am criticat aspru pe Nelu Tătaru. Dar, pot să nu-i văd alergătura și riscurile personale?

S-au repezit în media tot felul de dobitoci care să-și facă un fel de reclamă, parc-am fi în campanie electorală. Unul, mai titrat, pare a fi Cataramă, mare curajos mare, care se expune să arate că virusul nu există. Vreo câteva zeci de mari dobitoci s-au trezit în Piața Victoriei să demonstreze în fața guvernului, fără măști. Să le dea voie guvernul să meargă direct în groapă. Dar, mor numai ei ? Că aici e chestiunea, se infestază mulți alții și ăia mor nevinovați. I-aș lăsa pe ăștia să moară, dar nu se poate, pentru că după moartea prostului, din cauza lui, urmează și a deșteptului.

Căteii de serviciu, țipă avan fie că-s de la partide, fie slugoi de pe la posturile de televiziune. Cel puțin unul, Cristache de la „România 9” e un schelălăitor antiliberal de mâna I. Îl susține și Ion Cristoiu, și alți câțiva... Dar bărbosul acesta e negru și la inimă nu numai la culoare: nu există nimic bine făcut de oamenii ăștia care-și expun viețile, ca să salveze pe multe altele. Despre Antena 3, se tot știe.

De o bucată bună de timp nu-l mai pot înțelege pe Victoraș Ponta. Țipă tipul, de zici că a luat foc în părțile intime. A simțit că-și poate crește capitalul electoral și se dă mare-mare specialist în economie. Noroc de epidemie, că nu mai intra el în parlament, cât e hăul. Tot de la gard sare și Tăriceanu. Îmi pare rău dar Popescu Tăriceanu pare a fi deja la groapa istoriei și-mi pare rău de vasluianul Daniel Olteanu că e din gașca asta infectă. Mai țipă unii de la PSD, dar ăștia sunt mai raționali, deși nu înțeleg s-o ascundă pe Olguța Vasilescu, cu comportamentul ei de țeapă.

Le convine rolul de CĂȚEI...

Între timp Covidul își face mendrele, mai cu interlopi, mai cu cei care vin de prin străinătate, mai cu sărmanii de pe lângă case. Până se va inventa vaccinul (sau vaccinurile) toți suntem expuși, și nu putem face altceva decât ce spun autoritățile.

Pentru viața noastră;

Pentru viața celor dimprejur.

Einstein spunea că prostia și universul sunt infinite, dar nu e sigur că și universul.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 20 (1952), joi, 21 mai 2020**

**FESTIVAL SEMICENTENAR:
50 PENTRU 50 (!) SERIAL!
MEMORIALISTICA JURNALIERA AFECTIVA**

Acestea au fost personalitățile invitate și care „au făcut” prima ediție a Festivalului Național al Umorului Constantin Tănase: 3 iulie 1970, ora 11, poză pe scările fostului cinematograful TRAIAN.

Mai erau... 6 balerine din București... Bineînțeles... și ai noștri, din județ. Neapărat cei cu cuvântările, după ora 16.

Aurel Storin, Bogdan Căuș, Manole Auneanu, Traian Lalescu, Maria Popescu, Elis. A. Tănase, Virginia C. Tănase, Ion Vova, Dan Demetrescu, Sandu Naumescu, Ioan Antonescu-Cărăbuș, Ioan Massoff, Bițu Fălticeneanu, Radu C. Tănase, E. Comarnescu, D.V. Marin.

Un asemenea festival, cu asemenea longevitate poate fi considerat important pentru toată comunitatea românească, dar, el rămâne și unic și reprezentativ pentru oamenii locului numit Vaslui. S-a mai spus că este emblematic pentru județul acesta, deși nu are o publicație să-l reprezinte (de umor, în afară de M.C.R), nu are creatori din domeniul umorului să-l reprezinte, nu are măcar un cenaclu, (și) doar dacă ținem cont de 2-3 actori plecați de pe aici, de caricaturistul Nicolae Viziteu, de textele literare trimise, cu care prilej el pare „fapt cotidian”.

Situația din 1970 era următoarea: imediat după reforma administrativă din 1968, erau câteva clădiri vechi cu calea spre prăbușire, erau actualele clădiri în care este Judecătoria Vaslui, Clubul elevilor, o parte a spitalului Drăghici, sediul Poliției județene (fost al PCR) alte două, trei clădiri mai vechi și mai arătoase (inclusiv cea în care se află sediul actual al ziarului și M.C.R., de pe str. Frunzelor 2) și se începuseră construcțiile celor 3 blocuri A de pe strada M. Kogălniceanu. Întregul centru a fost dărâmat și spulberat, ridicându-se actualul Palat Administrativ, Casa de cultură (inaug., în 1972) și Muzeul.

Pentru culturalizarea maselor nu exista decât cinematograful vechi Traian (unde poposea cu spectacole C. Tănase), re-numit I.C. Frimu, cu un fel de balcon și cu scări care scârțâiau tare supărător.

Așa că, s-a propus ca manifestare emblematică Festivalul Constantin Tănase, fără vreo logistică vizibilă pentru că nu numai săli și locuri cu destinație culturală nu existau... nu existau oameni care să dea impuls dezvoltării culturale, cei de la Vremea nouă (înf. 1968) trebuind să laude inițiativele comuniste dar și să stimuleze prin critică dură administratorii din cultură.

A iniția în „comuna Vaslui” vreun fapt cultural ținea de temeritatea propunătorilor, de sprijinul partidului (prima aprobare se obținea acolo) și de importul de artă și, de mare îndrăzneală.

Astăzi, în 2020, mai sunt în viață - 2 – doi dintre organizatorii de atunci, subsemnatul și George Stoian, dar îl putem adăuga și pe redactorul Mircea Coloșenco, cel cu critica în ziarul Vremea nouă. Desigur mărturiile celor doi se mai pot diferenția pe ici pe acolo, dar realitatea a fost că exista interdicție anume ca „alergătoriștii din cultură” nici să nu fie pomeniți, indiferent ce-ar fi făcut bine sau rău, „salariul lor nefiind pentru a face și altceva decât să îndrume pașii spre cultura socialistă”. Apariția vreunui material critic în ziar era semnul că inspectorul „zbura” din funcție. Numai de criticat cultura la ziar era pe deplin slobod, și cei vreo 4 critici permanenți aveau după ce mânca o pâine, totul fiind la începuturi. Era vorba și de un județ nou, după reforma administrativă din 1968, era vorba de instituție culturală nouă, Comitetul Județean de Cultură și Artă (CJCA), Vaslui, desprins din Inspectoratul Școlar, deci cu multe vulnerabilități, pentru că nu se putea vorbi de cultură sau grup cultural local (pentru că nu exista), era vorba de laude obligatorii pentru agricultură și industrie și mai ales pentru rolul PCR. Era și un grup restrâns de oameni, 7, dintre care 4 șefi cu salarii mari și privilegii (cantina partidului, deplasare cu mașina, delegații etc.). Eu eram „inspector principal” cu destule sarcini de reprezentare, iar George Stoian era instructor de specialitate la instituția subordonată, Centrul de Îndrumare a Creației Populare, cu Petru Necula - Director.

În martie 1970 s-a dat în folosință Palatul Administrativ și noi am cărat scaunele în birourile 513, 515 unde sunt și azi.

Important, deci: chiar dacă or fi fost discuții înainte, de care n-am avut cunoștință, doar din martie 1970 s-a pornit la organizarea Festivalului Umorului și nu mai înainte, că nu prea era cu cine și Comitetul abia se organiza și se completa: președintele avea aproape exclusiv sarcini de activist de partid, vicepreședintele Petrea Didilescu, profesor smuls de la Dăneștii nali și nou numit, nu prea le știa, inspectorul șef Constantin Peptu era cu hârtiile, dispozițiile și alte concepte de birou (și erau multe) așa că „alergătorii” erau D.V. Marin și Lucian Popa, cu alte 2 posturi vacante... permanent (nu se găseau absolvenți care să întrunească vestitele criterii de promovare).

La Centrul de îndrumare erau Ghiță Pârcălabu și George Stoian încă de pe vremea raionului Vaslui, proaspăt numit director Necula de la Murgeni. Subordonații CJCA, ei aveau treaba pregătirii formațiilor și spectacolelor, nicidecum de reprezentare.

Iată de ce, sarcina organizării (alergării) a căzut îndeosebi pe umerii lui D.V. Marin și de ce primele 3 ediții. Iată de ce am considerat că PĂLMAȘII care au urnit caravana Festivalului au fost și încă mai sunt în viață, D.V. Marin și George Stoian, au substanțiale contribuții și în decursul celor 50 de ani, adică 26 de ediții.

Și altă PRECIZARE: ce veți citi Dvs. în continuare este din perspectiva pălmașilor, nu a celor care au stat cu mâna în buzunare, cu pâra la partid, și cu scrisul „la organe” („ochiul și timpanul”). Din perspectiva atâtor decenii de viață culturală și jurnalistică pot avea calificarea necesară pentru o istorie adevărată a aceluia timp. Nicicum să evoc vreun important activist de partid, care ori era cu degetul, ori cu mapa: eu știu că eram cu sapa.

Ca om care în 1970 am depus eforturi personale de excepție, fiind angajat=promovat pentru implementarea actului cultural în diversitatea lui într-un județ considerat apriori înapoiat și fără resurse in-telectuale, centrul de județ având circa 17.960 de locuitori (Bârladul, aproape 47.000, Hușul 12.000), cu populație majoritar analfabetă și cu mulți țigani, doar 3 blocuri de locuințe, fără cinematograf, casă de cultură, bancă, doar un liceu, ansambluri artistice lipsă, fără industrie și, mai ales, fără resurse economice. Mulți ani, doar natalitatea ne clasa pe locuri fruntașe în țară. Nici măcar acceleratul nu oprea la Vaslui, ci doar la Crasna (la 17 km.) pentru legătura cu trenul de Huși, și Buhăiești (27 km) pentru legătura cu Roman. A fost mare sărbătoare când s-a ordonat și oprirea obligatorie la Vaslui. Era într-o poziție centrală, aspectul cu care a învins concurența Bârladului (de fapt mâna și funcția de prim secretar UTC a lui Virgil Trofin, de la Lipovăț, de loc). Perspectiva de vasluian nu atrăgea, și nici acum îndestul, pe nimeni: „locul unde nu se întâmpla nimic” (M. Sadoveanu).

La școlile din Vaslui erau profesori navetiști (în special de la Iași), la vechiul spital „Drăghici” personal navetist, în conducerea învățământului și agriculturii tot navetiști, în majoritate din județ. Nu exista aprovizionare cu apă (o singură conductă cu apă de la Chițoc, nu făcea față), nici vorbă de gaz metan, nici vorbă de teatru. Bârladul avea cel puțin faimă culturală (și teatrul V.I. Popa), Hușul strălucea prin pitoresc, vie și vin, Negreștiul era propus ca să mai fie încă un oraș, deși Puieștiul, Murgeniul sau chiar Codăești erau mai urbanizate, „Vasluiul avea doar vântul și țiganii lui”. Avea totuși faimă de târg evreiesc și... piață ieftină.

Așa că, prin alegerea sortii, D.V. Marin (care fusese câteva luni inspector cultural la Focșani) a participat la evoluția acestui oraș – ajuns târziu municipiu – a acestui județ, ca inspector, director de școală, profesor și din 5 decembrie 1990, om de presă cu acte în regulă, prin înființarea televiziunii locale (Licența 001/TV/ 1993), apoi rețeaua Unison Radio, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, (26 sept. 1996) revista de cultură Meridianul Cultural Românesc (8 febr. 2015). Totuși, debutul în presă al acestuia datează din 3 oct. 1957, la Steagul Roșu-Bacău cu un articol intitulat „Bibliotecarul n-are timp”. Prin urmare actant și martor la devenirea acestui târg care nici în centru n-avea decât niște maghernițe, participant la construirea Casei de Cultură (inaugurată în 1972), a blocurilor, a rețelei stradale, a instituțiilor de cultură, fiind inspector cultural pentru stații de radioficare, cămine culturale, biblioteci, A contribuit decisiv la introducerea Catalogului alfabetic și apoi a celui tematic în bibliotecile județului, la organizarea a numeroase întâlniri cu scriitori și oameni de știință, dar mai ales, la înființarea Festivalului Umorului „Constantin Tănase” începând cu prima ediție dintre 3-5 iulie 1970.

De aici încolo, contribuția quasipermanentă ca profesor de liceu și proprietar al grupului de presă, la toate edițiile acestui Festival, devenit național, într-un timp și internațional, care tinde să fie emblema culturală a județului. Nu pentru presupus umor local ci pentru strădaniile de decenii ale unor activiști-sufletești de afirmare intelectuală în context național.

Să nu creadă cineva că pe aici umorul ar fi fost la el acasă, prin casele țărănești (peste 70 %), sau cam peste tot unde ar fi de așteptat. Dacă nu erau nici un fel de forțe culturale, de

unde? Și astăzi, vasluienii excelează doar prin Teatrul folcloric cu măști sau alte manifestări la Sărbătorile de iarnă.

Deci... la importuri, – și navetiști/care plecau imediat ce găseau un post în oraș, așadar mare instabilitate/– și aici, în scopul stimulării resurselor intelectuale care trebuiau descoperite mai întâi, formate cu tot felul de instructori străini, sarcină de partid pentru tot ce însemna om de cultură sau învățământ. Noi, inspectorii, răspundeam cu sectorizare de mai multe comune și așa se face că am avut rol deosebit la construcția căminelor culturale din Berezeni și Dragomirești (diriginte de șantier, ca și la Casa de cultură Vaslui) și, mai ales organizarea bibliotecilor comunale, plecând de la zero fond de carte, zero pregătire specifică (multe bibliotecare, doar cu 7 clase), până la urmă și eu, un începător (cel mai tânăr inspector din județ, în 1970).

L-am inclus în cărțile mele pe profesorul Vasile Ion Cataramă, care era ocupat atunci prin închisori, cu torturile securiștilor, mai era exact în aceeași situație Val. C. Neșțian (fost coleg de an la facultate; publica prin Flacăra Iașului) un funcționar, ca epigramist talentat, Titi Gheorghiu și mai încoace Gheorghe Sofianu, Ion Iancu Lefter, George Stoian și alți câțiva. Așa că, puținele culegeri din aceste decenii cuprind nume de care istoria nu vrea să mai audă în vreun fel. Dintre profesori, nimeni n-avea interese publicistice, chiar dacă în 1970 s-au înființat 5 noi așezăminte școlare și Casa Pionierului.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 21, 23, 27 (1953, 1954, 1959),
joi, 28 mai 2020, joi 11 iunie 2020, joi 9 iulie 2020**

ALBINA, VREMEA ȘI CORONAVIRUSUL

Întotdeauna se vor găsi subiecte de oarecare actualitate care să intereseze publicul cititor. „Pandomia” a pus ceva frâne unor activități așa că „liberalizarea” din zilele acestea a permis năpustirea oamenilor către activitățile care le asigurau veniturile pentru trai.

Mulți știu că, printre altele, sunt și apicultor (din 1975), unde câștigi sau pierzi (bănește), „microbul” rămâne și toată viața rămâi apicultor. Albina propriu zisă, ca insectă, își face datoria, aproape indiferent de vreme. Dar în condițiile acestui an n-a produs mai nimic la salcâm, la fructiferi nici atât. Priveam la un prieten din Broșteni, Florin, cum vine fuiorul de albină de la cules când a venit o pală de vânt și ploaie. Chiar e un spectacol superb să le vezi liniștite, grăbite să-și ducă miligramele de nectar în stup. Nici nu te bagă în seamă.

Nu spun că subsemnatul-apicultorul am ceva rezultate anul acesta...

Agricultorii moldoveni ca albinele harnice ale acestui neam au avut grijă de câmpuri așa că aproape toate arată bine, deci nădejdea în pâinea de mâine e intactă. Nu-s prea bucurosi, că, totuși, vin impozitele.

Vremea ne-a jucat cum a vrut ea în această primăvară, din care cauză nu vom avea fructe, ierburile s-au dezvoltat prost (cel puțin cu lucerna... e jale), nici în solarii nu e treaba prea bună. Trebuia să avem roșii românești pe piață, și, vânzătorii șmecheri strigă tare că ei au marfă românească, dar e sigur din import (roșii, căpșuni, cireșe, castraveți etc.).

COVIDUL, nu s-a prea lipit în România, dar asta se datorează guvernanților, printre care și hușeanului Nelu Tătaru, care trebuie să reziste atacurilor mediatice, pentru simplul motiv că a făcut bine cum a făcut. Opoziția, în frunte cu veninosul Ponta care vrea să pună mâna pe PSD, trebuie să chițcăie, ca să-și motiveze dreptul la salariile babane. Acest Victoraș e cel mai aspru „iepuraș” pentru PSD. Cred că Ciolacu nu mai are multe zile în frunte.

Am fost stupefiat la culme când latrina 3 a difuzat un interviu cu un cavaler al tristei figuri, care afirmă ritos: „covidul nu există!” Am rămas țeapăn: va să zică moare omul în chinuri lângă tine și, moartea asta nu există. Mulți idioți sunt în lumea asta, deci și în ,mass-media.

Ca și albina, ca țăranul român, ca toți cei care vor să muncească, nu putem ține cont de vreme: tot la muncă ne e nădejdea.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 22 (1954), joi, 4 iunie 2020**

PLOI ȘI NĂDEJDI CIUNTITE

Primăvara, mama noastră, ne-a adus seceta-n fereastră! S-a compromis astfel munca oamenilor de o jumătate de an pentru cultura grâului pe o bună parte din țară. Era o nenorocire.

A venit... COVIDUL-19 și pe la noi. A oprit întreaga economie a lumii, deci și pe a noastră; consecințe imprevizibile, grave, impresio-nante. Ai noștri guvernanți au făcut eforturi supraumane să stăvilească valul cu rezultate acceptabile, mereu hărăziți de „opoziție”. Dar altă nenorocire; mare, cât roata țării.

Alta, cu efecte psihice: sunt politicieni nebuni care cu mortul lângă ei spun că nu există virusul. Mai e și grupul de căței Ponta-Tăriceanu-Ciolacu mereu împotriva apărării sănătății oamenilor, înhăitați politic în numele dreptului la opinie. E momentul lor să adune capital politic, dar suspansul pe care-l crează dăunează grav sănătății mintale a populației. Primii doi apar ca niște inconștienți înrăiți și lătrători. Daniel Olteanu, deputat de pe la Vaslui, pe unde-o mai fi....? Dar Birchall cea deșteptă pe care-o doare-n fustă de județ? Noroc de Nelu Tătaru că ține la critici.

A IV-a nenorocire, se cheamă inundații, după ploile vijelioase. Chiar suntem impresionați de ceea ce vedem aproape direct pe media. La pagubele mari-mari nu se adaugă nici o speranță, pentru că Guvernul n-o să poată face compensații că n-are de unde, uscat de atâtea alte cheltuieli neprevăzute.

A V-a nenorocire este hărțuiala PSD în parlament, ba cu dublarea alocațiilor, ba cu pensiile 40%. E de-a dreptul

halucinant cum se poartă tripleta toxică, de fapt la putere, legiuitoare. De-ar veni odată alegerile...

Numai că:

Trebuie să rămânem optimiști, să ne căutăm de munca noastră.

Politicieni veroși au existat dintotdeauna, n-o să scăpăm de ei niciodată, dar să rămânem cu capul pe umeri. Gogorița că-i sancționăm la vot pe imbecili... e înfloritoare.

Bine că repornește economia.

Tot la muncă, fraților!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 24 (1956), joi, 18 iunie 2020**

ACUM 50 DE ANI: ÎNCEPEA FESTIVALUL (!)

Pot să fiu un pic nostalgic?

Aș putea să rememorez momente legate de flacăra culturală pornită de noi, câțiva, atunci, pe 3 iulie 1970?

50 de ani, fără o zi...

Fac parte dintre acei favorizați de soartă și muncă pentru că am avut posibilitatea de A FACE câte ceva absolut notabil pentru amărătul de Vaslui care a fost și este văduvit de valori stabile, ba, procopsit și cu primari sau președinți de Consiliu Județean ne iubitori de cultură, aprigi adversari ai valorilor locale. Dar despre acești... altădată.

Am fost director de școală gimnazială 7 ani, înainte de a fi selectat pentru Inspectoratul județean de cultură Vrancea și de la 1 martie 1970, la Vaslui, absolvent al Facultății de filologie Iași. Istorie lungă și cu totul sigură pe care am

înregistrat-o ca jurnalist din 3 oct.1957, cu articolul din Steagul Roșu, Bacău, intitulat „Bibliotecarul n-are timp”. Vasluiul a devenit casa mea cu atâtea și atâtea posibilități de a-l părăsi, dar rămas în bătaie pentru limba română și cu spiritul comunist chiar de azi. Despre acest oraș am scris aproape 21.000 de pagini...

Fotografia pe care am mai publicat-o înfățișează ceva mărimi ale timpului cultural-ziaristic, pentru că sunt pe treptele cinematografului Traian 3 ziaști și cu Manole Auneanu de la Urzica, urmăritorul inițiatorilor și al musafirilor. Materialele lui de presă au fost cele mai favorabile, în timp ce ale celor de la oficiosul partidului, Vremea nouă, au fost cele mai defavorabile și nedrepte.

La ora 11, pe 3 iulie, am făcut poza de frumoasă inițiativă pe care o vedeți, după amiază: cuvântări cu iz partido-patriotic, spectacol de deschidere, un fel de masă comună, lăsată cu petrecere la „hotelul partidului”, în cele 4-5 camere din spatele Poliției județene actuale. Beția adevărată a fost la Huși, cu antren asigurat de Emil Pascal, directorul Casei de cultură și... vinurile, glumele asigurate de dr.ing. Avram D. Tudosie și Ion Neamțu de la IAS.

În cărțile consacrate Festivalului semicentenar (cea din 2010 și asta aflată sub tipar) sunt detalii tare interesante. Eu mi-am făcut pe deplin datoria tipărind și acest al doilea volum prin care demonstrez că principalele promotoare culturale în acești 50 de ani au fost:

1. Grupul de presă dimprejurul TVV, de la 5 dec. 1990, în regim de permanență alături de Unison Radio, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău (din 26 sept. 1996 și până azi cu pagină culturală), respectiv, revista internațională Meridianul Cultural Românesc (din Vaslui, da, din Vaslui) cu

difuzare pe 4 continente, 32 de țări și peste 600 de colaboratori din toată lumea.

Am asigurat promovarea media și în presă, a celor peste 483 de intervievați la TVV-radio-ziar, valori naționale și locale. Făclie încă nestinsă astăzi, subliniez permanentă.

2. Festivalul Umorului „Constantin Tănase” bianual cu durată a manifestărilor între 3 și 14 zile dintr-o ediție. Un clar element cultural pulsatoriu, pe banii mulți ai statului, mânuiți de oameni nu întotdeauna de bună condiție, intenție, moralitate.

3. Biblioteca județeană, uneori bine susținută de Muzeul Județean.

4. Personalități locale din câteva comune care mai pot face câte ceva pe banii lor. Voi reveni, la acest aspect.

Cu certitudine, acum 50 de ani a pornit în „comuna Vaslui”, cu o populație de circa 17.000 de locuitori (Bârladul avea 47.000), unde nici acceleratul nu oprea, o caravană culturală demnă de toată admirația.

Mă bucur să fi fost în ea ca întemeietor, actant, profesor-susținător, media-responsabil pentru tot ce s-a difuzat în țară și în lume.

De acum... 50 de ani. Și până azi!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 26 (1958), joi, 2 iulie 2020**

ZULUFII DE PE GHEB

Indiferent ce vârstă are, fiecare se gândește cum i-ar sta mai bine. Unii vor să violenteze gustul public și din urâți cum sunt se urătesc și mai tare: se tatuează pe diverse părți ale

corpului, își fac părul cum nu crezi că se poate, poartă vestimentația cea mai fistichie. Doar, doar, or atrage atenția cuiva, că mintea nu li se vede și nu fac eforturi să și-o arate.

Am văzut zilele acestea o „tinerică” de vreo 90 de ani, cu un gheb mare și cocârjat peste care se rostogoleau cârlionții blonzi de la perucă. Am un vecin tatuat pe orice porțiune de piele care s-ar putea vedea. Mai poartă și părul blondinizat în coadă îndoită deasupra capului. I-am întins un ziar și mi-a zis că nu știe să citească, n-are ce face cu el.

Deci problema e... la educație.

Că nici baba cu zuluși, nici flăcăușul acesta bun-bun de muncă (puturos foc) n-au priceput nici cum e cu prezența în lume și nici rostul muncii (fără de care nimic nu se poate).

Din păcate analfabetismul funcțional și lipsa de orice ideal e „aspirația” quasi-totală, pentru că din ce în ce mai multă lume se uită pe telefoanele mobile, își trece timpul de muncă spărgând biscuiți pe calculator, bârfește pe Facebook sau stă cu orele în telefon comentând toate prostiile din lume dar nu citește câte ceva pentru luminarea minții.

Am comentat cu un primar de 65 de ani starea aceasta a tineretului și el ridică din umeri că n-avem ce face, acesta e mersul lumii.

Chiar să-i lăsăm să fie proști-proști?

Chiar nu-i putem orienta către oameni-valori sau către rostul muncii?

Și atunci unde ajungem, la nățărăii cu morții lângă ei și care țipă că nu există coronavirus?

Până la urmă de ce învățăm carte, să ne lăsăm copiii handicapați? Învățătura cronicarilor: omul trebuie să se educe, autoeduce că nu trebuie să fie asemenea animalelor celor fără

mente. Dar nu știu de ce unii fac tot posibilul să rămână proști. Or fi auzit că pentru cei fără minte e împărăția cerurilor?

Oare gheboasa cu zulufii galbeni, nu gândește tot așa?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 28 (1960), joi, 16 iulie 2020**

LEFTER E TARE LEFTER...

...După multă vreme de la primul editorial consacrat unui personaj, iată altul.

E vorba de Lucian Valeriu Lefter, un sinecurist din județul Vaslui.

E vorba de spiritul comunist revigorat în viața culturală vasluiană căruia acest mai tânăr intelectual îi aduce ofrande. Sau poate e incompetența lui. Ori e execuție la comandă, ori lipsa de documentare personală, inadmisibilă pentru un dr. în științe, ba și încadrat ca etnograf pe la Centrul de îndrumare... Vaslui. Ori, pentru că duce o viață extrem de liniștită pe un post bine plătit, toate la un loc. Foarte pe scurt:

De câteva zile a apărut un album destul de impunător consacrat Festivalului Umorului, cu ocazia împlinirii celor 50 de ani (între 3 – 5 iulie 1970), când am fost principal organizator, ca unul cu atribuția asta. Așa că astăzi este momentul meu de mândrie. Așa că evenimentului i-am consacrat a 41-a mea carte „Festival semicentenar/50:50, memorialistică jurnalieră”, Iași, Pim, 2020, 330 pag.

Tânărul acesta în care am crezut... că mă poate urma, are posibilitatea de a lucra mult (și o valorifică îndeșt, cu loc ușor de muncă și bine plătit), presupun cu obligația de a fi corect în ce scrie. Deși nu e, se bucură de încadrare de

cercetător, în care calitate ar putea să fie corect în evaluarea evoluției culturale din județ, în acești 50 de ani. Eu am trăit, muncit, visat în cultura locală, el, NU.

Concret: în cele 279 de pagini cu fotografii și un „Studiu introductiv” la SPIRITUL LUI TÂNASE LA VASLUI, ed. Lidana, Suceava, 2020, 279 pag., coordonatorul L.V.L(efter)” încearcă să prezinte imagini semnificative pentru această perioadă în care F.N.U.C.T. a fost la fiecare 2 ani, alături de Grupul de presă dimprejurul TVV (televiziunii Vaslui) ca principal promotor cultural PERMANENT în zonă. Reamintim că TVV a apărut la 5 dec. 1990, Unison radio, 1993, 1994, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău pe 26 sept.1996, revista internațională M.C.R. din 8 febr. 2015, deci permanent AICI.

Festivalul Umorului „Constantin Tănase” Vaslui datorează mult lui Dumitru V. Marin și Grupului său de presă, ca un L.V.L. să schimbe o realitate istorică și culturală. Despre apariția FNUCT am scris în nr. anterioare.

Lefter aude, pe alte surse altceva, (și scrie!), uită ce a scris acum 10 ani, în alt album, face ce face și uită multe altele, inclusiv că în ultimii 30 de ani cele 4 mijloace de presă au sprijinit acest Festival, că printre cei intervievați a fost de multe ori chiar și el. Ce „uită” sau i-a fost impus (că, cică, ar fi fost un colectiv...) e să citeze cel puțin articolele din Meridianul (cam vreo 35 în totalitate), chiar omite publicația noastră din lista publicațiilor, uită de interviurile la TVV cu atâtea personalități, uită de articolele din M.C.R., „uită” că de știut știe, de cartea Festivalul Național al Umorului, Iași, Pim, 2010, 218 pag. Și eu, chiar și în acea carte, când era un oarecine nesemnificativ, l-am pomenit printre actanți. Deh, LVL la remorca celor din colectiv (unde sunt destui

comunistoizi, pe care-i bănuiesc, pentru că omul nu-i pomeniște). Lefter se dovedește lefter, fără substanță.

Într-un cuvânt s-a ajuns: L.V.L. nu procedează corect.

Regret public pentru acest „prieten” după cum se vede, verde de ură !?!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 29 (1961), joi, 23 iulie 2020**

ZIAR DE... PANDEMIE?

O nenorocire deasupra întregii lumi e greu de suportat de toată lumea. Vremurile și clima s-au tot schimbat și aproape nu mai știm care e normalul în viață. Numai că:

TREBUIE SĂ MÂNCĂM

Și cum cerințele alimentare numai cu muncă se pot satisface, trebuie să muncim, fie și în aceste condiții speciale. E clar că virusul există (cum or fi scos schelălăitorii Ponta, Tăriceanu, Ciolacu părerea că n-ar exista, mă tot întreb) că omoară dintre cei apropiați, suntem puși pe jar toți și... orice-am face cât trăim... trebuie să mâncăm(!). Ne întoarcem la concluzia care a mânat omenirea tot înainte: fără muncă nu se poate.

Munca oamenilor de pe Valea Prutului a fost zadarnică, mai totul s-a uscat din cauza secetei, ca să mai recupereze ceva, cultivatorii au început să cosească porumbul care însemna mămăligă pentru tot județul. Deci nu vor exista nici furaje pentru animale, nici rezerve alimentare pentru concetățeni. Primarii de la Lunca Banului, Vetrișoia (polul secetei), Berezeni, Fălcui, Murgeni, „caută soluții”, de fapt aproape sunt panicați pentru că chiar n-au ce face. Va urma alt val de plecări

peste granițe, altă alergătură după ajutoare, altă stare de nesiguranță și infraționalitate, multe alte probleme de rezolvat. SECETA este aproape totală în această zonă și oricâte ajutoare se așteaptă de la guvern, tot mari lipsuri vor fi.

E un semnal.

S-au întezit îndemnurile guvernamentale (plătite, bineînțeles) de izolare, autoizolare, purtat mască, respectat reguli. Eu personal apreciez îndeajuns eforturile acestui guvern liberal, cel mai sacrificat din istoria postdecembristă, care trebuie să facă față nu numai problemelor specifice pandemiei, ci mai ales unor atacuri subterane și de toate felurile ale opoziției care seamănă neîncredere și nesupunere publică. Eu i-aș da imediat în judecată pe alde Cataramă (un expirat în politică, mereu fără substanță), Ponta (un fel de șarpe șuierător), Tăriceanu (mai țipă și el, dar tot aripă PSD este) și chiar pe Ciolacu (un fel de prim secretar mereu mânat de deșteptii din partid care așteaptă să-l doboare). La pandemie și secetă numai ăștia ne mai lipseau.

August, luna „insurecției armate” (nu vine... 23?) ar putea să ducă la mișcări politice semnificative legate de „insurecția antiliberală” care pare a se forma.

Nu vreau să închei rândurile de față fără alt îndemn pentru dr. vasluian Nelu Tătaru ajuns prin voia pandemiei cel mai mediatizat și apreciat: SĂ NU TE LAȘI, DOMNULE DOCTOR, pentru că ceea ce reușești d-ta nu va mai putea fi repetat. Chiar meriți toate aprecierile noastre.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 30 (1962), joi, 30 iulie 2020**

COVIDUL ȘI PORCĂRIA POLITICĂ

Am destule de scris, încât să nu trebuiască să abordez politica „generală” a partidelor și chiar a statului. La ordinea de zi este PANDEMIA, adică o nenorocire peste tot globul pământesc. Pe care toată lumea o recunoaște, o înfruntă, caută soluții.

Văzând că moare atâta lume și că niște sabotori naționali strigă împotriva guvernului care se zbate eroic să limiteze valul de infecții, îmi vine să țip: opriți vipere ca Ponta și Tăriceanu să tot împiedice aceste măsuri cât se poate de păguboase, dar necesare, semănând neîncredere în ceea ce fac oamenii ăștia.

Printre ei și doctorul vasluian Nelu Tătaru.

Să nu creadă cineva că mă dau în vânt după liberali, de pe urma cărora am avut numai de pățimit, de la comunistul Juverdeanu, coruptul Dan Marian înspre... azi. Nici cu toate măsurile nu sunt de acord deși, după atâtea prospecte în lume (32 de țări) pot să le apreciez la valoarea lor. Dar:

Să vezi că lumea moare la picioarele tale, și să spui că virusul nu există (Cataramă, nu mai zice nimic, chiar dacă s-a îmbolnăvit), să îndemni oamenii la împiedicarea măsurilor antiepidemie, mi se pare trădare cumplită nu numai de patrie, nu numai de familie, ci de omenire în general. Cum să ne mai mirăm că lumea, chiar și bolnavă, o ia razna? Tare trebuie pedepsiți colaboraționiștii ăștia. Cu legile statului, nu altfel.

Avem secetă în țară, avem secetă în județele Moldovei, avem, trebuie să avem, grijă de cele ale vieții zilnice. De ce ne-oamenii ăștia sunt numai împotriva sănătății oamenilor?

Oare, putem să-i pedepsim în vreun fel?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 31 (1963), joi, 6 august 2020**

ȘTIRI SCURTE, CĂ-I EPIDEMIE...

Mai întâi o „mulțumire publică” pentru primarul-inginer Vasile Pavăl din Vaslui, care încurajează cultura locului după chipul și asemănarea lui de analfabet. Mă doare-n cot că iese din nou (sau nu) primar, că tot un acultural rămâne. E jalnicul culturii locale. Voi reveni.

*

Vasluienii intră în forță în atenția covidocomediei contemporane pentru că chiar șefa unui spital județean e dusă în stare gravă sau alarmantă la București, unde să fie tratată cam cum se cuvine la o față aleasă.

Trebuie să-i zic mai bine COVIDO-DRAMĂ pentru că nenorocirea asta globală, în loc să scadă, crește și iar crește pe vreme de caniculă. Mulți români, și foarte mulți vasluieni (că printre ei trăiesc și eu), au parte de destulă sărăcie – deci cei buni de muncă trebuie să ia drumul străinătății – de ceva lipsuri în educație (nu-i așa că violurile, bețiile, furturile trebuie să fie la ordinea zilei) – și iată, ne-a venit peste existență și SECETA. Rar am fost așa de descurajat ca să văd zilele trecute porumbul uscat și cosit, floarea soarelui cât un pumn de copil, fără producție, pășunile uscate cu vite costelive (câte mai sunt) gata să moară de foame. E mare nenorocire cu seceta în cel puțin o jumătate de județ. Seceta și covidul... bună pereche...

Ca să avem pe ce cheltui, că doar ne merge bine, nu?

Iacă-tă și alegerile. Chiar două rânduri, deci alți bani, altă distracție alte... visuri năruite: politicienii cei cu lefuri impresionante să trăiască. Noi... cum putem.

Am trăit seceta din 1946, când apa Zeletinului dispăruse, câmpul devenise ca oalele crăpate și sfărâmate, adică porțiuni de metri pătrați galbeni, uscați, cu marginile întoarse, iar prin crăpături vietăți moarte de foame, de sete, de atacurile câinilor vagabonzi, din cauza imposibilității oamenilor să mai poată face ceva. Poate nu se va repeta acest halucinant tablou, dar că vor fi foarte mari lipsuri, nu e vreo îndoială. Seceta e peste noi, nu cu noi...

Păsările cerului ne-au devenit dușmani lacomi și periculoși. Graurii și ciorile distrug pomi, vii, lanuri cu recoltă, grădini, culturi; nu se mai sperie de zgomote, de momâi, de pocnetul puștilor, de țișetele oamenilor. Trebuie să mănânce chiar cu riscul vieții lor (dar pe riscul înfometării oamenilor) drept care năvălesc pe oriunde găsesc de mâncare.

Prădătorii sunt pe aproape și în curți nu prea mai sunt păsări. Cred că prin părțile Murgenilor nu vor întârzia știri despre atacul coioților-hienelor sau ce-or mai fi. Vor fi nenorociri noi.

Ce să mai scriu despre cultură... scrisa lui N. Labiș, „când viața în noi cu greu se mai anină” preocuparea pentru hrană rămâne esențială, doar că văd cum relațiile interumane se alterează zi de zi. Totuși:

După cartea OPERA MAGNA 1 (folcloristică), cea cu nr. 40, a apărut și FESTIVAL SEMICENTENAR/50:50/Memorialistică jurnalieră, Iași, Pim, 2020, 330 pagini, adică a 41-a.

Am reușit, astfel, să mai las tuturor adevăruri istorice legate de Festivalul Umorului „Constantin Tănase” pentru care am alergat cu entuziasmul tinereții în 1970, ca să se desfășoare între 3 – 5 iulie. Un prăpădit ca L.V. Lefter poate scrie ce vrea

el, că n-a fost acolo, eu am muncit atunci când el nici nu se născuse. Poate am să revin, dar nu-mi mai merită atenția.

Despre cărți:

„Orice carte este o floare la monumentul unei personalități.”

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 32 (1964), joi, 13 august 2020**

RISCURI ELECTORALE

A venit și această campanie electorală, chiar în condițiile acestei nenorociri mondiale bântuită de coronavirus. Trebuia, conform Constituției, dar mai ales nevoii de a se putea asigura o stabilitate politică în această Românie bântuită de tot felul de purtători de oale de noapte, care nu reușesc în 4 ani să vorbească 2 minute.

Și mai necesare ar fi fost pentru schimbarea unor primari, pentru că vă amintesc, eu umblu cam în 300 de primării din cele 4 județe. Ei, aici, adică acolo în primării, descoper niște primari așa de lichele, ori așa de proști, încât mă mir cum i-a ales mulțimea în fruntea ei. Evident și oameni de toată isprava, iar tâmpiții din frunte sunt destul de puțini, dar sunt. Riscul alegătorilor e să pună în loc, pe alții tot de aceeași calitate. Zilele trecute am pomenit de mamelucul de la Țibănești și de cea cu probleme de sănătate mintală aleasă ca primăriță. Am spus și atunci despre părerea oamenilor că madam Cobuz n-are toate țiglele pe casă... Ce credeți, că unul Napoleon, din județul Vaslui, e altfel?

După cum lesne se vede, ziarul nostru promovează adevăratele valori în administrație.

Sunt câteva partide cu autoritate ca PNL, USR, PSD, alte câteva cu nădejdi (mai ales ale candidaților) ca PRO România, ALDE, PMP (ăștia ai lui Băsescu chiar merită mai mult), sunt și partidulețele fără pretenții despre care nu se aude prea mult. A dispărut Partidul Verde, au re-apărut ecologiștii din P.E.R. reprezentat în județ de medicul epidemiolog Taisia Deleanu. Pe ici pe acolo câte vreun îndrăzneț cu partiduleț liliputan.

Sunt foarte impresionat cât a reușit USR-Plus să obțină ca organizații în teritoriu, dar cred că bătălia cea mare se dă între PSD și PNL, primul mai bine organizat, al doilea mai ambițios. Oarecari predicții:

La nivelul județului Vaslui PSD-ul lui Mitică Buzatu va lua caimacul și Mitică cel atât de contestat va mai „domni” 4 ani. Are primari de valoare, are mită politică, are autoritate. Cred că profesorul Dumitru Buzatu n-are nici o teamă. Dacă ar fi candidat Nelu Tătaru, treaba era cu totul alta, deși Marius Arcăleanu e un tip cu totul deosebit (dar sabotat de unii dintre ai lui).

La municipii: Bârladul este a lui Titi Constantinescu, Hușul al lui Jan Ciupilan, Vasluiul al lui Vasile Pavăl. La Negrești, poate doctorița Taisia Deleanu să producă o surpriză, iar la Murgeni, inginerul Cazacu e în pole-pozițion.

La comune, cred că 90% dintre primari își vor păstra fotoliile. Cauza? Nu vin valori din spate, nu vine tineret aprig luptător, spiritul comunistoid încă n-a dispărut. Mă gândesc să nu fie și mai rău, pentru că tare mulți dintre primari ar mai trebui schimbați. Sunt câteva javre bătrâne care ar trebui oricum schimbate, dar... „dacă poporul vrea” (ce absurditate!). Chiar sunt oameni care nu mai vor nimic de la viață și vegetează, chiar.

Cea mai de seamă predicție: pentru noi cei mulți va fi din ce în ce mai greu!!!

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 33 (1965), joi, 20 august 2020

NENOROCIRILE ANULUI 2020

Întotdeauna ne-am plâns de vremuri grele și fără îndoială cele din război au fost cele mai dureroase. De peste 30 de ani avem o pace frământată de reșezarea socială de după 1989, cu de toate, cele omenești și din cele căzute din cer.

Anul 2020 are nenorocirile lui, mari nenorociri, iată-le:

1. **PANDEMIA**, căzută asupra întregii lumi, cu neputința acesteia de a învinge acest blestemat virus care dă înapoi societatea, cu mulți ani. În pofida morții de la picioarele lor niște sabotori sociali ca Ponta și Tăriceanu îndeamnă la favorizarea morții prin nesupunere și nerespectarea măsurilor sanitare. Culmea e că Ponta adună voturi deși ar trebui legat pentru răul național pe care-l provoacă. O fi democrație dar de ce niște vipere naționale să-și facă mendrele: Suntem așa de proști ca să ne întunece mințile și mai mult?

2. **SECETA... SECETA!**

Am trăit marea secetă din 1946-1947 ca adevărată altă nenorocire venită după RĂZBOI, însoțită de tifosul exantematic. Am făcut foame, am suferit de sete, am muncit ca un om mare deși aveam puțini ani. N-am avut păduchi pentru că mama era o țărancă harnică, avea leșie la îndemână, aveam vacă cu lapte, așa că am scăpat și de tifosul exantematic principalul înger al morții atunci. Acea secetă și datoriile

imense de război către Uniunea Sovietică au nenorocit țara Românească intrată sub papuc sovietic. Ca intensitate, seceta de atunci nu s-a repetat, dar au mai fost destui ani secetoși la noi.

Acum suntem loviți puternic în mămăliga noastră strămoșească, în zootehnia pe cale de pieire, în viile care se usucă, în apele care seacă. Luni de zile n-a plouat într-o bună parte a Moldovei. Pe Valea Prutului, zona cea mai productivă, oamenii au cosit deja porumbul să-l mai poată folosi ca nutreț, n-au putut ara câmpurile, nu mai au ce recolta. Dar nici n-au cui se plânge.

Guvernul zice că le va acorda ajutoare. Mă mir de unde și cam cât. Că s-a cheltuit enorm pentru sănătate, cât de cât au oprit extinderea virusului, e criză mondială și nici împrumuturi n-au de unde. La cât de mari sunt pagubele de unde să tot aibă? În plus, au în spate PSD – PRO-Ponta –ALDE(le) lui Tăriceanu care-i împiedică serios să mai poată face cât trebuie. Aștia le dau în cap imediat ce pornesc să facă ceva cu o inconștientă demnă de mintea sclavului (că-s sclavii politiciii oarbe). Cum să gândești la moțiune de cenzură ca baba care se piaptână când țara arde. Și arde!

3. **ALEGERILE.** Și ele mari consumatoare de fonduri. În pandemie și mai costisitoare, și mai nefolo-sitoare. Pentru că circa 90 % dintre primarii în funcție vor fi realeși, iar cu parlamentarii se repetă o tristă poveste. Niște mameluci, în spatele șefilor de partide, care să ducă oala de noapte, mașină de vot plătită gras. Și în județele Iași-Vaslui-Bacău-Galați, pe unde călcăm noi, sunt destui „aleși” (ai dracului de aleși) care ani și ani n-au scos o vorbă pe nicăieri, ca animale bolnave ce sunt.

Ca om care am fost șef de partid până acum 2 luni (din 6 ian. 1990, ecologist), care am apucat libertatea spiritului și cuvântului, nu pot aprecia actuala clasă politică. „Piei, drace” aș putea spune, dar sunt prea mic pentru un război așa de mare. Poate apuc acele „re-formări” mereu plănuite cu aceiași actori: „veacul nostru ni-l umplură saltimbancii și irozii” (M. Eminescu).

Mai există criza mondială, neînțelegerea națională, corupția, îmbătrânirea populației.

Dacă mai adaug neputințele umane contemporane cred că n-avem motive de bucurie.

Dar:

Nu-i așa că nu putem trăi fără speranțe?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 34 (1966), joi, 27 august 2020**

PRIMĂRIA... CA FEUDĂ!!!

De așa de mulți ani fac jurnalistică încât cred că e imposibil să nu rămân în istoria presei locale și prin marea mea vechime în domeniu (63 de ani), dar în materialul de față expun o observație formată din periplul meu prin aproximativ 300 de primării, în decursul anilor.

Pentru cine nu știe, Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău este o publicație zonală cu implicații naționale și globale devreme ce îl trimitem în Australia (unde e Ben Todică, mare ocârmuitor de cultură românească), Canada, în Montreal, unde ajunge la Destine literare, Cenaclu susținut de Alex Cetățeanu, George Filip, poetul rămas român, ca și Sergius Marin de pe la noi plecat, în Germania (Passau) la Georg Barth ș.a.

Unii primari au ajuns să considere primăriile feuda proprie! Ei sunt aleși și re-aleși, nu prea au concurență pentru că știu să-și suprime contracandidatul, au destulă avere (legală și nelegală) să-i privească din foisor pe cei care trec prin apropierea umbrei de prim edil. La Erbiceni de Iași, Ion, electricianul cel fără de prihană, chiar și-a rezervat un foisor deasupra noii clădiri gata de inaugurare. Și ce încrezut este acest om!

Se mai compară doar cu un inginer mustăcios de la Prisăcani, ajuns primar prin mijloace... „necioplite” ca să nu spun altfel.

Sunt mulți primari cărora nu le tremură pantalonii în această competiție electorală: dacă-i întrebi strâmbă din nas a dispreț pentru neputincioșii de contracandidați care nici vorbă să se poată măsura cu ei. Numai în județul Vaslui, cunosc 10 – 12, care se cred așa de înfipti în scaun că nimeni nu-i poate arunca la coșul istoriei: au deja averi, au multe slugi, au pe cei de la 416, au prostia în forme variate, cu ei și pentru ei.

Mă gândesc, oare ce proști sunt cei din aceste comunități să-i creadă pe alde Vânătoru (Banca), Ciobotaru (Bogdănița), Călin=securistul și țeparul din Ciocani, Arteni (Ferești), Ibănescu (Gherghești), Pletea (Ibănești), Diaconu (un zaharisit din Pădureni), Fînaru (Rafaila), Zaharia (Stăniliești), Ghiur (Vinderei) și alți câțiva, să-i creadă zeități locale? Că, până la urmă nu sunt decât niște mari-mari mincinoși, niște îmbogățiți de război, cel puțin din punctul nostru de vedere, care-i păcălesc din 4 în 4 ani pe oameni, să-i aleagă.

Primarul în slujba oamenilor... EI, AȘ!

Aleșii de tipul acesta sunt de fapt niște uzurpatori și niște farisei care le dau concetățenilor iluzia că ar face ceva pentru ei. Dar, spre exemplu, dacă în 4 ani, cam în decursul a vreo 12

popasuri în Banca, n-am dat niciodată de mincinosul Vânătoru (nici ieri), cum să mă exprim?

Primarii de tipul acesta îi mână pe angajații-slugi în față să ia ponoasele iar ei rămân cu foloasele (imaginea publică). Să fie ei, cumva, de vină? Asta nu se află...

Feudalii de pe moșia publică își fac bine treaba, nu?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 35 (1967), joi, 3 septembrie 2020**

UN FEL DE ANIVERSARE, FESTIVALUL UMORULUI

O manifestare culturală de rang național s-a desfășurat la Vaslui răstimp de peste 5 decenii, din doi în doi ani. Au fost avânturile creatoare ale anilor 70 cu scopul dezvoltării unui județ nou format în căutarea unei embleme creative. Era o necesitate... de o personalitate.

Comuna Vaslui (avea în jur de 17.000 de locuitori) a prins ceva din mersul istoriei cu care să se dezvolte: industrializarea, natalitatea, agricultura. Viață culturală n-avea și, mai ales, nici cu cine, mai toți cei cu ceva valoare erau navetiști la Iași (unde s-au și retras repede), apoi de la Bârlad (se spunea că turnul Consiliului Județean a fost construit ca să se vadă de departe când vine pâinea de la Bârlad), s-au atras forțe culturale prin importuri intelectuale (tot orașul era de venetici) fără ca vreodată să existe măcar într-un singur an completarea posturilor prevăzute cu studii universitare. De la 1 martie 1970 și Dumitru V. Marin a ajuns inspector la nou creatul Comitet Județean de Cultură și Artă Vaslui.

Pot exista mai multe variante despre inițiativa culturală „Festivalul Umorului – Vaslui” care a debutat pe 3 iulie 1970, 3 zile, cu personalități aduse în special din București, pentru că nici Iașul n-avea deajuns, iar din alte mari orașe nu se punea problema. Cine știe realitatea, pentru că a trăit-o, a fost un supraviețuitor (azi, încă activ), e Dumitru V. Marin, care, iată, a scos și 2 cărți consacrate perioadei în care din 2 în 2 ani, pe destui bani, au fost aduse personalități din diferite părți ale țării sau chiar din lume. Cine a trăit, a contribuit, a cercetat, a prezentat istoria reală a acestui mod de culturalizare nu poate fi decât autorul cărților **„Festivalul național al Umorului-Constantin Tănase” – istorie culturală**, 218 pag. în 2010 și **„Festival semicentenar: 50 pentru 50(!)/ FNUCT, memoria-listică jurnalieră”**, 330 pag., 2020. Se pot lua în atenție și două albume cu fotografii și afișe, cu pretenții auctoriale.

În iulie 2020 s-au împlinit 50 de ani de la fotografia emblematică pentru deschiderea festivalului; nu s-a putut sărbători mai mult din cauza pandemiei.

Totuși, zilele acestea, se mai întreprinde câte ceva pentru marcarea evenimentului, sperăm fără festivismul electoral cu pupi-urile pentru marea operă a C.J. cu vreun cârmaci în frunte.

Ca unul care am pus hotărâtor umărul la organizarea primelor 3 ediții și l-am sprijinit o viață, ca profesor, am popularizat ca jurnalist peste 30 de ani prin toate mijloacele mass-media (televiziune, radio, ziar, revistă) deci sprijin mediatic permanent acest moment de afirmare națională a vasluienilor mei, îmi voi permite să evaluez ulterior ce realizează oamenii acestui timp, aici, la Vaslui, unde noua cultură existențială pare a pătrunde ceva mai greu.

Nu e deloc greu să se vadă că, în ultimele 3 decenii, grupul de presă știut de toată lumea ca TVV, a fost făclia culturală permanentă care a pus Vasluiul pe harta culturală a lumii. Subliniez, permanentă, iar FNUCT, bianual. Puteți urmări un adevărat serial...

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 37 (1969), joi, 17 septembrie 2020

MERIDIANUL DE IAȘI-VASLUI-BACĂU... 24 DE ANI!!!

Erau vremuri frământate și în toamna anului 1996, când ora exactă pentru conjudețeni se dădea la TV Vaslui (scria Gelu Bichineț).

Deja funcționau cele 2 posturi de radio Unison Vaslui + Bârlad (1993, 1994) și era o echipă numeroasă care permitea și cerea înființarea unei publicații scrise. Mai făcusem încercări cu revista Liceului „Mihail Kogălniceanu”, Vlăstarul (1990), prima revistă de după Revoluție, de la care-și trage originea și programul M.C.R., și un ziar intitulat Teleradioeveniment, număr unic, având an de apariție pe frontispiciu 1994, deși s-a difuzat pe piață în decembrie 1993.

Se tipărea greu, cu tipar plan, se strângea greu material de publicat, nu existau ziaristi pe plan local (pe la noi au trecut peste 500 de aspiranți), nu exista alt ziar local.

Cu materiale în manuscris am plecat la București luni 23 septembrie, am ajuns la tipografia Meridian miercuri cu textele dactilografiate și am fost ajutat de Ion Marin (ajuns prof. universitar) să se tipărească în noaptea zilei de 25 septembrie, așa că pe 26 am avut vraful mare în față, mirosind puternic cerneala tipografică, în 1200 de exemplare, în format A3, 16 pagini. Într-o cămăruță mică redactasem articolul program „ACEST MERIDIAN” reluat și în nr. următor, peste o săptămână, în care propuneam un ziar mai altfel, de mare cuprindere. A devenit cotidian în martie 1997, apoi după trădarea lui Tănăsuc, nevastei sale de atunci, și altora, ademeniți de un om de afaceri chior, a trebuit să scoatem 3 nr. pe săptămână, apoi 2. După criza economică din 2008, am

rămas cu un singur număr săptămânal, joia, dar ne-am extins în 4 județe: Iași-Vaslui-Bacău-Galați.

Ziarul trebuia să prezinte în formă scrisă (scripta manent) ceea ce apărea pe TVV și pe posturile de radio, dar n-a fost niciodată suficient să le cuprindă pe toate. Erau 66 de angajați la acest grup de presă care rezista datorită TVV pentru că toată lumea se îngrămădea pe sticlă. Am făcut și un pas greșit: l-am numit pe Tănăsuc director la TVV, cu mașină și șofer la scară (cine credeți că m-a trădat primul?) în defavoarea fiului meu Sergius Lucian, rețeaua Unison a rămas sub conducerea lui Daniel-Cernat Marin, și, după ce l-am re-lansat în piață pe fostul informator al securității Gruia Novac puternic contestat în Bârlad, ing. Sergius Marin.

În ziarul acesta au apărut materiale scrise și interviuri cu majoritatea personalităților cuprinse în TVV, și, aproape automat și la Radio, peste 483 de mari valori ale neamului românesc sau din străinătate. Nu ne-a refuzat niciodată cineva, pentru avantajul celor 3 mijloace de presă simultan. A fost și perioada unor recorduri politice, „ecologiștii lui Marin” obținând 234 de mandate în județ, câte 2 în municipii, 2 sau 3 în Consiliul județean. Alte recorduri jurnalistice: 9 interviuri cu președinți de stat, 14 prim-miniștri, Papa Ioan Paul al II-lea (la Cracovia), PF. Teoctist, Daniel și alte înalte fețe bisericești, tot felul de parlamentari și primari și, mai ales, toată floarea culturală a națiunii române.

Colecția ziarului rămâne martorul impasibil al acestor realizări.

Am avut întotdeauna atitudine pozitivă.

Am avut absolut în fiecare număr pagină culturală.

Asta a prefigurat apariția revistei MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC la 8 februarie 2015, care așează

Vasluiul pe harta culturală a lumii, alături de operele „...77...Noduri culturale și semne amicale”, Pim, Iași, 2018, 397 pag., romanul Zăpada pe flori de cireș..., Tudor Pamfile și revista Ion Creangă”, „101 vasluieni pentru 100 de ani”, „111 valori naționale pentru Vaslui”, „Jale și eroism la Cotu Donului și după(!)” etc.

Prin ziarul Meridianul am avut mai întotdeauna feedback-ul necesar unor concluzii și idei ale operelor tipărite până astăzi (42).

În condițiile digitalizării, această publicație se trimite și online (520 de adrese), așa cum și aproape toate cărțile apărute pot fi citite pe internet, iar pe Youtube se pot revedea majoritatea interviurilor realizate.

Să nu ne mirăm că astăzi revista M.C.R. e urmărită de 607 colaboratori din toată lumea; să nu ne impresioneze reacțiile de simpatie și prețuire din țară și din lume?

Plecând spre sfertul de secol (25 de ani) ziarul zonal Meridianul de Iași-Bacău-Vaslui va rămâne la datoria lui de azi și de mâine.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 38 (1970), joi, 24 septembrie 2020**

COMUNISTOIZII... ÎN ACȚIUNE (culturală!)

AZI:

S-au agitat foarte puțin apele în ultima campanie electorală pentru locale. Nici vorbă de accent pe cultura județului Vaslui de unde materia cenușie se tot scurge implacabil... de secole. Astăzi pleacă și tineretul bun de muncă fizică, pleacă și mai vârstnici să se realizeze pe altundeva și

mai ales pleacă vârfurile studioase și dotate de prin școli care să ajungă slugi pe bani mulți, ori niște oarecari, când aici ar putea fi elite cultural-științifice. Toate liceele își pierd-exportă șefii de promoție.

Pe candidații de toate soiurile i-au interesat voturile și nu propășirea populației votante, bună să fie tot mereu proastă.

E o lipsă de preocupare pentru cultură încât chiar ne sperie gândul.

COMUNISTOIZII:

Sunt acei oameni, cu multe funcții de răspundere sau interesați să sugă ceva de la buget, care-și vând autoritate și muncă cinstită pe câțiva arginți mânuiți de alde Ramona Mocanu, Simona Polak, și alții cu bugetele grase pe mână (și câți ca ele...). E vorba, mai ales de adoptarea unui principiu comunist (de care „m-am bucurat” din plin) de nerecunoaștere a va-lorilor, prin OMISIUNE și sabotarea progresului personal. E greu de nominalizat careva, deoarece fiecare se ascunde în spatele „tătucului” care prin încruntarea sprâncenelor îi poate da afară din slujbe. Oricât ar fi el de pregătit, talentat, autorizat prin operă, tot se supune nevoii de asigurare a existenței, adică a unui salariu – sigur sau o indemnizație, acolo, ceva. Dacă mai e și un sinecurist ca Valeriu Lefter, apoi, nimic nu mișcă fără aprobarea ordonatorului de credite. Dacă mai e și un pensionar care-și mai completează veniturile cu un pol de parale printr-o jurizare, ceva, cum să nu facă acela ce spune plătitorul?

De obicei se ascund sub propoziția „Istoria va hotărî”.

MARIN LĂUDĂROSUL:

(sau, cine mă cunoaște cu adevărat cine sunt, în județul Vaslui ?)

Până și câțiva prieteni apropiați au ajuns să creadă că prof. dr. D.V. Marin nu se poate abține să-și popularizeze meritele și realizările ori de câte ori are ocazia. Dar evită să consemneze chiar ei nu numai aceasta ci mai ales care sunt faptele reale înfipite în istoria jurnalismului, a culturii, a județului Vaslui. Să nu se strice cu ăia de la butoanele cu parale, funcții, influență, să nu-l supere pe Cristos Gornistul plantat sus de votanții adesea inconștienți.

În convorbiri private îl recunosc și pe cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile și pe omul de cultură cel mai important din ultima jumătate de secol, și pe prietenul ori promotorul cultural afirmat în plan național. Dar numai în particular, pentru că acolo sus Marin nu e iubit.

Și atunci, ce să facă omul acesta, Marin, să nu spună public ce a reușit să facă într-o viață dedicată culturii? Să nu-i îndemne și pe alții să năzuiască și să-l urmeze? E laudă, dacă se prezintă?

STAREA DIMPREJUR:

a. Un jurnalist corect („mai prieten îmi este adevărul”) nici odată nu s-a bucurat de recunoaștere publică, indiferent cum s-a numit, ce rol a jucat în epocă. Ajuns pe treapta de sus a scării valorice, neputând fi egalat vreodată (televiziune, radio, ziar, revistă, net, multe cărți tipărite), ziariștii de duzină nu pot decât să arunce cu pietre în pomul cu fructe. Politicienii n-au de ce să-l aprecieze (și soarele are pete, nu), colegii de generație nu pot fi decât invidioși, publicul contemporan rămâne impasibil. Ziariștii locului tot dau cu pietre.

b. Omul de cultură care timp de peste ½ secol a creat, a mobilizat tineret prin Cenaclul Mugurel-74 (aproape 15 de ani), prin ziarul cu pagină culturală permanentă (de 24 de ani), prin TV (30 de ani), radio (27 de ani), prin revista M.C.R.

(aproape 6 ani), prin exemplul personal și prin cărțile sale (42), poate fi apreciat în aceste vremuri?

E tare greu în „tăcerea neagră” în care ne-am afundat după Deceniul Dușmăniei și după drumul alunecos către banul atoaate stăpânitor. Nici măcar biserica (în sensul larg) n-a rămas în curătenia tradițională.

Atunci activitatea culturală a personajului poate fi apreciată?

c. Activitate neobosită în presă, cultură, politică, în ultimii 30 de ani (răstimp de o generație, prin țări și continente), chiar dacă nu se cunoaște, tot contestată verbal e, cel mai sigur, omisă.

d. Contextul național și internațional este favo-rabil? Cu certitudine, da, pentru că opera personală este receptată de mari oameni de cultură de pretutindeni, este prezentă în marile biblioteci ale țării și în câteva mari capitale din Europa și America. În afara depozitului legal, acestea au fost expediate și de către autor.

E indubitabil că prin operă (...77... Noduri culturale și semne amicale, Iași, 2018, 397 pag.; 111 valori naționale pentru Vaslui, Iași, 2019, 512 pag. Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!), Iași, 2019, 2020, 305 pag. și altele) și Revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC (apărută pe 8 februarie 2015) Vasluiul a fost așezat pe harta culturală a lumii.

De aici, din Vaslui, și mai ales, prin munca unui singur om.

COMUNISTOIZII ÎN ACȚIUNE:

a. În manifestări publice:

Cu prilejul lansării unei cărți la Biblioteca Județeană Vaslui, în 2019, un vechi turnător la securitate, Gruia Novac

întreabă public, cine e acesta care-i filmează intervenția, adică eu, deși l-am numit director la radio Bârlad (în locul fiului meu) și mă cunoștea de peste 40 de ani. Acest trompetist-securist reprezenta, ca de multe ori, exact pe cei de la putere cu idiosincraziile lor față de jurnalist.

Cu prilejul manifestărilor din cadrul ediției jubiliare a Festivalului Umorului Constantin Tănase, Vaslui, septembrie, 2020, nerecunoașterea meritului de întemeietor (public!), șirul de încercări ale unei nulități strecurate dubios la conducerea Muzeului județean, Ramona Mocanu, de a nu-i permite să ia cuvântul la un vernisaj de caricaturi, sau să-l dea afară de la o acțiune publică a Muzeului, sabotajul practicat de aceasta timp de mai mulți ani, cu interdicția pentru salariați să comunice cu autorul acestor rânduri. Sunt multe, multe asemenea exemple.

b. Refuzul oricărui ajutor pentru ziar, revistă, cărți sau acțiuni (multiple) organizate. De mulți ani primăria Vaslui și Consiliul județean au refuzat până și cei 50 lei (mai puțin de un pachet de țigări), plata unui abonament anual la ziar.

c. Supuși comunistoizi ca Ioan Petru, Th. Codreanu, Valeriu Lefter, D. Apostolache, alți directori de instituții culturale și biblioteci obligați de a nu permite donații de cărți sau de a pomeni numele Marin ca autor de ziar, revistă, cărți. Cum să nu se supună și aceștia dacă au beneficiat de substanțiale sume pentru editarea și premiera cărților lor?

Tătucul nu trebuie supărat.

d. Pentru municipiul și județul Vaslui am publicat circa 21.000 de pagini. N-au admis nici un proiect pe fonduri nerambursabile.

e. Toate, absolut toate, aceste realizări au fost susținute din fondurile personale.

f. În plan personal lefegiii nu se manifestă concret, evită, tac, iar tac, acționează în subteran, doar.

REZULTATE:

Vine greu, sau foarte greu credibil, neverosimil chiar, ca un om să se ia la trântă cu sistemul, capitalist în formă, dar cu ideologie remanentă-comunistă. Cel puțin... local. Represiunea aceasta permanentă care mi-a rărit prietenii, mi-a subțiat fondurile de înfăptuire a unor lucruri și mai impresionante (am fost refuzat până și să fac donația clădirii vechi din proprietatea mea – pentru muzeu), cu mult mai folositoare pentru Vasluiul care nu se poate mândri decât cu o foarte subțire elită culturală, deci mai mult pentru viața culturală locală. Într-un fel de comparație, pe scara valorilor din generația de azi, pe treapta de jos se află mai mulți pe sârma caldă, din ce în ce mai puțini pe următoarele trepte, iar înainte de ultima de sus creatori ca Valeriu Lupu, Costin Clit, Vicu Merlan, Laurențiu Chiriac, Theodor Codreanu. Scrisa președintelui țării, prof.univ.dr. Emil Constantinescu că „dl. Marin a avut harul de A FACE”, e în antiteză cu contemporaniiăștia ai mei, oponenți, cărora li se potrivesc bine, chiar perfect, cuvintele lui Al. Macedonschi (alt „unul contra multora” de la începutul secolului trecut): „Acești contimporani ai mei/... Tot mai pismași și mai mișei” care sabotează viitorul acestui municipiu cu vechime de aproape 700 de ani, vestit după bătălia de la 1475 a lui Ștefan cel Mare.

Nici vorbă de recunoștință de la niște aculturali, niște valori poate în alte direcții, în alte domenii, nicicum cultură.

CONCLUZII:

Simplu: izolarea celui mai de seamă om de cultură din ultima jumătate de secol, ocultarea celui mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, e fapt și nu bănuială.

Simplu: dacă, din spiritul acesta vetust, dăunător, comunistoid, contemporanii cu carte (atât de puțini ai locului, câți sunt) nu vor, nu pot și mai ales nu știu să se mândrească pretutindeni cu un contemporan al lor, cum îi poate fi cunoscută și recunoscută opera?

Tot simplu: în mijlocul turmei, leul trebuie să devină mielușel? Ceva mai complicat:

Provincia a desființat valori mai dintotdeauna; M. Sadoveanu exprima o realitate tragică a timpului său. Dar, azi, au apărut mijloacele de informare moderne, televiziune, telefon, computer care stau la baza făuririi unei noi culturi existențiale. Constatăm, azi, că preocupările literare și de lectură dispar în forma lor știută din epoca Guttenberg.

Cei care mereu vin, trebuie să aibă o formă de cultură spre a nu se confunda cu dobitoacele cele mute și fără minte. Poate, pentru moment informațiile și cărțile scrise să nu aibă căutare, dar:

Viitorul nu poate aparține tâmpiților, needucaților, dezaxaților, că atunci omenirea n-ar mai înainta pe scara istoriei. Chiar ca de la pătură superpusă, noua CULTURĂ va impune descoperirea valorilor anterioare, cu toate ale lor, merite, scăderi, dar cu muncă. Multă.

Contribuția unor personalități, chiar nerecunoscute de contemporanii lor (vezi Hasdeu, Macedonski, Densusianu, Pamfile...) oricum face parte dintr-un segment al Pantheonului românesc.

Acesta este îndemnul esențial al omului pieritor, Marin D.V. cel înzestrat cu harul de A FACE să scrie, să construiască, nu să distrugă. Că unii n-ar vrea asta... e păcatul lor.

Marin, EXISTĂ !!!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 39 (1971), joi, 1 octombrie 2020**
526

BLATURI VIZIBILE ȘI ÎNȚELEGERI INVIZIBILE

Probabil, acesta va fi ultimul articol consacrat alegerilor locale, ca un fel de concluzie la ce s-a observat în teritoriul vasluian. Ce s-a întâmplat la Iași, unde un ministru, C. Alexe, s-a implicat și s-a văzut: mai mulți primari PNL, Consiliul Județean câștigat de liberali, un procent ridicat ca scor electoral. Dacă pe ici pe acolo liberalii au pierdut (vezi cazul Prisecani) a fost cazul de conjunctură, pentru că oricum, liberalii au îngălbenit județul.

Dacă Nelu Tătaru, ministrul sănătății de azi, s-ar fi implicat și la VASLUI s-ar fi întâmplat același lucru dar aici e de mai multă vreme un blat între PSD și PNL, de pe timpul USL, când Tătaru era în campanie electorală cu Toader Dima să-și ridice procentele, adică să folosească autoritatea unui inginer doctor reputat.

Curios că în politica vasluiană se respectă o înțelegere și aceasta se datorează lui Dumitru Buzatu care nici în această campanie n-a atacat în vreun fel contracandidații, nicicum pe Tătaru, ceea ce dovedește că profesorul vasluian e un foarte bun politician.

Mai scriu o dată că dacă Tătaru s-ar fi implicat (sfătuit prost, foarte prost de Simona Polak), tânărul și promițătorul Marius Arcăleanu reușea să fie astăzi, președinte.

De altfel, obicei vechi la liberali, s-au sabotat ei între ei ca chiorii, și familia Polak a șuntat cât a putut candidatura lui Arcăleanu care are meritul de a se fi bătut de când este prezent ca politician, pentru victoria liberalilor. Era mai cunoscut în

municipiul Vaslui, și 99% aici ajungea primar, dar aceeași familie Polak și-a vârat coada=fiul... că, poate...

Adevărul curat e că Marius Arcăleanu este cea mai cunoscută figură de liberal în județul Vaslui.

Cel mai adevărat lucru e că Dumitru Buzatu e cel mai abil, cel mai fin și cel mai hotărât politician din teritoriul amintit și cât va mai candida el, nu văd cum ar putea pierde.

Ca semnal, azi: în teritoriu au existat multiple înțelegeri de tipul candidaturi ale primarilor cu viceprimarii: mă, care dintre noi iese, îl pune pe celălalt viceprimar...

Aceasta este cauza acestei campanii electorale tare anoste și fără scânteii productive, cu atâtea efecte și multiple defecte.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 40 (1972), joi, 8 octombrie 2020**

VĂ... ZICEM:

– Curând, pe 5 decembrie 2020, TVV, adică televiziunea Vaslui împlinește 30 de ani. A fost prima televiziune privată din România, aici, la comuna Vaslui, Licența 001/TV. A produs cultură locală, chiar un curent cultural-informativ concretizat în sute de autori și mai multe sute de cărți. S-a împrăștiat în lume prin reportaje, interviuri și alte materiale video-audio-scrise de pe 4 continente, 32 de țări. Mulți știu de marile și unicele noastre realizări dar în curat spirit comunist OMIT sau denigrează ce-am făcut. E păcatul lor. Noi o să mai scriem cam până la Crăciun, pentru că de ajunul Crăciunului 1990 am difuzat prima noastră emisiune pentru ¼ din teritoriul României și Republica Moldova.

Vă invităm să ne scrieți.

– A apărut Revista noastră, dar internațională, MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, nr. 23. Bucurați-vă toți, și dușmani, și prieteni, pentru că și prin el am ridicat Vasluiul pe harta culturii universale. Dovezi că e așa: 1. Înregistrăm 628 de colaboratori din toată lumea; 2. Sunt nume mari și foarte mari dintre cei afirmați și aici și în alte publicații; 3. Am găsit nișa noastră, JURNALISMUL CULTURAL pe care o slujesc toți colaboratorii; 4. Suntem în prim plan în BĂTĂLIA PENTRU LIMBA ROMÂNĂ; 5. Nu ne ajută nici un fel de oficialitate, dimpotrivă, ne sabotează (vezi cazul Mocanu), deci ne ridicăm prin eforturile și valoarea noastră; 6. Nasc și în Vaslui... oameni?!?

Vă invităm să colaborați.

– Vă aducem aminte că ziarul acesta Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău a împlinit 24 de ani pe 26 septembrie, trecut. Putem considera drumul spre 25 ca un adevărat drum al împlinirilor ? Dvs. știți că în aceste peste 2 decenii n-a lipsit pagina culturală, că mii de oameni, subiecte, situații și îndemnuri pozitive au însuflețit ziarul...că totdeauna am fost pozitivi ?! Dacă imaginea video, sunetul de pe radio Unison (Vaslui+ Bârlad) s-au putut pierde, iată „scripta manent” prin ziar, pentru viața noastră trăită în acești ani.

Vă invităm să-l citiți!

În sfârșit: să nu cădem pradă nenorocitului de Covid, să rezistăm acestor 2 tururi de alegeri care în final nu vor schimba mare lucru, dar mai ales să putem rezista SECETEI care a lovit și o bună parte din Moldova noastră. Sfaturi, sunt multe, cu faptele stăm mai rău. Din păcate se accentuează exodul creierelor de pe aceste meleaguri, și, nu spunem că rămânem tot mai proști ci că ne paște veșnica sărăcie. Chiar de secole,

tot ce a produs mai bun, mai inteligent și mai durabil aceste plaiuri s-a strecurat în lume. Spre permanentul nostru dezavantaj. Golirea demografică e fapt real, hemoragia creierelor concretă, imposibila înlocuire a pierderilor este faptul curent.

Când se ivește o minte mai luminată și pe aici, comunistoizii de azi au multă grijă să-l oculteze. De aceea vă invităm... SĂ MEDITAȚI.

*

Nu cred că vom mai putea organiza Omagiu Cărții și Culturii vasluiene, ediția a VII-a, și nu știu cât din aniversarea evenimentului cultural din 5 decembrie 2020, înființarea TVV. Spre cinstea județului Vaslui, ne vom strădui, totuși.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 41 (1973), joi, 15 octombrie 2020**

POVESTEA ALEGERILOR LOCALE DIN 2020

Înainte de scrutin am opinat că 80% dintre primari, sau chiar 90% își vor păstra fotoliul deci vor fi re-aleși. Exact așa s-a întâmplat, 82% au fost realeși în județele Iași și Vaslui. Pentru orașele vasluiene, m-am înșelat doar în privința lui Dumitru Boroș care și-a păstrat Bârladul ca loc de acțiune administrativ-socială.

În categoria surprizelor din județul Vaslui intră pierderea alegerilor de către preotul Mihai Rebegea din Codăești, a lui Băhnăreanu din Tătărăni, a lui Cârjonțu de la Costești, a celui din Munteni de Jos, Crețu, despre care scriam

că s-a urcat scroafa în copac. O mare surpriză s-a petrecut la Reditu jud. Iași, unde familia Haidău, tatăl și fiul, a pierdut... pe mâna PNL-ului care nu le-a permis să-și facă ei campania pe care o puteau face, pentru că erau prea siguri de victorie. Unde n-au mai candidat vechii primari, s-a ales după inspirație. Oricum, noul val în administrație este foarte, foarte mic, chiar neînsemnat. Deci mergem tot cu vechea garnitură dintre care doar unii sunt cu adevărat primari și oameni.

Într-un editorial scriam că sunt unii primari-feudali, adică privesc primăria ca pe o feudă proprie. Și nu-s puțini, în cele două județe pe care le cunosc bine. Probabil, de acum încolo, adică cel puțin 4 ani, le va crește și mai tare rânza, vor fi și mai „stăpâni” pe banul public, și mai aroganți față de lumea prin care trec. Unii, deja au acumulat averi mari, și-au rostuit copiii, sunt, prin bogăție, mari potentăți, le pasă de primărie ca mie de mitropolie.

Despre averea primarilor, un material, în viitor.

O „poveste” ar trebui să prezinte drame și bucurii. Sunt dramolete cu cei care n-au ieșit și nu prea mai au nici servicii sau avere. Depinde ce-au păzit în ultimii ani, dacă le-a mers mintea sau au crezut că s-au ales pe viață. Că sunt unii, ca Teodorescu de la Bivolari, Ivănuță de la Trifești, pe care nu-i clinește nimeni, având ei grijă să-și desființeze adversarii chiar de când îi „pricep”. A căzut totuși un mamut de la Ipatele și unul de la Focuri, dar nu s-a mișcat cel de la Erbiceni sau Lespezi (Iași), ori Hultoană de la Zorleni, Diaconu de la Pădureni.

Sunt destui re-aleși care le vor face în continuare mult rău comunelor care au avut parte de ei: Blăgești, Șuletea, Gherghești, Ibănești (Vs), Plugari, Prisăcani, Roșcani, Tansa ș.a. (Iași), dintre care unii nici nu știu ce caută prin primării.

Faptul dovedește calitatea electoratului ca să nu spun prostia lui.

E nevoie și de o mărturisire de credință: mă bucur mult să-i revăd în funcții pe Vasile Aștefanei (Bălțați), Virgil Corobuță (Lungani), Vasile Stoica (Băcani), Horațiu Cărăușu (Băcești), Ion Dorobanțu (Bogdănești), Valerian Hriscu (Lipovăț), Cristian Lungu (Coroiești), Dănuț Iacob (Dragomirești) și mulți alți primari adevărați care au făcut câte ceva important pentru comunitatea lor.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 42 (1974), joi, 22 octombrie 2020**

CONSILIU (JUDEȚEAN) CU TOT FELUL DE CONSILIERI... CONSILIAȚI

Și, marți, zi cu ceasuri rele, a avut loc Ședința noului Consiliu Județean Vaslui despre care noi, cei de la Grupul de presă, n-am fost înștiințați, dar ne-am prezentat.

Pentru cine nu știe sau nu vrea să-și amintească, D.V. Marin a fost răstimp de 5 mandate consilier județean și 2 local. Nu tăcut, nu ascultător, nu nepregătit și nu să ducă oala vreunui șef de partid.

Iată-i pe vajnicii luptători pentru bunăstarea altora (măi, să fie) grupați împrejurul meselor, ba chiar și pe la măsuțe laterale, doar cu președintele singur, în față. Și, a început HÂRÂIALA sub înfățișare de dezbateri organizatorice, că politice nu erau. Dinspre ferestre părea a veni lumina care nu de la Răsărit sosea prin grupul de liberali susținut de useriștii subțirei. Oricum, am remarcat două tabere bine pregătite pentru hărțuială fără frontiere. Bine organizați liberalii, bine

motivată președintele Dumitru Buzatu, vizibil încruntat inițial, apoi foarte stăpân pe situație. La ce argumente a adus formația liberală, care are și un dinozaur politic în componență, se putea ca „înfruntarea” să dureze 2 săptămâni și tot ce voia președintele nou ales ieșea.

Au fost aleși cei doi vicepreședinți: Ciprian Trifan și Dan Marian, cele două partide reprezentate fiind de fapt dintotdeauna unul singur, cel mare. Rezultatul era previzibil și de pe lună.

Am fost tentat să consacru mai multe pagini momentului, dar, acum, doar formulez o singură felicitare izvorând și din prietenie și din aprecieri de-a lungul timpului: felicitări ec. Ciprian Trifan pentru re-alegere, pentru funcție și pentru modul de comportament dintotdeauna.

Despre pofta de harțag și înfruntările sterile, bune de măcinat nervii, putem să ne referim și în viitor. Acum:

Era tare bună o schimbare de forțe la nivel de județ, dar ce pot vedea acum e că politicianul Dumitru Buzatu n-are contracandidat nicicum. Așa că, 4 ani, îl vom tot vedea în prim plan. Condeiful reporterului se tot îndeamnă la comentarii politice. Așa vom mai face, în perioada următoare.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 43 (1975), joi, 29 octombrie 2020**

JALEA CARE MAI VINE

Pentru cine vrea să se bucure, îi pot spune despre starea de spirit a vasluienilor pe care i-am văzut în aceste din urmă zile când am fost în deplasări gazetărești: oamenii se comportă

ca și cum n-ar exista vreun pericol și m-am întrebat cum ar privi ei, acum, o... invazie străină.

Există un soi de nepăsare „comună”, un fel de nesimțire, care-i ajută să nu prea bage de seamă, chiar dacă la picioare câinele îi rupe pantalonii. Țipă, își trage piciorul, dar nu-l lovește pe agresor... Mă gândesc, văzându-i, că oricum fiecare trebuie să muncească pentru a putea trăi.

Pentru toată lumea, însă: E JALE MARE în toată lumea, se vede din ce transmit ăștia de pe la televiziuni, ne paște și pe noi JALEA CEA MARE.

Să rămânem înțeleși: cred că ce fac guvernanții actuali, fac tot ce pot ei mai bine. Sistemul sanitar are și va avea întotdeauna fisuri, în sistemul politic vor fi întotdeauna „mai deșteptii” din opoziție, în economie vor fi și alte căi de producție, în învățământ alte metode de predare și tot așa. Până la urmă important e să nu fie afectată baza existențială, în care mâncarea e esențială, că dacă mămăliga nu e, nimic, nu e.

Nenorocirea asta peste lume, peste toată lumea, se numește pandemie, și mi se pare o imensă prostie ca cineva să creadă în direcționarea ei ca pe un fascicul dăunător, la dispoziția cuiva.

Sub furtuna asta a cerului trebuie să căutăm scăpare și fără muncă nu se poate, chiar și fără alegeri, după cum se vede la americanii cei mai grav loviți de covid. Cum?

Să fie în toate statele, că-s toate, numai proști care să încarantinezze teritorii și să le ia oamenilor libertățile fundamentale? Ce-i mai important, să ai toată libertatea de a muri (ca tot prostul, că Dan Bitman ca un tâmpit vorbește) sau să ai obligația de a trăi?

Ne așteaptă jale mare tocmai pentru că trebuie să trăim, cât mai mulți dintre cei de azi, că acolo, sus-sus nu prea avem

ce face. Trebuie să suportăm niște măsuri care nici așa nu ne prea scapă, dar măcar ne mai acordă unele șanse. Mă surprinde unul ca Victor Ponta și ai lui care SABOTEAZĂ permanent măsurile disperate guvernamentale, îndemnând chiar la revoltă. Eu l-aș băga mintenaș la răcoare...

La câte pagube produce pandemia mă mir că guvernul mai acordă ba un ajutor, ba altul. Sănătatea să fie pe primul loc și e corect. Am trăit după Război... cu tifosul exantematic și alte molime. Trebuie să găsim și noi, cu toții, și alte modalități de apărare împotriva Coronavirusului.

Ajunși în cimitir, nimic nu mai folosește nimănui, deci pentru viață.

În foarte multe locuri s-a introdus purtarea obligatorie a măștii. Ce e până pe acolo, încât să n-o purtăm, oameni buni?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 44 (1976), joi, 5 noiembrie 2020**

PRIMĂRII... PENTRU SCROAFE-N COPAC

Au trecut alegerile locale cu neînsemnatele schimbări de primari, căci aprox. 10% schimbați nu înseamnă înnoiri, furtuni, viscole, idei noi, ci doar noi promisiuni cât mai deșarte. Deci mult prea mulți primari au fost realeși.

Vorbeam de primăriile ca feude pentru unii instalați mai de mult timp în scaun de cristos gornistul, considerat de o majoritate potriviți an de an, legislatură de legislatură, pentru a se înfrupta din marile avantaje sociale în numele prăpădiților care se consideră stăpâni pe un petic de hârtie, la alegeri. Nu vorbesc de prostime, acum, nu acum.

Alegerile locale au întronat și niște pișicheri care au învățat să fie farisei și să dea impresia că fără ei nu se poate. Drept care după 2-3 mandate... se urcă scroafa în copac. Scrutinul de acum o lună și jumătate a plantat copacii în care aceștia se urcă pe măsura trecerii timpului. „Eu câștig alegerile dacă stau numai pe acest scaun” zice emfatic un Vasile; „oamenii mă aleg oricum” zice alt Ion care de fapt n-a făcut nimic, absolut nimic pentru consătenii săi, dar i-a păcălit cu limba lui dulce. Marți am stat de vorbă cu unul gras și respingător până la Dumnezeu care, arțăgos, zicea, că n-are timp nici să mănânce și nici să vorbească cu măsă, dar se grăbea la o întâlnire amoroasă. Săracul ardei gras, de fapt n-are răbdare decât să-i muștruluiască și să-i înjosească pe funcționarii primăriei, el fiind stăpânul de niște ani și acum pe alți 4 ani. Măgarul.

S-a creat un fel de pătură superpusă de oameni până de curând obișnuiți, care, dintr-odată sunt viță nobilă (și ei n-au știut...) drept care se așează temeinic și trufași. Dacă poporul i-a ales... ei sunt stăpânii.

Cam bănuiesc pe unde se va ajunge în capitalismul viitor, după ce ei își rotunjesc averile, își căpătuiesc odraslele, se îndărătnicesc în rele. Oamenii vor fi microcipați, comenzile vin clare de la pește mai mare, ei se mișcă viermuitor cu puterea conferită de urnele tâmpiților care nici nu vor putea să-i schimbe, nici să nu se supună.

Scroafa-n copac, drept cam ciudat pare, dar așa cum evoluează viața socială, mulți dintre cei care ajung acolo, vor mai sta acolo destul de mult și bine folosind biciul sau zăhărelul. Că asta-i învață orânduirea să facă.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 45 (1977), joi, 12 noiembrie 2020**

BIBLIOTECA STRADALĂ – PUBLICĂ

Acum 30 de ani, pe 5 decembrie 1990, am înființat la Vaslui prima televiziune privată din România, cu prima emisiune publică pentru $\frac{1}{4}$ din țară, pe 24 decembrie 1990.

Licența CNA: 001 TV.

Muncitorul de serviciu, D.V. Marin care i-a convins pe ceilalți cu o expresie „mă, s-ar putea să nu meargă, dar... dacă va merge?”.

Și au urmat eforturi incredibile, pe care nu le prea poate crede lumea de azi.

ACUM, am mai hotărât o inițiativă cu destui termeni de relativitate: înființarea unei BIBLIOTECI STRADALE – publice, cu investiție personală de timp, de carte, de idei, de viață.

Principii: expunerea unui număr cât mai mare de cărți, la dispoziția trecătorilor (oricare și de oriunde), de reviste, de ziare, cu acces la raft direct din stradă, cu scaun pe aproape ca omul să stea în tihnă cu vreo carte în mână sau să citească ziarul. Anunțul e clar, ziarele se pot lua gratuit, revistele și cărțile ca ÎMPRUMUT. Voi pune în raft donațiile.

Funcționare: zi și noapte, pe mica terasă din fața TVV, unde sunt cărți, ziare, reviste și... scaun (sper să nu fie „împrumutat” tocmai jilțul de serviciu).

Obligații: publicul niciuna, eu organizatorul, să asigur un fond de carte și acces ziua, până seara târziu.

Notă: de biblioteci publice am mai auzit; de librărie în stradă așisderea, ba, chiar am cumpărat cărți de la buchiniștii din Paris. Cred că o bibliotecă de stradă ar putea avea un viitor cultural în aceste condiții de retragere a cititorilor pe internet,

și voi putea asigura și un laptop, în redacție, celor care simt nevoia să acceseze ceva precis și fără taxe.

Se poate ca ideea noastră să fie unică, se poate... să nu, dar la Vaslui, chiar e unică. Veți putea consulta diverse cărți dar și pe toate cele 46 pe care le-am scris eu. Așa ca idee: numai în anul 2020 am tipărit 3329 de pagini în 7 cărți, am scos revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, 4 numere (din 24), adică 640 de pagini, am tipărit ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău (multe mii de exemplare), am postat pe rețele de socializare mai multe materiale, am deschis blogul VASLUIANUL DE SERVICIU pe care-l puteți accesa oricând.

Am pornit bine pe 5 decembrie 1990, nu?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 46 (1978), joi, 19 noiembrie 2020**

DECEMBRIE 2020, SĂRBĂTORI ȘI REGRETE

1. Ziua națională: toate popoarele lumii au ziua lor națională, semn de prețuire și identitate, de demnitate, apartenență, independență. La noi s-a ales această zi pentru marea împlinire a unui ideal, cu eforturi materiale și investiții sufletești foarte greu de cuantificat, mai ales pentru că s-a creat acea minunată atmosferă patriotică, de aleasă simțire românească, cu „beneficiul” atâtor de puține mijloace de comunicare. Să se miște atâta amar de lume, pe asemenea vreme, la asemenea distanță, pe cheltuieli personale (în condițiile de după Război), din toate provinciile istorice, cu un program național UNIC, iată marea uimire care ne cuprinde.

Am fost printre cei care au depus CREDENȚIONALELE vasluienilor la Alba Iulia, în decembrie 1990, am declarat și scris în repetate rânduri, că norocul istoric al românilor s-a împlinit atunci și s-a destrămat către încoace, adică și astăzi. Cât va exista NAȚIUNEA se va re-povesti momentul; dar în contextul globalizării, când limba și românismul sunt supuse dispariției?

2. Sărbătoarea TVV, la Vaslui nu merită neglijată, pentru că la scara acestui nefericit loc unde nu se întâmpla nimic (Sadoveanu) apariția unei televiziuni locale era comparabilă cu actul național. Că mulți încă nu realizează, sau nu vor să recunoască, prin TVV s-a făcut în primul rând cultură (Vezi, vol. BĂTĂLIA PENTRU VASLUI, Iași, Pim, 2020, 740 pag. ș.a.), s-a promovat progresul social, s-a înfruntat comunismul și comunistoizii de azi. E o dată memorabilă pentru întreaga cultură națională, demnă de calendarul evenimentelor importante locale.

Prin ce au realizat cei din jurul TVV și M.C.R. s-a pus Vasluiul pe harta culturală a lumii, nu numai a României, s-a demonstrat calitatea și capacitatea acestora care rămân, în vremea exodului oamenilor și a materiei cenușii către vest. Argumentele... sunt tipărite.

3. Sfântul Neculai, de pe 6 decembrie, ca sărbătoare religioasă, va scădea anul acesta sub povara alegerilor parlamentare. Țara are nevoie de un Parlament, și-l va avea, chiar în aceste condiții draconice impuse de pandemie. Indiferent cine va câștiga tot foarte prost o s-o ducem cu acest statut al nostru de țară ocupată, vopsit cu trandafirie independență. Când să mai avem nevoie de sfinți când ne încălecă alde Buzatu și ai lui, alde Tătaru și fripturiștii, alții venind din ceața neștiinței...

4. Prima emisiune TVV, de pe 24 decembrie 1990, difuzată pe $\frac{1}{4}$ din teritoriul țării, de Ajunul Crăciunului, act cultural i-naugurativ pentru ce a însemnat TVV, cel cu Licența 001/TV, acordată de CNA. La muncă am rămas întotdeauna mai puțini (ca și astăzi), la foloase s-au îngrămădit mulți, inclusiv dintre cei care conduc județul, Primăria și primăriile comunelor, astăzi. Un Traian Băsescu, deputatul care a acordat primul interviu TV lui DVM, de aici a plecat să ajungă Președintele României, dar alți 9 președinți de stat, 14 prim-miniștri au fost în studioul nostru. Ne cunoaștem rolul nostru în această generație. Și azi emitem, dar online.

5. Crăciunul, sătulul, e mare sărbătoare, dar cu mari lipsuri din cauza legilor proaste, a pandemiei, a noii culturi existențiale, și a altor cauze. Semnul de belșug, tăierea porcului, aproape nu va mai exista, sărbătoarea comunității de asemenea, descătușarea psihică a unei națiuni de Ajunul

Anului Nou, nici atât. Păi, dacă o lume întreagă suferă din cauza Covidului, ce pretenție să mai avem?

Mă miră inconștiența și nebunia unui preot mare, mare, de la Constanța, Teodosie, cum să îndemne la îmbolnăvirea oamenilor, că asta face: moare omul la picioarele lui, de boală, și el merge înainte ca descreierații. Noroc de P.F. Daniel care e mult mai înțelept...

6. Sărbătorile de sfârșit de an și Sf. Vasile, sunt sub rezervă și frică de virus. Când realizez ce bogăție spirituală se revărsa pe plaiurile românești (și nu numai că și pe alte continente sunt români), cum re-trăiam cultura și creația neamului, nu se poate să nu avem cel mai adânc regret. Dar, chiar că nu avem ce face, nu că ne obligă statul, ci ne silește epidemia. O mare tristețe, la cele multe mari și mici.

Tot anul 2020 a fost trist, neîmplinit, ne-bogat pentru că la molimă s-au adăugat două rânduri de ALEGERI, cu mari cheltuieli naționale, schimburile de conducători și, mai ales, SECETA care a luat aproape total mămăliga strămoșească, deci și vietățile de pe lângă gospodărie.

Cum să nu asociem acest an cu cele mai negre REGRETE?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 47 (1979), joi, 3 decembrie 2020**

ALEGERILE DE IERI, ALALTĂIERI

Am trecut icnind binișor de bilețelele lui Moș Nicolae, adică de introducerea în urne de către vasluienii plini de lehamite și disperare. Pe 6 decembrie „poporul s-a exprimat”

printr-un vot care dă naștere la destule dispute naționale, dar și la interpretări... vasluiene.

Acum, aici, ne interesează județul Vaslui, unde:

– Se urcase scroafa-n copacul lui Daniel Olteanu, cel cu post de umil secretar la un cabinet parlamentar și care prin o-sârdua cu care și-a servit șefii a ajuns DEPUTAT. Chiar deputatul cu Liceu. Ba, se mai lăuda că are intervenții în parlament, deși a dispărut printre vasluieni. E un caz special acest Olteanu? Acesta și-a uitat și părinții, ca să nu mai spun de prieteni, care era alesul lui D-zeu pe pământ. Să-i purtăm de grijă că n-are ce mânca? Eu cred că și-a aranjat ceva tot la cald...

– ALDE a dispărut, Pro-misia lu Ponta tot cam așa. Acum Victor Viorel ar trebui să răspundă pentru câte rele a făcut întregului popor român pe care l-a îndemnat la nesupunere în pandemie.

– PMP-ul lui Băsescu, chisucie a mare pagubă. Mie personal îmi pare rău de fostul Președinte, al cărui prim interviu din viața sa pentru televiziune l-am realizat eu. Și băieții lui de astăzi ar avea ceva valoare, dar nu ca cei de odinioară. Bai-bai... și la luptă... Buhăiescule! Nu-i așa, că nu e cea din urmă cameră?

– USR-ul schilav ca și reprezentantul său, omul cu mârtoaga, pardon, desaga, pardon, rucsacul. Intră sau nu intră, Botez ăsta tot o nulitate rămâne. Păcat că la centru sunt valori, dar acesta mănâncă degeaba fondurile serioase de la stat. Poate vom mai auzi de el, că are de gând să vină pe jos până la Vaslui, să ne demonstreze că există. De la Galmondo...

– AUR e aur acoperit total cu aluviunile de la Vaslui. „Lovitura națională” e năucitoare, deși eu am scris laudativ

despre unionistul Simion de câteva ori. Pentru ideea de UNIRE cu Basarabia, va avea în continuare sprijinul meu.

– PNL-ul confiscat de Tătaru și Polak au demonstrat perfect blatul de la nivel județean. Tătaru, mare ministru (încă) astăzi, pe care l-am apreciat pentru eforturile și riscul său, și-a respectat încă o dată angajamentul cu Buzatu: niciunul nu-l atacă pe celălalt, nici partidele conduse. Drept care Nelu Tătaru, chirurgul apreciat la Huși, va opera și în Parlament, mereu cu capul în jos, ascultător, supus și obedient. Poate nu-și va uita nici meseria, dar, sigur, porcăria politică va mirosi pe aproape. Jumătate din eșecul în alegeri i se datorează. Are, probabil alături, și pe reprezentantul familiei Polak. Ca și în atâtea opere satirice madam Polak își va vedea odrasla în Cameră... Ce bine îi stă ca cea mai mare șefă din PNL!!!

– PSD-ul (lui Buzatu?) are 1/3 din 1/4 din susținere națională, deci e mare al dracului. Trupa lui Buzatu de la Vaslui, îl cuprinde și pe cel mai nou fost prefect – Popica, de altfel singurul care merită atenția noastră. Probabil că Eduard ar fi și un remarcabil om de afaceri (să-i semene socrului care de ani buni ne este dator cu bani), are cu ce trăi, dar se simte capabil să-i urmeze lui Mitică. Semn că pe aici sunt banii cei mulți-mulți, și, viitor de aur. Voi reveni pe temă, dar:

Ce faci, d-le președinte de județ, cu simbolul muzeului județean, pe care eu l-am propus ca emblemă, VACA (și bourul), ne dai un răspuns? Că animalul de pe acolo nu are nici o părere.

Să țineți minte, eu nu mă lupt cu partidul, nici măcar cu voi, comunistoizii care mă ocultați cât puteți, ci cu impostura, prostia, neomenia unei candidate de pe lista voastră. Ne mai răspundeți vreodată la adresarea noastră publică pentru oripilanta plastografie, bine, bine plătită de voi, a unui popă?

Nu pot să-mi refuz plăcerea de a mă bucura de re-alegerea lui Adrian Solomon pe care, de mulți ani, îl consider o capacitate.

În rest, despre PSD-ul lui Buzatu, nu neapărat de bine, pentru că de mai vechea senatoare care nu răspunde la ceva, nici chiar la telefon, avem tot timpul să scriem. Vom întreba ca tot românul: care-s meritele reale?

– S-au prezentat la vot și niște pârliti cu gânduri de mărire, al naibii de verzi sau vajnici ecologiști infuzați cu pesediștii afumați. Să fie și ei, că doar democrația e mare. Partidul actorului-măscărici Călinescu are ceva peste cifra zero. Cine-s ăștia de la Vaslui?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 49 (1981), joi, 10 decembrie 2020**

TĂTARU TRĂDĂTOR? SAU NUMAI PROFITOR...

În PNL Vaslui e un fel de cutumă: să se sfâșie între ei, chiar și la victorie.

De un timp prea lung dr. Nelu Tătaru e principalul penelist în județul Vaslui, deși nu s-a evidențiat decât prin deserviciile aduse partidului, pe care sub masca din deplasările prin țară (deh, mare ministru, mare!) a contribuit substanțial la nenorocirea pierderii alegerilor. Toată lumea știa că PNL ar câștiga aceste alegeri cu 10% mai multe procente decât PSD. Cu ajutorul lui Nelu Tătaru liberalii au pierdut în total 14 procente și au obținut 25% din voturi (pe țară).

La nivel de Vaslui, un județ cu aproape 450.000 de oameni (restul e minciună, pentru că-s moldovenii plecați prin

Europa), procentajul de 15% obținut de PNL la parlamentare este o adevărată surpare spre subsol, nu solul cel tare al votanților.

1. TĂTARU e vinovatul direct, adevărat și indubitabil, pentru procentul mic, dar acceptabil, de la locale. Dacă el ar fi candidat la Președinția județului, ar fi câștigat contra lui Buzatu pentru că atunci partidul său era pe cai mari, mai ales că un timp s-au luat măsuri bune în pandemie. Desemnarea lui Marius Arcăleanu a fost un sacrificiu al acestui tânăr promițător și loial formațiunii politice, care a fost ani întregi pe la mai toate manifestările oficiale din comune, singurul mai cunoscut, de altfel. Tătaru n-a călcat prin județ. A... că lumea a auzit de doctorul chirurg Tătaru, da, dar a mai auzit și de blatul cu Buzatu. Arcăleanu... a alergat dar Tătaru... a ajuns ministrul cel mai orgolios din câți au existat vreodată pe piața politică: boii ară și caii mânăncă.

2. După ce i-a ras pe mulți primari PNL pe care nu i-a adus el în partid, s-a procopsit și cu madam Simona Polak, ajunsă mare, al dracului de mare administrator de fonduri din partid. Scopul acesteia, să-l facă pe fiu-său deputat, a și reușit. Dar cu preț scandalos: doar 15% în alegeri.

3. Parlamentarele l-au dezgolit pe blatist: nici o vorbă, nici o dezvăluire, nimic să demonstreze lupta cu adversarii din PSD. Blatul cunoscut cu Buzatu i-a adus doar lui și scaiului Polak scaunele solide. Restul, Dumnezeu cu mila, și dacă n-ar fi existat motorul central cu Orban în frunte, s-ar fi înregistrat un scor electoral sub noul AUR.

4. ORGOLIUL lui Tătaru a fost fără margini, acțiunea pernicioasă a trezoriei Polak (de, pentru pupilul ei, ce nu face măăicuța politiciană...?), neștiința unui copil al mamei, marginalizarea câtorva înflăcărați tineri peneliști, a unor primari, a

unor consilieri locali și județeni, alocarea unor fonduri preferențial în campanie... țin de voința, neputința, lipsa de orientare a hușeanului dr.

5. În plus și-au avut ca presă de susținere (Cât i-a costat, oare?) cel mai detestat ziar din județ.

6. Acum, la adunare și scădere: le-au rămas necheltuiți cam un miliard de lei, din cauza campaniei nedezvoltate, au procent electoral de plâns, dar se pot înfățișa cu cărămida pentru bătaia în piept a prostului, că au doi deputați și un senator (doi la redistribuire...) și că în județul roșu, ce de mari rezultate au obținut. Năzdrăvanii lui pește.

7. Tătaru l-a sabotat indirect pe Ludovic Orban, cel care l-a promovat din mărunțelul medic de la Huși. Aici avem argumente imbatabile, dar într-un alt material.

8. Să constatăm doar că Tătaru e cel mai reprezentativ profitor politic.

Un material de analiză curajoasă și corectă ar impune demisia lui Tătaru din PNL, județul Vaslui.

E numai treaba lor dacă îi vor demite pe Tătaru și Polak?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 50 (1982), joi, 17 decembrie 2020**

AU FOST ODATA... ȘI TVV - 30

A. Scurtă istorie... culturală.

Dacă un mare învățat ca Dimitrie Cantemir scria că Moldovenii sunt primitivi și ospitalieri, mai puțin vasluienii care se îmbrăcau în straie proaste și veneau să ceară de la

călător, însemna că era mare sărăcie prin aceste părți și o educație incompletă (ca să nu spunem altfel).

De-a lungul istoriei am putea vorbi de câteva momente cultural-educative care se impun atenției unui cititor avizat și unui patriot. Nu vorbim de tradiții, obiceiuri, datini cu rolul cultural secular.

Înființarea primelor școli publice în 1832 (Bârlad), 1833 (Huși) și 1841 în Vaslui, ar fi acte de impact în profil, chiar dacă tuturor ne place să vorbim de acel an 1475, cu magnifica victorie ștefaniană.

1846 (Clasul real al Codreanului), apariția primelor ziare (1870 – Semenătorulu-Bârlad), 1873 – Vocea Hușului (Huși), 1875 – Albina Vasluiului (Vaslui) 1890 (înființarea primului Gimnaziu devenit Liceu în deceniul al 3-lea din secolul trecut la Vaslui), 1951 (prima Bibliotecă publică), înființarea Muzeului (1973), Casa de cultură în 1972 (după înființarea județului în 1968) ar fi câteva date memorabile. Pentru cultura locului Festivalul Umorului (1970) și înființarea TVV (1990), pot fi date de referință pentru acest avânt cultural fără precedent.

B. TVV (Studioul de televiziune și radio) înființat pe 5 decembrie 1990, cu prima emisiune publică de Ajunul Crăciunului, 24 decembrie 1990, reprezintă trompeta în Agora și permanența valorică pentru ultima generație, cu mare autoritate și cu înfăptuiri unice, demne de cartea recordurilor.

TVV rămâne emblemă perenă și după ce întemeietorul ei nu va mai fi, pentru simplul motiv că din acest moment se poate vorbi de viață culturală în județ și de începutul cuplării la cultura națională. Unii n-au fost de acord cu existența acelui Curent cultural-informațional vasluian deși au fost recunoscuți ca reprezentanți valoroși. Dar acele sute de creatori și sutele de

opere tipărite până astăzi, apartenența declarată la jurnalismul cultural de pe mapamond sunt realități clare.

C. Vasluiul pe harta culturală a lumii, este o altă realitate onorantă, certă, ușor demonstrabilă acum, mai ales după apariția Revistei internaționale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC cu 671 de colaboratori din toată lumea, după 6 ani de apariție. Pentru aceasta reporterii TVV au străbătut lumea în lung și în lat, pe 4 continente, 32 de țări. Și, totul a pornit de la acel minuscul grup care a înființat pe 5 decembrie 1990, TVV-ul, cu prima emisiune în eter după mai puțin de 3 săptămâni, cu efecte mediatice imposibil de cuantificat exact, dar ușor vizibile în zilele noastre.

D. AZI în lume:

Da, azi Vasluiul și oamenii săi de valoare sunt cunoscuți și recunoscuți în Canada (Montreal –Destine literare, Toronto

ș.a.), S.U.A (New York – Cenaclul Lumină lină dar și mulți români stabiliți în State), Italia (Roma, Grupul impresionant Scriviamo), Germania (ne „aude” Georg Barth, Emil Gavra și acei mulți colaboratori), la Chișinău (cu un Tudor Șoimaru, excepțional patriot român, academicienii Nicolae Dabija, Mihai Cimpoi, Valeriu Matei, Ion Dediu, Mircea Snegur etc., etc.), din Israel (mulți prieteni și colaboratori) chiar din Maroc. Și lista poate continua.

Din România n-am avut curiozitatea să numărăm localitățile din care ne vin colaborări, dar părintele Botiș din Maramureș, Al. Ionescu, Nică D. Lupu ș.a. (din București), ieșenii noștri foarte dragi în frunte cu Mihai Batog-Bujenița (conducător Cenaclu ALPI și al revistei umoristice Booklook), de la Bacău nu lipsesc, aproape număr de număr, prof.univ.dr. Ioan Dănilă, dr. ing. Dumitru Brăneanu, Cornel Galben, Mihaela Băbușanu și (iarăși) mulți alții, nu ne lipsesc acei bravi colaboratori din circa 120 de localități românești...

Mai sunt și colaboratorii de aproape, de mare valoare și reprezentativitate ca dr. Valeriu Lupu, Th. Codreanu, Costin Clit, Laurențiu Chiriac, (și D.V. Marin, nu?), Vicu Merlan, Simion Bogdănescu... și lista poate continua, preț de o carte de 740 de pagini, BĂTALIA PENTRU VASLUI/222 printre noi/ istorie culturală, Iași, Pim, 2020.

În acest context stimulativ autorul acestor rânduri a putut tipări 46 de cărți (azi, 51), a scos Revista MCR, a susținut apariția ziarului.

Într-una din paginile ziarului nu lipsesc o parte dintre aprecierile colaboratorilor și cititorilor din această perioadă.

E. Realitatea vasluiană, de cunoscut:

Noi nu putem să nu-i invităm pe toți vasluienii să mediteze la aceste mari reușite, pe ieșeni, băcăoani, gălățeni să

ne citească ziarul care acuși face un sfert de secol, Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.

Niște mincinoși sau politicieni, ar glăsui fariseic: „nu se putea face asta, fără sprijinul dvs...” Care sprijin? Când? Că tot poporul vasluian a beneficiat de aceste mijloace culturale și de presă e foarte adevărat. Că nici un politician sau primar de municipiu n-au făcut vreun abonament sau să acorde un cât de mic sprijin... iarăși este adevărul adevărat. Aculturali, ce să zicem, poate și analfabeți funcțional. Realitatea crudă este una singură: am izbândit în pofida unor comunistoizi înrăiți care ne ocultează cât pot, datorită unei voințe peste rând și a acelor mari prietenii pe care le invocăm și le evidențiem mereu. Noi suntem aici, la roate, noi (mai) reușim cu mijloace atât de puține, aceste atât de mari fapte culturale contemporane.

Chiar suntem mândri de contribuția consistentă la un patrimoniu vasluian, de elementele pentru Pantheon pe care le impunem în această perioadă de făurire a noii culturi existențiale.

Asta trebuie să se știe: ADEVĂRUL!!!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 51 (1983), joi, 24 decembrie 2020**

2021

DIMENSIUNI CULTURALE GLOBALE

Prin TVV – 30 și M.C.R. – 6

O temă a cărei importanță impune considerații publice: Vasluiul a pătruns pe harta culturală a lumii, într-un fel de competiție neașteptată și unică, aflat cum s-ar zice „la coada listei”, la plecare. Pornind de la statutul de mărunțel oraș de provincie care a devenit „capitală de județ” în 1968, cu o inexistentă viață culturală, prelungită până după 1989, în pofida unor eforturi investiționale în infrastructură specifică, municipiul s-a înscris în competiția valorică după apariția TVV, în 5 decembrie 1990 (apariția primei televiziuni private în România, Licența CNA 001/TV) și s-a impus temeinic prin revista repede internaționalizată, MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC apărută la 1 februarie 2015. Doar după 6 ani, aceasta înregistrează astăzi 671 de colaboratori din toată lumea.

1. Aria de răspândire a ziarului, revistei, TvV online.

Nu putem delimita exact rolul fiecăreia dintre aceste mijloace de presă întrucât televiziunea Vaslui a deschis multe bariere, surprinzând prin existență, profesionalism și, mai ales, prin rezultate jurnalistice pe oriunde promotorul său a pășit cu îndrăzneală (interviuri cu 9 președinți de stat nu e de ici de acolo). Nu putem determina exact rolul ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Galați care a pătruns, din 1996, nu numai în zona formată din aceste județe ci în medii culturale, sociale,

politice și în multe cercuri, persoane, cenacluri din lume. A avut permanent pagina culturală în componență și s-a bucurat de bună primire. Inițial ziarul a fost „scripta manent”, documentul neperisabil pentru ceea ce s-a difuzat prin televiziune și cele 2 posturi de radio, dar și-a avut rolul său distinct în promovarea jurnalismului cultural.

Autoritatea Grupului vasluian s-a consolidat prin îndrăzneța și calitatea revistei Meridianul Cultural Românesc care înglobează astăzi producții spirituale ale creatorilor din 4 continente, 32 de țări și colaborări cu Cercuri și Cenacluri literare din Australia, Canada, Elveția, Italia, Israel, România, SUA, Germania, Republica Moldova, ș.a. Este expresia matură a jurnalismului cultural ca o nișă atractivă pentru creatorii de pretutindeni.

Nu se poate neglija nici opera personală a directorului grupului, care, în afara celor 46 de cărți tipărite, cuprinde îndrumarea publicațiilor, managementul și susținerea logistico-financiară, ca încă o dovadă sigură și reală de valoare, prestanță, autoritate.

2. Scurt „inventar” al colaborărilor și colaboratorilor.

Trebuie să constatăm (ca precizare) că vorbim foarte puțin despre numele mari din arealul românesc și încercăm relevarea contribuțiilor de peste hotare, chiar dacă acești creatori sunt, în general, tot români...diasporeni (stabiliți definitiv în străinătate). Este atragerea valorilor relevante dintre granițele limbii române, pentru spiritul românesc, ca vajnici luptători pentru limba română, metafora și complexitatea sa.

Scriitorii basarabeni pot deschide o listă cu academicieni (Mihai Cimpoi, Nicolae Dabija, Valeriu Matei, Vasile Șoimaru), președinți de stat ca Mircea Snegur, scriitori recunoscuți de peste Prut ca N. Mătcaș, N. Bulat din Soroca etc.

Din Canada cu „Destinele (ei) literare” i-am publicat pe Alex Cetățeanu (mare suflet de român), George Filip, Codruța Marin, Valeriu Cercel...

Recent eminescologul Adrian Sahlean și mulți alții de pe cuprinsul Statelor ne arată că prețuirea limbii post materne rămâne icoană sfântă și care alină acel „dor neîmplinit/copil al suferinței”.

Din Australia Ben Todică răzbate ca un fior tainic și pătrunzător cu selecțiile sale din tot ce i se trimite de pretutindeni. Clipurile sale rămân modele ale genului iar comunicarea cu plaiurile românești este emblematică și greu-greu comparabilă. Gruppo Scriviammo este de neegalat, pentru că Doamna Daniela Straccamore ne trimite creații și nume de top, mai multă poezie (și poete) a căror traducere e asigurată de Rodi Vinău, a cărei muncă n-o putem aprecia îndeajuns pentru că e complexă, complicată, valoroasă, unică. Colega noastră Gabriela Ana Balan ne ajută mult printr-o legătură strânsă pe net cu acest valoros grup. Această poetă reprezentativă pentru M.C.R. este publicată în Italia ca și mulți alții.

Gabriela Ana Balan, poezii publicate în pagina Scriviamo, revista L'Inchiesta, Italia

Din Israel ne vin colaborări și direct nouă și datorită unuia dintre cei mai valoroși colegi-colaboratori ai noștri, scriitorul și epigramistul Mihai Batog-Bujeniță. Să nu uităm că acest domn comandor conduce și cenaclul ALPI și revista de

umor, dacă nu cumva cea mai bună din țară, Booklook (în Iași). Peste toate, „buclucașul” Mihai e un foarte mare scriitor. Dorel Schor, Grauenfels, sunt niște scriitori cu totul deosebiți, cu operă, activitate în Agora, conducători de publicații. Martha Eșanu este din Iași, dar la înălțimea acestora.

Din Elveția, genevezul Ștefan Racovitză ne-a însoțit până de curând (l-am pierdut anul trecut) cu mărturii aspre și inconfundabile.

Putem continua...

3. Rubrici și rezultate

Dacă le numărăm bine sunt peste 22 de rubrici, aproape număr de număr bine acoperite de creații ilustrative: Studii și istorie literară, poezie, proză, interviuri, eseuri, știință și educație, folcloristică, etnografie, artă plastică, comentarii politice, dramaturgie, istorie, opinii și microfișe pentru istorie etc. Suferă doar rubrica de traduceri.

*

Un rezultat onorant: schimbul reciproc de creații și valori, adică ai noștri au publicat peste hotare, de acolo au venit răspunsuri pe măsură. Vasluieni sunt și la Montreal (vezi și profesoara intervievată de la Școala românească, Otilia Tunaru, plecată din Vaslui), și în Noua Zeelandă (Valentina Teclici) și în Australia (Ben și ai lui), până la urmă... pretutindeni în lume. Faptul că importante grupări online publică „tipografic” în M.C.R., că ne vin studii de valoare imposibil de negat, toate astea fac publicația vasluiană și necesară și mai ales respectată.

4. Debuturi și debutanți

Fie și o listă mică, tot înseamnă un număr impresionant de debutanți, chiar din toată lumea și nu e vorba nicicum de cei care „intră” pentru prima dată în publicația noastră, ci că aici și-au găsit consacrarea mulți aspiranți la gloria muzelor sau în știință, evident mai numeroși din România.

O listă care să înglobeze reprezentanți din aceste țări nominalizează 142 de creatori din toate speciile literare.

5. Personalități de pretutindeni

Pare cel mai ușor de nominalizat nume cu renume și mari merite. Glosarul de la sfârșitul fiecărui număr din rev. M.C.R., rămâne totuși oglinda cea mai fidelă: numeric 671, merituoși toți, mulți cu autoritate în literatura țărilor în care viețuiesc. Doar câteva nominalizări dintre cei câteva sute:

Adrian GRAUENFELS – Israel

Rev. Căminul Românesc (Geneva) – Șt.Racovitză

Codruța MARIN – Montreal (Canada)

Constantin CLISU – Edmonton (Canada)

Cristina MIHAI – Ottawa (Canada)

Diana Popescu – Stuttgart-Germania

Dorel SCHOR – Netania (Israel)

Gabriela CĂLUȚIU SONNENBERG – Benissa
(Spania)

Georg Barth – Passau (Germania)

George ROCA – Sydney (Australia)

Georgeta RESTEMAN – Cipru

Ina Simona CÎRLAN – Veneția (Italia)

Leonard CIUREANU – Roma (Italia)

Cenacul „Lumină lină” (New York-SUA)

Luminița SCOTNOTIS – Mannheim (Germania)

Madeleine DAVIDSHON – Haifa (Israel)

Maria Diana POPESCU – Stuttgart (Germania)

Mihai CIMPOI – Chișinău (Republica Moldova)

Ștefan RACOVITZĂ – Geneva (Elveția)

Valeriu CERCEL – Hamilton (Canada)

Valeriu GORINCIOI – Călărași (Rep. Moldova)

Victor CORBUT – Cleveland (S.U.A.)

Zoltan TERNER – Tel Aviv (Israel), doar în primele 3 numere, apoi ș.a., ș.a.

Dacă ne potrivism, ajungem la 671 și 142 nominalizați din 17 țări.

6. Cuvinte, note, aprecieri

Înainte de toate apreciez că începuturile sincronizării cu lumea culturală, sau măcar vise de acest fel (în condițiile comunismului în dezvoltare) datează din 1970, când, la Vaslui, s-a organizat prima ediție a Festivalului Umorului, în care a fost actant și DVM, iar după 1990 acesta a fost susținut media de tot grupul de presă condus de profesor. Niciodată, însă, acest mod de a împrăști aiurea sume importante ca festival, n-ar fi putut atinge puterea de culturalizare a vasluienilor și de disipare a creației, ca televiziunea, ziarul, revista, radioul, din Grup, și n-ar fi mobilizat atâtea valori culturale naționale și străine; din peste 1000 doar puține sunt incluse și în recentul volum Bătălia pentru Vaslui/222 printre noi/ istorie culturală, Iași, 2020, 740 de pagini.

Să dăm cuvântul unor oameni care au avut ce spune în context global, din mai multe colțuri ale lumii.

Alex CETĂȚEANU – Montreal (Canada): „Drag prieten și coleg, Felicitări pentru MERIDIANUL... și pentru apropierea cu sufletul de ASRAN - ca membru de vază. Mă bucur enorm să avem un așa coleg cu atâtea merite pe altarul culturii! Toti membrii din Comitetul executiv al ASRAN au fost deosebit de încântați! Uniti suntem puternici.

Sărbători fericite! La multi ani cu sănătate!

Cu toata stima,

Alex”

Vineri, 25 dec. 2020

*

Melania Rusu Caragioiu Canada: „Cu multe mulțumiri, vă dorim și noi, mult stimată domnule Prof.Dr. Dumitru V. Marin, Crăciun Fericit și Anul Nou 2021 Fericit!

Cu deosebită stimă, ing. Melania Rusu Caragioiu, Canada”

Joi, 24 decembrie 2020

*

Ben TODICĂ, Melbourne (Australia): Despre Bătălia pentru Vaslui/222 printre noi/istorie culturală:

„EXTRAORDINARĂ!!!

O adevărată Biblie Intelectuală, Culturală, Politică, O Colectie Enciclopedică a Esentei Copacului Vasluian, CERTIFICĂ și Legalizează evoluția locurilor și a Neamului Românesc. Domnul Prof. dr. Dumitru V. Marin sculptează Istoria Locurilor, însănătoșește, împuternicește și crează o deschidere în fereastra viitorului.

Felicitări Maestre și Erou, Gospodar, Generator de lumină, Aer de Primăvară și Vin Dulce în zâmbet de Învârtite, Hore, Colăcei.

O CARTE BIBLICĂ IDENTITARĂ, O ROMÂNIE!

Ben Todica, Massmedia Melbourne, Australia.”

Miercuri, 16 decembrie 2020

*

Daniela STRACCAMORE – Italia (Roma) – Grupul Scriviamo: „Dragi prieteni, apare iarăși caruselul festiv al lui „Scriviamo...” (Să scriem), prieteni autori au colorat poezia cu o mie de nuanțe, întotdeauna sunt atât de mulți care își doresc să fie prezenți pe aceste pagini... La noi în Italia unde grupul trăiește, aceasta a devenit o întâlnire prestigioasă, atât de mulți, poate prea mulți, ar dori să-și pună semnătura sub poemele publicate! Se știe că acest lucru nu este posibil pentru toți deodată. Din nou mulțumim editorului pentru spațiul acordat, noi, din partea noastră, încercăm să oferim ce-i mai bun. O lectură plăcută! Ne veți citi atât în italiană, cât și în română. SCRIVIAMO se extinde cu fiecare zi mai mult. Vă îmbrățișez și pe curând.”

(traducere în lb română: Rodi Vinau)

(M.C.R. nr.11/2017, p. 22)

*

Vasile ȘOIMARU – Republica Moldova:

„La mulți ani cu mult noroc, profesor drag”

Joi, 31 decembrie 2020

*

Mircea SNEGUR, primul Președinte al Republicii Moldova: „Dl Dumitru V. Marin se grăbește să trăiască din plin, cu demnitate cât și ce i-a hărăzit bunul nostru Dumnezeu. Este mereu ocupat, în mișcare, multiplicând faptele bune.[...] Ca și mai înainte, se bucură de mult succes

și sunt căutate lucrările dumisale care-i reflectă înalta pregătire științifică – e un eminent savant, doctor în filologie.”

*

Georg BARTH – Passau (Germania): „Renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării – spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes“

Cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare culturală! Vorbesc despre Dl. Prof. Dr. Dumitru V. MARIN din VASLUI, Director–Fondator al Revistei “MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC” – în lb. germană: RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN”

Georg BARTH,

22.02.2017,

Passau, landul Bavariei, Germania

*

Adrian GRAUENFELS – Israel: „...prin grația netului l-am cunoscut pe domnul D.V. Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, Director în presă etc... iată o biografie impresionantă și bogată la extrem.”

Cu amicitie, Adrian GRAUENFELS, ASILR – Israel

7. Se impun concluzii?

Dacă trebuie să fie scurte, iată-le și simple: a existat un om care să sfințească locul; a fost șansa „locului unde nu se întâmpla nimic” să se făurească o bună autoritate culturală conferită de mari personalități care au contribuit la sincronizarea etapelor (sincretism), s-a înfrânt spiritul

provincial și grupul comunistoid. Că Vasluiul nu va ieși vreodată din hemoragia seculară a materiei cenușii de pe aici către alte zări, este o altă păcătoasă realitate.

RĂSTIMP DE O GENERAȚIE, TVV (și „derivatele sale”) și-a făcut datoria culturală și educativă cu rezultate peremptorii, autoritate publică și deplină competență. Niciodată atât de puțini oameni nu vor putea face atât de mult pentru atât de mulți concetățeni ai lor.

Fără îndoială, elementele de patrimoniu înregistrate în această perioadă, în acest colț de țară, vor rămâne în Pantheonul românimii.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 1, 2 (1984, 1985),
joi, 7 ianuarie 2021 și joi 14 ianuarie 2021**

CUM VA FI ANUL?

Tare mult ne dorim să fie mai bun și mai ales fără Covidul care ne-a răvășit viețile, ne-a îndepărtat unul de altul, ne produce pagube materiale considerabile.

Mai sunt concetățeni care nu se vor vaccina, zic ei. Înseamnă că încă nu i-a lovit moartea... și nici nu le dorim. Dar nu cred că vor scăpa fără vaccin, pentru că ar însemna să dăuneze tuturor și nu numai familiilor lor. E moartea cât capra și noi facem nazuri...? Dacă și cei mai de seamă oameni în stat au înțeles rostul vaccinării, noi, cei simpli și foarte simpli, de ce să nu înțelegem că trebuie?

Eu abia aștept să mă vaccinez.

Vă mai spun că imediat după al doilea Război Mondial și după seceta din 1946 a fost o perioadă de boliște națională

cu tifos exantematic (inițial fără tratament și cu morți mulți), însoțit de alte maladii generate de invazii necunoscute (coriul=rujeola era cunoscut dar tot cu frecatul cu rachiu și cârpă roșie se trata), gripele, frigurile nu lipseau și... săptămânal era o îngropăciune cu victime de toate vârstele. Cine a înțeles să țină o curățenie desăvârșită în locuințe, să scape de păduchi (atunci a apărut vestitul DDT) a avut și mai puțin de suferit. Tot curățenia era la bază.

Astăzi, nu tot așa e? Că se cere mască, deja e foarte puțin. Iată, toată lumea e bine să se supună acestei reguli... binefăcătoare în cazul gerurilor ienii.

Poate scăpăm de molimă.

Anul abia început va fi foarte greu, pentru că economia a slăbit, cheltuielile au crescut, dihononia între români s-a accentuat. Statul va avea și mai mare nevoie de bani așa că vor fi taxe și impozite noi care să acopere și nevoile reale și inflația. Din „competiție politică” apar proteste de stradă pentru măririi de salariu, spre exemplu polițiștii care au dintre cele mai bune salarii din România... protestează. Guvernării n-au curajul să taie salariile nesimțite, opoziția se vrea mai „cuceritoare” că le trebuie voturi, sărăcimea nu poate zice nimic, că acesta-i rolul prostimii. M-am tot întrebat ce mama dracului a făcut acela care are aproape 8 miliarde de lei vechi pe lună, când un crescător de animale e nevoit să-și vândă un animal cu 800 – 1800 lei noi, porci aproape nu mai sunt, păsările sunt greu de întreținut, iar cultivatorii de cereale primesc 63 de bani pe kg de grâu. Am auzit că nu mai e programul tomata, deci mâncăm și anul acesta porcării din import. Efectivul din zootehnie nu e mai mult de 10% din cât a fost acum 30 de ani... și va tot scădea. Vom trăi numai cu importuri?

O ultimă idee: așa slabi politicieni în parlament n-am crezut că vor fi vreodată.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 3 (1986), joi, 21 ianuarie 2021**

CÂȚI VOR SĂ RĂMÂNĂ TOT MAI PROȘTI

Ca tot alergătorul de rând, ca reporter, văd, aud, vorbesc destul cu tot natul. Și, mă bucur tare când văd preopinenți destupați la cap, doritori să știe ba de una ba, de alta, și dacă nu am ziarul în mână mă întreabă de el. E o bucurie a mea când mulți oameni, vor să citească, vor să știe ce mai scriu, mă întreabă ce mai știu din lume... Și mai exact îmi place că foarte multă lume realizează cine a făcut prima televiziune privată în țară spre mândria județului Vaslui, ce e cu ziarul care se apropie de „vârsta” de 25 de ani, și de o bucată bună de vreme despre altă mândrie a județului Revista internaționalizată MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC (an VII = 671 colaboratori din toată lumea). Mai mulți concetățeni cu funcții mari mi-au zis că sunt unic în județ. Chiar cred că așa e: nu m-am risipit destul în lume ca să nu știu cine sunt?

Am obiceiul să port mai multe ziare sub braț și să ofer convorbitorilor câte unul. Sunt foarte puțini, dar sunt, unii care mă întreabă... „ce să fac cu el?” Răspunsul e subînțeles, să mai bage ceva în cap. De prea multă știință n-a murit nimeni, dar nici de prostie, nu-i așa?

Le-am trimis ziarul celor de la comuna Românești – Iași, și, ca și nebunul de la Șuletea, îmi răspund cam la fel: nu ne mai trimiteți, citiți-l dvs, n-avem nevoie?!?

Sunt două „răspunsuri”, dar singurele, din vreo 300 de solicitări de abonament.

Iată-i dar, printre cei care vor să rămână proști, tot proști sau mai proști, adică în întunericul necunoașterii.

Iată că prin pădurea contemporană se mai găsesc și uscături mintale, nu pentru că nu se abonează la ziarul nostru, ci pentru că NU VOR SĂ ȘTIE, adică vor să rămână proști. Unii chiar sunt analfabeți funcțional și tot cam așa se vor toată viața. Ne mai mirăm de atentatul pernicios la existența limbii române chiar din interiorul românesc? Ce să mai vorbim de cei de peste granițe?

Sunt încântat de cum se scrie și vorbește românește la Montreal – Canada unde prietenul nostru Alex Cetățeanu înflăcărează un Cenaclu internațional cu 50-60 de participanți de pe toate continentele. Până în prezent UNICAT MONDIAL. Felicitări Alex pentru tine și Redacția de inimoși de acolo.

Și, atunci?

Care vor să rămână tot mai proști? Cei care nu vor să-și pună mintea la contribuție?!?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 4 (1987), joi, 28 ianuarie 2021**

PANDEMIE, DECI ȘI LA NOI E COVID

Informațiile care-mi vin din întreaga lume îmi sugerează suferința întregii omeniri, cu accente dramatice în unele zone. Uneori îmi vine a crede că în România e cel mai greu, și, la Vaslui, îndeosebi.

Orice plimbare prin județ sau orașele acestuia e... de unul singur, cu sau fără mască, pentru că lumea a dispărut din peisaj în loc să muncească pentru că trebuie să mănânce.

În cercul mai strâmt din jurul redacției noastre există o îngrijorare crescândă legată nu de Covidul care ne schilodește viața, ci de efectele economice produse de măsurile oficiale. Care măsuri, trebuiesc luate și întocmai îndeplinite pentru că altfel e mai rău, mult mai rău. Și așa sunt în pericol locurile de muncă, salarii, pensii, adică tot. Am mai mulți prieteni care s-au ascuns în scutece, poate scapă de boală, cunosc destulă lume care nu bagă în seamă boala posibilă.

Din păcate sunt și dintre cei ca Șoșoacă (și alți nebuni) care stau pe purcoaie de bani și îndeamnă la rău, în numele unei democrații numai de ei știute. Ponta și acum Șoșoacă ar trebui amendați pentru fiecare secundă fără mască, pentru că ei îi îmbolnăvesc pe mulți alții, direct cu virusul, indirect cu îndemnul la ne-ascultare în numele unui drept la moarte. Neisprăviții.

Ce cred?

Vom trece și de asta, dar greu, după ani, după ce vom avea vaccinul românesc, după ce ne hrentuiesc vremurile. Tifosul exantematic de după Război a fost cam la fel, deși era „aeropurtat” de păduchi și alte insecte, de șoareci și șobolani, de mâinile nespălate. Acum trebuie să purtăm mască. Mai bine să suferim, decât s-o purtăm? De ce să ne ocupăm mai din timp locurile prin cimitire?

*

Anunțăm din timp pentru toată lumea că pe 28 aprilie 2021, va avea loc la Vaslui, pe net, și într-o sală din municipiu SIMPOZIONUL NAȚIONAL, cu titlul provizoriu astăzi, JURNALISTICĂ NAȚIONALĂ la Vaslui.

*

Mulțumesc public Asociației Scriitorilor Români din America de Nord – ASRAN, domnului Alex Cetățeanu, președinte, pentru primirea subsemnatului în această organizație culturală mondială.

Stimate coleg, Profesor dr. Dumitru V. MARIN

Felicitări! În unanimitate, membrii Comitetului Executiv au votat pentru primirea dumneavoastră în ASRAN.

Bine ați venit în Asociația Scriitorilor Români din America de Nord. Va dorim succes în activitatea dumneavoastră.

PREȘEDINTE ASRAN,

Alex Cetateanu

De la copilul care recita poezii în fața lui Gheorghe Gheorghiu-Dej și până la ASRAN e o cale lungă și total nebătătorită până acum.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 6 (1989), joi, 11 februarie 2021**

UN FEBRUARIE CU MULTE GRIJI

Iarna asta n-a mâncat-o lupul... dar nici prea multă zăpadă nu avem de scuturat. Gerurile mici pe care le înfruntăm nu înseamnă mare lucru, omătul mare fiind important. Referindu-ne la agricultura cea de toate zilele, vedem pe tarlale cum arendatorii fertilizează culturile de toamnă. Cu ajutor de la stat, ori fără, truda pentru pâine nu încetează niciodată, precum vânătoarea în alte timpuri.

Grijile statului par a fi mai puține decât ale noastre, dacă mă gândesc la seceta care a fost, la „tangajul” prețurilor, la nenorocirea pandemică, la zilele grele, și, că ne așteaptă noi majorări de taxe, alte impozite, alte biruri. Bugetul de stat care neaprobat (fără putere de lege) dă peste cap orice plan de viitor, și, orice s-ar spune până și viața micului investitor depinde de a statului car greu.

N-avem substanțe pentru fertilizări;

Nu mai avem sprijin pentru programul „tomata” pentru că niște nenorociți de sus cred că n-a fost o reușită. Fals. Dacă vă uitați câte sere și solarii s-au construit, câți oameni s-au cantonat în acest fel de producție agricolă, îmi dați mie dreptate. Cum să se mai dezvolte ramura asta fără ajutorul care-i făcea să nu falimenteze?

Noi, românii, nu ne putem bate în prețuri cu cei de peste granițe. Mai ales că ne străduim să facem agricultură cât de cât ecologică în acest sector.

Domeniul cărnii e pe butuci, rău, dar rău de tot: dacă mai avem sector zootehnic de 10% din ce era acum 10 ani. Nici cu oile nu suntem la un nivel acceptabil, ba, se năpustesc niște zoo-doctori să dea la amenzi cât le permite chitanțierul, doar-

doar vor desăvârși dezastrul. Carnea de pui românesc... pe unde este?

Nu văd român să nu blesteme nenorocirea asta de Covid. Învățătura copiilor e în mare pericol, sănătatea trupească și mai, dezvoltarea personalității și mai mare. Refugiul în tabletă/calculator alterează mintal această generație.

Problema e că nu prea avem ce face și nu putem să nu sprijinim măsurile guvernamentale care sunt, de fapt, peste tot în lume. Haide, hai, cu vaccinul românesc...

Dar, haide mai repede cu Bugetul național, pentru că mulți se simt legați de mâini și de picioare.

*

Iar nu vor fi tăiate pensiile nesimțite. Sigur, deși unii latră în pustiu. Mereu mă voi întreba ce mama dracului pot face ăia care sunt plătiți cu 1000 de lei pe zi, ce fac, oare să aibă pensii așa, dar, închipuiți-vă ce salarii au acești aleși ai lui Dumnezeu. Cum se poate, guvernanților?

Las-că prostul muncește.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 7 (1990), joi, 18 februarie 2021**

SPERANȚE DUPĂ COVID?

Mă întreabă lume: când scăpăm, domnule, de nenorocirea asta?

Iată ce pot răspunde: fac parte (încă!) dintre cei care au traversat perioada de după Război, cu foametea și tifosul exantematic, plus alte epidemii. Abia după apariția vacci-

nurilor am scăpat de amenințări atunci. Deci... la vaccinare, pe care o susțin cu gândul, vorba și cu fapta. Eu deja m-am vaccinat și sper ca acest vaccin să reziste și noilor tulpini care sunt, sau mai pot apărea.

Țin să laud modul de organizare de la Clubul pensionarilor din Vaslui, cu două fluxuri în care „s-au înțepat” aproape 6.000 de persoane. Problema e a celor care încă nu pot fi vaccinați, nu a celor care sub influența unor tâmpiți n-ar vrea.

Au apărut niște politicieni, ca năstrușnica asta de Șoșoacă, una care e politician închipuit și a avut noroc de Simion și ai lui să nimerească în Parlament. La câte greutate face statului, care trebuie să-și salveze cetățenii, eu aș aresta-o pe loc. Cum să spună ea minerilor, unde nu știu ce caută că n-a intrat în mină, să-și dea masca jos? De ce organele statului n-au legat-o fedeleș și s-o acționeze în judecată? Asta, fie și smintită, e mai presus de Lege?

O fi libertatea alegerii, dar nu și libertatea de a-i omorî pe alții. Ori, asta, asta... face.

Intenționăm să organizăm Simpozionul Național „Jurnalistică Națională la Vaslui” (Marin 80) pe 28 aprilie 2021, începând cu ora 10, dacă putem aduce oameni grămadă, sau cu ora 16, dacă va fi online. Vom vedea cât, cum, câți, vor fi atunci în direct cu vasluienii.

De peste jumătate de secol, aici, în târgul Vasluiului, m-am nevoit a produce CULTURĂ și prin scrierile mele și mai ales prin miile de materiale de presă, cultural-științifice, politice, realizate prin TVV, Unison Radio, ziar Meridianul și acum prin M.C.R. Dacă sunt neștiutori, nerecunoscători, imbecili, e treaba lor: noi argumentăm simplu: miile de pretendenți la beneficiile presei, 48 de cărți tipărite, TVV-

online, ziarul. Am deschis singura Bibliotecă stradală – publică din Vaslui, pe strada Frunzelor nr. 2, unde este și redacția noastră. Am gândit ca și cronicarii-patrioți de odinioară, ca oamenii aceștia să nu rămână neștiutori asemenea animalelor celor fără grai și minte. La sediul nostru le dăm gratuit oamenilor, ziare, reviste, cărți. Ba și cu autografe, că tot am trecut cam peste 12.000 acordate până acum.

Credeți că mă obligă cineva? Credeți că am vreun ajutor de la oficialități?

Eu cred că deja am pus o cărămidă la Edificiul spiritual al județului. Că sunt destui răuvoitori... ăștia nu mă mai ajung.

Mă simt răsplătit că mare parte dintre concetățeni, când mă recunosc, mă salută cu respect și considerație. Cred că și cei care îmi citesc opera pe net îmi acordă creditul necesar pentru cauza mea de o viață: Bătălia pentru limba română reflectată și într-o carte de 740 de pagini, BĂTĂLIA PENTRU VASLUI.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 8 (1991), joi, 25 februarie 2021**

MARTIȘOR ȘI... RECUNOȘȚINȚA

E vorba aici de prima zi de primăvară și împământenita zi de 8 martie, ambele bazate pe disponibilitățile sufletești cele mai frumoase ale omului.

Cum să nu dorești unei ființe dragi, unei prietene, chiar unei cunoștințe, să aibă viața frumoasă ca albul mărțișorului și să viseze mereu frumos, iar vigoarea sângelui impetuos să-i exprime dorința de a trăi: a ei și a celor dragi. E o încercare de apropiere sufletească dar și o exprimare a interiorului pozitiv,

mereu optimist al oricărui om din lumea asta. „A lumii-ntregul sâmbur, dorința-i și mărirea” hotăra M. Eminescu știind că atracția dintre sexe și poftirea înălțării între oameni e cheia existenței lumii.

Gestul primăvărat de a oferi un mărtișor, un ghiocel (cam rar, că și aceștia și-au modificat perioadele de apariție), oricare atenție materială, dar mai ales o atenționare verbală că exiști, că există, că puteți visa împreună, că viața trebuie să fie frumoasă și cu ajutorul vostru. Ce ne-am face, oare, fără apropierea sufletești stimulate de...primăvară, de interiorul nostru mereu frumos...? Anul acesta a fost și o zi frumoasă de 1 martie.

Pe mine mă îngrijorează că n-a fost „iarna grea, omătul mare”, dar nu-mi pot refuza momentul de bucurie și încredere în viitorul nostru, al tuturor.

Mai urmează momentul de recunoștință pentru toate categoriile de femei (evident nu și bețivele de pe stradă care nu țin la statutul lor de... „statuie vie”), pentru că fără sfintele lor haruri nici imaginația, nici acțiunile individuale, nici munca de zi cu zi, n-ar avea destul rost. Viața omenirii se leagă astfel, nu de egalitatea femeii cu bărbatul (că nu știm dacă va fi vreodată așa) ci de feminitate, minte, voință și particularități specifice ale acesteia. Câte n-au influențat mersul istoriei? Sau, mai simplu, căsnicia ca esență a progresului familial...

De 8 martie, trebuie să ne gândim și la flori, și la cadouri ceva mai consistente, și la descifrarea altor modalități de înfrumusețare a vieții comune, a vieții copiilor, nepoților, vecinilor. Până la urmă în întregimea ei o viață a oricui e o împletire a căutărilor pentru mai bine, „împreună cu ea”.

Unii se pot gândi la cele 44 de păhăruțe, de după, adică de o nerecunoscută zi a bărbatului, dar și atunci reușita e legată de sărbătoarea de ieri, adică de pe 8.

Ne întoarcem cu recunoștință la această zi, sărbătoare inexistentă în calendar, „nesilită de nimeni” decât de voința noastră de a recunoaște măcar o egală, dacă nu o superioară nouă (fie și la bucătărie) cu care împărțim viața. Și, ce frumoasă e viața când ai înțelege în familie...!!!.

Poate ar fi nevoie și de un fel de bilanț: asta am făcut, asta nu, trebuie să mai facem asta. Ca să știm țintele anului, și ale viitorului. Că de asta suntem oameni, să visăm.

Să visăm, să dorim, să ne realizăm viața cât mai frumos posibil. Între mărtișor și ziua femeii, avem dreptul și timpul să tot socotim.

Și, toți să ne dorim, La mulți ani!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 9 (1992), joi, 4 martie 2021**

ȘI A FOST 8 MARTIE, DAR...

Singura mare sărbătoare fără tentă religioasă, mult mai acceptată și respectată decât oricare alta (Dragobetele, de ex.) „curge” anual cu participarea unei bune părți din societate, dar aproape sigur în fiecare familie (chiar dacă nu se oferă flori, cadouri, alte stimulente). E interes colectiv să existe o zi mai armonioasă decât celelalte din an organizate prin calendarul bisericesc sau de oficialități. Până la urmă „8 martie” exprimă conceptual căldura, apropierea, respectul reciproc dintr-o familie, bun prilej pentru revărsarea afectivității sub diferitele

ei forme, ca un fel de împlinire a gândurilor de primăvară comunicate prin măștișor, ghiocei, flori, cadouri.

Mai e ceva despre acest moment: dragostea năboiește oarecum neștrunită din cauza recunoașterii rolului femeii-simbol. Se știe că sunt mai multe femei decât bărbați și asta ar trebui să lanseze o competiție permanentă pentru găsirea pomului care să poarte o floare. Realitatea socială e alta, însă: competiția e pentru farmecele femeilor, bunăvoința lor, pentru desfătarea maculinului și înrobirea sa benevolă. Puțini bărbați prețuiesc idealul feminin, ar vrea cât mai mulți să aibă femeia ideală fără a ști ce înseamnă asta.

Femeia-simbol e tare necesară pentru educația în familie (și societate) așa cum forța și nădejdea o poartă ei, cei cu visuri, neîmpliniri, aspirații. Împlinirea e, deci, în cuplu.

Considerațiile noastre se pot întinde pe multe-multe pagini.

Să observăm că în 2021 au fost griji suplimentare legate de odioasa pandemie care a schimbat destul din cursul istoriei omenirii. Ziua, în sine, trebuie să se termine mobilizator, și nu mă refer la „mucenicii” cu miere și păhăruțe. Nu știu dacă ați observat, dar în lumea hipertehnicizată, supercomputerizată se accentuează însingurarea și lipsa poftelor de viață. Pentru ce să trăiești?

Iar o discuție foarte lungă, dar, după sărbătoare, totul e iar simplu: să întâmpinăm cum se cuvine ziua de mâine, să trăim, să visăm, să nădăjduim în bine pentru noi și ai noștri. Că pandemii, mai pot veni. Viața trebuie să continue și ce rost are să lipsim tocmai noi?

DAR de ziua femeii: nădejde în mame, surori, fiice, nepoate, prețuirea DARULUI vieții. Să trăim, dar...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 10 (1993), joi, 11 martie 2021**

PAMFLET:

SCROAFE ÎN COPACI LA TATARANI-VASLUI CHIAR 2 PROASPAT ALEȘI STAU PE CRENGI

Ziua de marți a fost consacrată raidului-anchetă obișnuit. Drept care am poposit și în primăria Tătărăni, jud. Vaslui, despre care am scris de atâtea ori numai de bine, pentru că așa se desfășurau treburile pe acolo. Bat la ușa primarului și-mi sare înaintea unul înalt, mult și total lipsit de bune maniere, iar noul primar se lăfăia în fotoliul ocupat până acum numai de persoane cumsecade. Vajnicul flăcău își îndoaia mai să se rupă falnicul trup în fața tipului cu mustață, cam brunet, cu care dezbătea, probabil marile probleme ale acestei mici comunități de unde răzbat cele mai izbitoare știri, inclusiv cele care fac obiectul rețelelor de socializare. „Aveți răbdare” tună unul dintre cei doi, și...în pofida faptului că n-am așteptat nici la interviurile cu prim-miniștrii (16 în total), mi-am zis să fiu răbdător.

După un timp bat iar, dar primarul sau mujâcul de pe fotoliu... dispăruse. Reapare „purtătorul de cuvânt” al primarului (i-o fi purtând și brăcinarul?) care îmi explică ce ocupați sunt cei doi, că primarul nou-nouț a plecat la datorie. Îmi zic eu că deja s-a urcat scroafa în copac și fac greșeala să-i zic înălțimii sale, consilierului, amical și afectuos, „copil”. Să vedeți ce a putut să facă nesimțitul, sub motiv că „are treabă”. A și zis cuvinte de om prost, a ieșit fără să stea de vorbă cu mine. Am considerat asta un afront de la om needucat și am gândit că la Tătărăni s-au urcat două scroafe în același copac. Pentru cine nu știe, proverbul „s-a urcat scroafa-n copac”

înseamnă că personajului i se urcă fumurile la cap sau/și se crede mai deștept decât e. De regulă parvenirii cărora li se pare că au prins pe Dumnezeu de un picior printr-o funcție publică, „par exemplu” ăștia aleși în septembrie anul trecut și acum li se pare că chiar sunt îndreptățiți să fie aroganți.

Nu mi-a plăcut nici primarul, și mai ales „consilierul” mlădios care se crede mai ceva ca primarul, în biroul căruia stă. Poate voinicul are și vreo facultate dar, sigur îi lipsește ceva dintre cei 7 ani de acasă. Iar primarul, e primar ca să fugă de presă?

Într-un număr trecut v-am mai prezentat pe moșicul de la Bogdănița, tot primar și tot fără educație, tot nepreocupat de starea comunei (Viorel Ciobotaru).

Mă tot întreb, ce conducători avem noi astăzi, de inventează posturi peste posturi pentru clientela politică? Până la urmă care e rostul „consilierului” (să-l facă mai deștept pe primar?), al purtătorului de cuvânt (să mintă în locul alesului?) sau al „administratorului” când primar-vice-consilieri trebuia să administreze treburile comunei? La nivel de județ există o groază de consilieri, tot pentru aleși, tot cu sume mari și foarte mari, să fie slugi...

Dacă am ales primari, adică dintre cei mai capabili concetățeni, dacă mai apare și un viceprimar, tot pe bani mulți, de ce mai e nevoie de unul paznic la brăcinarii primarului? Acela pentru ce a fost ales? Să aibă slugi pe banii statului?

D-le primar, cum te cheamă, din Tătărăni... greșesc, sau la voi, e chiar așa?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 11 (1994), joi, 18 martie 2021**

MOJĂCII DE LA TĂTĂRĂNI, ȘI NUMAI

Într-o activitate jurnalistică de peste 6 decenii, am dat de tot felul de oameni, iar interviurile cu 9 președinți de stat + Iohannis, atâția prim-miniștri, înalți ierarhi, politicieni, oameni de știință etc. arată că i-am respectat și m-au respectat. Am și consemnat în mai multe cărți aceasta.

M-au respectat dintotdeauna cei dimprejur, și, am scris cu plăcere despre necazurile sau bucuriile lor. Numai că, iată, din prostime, ies la iveală dintre cei mai proști, fără cei 7 ani de acasă, ori de-a dreptul idioți. După cum se știe „bat” 4 județe și stau de vorbă cu circa 300 de primari. Ei, acum cei mai fără educație, mai bătuți în cap mi s-au părut cei de la Tătărăni (l-o fi chemând Gentimir, sau își cheamă „consilierul” să-i aducă aminte cum se numește?) adică doi din frunte și cel de la Bogdănița (grasul... Viorel) pe care-l cunosc de când i-am oferit loc la ecologiști. Atunci nu era așa nesimțit.

Puteți presupune că nu sunt tocmai obiectiv, și că acești ajunși în copac, au de partea lor voturile cetățenilor și că li s-a dat putere să-i reprezinte. Dar unde ați văzut dvs ca un om de la țară să fie nerespectuos? Deci, ei și-au luat-o în cap, cum s-ar zice, ca tot prostul.

Mujâc este țăranul ucrainean, cu barbă, mustăți, cam bețiv, om simplu.

MOJĂC este cetățeanul român cam redus mintal, lipsit de respectul oricărei valori, cu exprimări indecente, gata să dea cu pumnul.

Cum să le trec cu vederea manifestările de tipi fără educație, incuți și obraznici?

Am zis adesea că primarul e considerat prima valoare a unei comunități, e un etalon pentru ceilalți. O să ne mai ocupăm de asemenea specimene, negative, că nu trebuie să fie așa. Se aude, Cum te cheamă de la Tătărăni?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 12 (1995), joi, 25 martie 2021**

MOARTEA ȘI... PROȘTII

Covidul a dat peste cap tot globul, prin urmare noi trebuie să parcurgem nenorocirile comune cu maximă atenție și cu pierderi minime. Asta înseamnă și destule privațiuni, dar... mai bine acestea decât calea spre cimitir.

Libertatea cuvântului ca element al libertăților generale, constituționale, ar trebui înțelepțește realizată: să nu dăunăm prin ce iese pe gură celorlalți. Când moartea e pe aproape, nu râzi cu gura până la urechi și cauți să respecți pe cei în nenorocire, ba, să-ți iei măsuri suplimentare ca să nu cazi și tu.

De o bucată de vreme, în numele libertăților fundamentale tot strigă tot felul de farisei, unii de la AUR(!), mulți tâmpiți și foarte mulți proști sadea, care vor să rămână și mai proști, ba chiar își sapă propria groapă. Unii, ca Dan Bitman, pe care-l credeam mai deștept, strigă aprig pentru arginții primiți. Alde neamul lui Șoșoacă au dat de tâmpiți și strigă mult, tare, veninos (și cu ceva folos electoral) împotriva măsurilor guvernamentale, împotriva purtării măștii, împotriva sănătății lor și a celor care-i urmează. Nu contează că lângă ei mor oameni, contează că pot ieși ei în priveliște. Am urmărit contrariat la Vaslui, în seara zilei de marți, prin fața

redacției noastre o porcărie fără seamăn: un vechi client al închisorilor, în mijlocul unor copii chiar și de clasa a IV-a, dirija pe cei vreo 50-60 de copii și elevi, români și majoritatea țigani, cu vuvuzele și țigdale, spărgându-și bojongii: libertate, libertate. Copilăria cu vocile în formare care-l înconjură strigau la fel, fără măști, fără distanțare, fără alte măsuri de protecție, „pătrunși” de vigoarea buhaiului din frunte. Nu vă pot spune cât de indignat am fost, să văd un idiot care nu muncește, dirijând copii nevinovați să nu accepte decât moartea în preajma lor. Pentru că, chiar dacă aceștia nu se îmbolnăvesc, poartă virusul înspre alții. Viața deșteptilor în mâna proștilor.

Libertate... să moară. Nu ei, că se cred veșnici, ci acei necăjiți care nici nu pătrund prea ușor la tratamentele din spital.

Marșul idiotilor, mi-am zis, dar, nu cumva și acesta era parte a unui complot împotriva tuturor oamenilor? Senatoarea asta ajunsă cu totul nemeritat în parlament, e sănătoasă, oare? De ce nu intervin organele statului pentru sabotajul măsurilor legale? Și ea, și alții ar fi trebuit de mult legați...

Că, aproape tot ce fac oamenii ăștia, nu sunt fapte de om sănătos.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 13 (1996), joi, 1 aprilie 2021**

DE SĂRBĂTOARE...

Avertisment: numerele de pe 8, 22, 29 aprilie vor fi dedicate unei sărbători unice, pentru că numai o dată eu pot împlini 80 de ani. Cred că merită. Vă iau pe toți martori.

Ce veți afla: multe, poate nu chiar mărunte, cu siguranță și noi elemente de valoare din timpul celor 51 de ani de când m-am înrolat în sprijinul culturii, învățământului, presei vasluiene.

Motivație: într-o bună tradiție provincială, celor care reușesc în plan local național și internațional li se dă la cap cu toată nemernicia: a) în deplină practică de tip comunist, orice-ar face careva, tot va fi omis, discreditat, minima-lizat... b) chiar acei cu ceva operă ca să nu se strice cu nulitățile aflate în poziții profitabile (ca la Muzeu, de pildă), se fac a nu ști despre realizările de excepție ale unuia numit D.V. Marin. Și, unii au ceva operă, dar... se aliniază; c) pentru oficialități o asemenea mare personalitate jurnalistică nu există, mai ales că a mai criticat pe unii și pe alții. Pot ei vedea ceva peste puterile lor de înțelegere? d) De ani mulți sistemul comunistoid mă ocultează și-mi îndepărtează prietenii cu amenințări sau foloase materiale. N-am intrat în ghemul lor de viermi nedeprinși la muncă, dar cu spor la țâța bugetului; rămân, deci, unul contra multora.

Realități/istorie/realitate istorică: la câți dușmani am, la câtă ură, prostie, viclenie au, dacă aș fi greșit cu ceva...mă înfundauăștia de mult. Așa că:

– Am împrăștiat în lume (nu numai la Vaslui, de unde puteam pleca de multe ori și cu mari avantaje bănești) cultură, știință, jurnalism, omenie (chiar dacă m-au denigrat, furat, înjurat). Pe cei mai mari dușmani ai mei din presă i-am lansat eu, cu grupul meu de presă frecventat de peste 500 de tineri.

– Raportez tuturor că la împlinirea celor 80 de ani, tipăresc 50 (chiar 51) de cărți, în afară de revista internațională, ziar, TVV. – Înștiințez că sunt membru al Asociației Scriitorilor din America de Nord, membru co-fondator al

UZPR (o vreme vicepreședinte), membru al Ligii Scriitorilor din România, membru senior al ALPI, conducătorul grupului de presă care întreține și ziarul.

– Sărbătorirea de pe 28 aprilie: local, național, universal... e spre mândria vasluienilor, de pe oriunde s-ar afla (între granițele limbii române).

Menționez că pentru această SĂRBĂTOARE am înregistrat peste 60 de mesaje, Diplome, felicitări personale. La ce folosesc?

Vorba lui Val Andreescu: n-am făcut ocolul lumii degeaba.

Esențial rămâne o muncă de peste ½ secol în slujba vasluienilor.

Și mai important: am ridicat Vasluiul pe harta culturală a lumii.

ÎN SFÂRȘIT:

Mulțumesc prietenilor mei de o calitate excepțională: dr. Valeriu Lupu (Vaslui), Cătălin Sîmpetru (Vaslui), Costin Clit (Huși), Vicu Merlan (Huși), Gabriela Ana Balan (comuna Alexandru Vlahuță), Toader Dima (Berezeni), Valerică Radu (Rebricea) și altor din acest județ mereu defăimat, unde am infuzat cultura transmisă de cele 1080 de personalități intervievate pentru TVV, dintre care am ales „222-printre noi”, în volumul BĂTĂLIA PENTRU VASLUI, 740 de pagini.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 14 (1997), joi, 8 aprilie 2021**

**28 APRILIE 2021,
SĂRBĂTOAREA CULTURALĂ
A JUDEȚULUI VASLUI**

Întrebări retorice: dacă o personalitate pune județul și municipiul pe harta culturală a lumii, este demn de sărbătorirea tuturor?

Dacă omul acesta slujește Vasluiul, cultura acestuia, învățământul local de 51 de ani, aniversarea lui e și sărbătoarea tuturor?

Dacă cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, poartă onoarea și mândria conjudețenilor săi în 4 continente, prin multe țări și pe oriunde a fost, împlinește 8 decenii de viață dintre care 64 într-o muncă de folos comunității... trebuie prețuit pentru autoritatea muncii sale?

Dacă omul acesta infuzează neprețuita cultură în acest loc uitat de Dumnezeu, care a lăsat să emigreze orice valoare culturală locală în lumea mare, (de când se știu vasluienii), prin atâtea și atâtea interviuri, (inclusiv cu 10 președinți de Stat...) cărți, ziare, reviste, merită apreciat și nu hulit așa cum procedează gândacii de bălegar?

Dacă din orașul care nici nu apare în multe hărți ale României, ale Europei și lumii, omul acesta de excepție reușește să grupeze în jurul Revistei MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC 707 colaboratori din toată lumea, adică dintre granițele limbii române... este spre faima și valoarea acestui județ mereu defăimat? Este M.C.R. un stindard în BĂTĂLIA PENTRU LIMBA ROMÂNĂ...?

Dacă prin osârdia unui fel de „ziariști” imbecili, Vasluiul a devenit punctul de referință negativă iar printre

puținii care îi promovează meritele și valorile se află D.V. Marin, cum trebuie să privim lucrurile?

**UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI
DIN ROMÂNIA**

Grupul de presă CVINTET TE-RA
Studioul TV Vaslui online
Pilotatului de care
ai nevoie!

MERIDIANUL
Iași-Vaslui-Bacău
CULTURAL ROMÂNESC

Vaslui – Str. Frunzelor nr. 2, tel.fax: 0235 361 236, 0744 231 380. E-mail: Marintv@gmail.com.
Nr. Reg. Com.: 137/825/1992; CUI: RO 2421328
www.tvv.ro, E-mail: marintv@gmail.com.

SIMPOZIONUL NAȚIONAL
JURNALISTICĂ ȘI CULTURĂ
NAȚIONALĂ LA VASLUI
MARIN - 80

Vaslui, 28 aprilie 2021

Ora 10:00:

- ☐ Organizare expoziții, standuri de cărți, ziare, reviste, caricaturi, primirea participanților;
Prezență, revederi, expoziții:
 - ♦ caricatură Nicolae Viziteu
 - ♦ Sculptură: Cercul Artă și Tradiție - Bârlad
 - ♦ Carte
 - ♦ Reviste: M.C.R., Booklook, Onnyx
 - ♦ Ziare

Ora 10:35:

- ☐ Lansare de carte:
 - ♦ „Dimensiuni culturale globale prin TVV-30 și M.C.R-7”, MCR 25, Booklook ș.a.
 - ♦ Viziteisme fără mască, 2021
 - ♦ Jurnalistică și cultură națională la Vaslui / Marin-80

Ora 11:00:

- ☐ Deschidere oficială la Sala Centrului de Afaceri Vaslui (mască, distanțare, protecție)
Moderator: Doru Dinu Glăvan, președinte Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România

Ora 11:25:

- ☐ Intervenții ale invitaților din București, Iași, Vaslui, Bârlad, Huși, Bacău, Onești, Brănești, Cluj etc.
Sistem combinat, prezență fizică și online.

Ora 12:00:

- ☐ Intervenții artistice

Ora 13:00:

- ☐ Alte intervenții, inclusiv oficiale (se pot inversa)

Ora 14:00:

- ☐ Cuvânt de închidere a Simpozionului Național

Precizare: Programul se va desfășura astfel în condițiile speciale; Se vor respecta regulile impuse de pandemie.

Organizatori: - Grupul de Presă CVINTET TE-RA (TVV, M.C.R., Ziar)
- Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România

DIRECTOR GENERAL,
Prof. dr. D. V. MARIN

Dacă omul acesta reușește să publice 50 de cărți, în mare parte cu referire pozitivă la vasluienii de elită, e de criticat sau de apreciat?

Dacă la cei 80 de ani ai săi organizează un Simpozion Județean, este sărbătorit prin altul NAȚIONAL și este apreciat într-un unic Simpozion Internațional (Destine literare-Montreal), este spre folosul spiritualității vasluiene?

Cum priviți faptul că multe sute de valori naționale, globale mai ales de profil cultural, au remarcat importanța operei acestuia? Excludem tâmpiții, dușmanii și impotenții intelectuali de aici, de pe aproape, dintre care unii șantajști se cheamă „ziariști”. Îi mai excludem pe pensionarii rămași analfabeți care nu-i cunosc opera dar pot contesta „temeinic” și veninos...

Sunteți de acord că de 51 de ani profesorul, etnologul, romancierul, jurnalistul se află într-un prim-plan benefic tuturor vasluienilor și întregii României? O dovedesc sau nu și materialele anexate?

Este întreg Vasluiul în sărbătoare la aniversarea omenească a patriotului D.V.M.?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 16 (1999), joi, 22 aprilie 2021**

80 + O ZI

Chiar că a fost sărbătoare culturală mare la Vaslui, miercuri 28 aprilie 2021, între orele 10 și 14 și destul de mare sărbătoare jurnalistică în România între orele 16 – 17.15.

Chiar că mai mulți prieteni decât mă așteptam au fost prezenți fizic în Sala mare a Centrului de afaceri din Vaslui,

peste 40, în condiții impuse de pandemie, destul de mulți participanți la Simpozionul Național online care mi-au urat cele de cuviință și prețuirea lor, din București, Chișinău, Ploiești, Tg. Mureș, Cluj, Bacău, Iași, Huși, Bârlad, Podu Turcului, Alexandru Vlahuță etc...

Cele aproape 200 de mesaje demonstrează că munca și realizările mele în cei 64 de ani de jurnalism sunt apreciate, deși niște mizerabili dintr-o foiță locală au căutat să mă înnegrească. Orbii.

În cadrul Simpozionului interjudețean de la Vaslui în afara celor invitați au participat scriitorul și ziaristul Miron Manega, jurnalista Mariana Păduraru din Chișinău, Președintele U.S.R. Bacău, dr.ing. Dumitru Brăneanu, iar președintele Ligii Scriitorilor Iași, Dan Teodorescu mi-a acordat și el o Diplomă aniversativă. Cei de la UZPR au fost grozavi și surprinzători.

Printre cei care au adresat un mesaj scris a fost și primarul, ing.Vasile Pavăl, din Vaslui, printr-un mesager foarte simpatic, vicele Cătălin Mîndru, dar au sosit multe alte mesaje și diplome, unele incluse în cartea mea cu nr. 50 „Jurnalistică și cultură Națională la Vaslui – Marin-80”.

Ar trebui să formulez un răspuns gândacilor de bălegar, dar am tot timpul de acum în acolo, și în procesul intentat lor.

Azi, am realizat o importantă acțiune culturală în Vaslui, prin cele 1000 de ziare distribuite în public, prin sutele de cărți expuse în sala Simpozionului, prin expoziția de pictură, caricatură, prin expoziția de reviste a atâtoră din țară prin cuvintele de apreciere a Vasluiului (deci și pentru mine) pe care-l promovez pozitiv de 51 de ani prin TVV, Unison Radio, Ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău și prin revista

internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC,
cu cei 707 colaboratori din toată lumea.

UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI
DIN ROMÂNIA

The Union of Professional Journalists
in Romania

102 ani
Uniunea Ziaristilor Profesioniști
din România
1919-2021

Diploma DE EXCELENȚĂ

în cadrul
Simpozionului Național „Jurnalistică și cultură națională
la Vaslui”, organizat de Grupul de presă CVINTET TE-RA

se acordă

Domnului prof. dr. **Dumitru V. Marin**

personalitate de renume printre profesioniștii media,
dar și în mediul academic și cultural

cu ocazia celebrării a opt decenii de viață-model
pentru prodigioasa activitate jurnalistică și literară
și devotamentul față de actul de cultură

Diploma în statistici

80 de ani de viață	52 de cărți tipărite
64 de ani de activitate profesională	5 ziare și reviste înființate
28 de ani de studii	30 de ani de la înființarea TVV
4 profesii (jurnalist, profesor, inspector cultural, întreprinzător)	500.000 de telespectatori

Vaslui, 28 aprilie 2021

Doru Dinu Glăvan
Președinte UZPR

Urmează Simpozionul Internațional organizat de Cenaclul „Destine literare” din Montreal-Canada.

Chiar dacă scepticii sau abonații la țâța bugetului n-or să recunoască merite și nici realizări, se adeverește public și indubitabil, că Vasluiul a pătruns pe harta culturală a lumii prin munca, talentul, eforturile lui D.V. Marin.

La 80 de ani și o zi când Dvs citiți rândurile de față, consider că încă o dată, ca de atâtea ori, am servit acest loc blestemat de toți cei care-și găsesc sălaș oriunde în lume, că nu degeaba atât de mulți consideră că D.V. Marin este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Să trăim cu toții...?!?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 17 (2000), joi, 29 aprilie 2021**

RECUNOAȘTERE INTERNAȚIONALĂ LA 80 PLUS O SĂPTĂMÂNĂ – PRECIZĂRI NECESARE –

La cei 80 de ani împliniți, am primit 84 de mesaje scrise și peste 200 de mailuri, telefoane și alte moduri de exprimare a prețuirii oamenilor de aproape și de departe, de la capătul lumii. Cine-mi citește cartea cu nr. 50 are o imagine destul de completă asupra contribuției culturale, de presă și nu numai, în cei 51 de ani de când reprezintă cultura vasluiană. Era destul timp să afle, mai ales pentru „niște” pe care i-am făcut oameni atât prin presa cea mai serioasă din România (televiziune, radio, ziar și rev. internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC). Dacă nu-l menționez în monografia L.M.K. pe un oarecare Buzatu care avea doar niște referate la cercul

pedagogic, profesor cu laude fierbinți socialismului de la orizont și nu-l ajutam indirect să ajungă șeful PDSR... cine ar mai fi auzit de el? Dacă alți câțiva politrucii de astăzi pe care puteam lesne să-i discreditez cu imensa forță mediatică și-ar aduce aminte de sprijinul meu poate s-ar purta altfel.

Să mă supăr pe Mitică Buzatu? Dacă atâta poate el, să se zbată în mizerie... de ce? Pentru el și ciracii lui, un om cu 50 de cărți (deci nici o carte de-a mea citită să nu-l doară capul), deși sunt 21.000 de pagini numai despre Vaslui, unde împărătește bine mersi, ca și alți „oameni seci cu inime sterpe/legați de cârma țării cu-ncolăcirii de șerpe” (V. Alecsandri). Este singurul om pe care-l cunosc capabil să zâmbească și să bage cuțitul. Așa se face că i-a avertizat inclusiv pe oamenii de cultură dimprejurul CJV, adică abonați la țâța bugetului și prieteni buni cu mine de se tem să scrie câte ceva, că-i dă afară. S-a înconjurat de tot felul de nevolnici... În sfârșit mi-a demonstrat că CJV, unde domnește pe deplin (încă), nu este producător de diplome cum mi-a răspuns cândva.

Unii au spus public de faptul că unul ca Marin se naște la 100 de ani. Pentru cei care ar trebui să încurajeze și cultura nu exist, și nici M.C.R care are 707 colaboratori din toată lumea, nici sumedenia de fapte culturale din toată Moldova. Fără sprijinul lor, ba sabotaje directe cum e în cazul revistei.

Mai există unul Codreanu, ușor abonat la buget (ajutat să-și tipărească din operă), care a uitat cât l-am popularizat. Cred că și acesta își protejează memoria ca și alți câțiva care au ceva valoare culturală și științifică care vegetează în decorul intim, că de când nu mai scriu eu despre ei nu mai știe nimeni, nimic despre ei.

Concluzie? Ocultarea mea de decenii e faptul vizibil pe timpul voievodului Buzatu. Și a pârlitilor de pe lângă el...

ASRAN

ASOCIAȚIA SCRITORILOR ROMÂNI DIN AMERICA DE NORD

Revista

Dialog Internațional

Destine Literare

*urează domnului
prof. dr. Dumitru V. Marin,
cu ocazia împlinirii vârstei*

*de 80 de ani, un călduros
La Mulți Ani!*

Președinte Cenuclu,
ALEX CETĂȚEANU

Secretar Cenuclu,
CARMEN CAMELIA LUCA-STĂNESCU

Îmi trimit mesaje oameni, cercuri, organizații din lume, de mare autoritate: Din Australia, din Noua Zeelandă, din Canada, din Germania, din Italia și multe alte locuri, dar ăștia de aici nu vor să se știe că lângă ei sunt valori care-i depășesc în pas alegător. Adică toți sunt niște răgălii peste care stăpânul încoronat public stăpânește și tot stăpânește.

Cum el nu-mi dorește nimic... nici eu nu-i doresc nimic la fel ca oricărui om fără nici o valoare.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 18 (2001), joi, 6 mai 2021**

FARISEI CONTEMPORANI

Cel mai mult în această lume m-a supărat prefăcătoria oamenilor care în prezența ta te laudă și în absență te bârfesc ori te înjură, în față zâmbesc și se gudură, în spate te înnegresc sub nume de împrumut.

În cei 64 de ani de presă am întâlnit diverse categorii de gurlani, cocoși, porci, lupi, vulpi cu chip de oameni. N-aș zice că nu m-au păcălit destui, cu vorba și cu fapta, fie că m-au furat, fie că sub numele meu și-au rezolvat treburi multiple, uneori cu mirosuri urâte. Destui dintre cei peste 500 care au lucrat la TVV au ieșit oameni, dar trebuie să înregistrez și gândaci de bălegar care-mi strică aerul după o viață dedicată muncii (și succeselor... unice!?).

Netul actual e plin de stricători de limbă, de moravuri, de minciunării de toate gradele. Ăștia par a fi învingători prin nocivitate, prin posibilitatea de a-și ascunde identitatea, prin îndrăzneala de a ataca în întuneric. Gândaci de noapte care se hrănesc din lături și necuviințe. Culmea, unii mi-au fost elevi

care în loc de oameni au devenit niște avortoni. Cel puțin pe unul pe care l-am trecut la corigență în urma unei intervenții... poate ajungea om dacă-l lăsam repetent.

Nu spun niciodată că oricine ar fi n-are dreptul la opinie. Dar nu să mintă, nu să facă cel mai mare rău cu un venin bălos și persistent de peste 2 decenii. Am crescut deci și șarpe la sân, am suferit pentru cei care au ales calea fariseismului.

În fața unui fariseu cu pix nu contează cele 50 de cărți scrise față cu 19 pagini ale unui de mincinos și profitor care de 40 de ani nu mai are decât legături de afaceri cu comunistoizii acaparatori de funcții și avantajele de la țâța bugetului.

Să țină respectul vârstei?

Să aibă considerații pentru muncă și valoare?

Nu se află.

De aceea jivinele astea trebuie descoperite și supuse oprobiului public. Numai că și acesta conviețuiește deja cu liftele.

Țara, locurile astea nu vor putea crește cu astfel de oameni.

Atenție la ce vedeți, auziți, și cum trebuie să înțelegeți, oameni buni!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 19 (2002), joi, 13 mai 2021**

SĂRBĂTOARE CULTURALĂ JUDEȚEANĂ – NAȚIONALĂ – INTERNAȚIONALĂ MARIN-80

Spunem direct: niciodată Vasluiul și vasluienii n-au avut parte de o recunoaștere mai completă pentru emblema lor

culturală și jurnalistică prețuită în mai multe județe ale țării, remarcată în cadrul UZPR prin Simpozionul Național organizat de președintele Doru Dinu Glăvan și aprecierea internațională a Asociației Scriitorilor din America de Nord care a organizat o dezbatere în cadrul Cenuclului care înglobează între 30 și 80 de mari oameni de cultură din toată lumea și toate continentele. Adăugăm personalități din vreo 12 țări.

Tot direct: dacă, după modelul analfabeților funcțional de la o foiță vasluiană care fac pe ziaristii mirosind spatele oamenilor, cineva, oricine, încearcă să conteste prezența emblematică în lume a lui D.V. Marin deci și a vasluienilor se dovedește pe deplin răufăcător la toți locuitorii de aici.

Tot așa: dacă nu se văd eforturile disperate de înlăturare a discreditării naționale de către tot felul de mâncători... care cred locul acesta cel mai faimos în rău, drept care referirile sunt absolut jignitoare la adresa muncii, valorilor, personalităților locale, prin hoții, violatorii, curvele, detracții de pe „scena” ziarelor și televiziunilor... prin lupta ce-o reușește revista Meridianul Cultural Românesc, conducătorul său de aproape 7 ani, ziarul și TVV, atunci aceștia sunt un fel de moluște care nu vor să vadă, un altfel de răufăcători.

SIMPOZION NAȚIONAL, deși am vrut să fie doar interjudețean, pe 28 aprilie 2021, la Centrul de Afaceri Vaslui, între orele 10.00 – 14.07, organizat ca la carte. Că au lipsit oficialități care asiguraseră că vin nu mai are importanță: tot comunistoizi în funcții rămân, tot fără vreun fel de valoare culturală, tot sabotori.

S-au confruntat cu cei 51 de prezenți în sală (să nu uitați, în vreme de pandemie și pericolele ei, cu restricțiile pentru Covid) în care cu ușurință se puteau odinioară mobiliza 200 de

ascultători (cum s-a mai făcut, de altfel), spirite (adică oameni de mare cultură) din Bacău, București, Iași, Vaslui, Podu Turcului, Galați, Huși, etc.

S-au lansat cărți, ziare, reviste, s-a organizat expoziția de pictură a lui Gheorghe Leteanu, altă expoziție de caricaturi ale lui Nicolae Viziteu, o altă expoziție cu circa 120 de cărți nou apărute.

S-au întrecut interpreți din județele Vaslui-Bacău, dintre care evoluțiile doamnei Genoveva Porumb și formației instrumentale Rotaria au întrunit toate exigențele.

Dr. Valeriu Lupu a fost un moderator la înălțimea oaspeților: dr.ing. Dumitru Brăneanu, președintele USR Bacău, poetă și scriitoare dr. Corina Gherman, scriitor și președ. Ligii Scriitorilor Iași, Dan Teodorescu, purtătorul de cuvânt al UZPR, scriitorul și jurnalistul Miron Manega, care n-a venit cu mâna goală ci cu distincții pentru sărbătoritul D.V.M. dar și cu frumoasa moldoveancă de peste Prut, M. Păduraru, cu poeta reprezentativă pentru M.C.R. Gabriela Ana Balan, cu epigramistul Mihai Haivas și... lista continuă, continuă.

Cele câteva ore au fost pline de conținut (varietate de stiluri, de opere, de feluri de comunicări), astfel că tema „Jurnalistică și cultură națională la Vaslui” a fost ideal și complet acoperită, chiar dacă partea leului a fost rezervată amfitrionului pentru cei 80 de ani împliniți la ora 5 dimineața. Până și Mesajul primarului Vasile Pavăl a fost mai interesant decât al unei oficialități.

De menționat special: profesorul vasluian a lansat oficial și cu public 3 cărți, a 48-a Opera Magna 4, a 49-a Dimensiuni culturale globale, antologie cu creații publicate în

M.C.R. ale celor 160 de scriitori din toată lumea, și Jurnalistică și cultură națională la Vaslui/Marin-80, a 50-a carte a acestuia. Alături a fost expusă Revista internaționalizată MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, nr. 25 și ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, revista ALPI – Booklook, ș.a.

N-a lipsit din expoziție cartea lui Nicolae Viziteu, cel mai de seamă caricaturist vasluian contemporan, care în cuvântul său a elogiat și acțiunea și organizatorul.

Capitolul elogii aduse celui mai de seamă jurnalist vasluian din toate timpurile și omului de cultură care reprezintă județul de 51 de ani prin tot ce face, capitolul în sine ar necesita numere întregi de ziar, toți cei prezenți ne-uitând să vorbească de prodigioasa activitate a prof.dr. D.V.Marin.

Revenim la o idee de bază: La Vaslui, asemenea manifestări nu s-au mai organizat în această vreme de pandemie, cu atâtea neazuri, boli, decese în toată lumea și,

mai ales, unei însigurări forțate care sperăm să nu se mai repete în istoria umanității. Cineva a avut curajul, capacitatea, forța și autoritatea să organizeze această erupție de creație, muncă și valoare, înspre folosul vasluienilor.

În pagini alăturate sunt articole și cuvântări de la Vaslui și din volumul consacrat, de 322 de pagini, apărut cu 2 zile înaintea aniversării.

Dr. Valeriu Lupu: Domnule profesor, stimați invitați, dragi oaspeți, doamnelor și domnilor. Dați-mi voie să salut cu respect și considerație prezența domniilor voastre aici și acum la invitația amfitrionului nostru prof.dr Dumitru V. Marin care astăzi împlinește frumoasa și rotunda vârstă cronologică, subliniez cronologică, de 80 ani. Pentru început să-i urăm la mulți ani cu sănătate și cu reușite în toate. LA MULȚI ANI, domnule profesor. Avem onoarea să salutăm prezența în sală a

unor oaspeți și prieteni dragi veniți din mai multe părți ale țării, din București, Iași, Bacău din Bârlad și Huși, din Țepu, Podu Turcului și, desigur, din Vaslui și împrejurimile sale, încât prezența dumneavoastră ne onorează și ne incită la mai mult. Salutăm de asemenea prezența autorităților locale în persoana domnului viceprimar Cătălin Mîndru care reprezintă autoritățile din plan local. Din nefericire, domnul prof. Dumitru Buzatu care și-a anunțat prezența nu a putut să ajungă. De asemenea, semnalăm lipsa domnului ing. Vasile Pavăl, primarul municipiului Vaslui care la momentul actual, din câte mi-a spus domnul viceprimar, semnează un contract foarte important.

Prof. dr. D.V. Marin: Domnule doctor, vin cu o corectură, ați spus din nefericire n-au ajuns, nu au venit... nu neapărat din nefericire.

Dr. V. Lupu: Poate ajung, să nu disperăm, pentru că întotdeauna există loc de mai bine. Anunțăm participarea la evenimentul nostru a câtorva formații, în primul rând Fanfara Rotaria, Privighetorile Zeletinului și câteva persoane care vor sublinia prin vocea și prin versul lor importanța evenimentului. În pregătirea acestei introduceri domnul prof. Marin mi-a spus: „doctore fii atent să nu fii prea lung, că ai obiceiul ăsta”, i-am promis domnului prof. că aş fi vrut să fiu mai înalt, nu prea lung, așa că voi încerca să scurtez cât pot și pentru acest scop în sfârșit și pentru a nu abuza de timpul dumneavoastră mi-am schițat câteva cuvinte pe care vă rog să-mi îngăduiți să le rostesc.

Am spus doar vârsta cronologică, pentru că prof. Marin din perspectivă biologică pare să fi împlinit abia vârsta de 60 de ani, vă rog să-l priviți, iar din perspectiva activității intelectuale în plan cultural pare să fi ajuns la apogeu

activității creatoare care de regulă este în jurul vârstei de 40 – 50 de ani, alegeți. Cum din perspectivă socială, însă, omul își pierde din valoare pe măsură ce înaintează în vârstă, rostul său intră într-un con de umbră, importanța lui devine discutabilă și îndoielnică și numele lor puse la index așa cum se vede astăzi în doctrinele progresiste ale neoliberalilor și neomarxiștilor care se bucură cu bucurie sadică, aș putea spune, de decapitarea vârstnicilor pe care pandemia actuală a produs-o în țări, să zicem, mai emancipate decât a noastră. Prof.dr. D.V. Marin trece senin peste acest aspect și se ancorează solid în zona fertilă a culturii pe care o slujește cu armele pregătirii sale enciclopedice, subliniez acest lucru, cu talentul său înăscut și potențialul său creator, cu înclinația sa nativă spre satiră și umor, pentru că de fapt este, după cum se autodefinește, un tânăr de mai multă vreme. Rezultatele se văd, ele se fixează în timp, cu puterea argumentului istoric și cultural, alcătuind o frescă a realităților timpului său și al nostru desigur. Și o face în stilul său personal, a omului care nu pare deloc să fie în defensivă, nu disperă niciodată, asta este caracteristica lui. Ba, din contra, oscilând în permanență între o stare de atac, în care nu iartă pe nimeni, spintecă tot cu sabia satirei și starea de victimizare care alternează în care lipsa de înțelegere din partea celorlalți eventualele invidii și dușmăanii, l-ar priva de atenție și ajutor. Citindu-i editorialele mi-am creat impresia că această pendulare între cele două stări, îi crează o stare de confort spiritual. De aici și izvorul forței sale creatoare este, respectând binențeles proporțiile, situația lui Eminescu care s-a plâns întotdeauna că nimeni nu-l înțelege, întotdeauna era singur împotriva tuturor, iar din polemica lui cu românul au ieșit perle jurnalistice pe care le admirăm și astăzi pentru actualitatea lor. Nu voi vorbi despre cărțile domniei sale, pe

care singur le califică în conexiunea sa în ultima carte cu nr. 50, citez: „n-or fi toate foarte bune dar cu siguranță nici toate rele” și subscriu la această afirmație întrucât majoritatea dintre ele sunt cu adevărat valoroase. Dacă ar fi să iau doar la întâmplare **„Tudor Pamfile și Revista Ion Creangă”** o abordare etnofolclorică a culturii noastre, foarte frumoasă, **„Zăpada pe Flori de Cireș”,** în care vârtoarea adolescenței se întâlnește cu vigoarea maturității într-o manieră idilică pe care se pare că a trăit-o, din fericire pentru el. **„Cu Eminescu dascăl de suflet”** cu care a intrat în istorie, ceea ce mi-a și inspirat un mic eseu **„La braț prin istorie cu prof. Marin”,** **„Jale și Eroism Românesc la Cotu Donului... și După (!)”** în care descrie de o manieră extraordinar de dureroasă drama retragerii de pe frontul de est dar și necazurile de după, pentru cei care au luptat acolo și, desigur, **„Bătălia Pentru Vaslui-Ro/222... Printre NOI”** o adevărată antologie a personalităților culturale ale momentului. Anul 2020 deși a fost tragic pentru întreaga omenire, pentru prof. Marin a însemnat un an bogat sub aspect editorial, a editat nu mai puțin de șase cărți. I s-a reproșat faptul că unele secvențe îndeosebi reportericești, se reiau parțial adesea, nu știu cât de nocivă poate fi o asemenea situație având în vedere faptul că prin repetiție se fixează în argumentarul individual și colectiv, personalități, evenimente ș.a.m.d. încât valoarea lui este conformă dictonului latin „Repetitio mater studiorum”.

Trebuie făcută remarca că într-o vreme în care entuziasmul libertății și prea plinul experiențelor personale și colective alimentau inițiativele jurnalistice dând impresia unei permanente gândiri, multe din aparițiile timpului au dispărut pentru că la un moment dat și-au golit bazinul informativ. Iată cum Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău supraviețuiește de

minim 25 de ani, apare în continuare spre deosebire de alte surate din presa scrisă orientată către senzational și negativ, săptămânalul pe lângă actualitatea regională oferă un spațiu generos evenimentului cultural, producției culturalului din spectrul literar și proiecte, pamfletul și umorul nu lipsesc, aici vizând deopotrivă evoluția societății, politicienii timpului, faptul cotidian interceptat ca o pildă interpretată într-o cheie satirică, remarcabilă este prezența și a faptului pozitiv, lucru mai rar în presa zilelor noastre pentru că senzationalul și negativul ocupă pagini întregi. Rămân la convingerea că cea mai mare realizare a prof.dr. Marin este revista trimestrială **Meridianul Cultural Românesc**, aflată în al șaptelea an de apariție, ajunsă deja la al douăzeci și șaselea număr cu distribuție în treizeci și două de țări, lucru pe care prof.dr. Marin cu mândrie și pe drept cuvânt îl subliniază de fiecare dată „în patru continente” și a ajuns la nu mai puțin de 707 (755, azi) colaboratori, într-adevăr o performanță și un record aș putea spune, acoperind întreaga paletă a actului de cultură, că aici este foarte important, de la creație la evocare, de la prezentare la consacrare și punere în valoare, poate cel mai mult M.C.R. este gustat în diaspora, pentru că cine nu a fost sau nu a stat în străinătate e greu să înțeleagă ce frumos sună un cuvânt românesc pe care, întâmplător, îl auzi, sau un text în limba română pe care îl citești fiind departe de țară este echivalent cu „dorul de țară” frumos reprezentat în coperta revistei. Nu insist pentru a nu epuiza subiectul, dar sunt fericit să mă număr printre colaboratorii acestei reviste și îi mulțumesc pentru asta domnului prof.dr. Marin. Închei cu câteva urări pentru amfitrionul nostru octogenar: putere de muncă în primul rând pentru că are multe de spus, în al doilea rând să-și păstreze spiritul vizionar și critic pentru că are multe

de îndreptat, succes în bătaia sa pentru limba neamului pentru că nu e numai veche și înțeleaptă ci e dulce și frumoasă, pentru că numai așa în cazul particular al prof. Marin va reuși să adauge viață anilor. Și acum în calitatea sa de sărbătorit să-i dăm posibilitatea să-și salute prietenii să se prezinte ca sărbătorit, să primească urările și aprecierile dumneavoastră dar și observațiile amicale chiar sub formă de șarjă amicală umoristică, cum numai domnia sa și prietenii săi știu s-o facă. Maestre, aveți microfonul sau cum spuneți cândva, antena vă aparține, vă mulțumesc.

Prof.dr. D.V. Marin: Aș lua ca motto al acestei manifestări de astăzi un vers al lui Lucian Blaga care zicea „Oprește Doamne ceasornicul cu care ne mășori destrămarea” constatând el, și constatând până la urmă noi toți, că anii trec, destule elemente de valoare ne rămân nouă și pentru ai noștri, dar să facem în așa fel încât nici să nu băgăm de seamă la neputințele vârstei și uneori ale minții că nu toți ne-am născut ieri. Aș ruga pe Isus să îmi mai păstreze prietenii pentru că aici, acum, toți sunteți adevărați prieteni pentru mine. Nu știu de unde și cu cine să încep, cu Pavel Toma prieten de nădejde și un profesor și mai de nădejde, colaborator, cu doamna prof. Cozmei, cu doamna Balan, o poetă pe care noi, cei de la Meridianul, o considerăm reprezentativă pentru această publicație, domnul dr. Lupu a reținut că merge în 32 de țări, 4 continente și avem 707 colaboratori, cea mai mare parte dintre ei se datorează ca prezență doamnei Gabriela Ana Balan pe care chiar am vrut să o salut în mod deosebit. Oriunde m-aș uita, tot prieteni văd, așa că, stimați prieteni vă mulțumesc cu toată căldura sufletului și vă rog să mă credeți că voi rămâne ca întotdeauna, dacă pot, și la sufletul dumneavoastră cu atât mai mult. Aș vrea să îl remarc pe „patriarhul” picturii

vasluiene, domnul Gheorghe Leteanu, care a expus câteva tablouri aici, dar în carte o să aflați că mi-a făcut și mie un cadou, o pictură. Mulțumesc, Ghiță, foarte mult.

Trebuie să știți că am aici în sală mai multi critici, critica literară nu înseamnă să spui că e rău, critica literară înseamnă să scoți valorile în evidență. Aș zice că cel mai de seamă este un nepotel al meu, Ștefan, cu care mă mândresc, unul din cei nouă nepoți, dar mai am și un strănepot, unul care joacă și fotbal, care ne seamănă nouă, mie și lui taică-su, chiar este mai bun decât noi, și, iarăși, o bucurie mare este, unul din copiii mei care este în sală și, de altfel, iar mă mândresc cu el, avocatul Daniel Marin, de care dumneavoastră ați mai auzit și care s-a exprimat în cărțile mele. Îl am alături de mine pe domnul Manega, purtătorul de cuvânt al Uniunii Ziariștilor din România, care-l înlocuiește pe un alt mare prieten al meu, domnul Doru Dinu Glăvan. Cred că ne va adresa câteva cuvinte și o să vedeți că merită să-i dăm cuvântul. Nu pot să nu remarc o frumusețe a Moldovei, aici, alături de mine, domnișoara Mariana Păduraru, care să știți e și poetă, o altă expresie a frumuseții, doamna Corina Gherman, cu multe volume scrise. De domnul dr. Lupu ce să spun, este omul la care mă supun acum cu toată plăcerea și îmi este de decenii prieten și l-aș saluta deocamdată ca potențial prieten pe viceprimarul Cătălin Mândru.

Ce aș dori să spun de la bun început, e că nu mi-am făcut nici o ordine pentru un program, cine dorește, în limita celor trei minute, este invitat să ia cuvântul. Vom avea niște momente artistice, interpreți de muzică populară ca doamna Genoveva Porumb, între timp s-a alăturat un alt prieten al meu, domnul dr.ing. Dumitru Brăneanu președintele Uniunii

Scriitorilor de la Bacău, este președintele sufletului meu cât este de activ ca om și loial ca prieten. Mai sunt și foarte mulți alți prieteni, unii aici în revista Meridianul Cultural, dar nu întotdeauna încap toți, unii în ziarul Meridianul și destui, iată, în condiții de pandemie, aici. Consider că suntem în mijlocul unui cerc de prieteni din care nu aș vrea să îl uit pe Nicolae Viziteu, un om de o modestie rară, pe care l-aș putea numi, unul dintre cei mai mari caricaturişti ai țării și noi, vasluienii, ar trebui să-l avem în cadre pentru că el are o sumedenie de expoziții în afara țării și destule în țară. Avem o prezentare de carte, aici, a domnului Viziteu dar am și alte cărți pe care vreau să vi le prezint cum ar fi **„Bătălia pentru Vaslui”** cu 740 de pagini și 226 de oameni de cultură care au venit și pe care i-am intervievat eu, a patruzeci și noua carte care se cheamă **„Dimensiuni culturale globale”** o antologie cu 140 de scriitori din afara țării și nu în ultimul rând cartea pe care m-am străduit să o am la aniversare, cartea cu nr. 50 **„Jurnalistică și cultură națională la Vaslui/ Marin-80”**. Mulțumesc tuturor care au scris despre mine și împotriva mea pentru că sunt și dintre acei care au avut grija mea de vreo 20 de ani încoace.

Miron Manega: Bună ziua. Bine v-am găsit, sunt purtătorul de cuvânt al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și sunt și ispravnicul de concept al ziarului „Certitudinea”. Momentul acesta este foarte important pentru municipiul dumneavoastră, pentru că domnul prof.dr. Dumitru V. Marin este un exponent verificat în timp, al culturii și jurnalisticii din acest oraș și cred că și din acest județ. Este un membru marcant al Uniunii Ziariștilor Profesioniști de la început, deci, momentul este la fel de important și pentru noi, de aceea suntem aici să-l salutăm. domnul Doru Dinu Glăvan,

președintele U.Z.P.R., mi-a recomandat înainte de veni încoace să spun ceva, dacă nu inteligent măcar inteligibil, sper că până în momentul de față am făcut-o. Aș mai adăuga că domnul Marin este un rechin sau mai bine zis ca un rechin, în sensul că cineva îmi spunea că rechinii se mișcă tot timpul dacă se opresc din mișcare mor. Probabil mișcarea în spațiul cultural îl ține atât de viu, de longeviv și atât de percutant pe domnul prof.dr. Marin, drept pentru care U.Z.P.R îi oferă o Diplomă de Excelență cu ocazia sărbătoririi a 8 decenii de viață model, pentru progridioasa activitate jurnalistică și literară și devotamentul față de actul de cultură, menționând aici și partea de statistică al acestei diplome: 80 de ani de viață, 64 de activitate profesională, 4 profesii, 52 de cărți tipărite, cinci ziare și reviste înființate, 30 de ani de la înființarea televiziunii dumneavoastră, Vaslui, cu 500 de mii de telespectatori. Aceasta este diploma, o rog pe domnișoara Mariana Păduraru, de dincolo de Prut, care dincoace de Prut este asistenta domnului Doru Dinu Glăvan, să-i înmâneze această diplomă și să mai adauge câte ceva în continuarea a ceea ce am spus eu. Vă mulțumesc.

Mariana Păduraru: Domnule profesor, vă felicităm pentru activitatea fructuoasă și dacă de curând Uniunea Ziariștilor a împlinit 100 de ani de activitate, dumneavoastră împliniți 80 de ani de viață și sunteți încă în activitate. Vă oferim medalia Uniunii și vă dorim ca atunci când veți împlini centenarul să fiți tot în activitate. Insigna Centenarului Uniunii v-o oferim pentru a întâlni aniversările, alături de macheta de versuri ale poezilor Vieru, Matcovschi și Dabija care au fost întotdeauna cu sufletul pentru România.

Prof.dr. D.V. Marin: M-ați lovit în simțământul meu probasarabean și dați-mi voie să fiu liric pentru că am scris și

romane de dragoste, când o fată așa frumoasă îmi mai dă și o diplomă nu știu ce cântărește mai greu, medalia sau compania, pe care nu o pot exclude, pentru că sunteți martorii nu a unei recompense ci a unei recunoașteri datorate activității de 51 de ani în jud. Vaslui și indiferent de cine și ce ar spune am fost reprezentantul cultural și de presă al acestui municipiu, o jumătate de secol: poate înseamnă ceva. Domnișoară, vă mulțumesc. Domnule Manega... dacă o să citiți ziarul „Certitudinea” și chiar vă rog să o faceți, o să vedeți ce iuțelă de cuvânt are dumnealui... vă mulțumesc și în același timp mulțumesc domnului președinte Doru Dinu Glăvan cu care mă laud că sunt prieten de aproape jumătate de secol.

Miron Manega: Aș adăuga că Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România este singura uniune de creație și utilitate publică a breslei jurnaliștilor, are aproximativ 3500 de

membri plătitori de cotizații, 40 de filiale printre care și filialele din Ucraina, Basarabia, New York, Canada și altele. Este singura structură de presă organizată care cultivă românismul și încearcă restaurarea demnității de jurnalist care, în ultimii 30 de ani, s-a cam pierdut. Să sperăm că vom reuși. La mulți ani încă o dată, domnule profesor.

Prof.dr. D.V. Marin: Mulțumesc încă o dată foarte mult și aș mai adăuga acum ceva cu martori și cu prieteni foarte mulți alături. Fac parte după cum s-a și observat dintr-o unitate de risc personal dar de efect național. Ce înseamnă asta? Că, un ziarist de regulă nu este prea simpatizat datorită faptului că urmărește partea negativă a existenței. Vechea definiție a jurnalismului era „Bani, sânge, femei”, Vreau să vă spun că sunt membru și al Ligii Scriitorilor, reprezentată aici de doamna Corina Gherman și domnul Dan Teodorescu cel mai mare critic al meu și un jurnalist de mare prestigiu, totodată mai precizez că sunt membru al Asociației Scriitorilor din America de Nord. Mă consider destul de cunoscut dar și recunoscut, nu neapărat laudat și totdeauna am făcut ce am crezut eu că este mai bine pentru Vaslui și, vorba unui mare poet american, Walt Whitman, **„M-AM BUCURAT DE CLIPA MEA DE LIBERTATE DE CARE NU AU NOROC MULȚI MURITORI”**.

Viceprimar Cătălin Mîndru: Bună ziua. Cătălin Mîndru este numele meu, viceprimar al municipiului Vaslui. Stimate domn, „La Mulți Ani” pentru ziua de astăzi. O vârstă frumoasă, 80 de ani, o vârstă a bilanțului, iată ceea ce vedem astăzi și gândiți-vă este doar o parte, putem spune că bilanțul dumneavoastră este pe plus. Se spune că vârsta este doar un număr, observăm astăzi un număr de realizări, un număr de ani petrecuți alături de vasluieni și nu numai. Vă doresc în numele

Vaslui, 28 aprilie 2021

În lungul drum al vieții unui om, tumultul celor lumești poate devia de la parcursul dorit pe oricine nu e suficient de hotărât să iasă deasupra valurilor și să nu piardă din vedere orizontul visat.

Reușitele și eșecurile sunt inerente celui care depune, în fiecare zi, eforturi pentru a fi mai bun decât cel de ieri. Și fiecare dintre noi s-a întâlnit măcar o dată cu dezamăgirea. Nu oricine are însă puterea de a se ridica și de a reveni mereu mai diligent să demonstreze lumii că viața e o luptă pe care o câștigă doar cei care îi dăruiesc tot ce au mai bun.

Profesorul Dumitru V. Marin s-a dedicat în întregime crezului în valoarea muncii neîntrerupte pentru împlinirea menirii profesionale, iar asta îl face o figură marcantă a comunității vasluiene și îi dorim ca împlinirea celor 80 de ani să fie prilejul unui frumos bilanț al vieții profesionale și personale!

La mulți ani, sănătate și bucurii care să egaleze dăruirea dumneavoastră!

Cu deosebit respect,

PRIMAR,

Ing. Vasile PAVĂL

meu personal multă sănătate și să rămâneți productiv mult timp de acum încolo. Dați-mi voie să dau citire cuvântului domnului primar al municipiului Vaslui, ing. Vasile Pavel: „În lungul drum ai vieții unui om, tumultul celor lumești poate devia de la parcursul dorit pe oricine nu e suficient de hotărât să iasă deasupra valurilor și să piardă din vedere orizontul visat. Reușitele și eșecurile sunt inerente celui care depune, în fiecare zi eforturi pentru a fi mai bun decât cel de ieri. Și fiecare dintre noi s-a întâlnit măcar odată cu dezamăgirea. Nu oricine are însă puterea de a se ridica și de a reveni mereu mai diligent să demonstreze lumii că viața e o luptă pe care o câștigă doar cei ce îi dăruiesc tot ce au mai bun. Profesorul Dumitru V. Marin s-a dedicat în întregime crezului în valoarea muncii neîntrerupte pentru împlinirea menirii profesionale, iar asta îl face o figură marcantă a comunității vasluiene și îi dorim ca împlinirea celor 80 de ani să fie prilejul unui frumos bilanț al vieții profesionale și personale!

LA MULȚI ANI, sănătate și bucurii care să egaleze dăruirea dumneavoastră!

Cu deosebit respect, PRIMAR, ing. VASILE PAVEL

Dr.ing. Dumitru Brăneanu: Domnule prof.dr. Dumitru V. Marin mă uit la dumneavoastră și îmi aduc aminte cât de tânăr ați fost, cât de tânăr sunteți și la suflet și la umeri. Dumneavoastră faceți parte din specia cea rară de oameni care la vârsta aceasta, la vârsta senectuții și la 80 de ani nu stați să vă legănați nepoții și să depănați amintiri la gura sobei, dimpotrivă, sunteți mereu activ, iar nepoții dumneavoastră sunt Televiziunea, Radio, Meridianul, Meridianul Cultural Românesc. Mă bucur că pot să fiu astăzi la acest moment deosebit din viața dumneavoastră, alături de dumneavoastră cu gândurile bune ale celor din Uniunea Scriitorilor filiala Bacău,

celor care vă cunosc, a multor băcăoani pe care dumneavoastră îi știți și cu care colaborați foarte bine. Se spune că nu avem model pentru timp, iată un model în persoana prof. Marin, care poate fi pentru orice tânăr care vrea să realizeze ceva în viață, un model care nu s-a lăsat învins de greutate, s-a ridicat de fiecare dată când s-a simțit învins, așa spune nu neapărat învins de sistem ci de greutățile care ne-au caracterizat după anul 1990, și domnul profesor dă dovadă și exemplul de cum se poate reuși în viață și poți să faci ceva dacă îți dorești, dacă vrei să te înveșnicești. Cred că prof. Marin s-a înveșnicit în sufletul și inima multor vasluieni și băcăoani în același timp, pentru că este un om activ, un om care are ce spune și a avut tot timpul ce spune, și a lăsat o urmă adâncă în sufletul și conștiința multor oameni. Mă alătur și eu celor care i-au oferit câte ceva, cu o carte a lui Brâncoveanu și cu următoarele versuri „80 DE PRIMĂVERI ȘI TOAMNE / LE-AI ADUNAT ÎN BUCHETUL LUI, DOAMNE, / DE CELE RELE ÎL OCROTEȘTE, / VIAȚĂ LUNGĂ ÎNCĂ ÎI DĂRUIEȘTE, / ȘI SUFLETUL LUI ÎN LUMINĂ / CU O FĂRĂMĂ DIN SLAVA TA DIVINĂ” cu dragoste Dumitru Brăneanu.

Prof.dr. D.V. Marin: Mulțumesc, domnule Brăneanu. Am premiat pe unii colaboratori ai noștri și unul dintre cei care au făcut asta este și domnul Brăneanu.

Dr.ing. D. Brăneanu: Mulțumesc domnule profesor. La rândul meu vreau să ofer o un premiu pe care îl acord anual și o Diplomă, ziaristului Cătălin Sîmpetru din Vaslui, pentru tehnoredactare și eforturi umane deosebite, cu mare drag îi ofer acest premiu al meu. Vă mulțumesc.

Preot Cosmin Gubernat, Episcopia Huși: Stimate domnule profesor și sărbătorit, stimați invitați ai domniei tale.

Aș vrea întâi să vă mulțumesc pentru faptul că în cadrul manifestărilor dumneavoastră în general și în particular în cadrul acestei manifestări, ați considerat de cuviință să aveți și un reprezentant al bisericii. Am primit din timp o invitație adresată părintelui episcop Ignatie, care așa după cum știți și v-a spus-o și personal de mai multe ori vă apreciază foarte mult, și, drept pentru care sunteți în pomelnicul de inimă al Preasfinției Sale. Din motive obiective știți că nu a putut să ajungă și mi-a făcut bucuria aceasta de a mă delega pe mine ca reprezentant al sectorului cultural și comunicații media al Episcopiei, pentru că ceea ce faceți dumneavoastră în general rămâne un reper în peisajul cultural al județului Vaslui și nu numai. Nu mă feresc să pronunț aceste cuvinte, că vă considerăm o enciclopedie cel puțin a ultimilor 30 de ani, a evenimentelor care s-au derulat în acest spațiu și un reper din acest punct de vedere, pentru că nu e ușor să înmagazinezi nici în memorie și nici în atâtea volume, experiență de viață, experiență a creșterii și a dezvoltării, a trecerii în istoria recentă a atâtor evenimente și lucruri care dau mărturie pe de-o parte asupra vieții civice dar mai cu seamă asupra vieții culturale. E foarte ușor în cadrul presei să menționezi lucrurile negative, greu mai găsești și aspecte pozitive pentru că ele nu fac atât de mult rating și nici nu sunt atât de multe vizualizări în spațiul mediatic, chiar dacă nu fac acest rating sunt la fel de necesare pentru jurnale. De ce? Pentru că aduce o oază de normalitate și când spun asta se înțelege foarte mult peisajul insalubru al cotidianului, tocmai de aceea meritul dumneavoastră este foarte mare, reușiți să echilibrați acest lucru și în același timp să-i mai motivați, cu ghilimelele de rigoare, pe cei care fac o contra pondere în acest sens. Rețin din istoria recentă a Episcopiei Hușilor că ați fost unul dintre cei care a mediatizat

EPISCOPIA HUȘILOR

**Domniei Sale,
Domnului Profesor Dr. Dumitru V. Marin**

Domnia Voastră,

Cu prilejul împlinirii a 80 de ani de viață închinați literelor, etnografiei și dialogului cultural, ne alăturăm cu bucurie celor care admiră și apreciază capacitatea, perseverența și devotamentul de care ați dat dovadă în tot acest timp, devenind un reper în peisajul cultural al județului Vaslui.

Având în vedere faptul că Episcopia Hușilor poartă de grijă și are în atenție cultivarea frumosului și a nobilei sufletului omenesc, Vă adresăm sincere felicitări și rugăm pe Milostivul Dumnezeu să vă ocrotească cu harul Său.

Dorindu-Vă sănătate deplină, bucurii în tot lucrul bun și binecuvântare îmbelșugată de la Dumnezeu, Vă asigur de cele mai frumoase gânduri și simțăminte.

Cu nediminuată prețuire și aleasă considerație,

† Ignatie

Episcopul Hușilor

reînceputurile. În 1996 când s-a reînființat Episcopia a fost nevoie dincolo de efervescența oamenilor de cultură din Huși și Vaslui, de o prezență serioasă și documentată în spațiul jurnalistic, pe care dumneavoastră ați asigurat-o și ați contribuit în acest sens la reînființarea istoricei Episcopii a Hușilor, înființată în timpul lui Eremia Movilă în 1598 și desființată de regimul comunist în 1949. Dar, nu doar pentru acest lucru vă apreciem și privim la dumneavoastră ca un reper în peisajul jurnalistic, ci pentru că, constant, în decursul atâtor ani ați arătat o fațetă frumoasă, obiectivă chiar, cu umor câte odată, a lucrării bisericii în societate și ați avut această perseverență de a prezenta lucrurile constructive nu numai în spațiul bisericii cât și în spațiul cultural din România, și e mare lucru în aceste timpuri pe care le trăim. Dar, aș vrea să revin la ceea ce spuneam că vă considerăm o enciclopedie și o nouă resursă în privința istoriei recente a jud. Vaslui și a tuturor transformărilor care au venit peste el în acești 30 de ani după Revoluție, am crescut cu Unisonul la Bârlad și cu celelalte componente ale trustului dumneavoastră media, asta o spun personal, și în același timp considerăm că prin toată publicistica acesta, de multe ori, știm, finanțată cu greu, sau din banii și resursele proprii, pentru că din păcate așa se face de cele mai multe ori cultură în zilele noastre, mențineți un standard care trebuie egalat și evident depășit de cei care urmează. Și ca unul care lucrează și coordonează activitatea culturală a Episcopiei Hușilor știu cât de greu este să cauți să atragi colaboratori, să-i menții, să difuzezi materialele acestea, să aibă o vizibilitate să ajungă în mâinile cât mai multor oameni, de aceea aprecierile noastre sunt unele, considerăm noi, de substanță. Vă mulțumim foarte mult, domnule profesor, pentru tot efortul pe care îl depuneți în slujba culturii jud. Vaslui și în

slujba spiritualității pentru că și cultura este legată de spiritualitate, cultul cărții, de cultură și nu sunt doar jocuri de cuvinte, sunt o realitate pe care oamenii aplecați spre litere, spre etnografie, cum este și domnul profesor, pot să certifice acest lucru. Părintele Episcop v-a trimis din timp mesajul Presfinției sale de apreciere tocmai din motive tehnice cum spuneți și dumneavoastră să fie inclus în volumul nr. 50 și în același timp ca o continuitate pe care o dorim în colaborare, vă așteptăm și la centenarul domniei voastre să ne bucurați cu alte materiale solide, în același timp vă lansez o mică provocare, în sensul că una din genurile cele mai gustate de publicul larg nu numai de cel de nișă, genul literar este cel al memorialisticii și cred că din perspectiva aceasta v-am numit un tezaur viu, puteți și aveți de dat mărturie poate și cele mai incomode sunt cele mai gustate, dar le așteptăm cu mare interes. Vă mulțumim foarte mult că ne-ați inclus în programul acestei manifestări foarte frumoasă și constructivă și vă asigurăm pe mai departe de toată deschiderea din punctul de vedere al colaborării pe care dorim să o avem în continuare. Vă multumesc foarte mult. Dumnezeu să vă păzească și să vă țină în aceeași vivacitate și cu aceeași efervescență a creației. Doamne ajută.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 20 (2003), 20 mai 2021**

ZIUA ÎNVĂȚĂTORULUI ȘI ALTE ZILE

Personal, am trăit din plin, întotdeauna, până la pensionare, „Ziua învățătorului” care era sărbătoarea cea mare în învățământul privit ca o prioritate națională. Eram în primul

meu an de muncă, de după armată, profesor la Sticlăria, lângă Hârlău-Iași și nici vorbă să fiu admis pe listă, dar după vreo 4 care băteau câmpii, m-am dus hotărât la tribună și mi-am spus oful legat de tinerii, atunci puțin prețuiți. N-au avut curajul nici să-mi taie cuvântul, nici să ia alte măsuri, deși ce-am declarat nu era pe placul lor. Prietenul și colegul meu Costică MUȘEI din Sticlăria a rămas mască: „nici n-am crezut că nu te dauăștia afară!”

A fost primul meu succes oratoric, în 1961, dar nu m-am acoperit de glorie.

Ani mulți a trebuit să stau la rând până luaui sforăitorii și lingăii de partid cuvântul, să rămân la „și alții”, să nu prind nici vreun premiu al sindicatului, la care se îngrămădeau avan cam toți. Totuși ziua de 30 iunie era mare mare, sărbătoare peste tot în România, mai ales că ne alegeam cu un premiu de câteva sute de lei la o leafă de 750 de lei (cuprindea și indemnizația de diriginte, director sau inspector pe care am primit-o aproape toată viața).

După Revoluție „Ziua învățătorului” e un fel de două feluri: nici sărbătoare și nici prilej de mare schimb de experiență. Nu lipsesc premiile pentru directori și perso-nalul din AGA, un fel de supracontrol din afara instituției, că tot cei din preajma directorului se află acolo. Au dispărut reclamațiile, că tot nu mai crede nimeni că se rezolvă ceva. Au dispărut, însă, și ambițioșii cu adevărat, cei capabili de mare performanță, odată cu elevii cu materie cenușie, preocupați doar să prindă un post în străinătate. Așa că această materie cenușie pleacă și tot pleacă peste granițe, și... județele Moldovei sunt cele mai văduvite.

Faptul este marcat de mai vârstnici, care nu au concurență tânără. Ce poate fi mai rău? Aaaa... că înregistrăm

numai succese pe la tot felul de concursuri și concursulețe, e clar. Dar, locului, nu ne rămân valorile. Trăim într-un regim concentraționar cum nu l-am putut bănuî. E tare greu să perevedem unde vom ajunge cu prea mulți expirați și prea puțini tineri...

De „Ziua învățătorului”, tineri ziariști ca Jenică Rusu se vor strădui negreșit să dezvăluie valori locale și îl felicit pe ziarist. Om vedea.

Noi avem o valoare etalon în municipiul Vaslui, profesorul de limba română de la Liceul Ion Mincu, doctor în științe filologice și un mare animator, a cărui activitate o cunoaștem și pentru care merită mai mult decât felicitări. Noi îl apreciem și pentru activitatea sa de autor de cărți, aspect tare rar cam peste tot în Moldova. Să ne bucurăm, cu toții de Ziua învățătorului, 2021.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 21 (2004), joi, 27 mai 2021**

**CENTENAR:
TUDOR PAMFILE,
OFITERUL FOLCLORIST
10 IUNIE 1883 – 16 OCT. 1921**

Desigur un roman se concepe după... inspirație. Un studiu științific precum acesta este însă rodul materialelor consultate. Interpretările și concluziile nu se pot îndepărta de document.

Cartea pentru care peste un sfert de secol am adunat informații și dovezi, redactată în două luni de zile, rămâne o monografie care sugerează palid încă, rolul și rostul feciorului

de răzeș țepean într-o frământată epocă, într-o disciplină științifică și într-un teritoriu marcat de granițele limbii române.

Nu entuziasmul m-a condus la unele forme laudative (cu care s-ar putea să nu fiți de acord, e dreptul Dvs.) ci percepția reală a activității unui om aproape fără vicii, cu un cult exacerbat al muncii și o voință neîmblânzită de a „izbuti cu orice preț” în ultimă instanță cu al vieții chinuitor întreruptă la 38 de ani, după ce T. Pamfile a participat la o răscoală, la războiul balcanic, la primul Război mondial, la Realipirea Basarabiei. M-am întrebat adesea ce fel de viață familială va fi avut omul acesta, deși Elena T. Pamfile (n. Gheorghiu) cu puțin înainte de moarte și după atâția ani de văduvie, îmi declara cu lacrimi de aducere aminte că au dus o căsnicie armonioasă. Chiar cu ai lui din Țepu întâlnirile erau fugare și rezervate. Prieteni de pahar n-a avut pentru că timpul n-a avut răbdare niciodată nici măcar cu copilul voinic, alternativ premiant-repetent.

Să zicem că G. Tutoveanu ar mai fi adăstat la un păhărel ca poet ce era, dar ca revizor era foarte corect și autoritar deci nu-și permitea să greșească; Părintele Iacov Antonovici om de mare taină și visuri, a ajuns episcop pentru cumpătare, autoritate științifică și inteligență; Leon Mrejeriu autor al numeroaselor volume și inițiative, a ajuns revizor școlar; Ce să mai spunem de „Moșul” (Lupescu) (naș de cununie) directorul Orfelinatului din Zorleni, de un echilibru uman model – aceștia fiindu-i cei de aproape iar din sfere ceva mai înalte I. Bianu, G. T. Kirileanu, N. Iorga, M. Sadoveanu, G. Ibrăileanu l-ar fi apreciat astfel decât pentru calități ieșite din comun?

Vă propun, doar în sinteză schița de portret reconstituind existența ofițerului - folclorist, convins de prioritatea adu-nării

firișoarelor de aur care se mai găseau înaintea marilor schimbări bănuite. COPILUL (de oameni fără avere, cu tată petrecăreț sfârșit prematur și în sărăcie, mama coborâtoare din neam bun de o mare ambiție), cumpătat și ascultător, foarte dotat intelectual.

A rămas repetent în fiecare ciclu școlar tocmai pentru că-și depășea vârsta (paradoxal). Ca premiant în ultima clasă a fost primit la Școala militară! Elevul – militar era de o seriozitate exemplară.

Cum a ajuns la folclor și etnografie se explică doar prin resorturile sale intime.

S-a născut la 10 iunie 1883. Cine crede în altă dată n-a citit actul de naștere înregistrat pe 11 iunie care menționează că s-a „născut eri” adică pe 10 după amiază. Atât cât pot fi de exacte datele, într-un sfârșit de secol cu destui neînregistrați sau declarați la zile sau săptămâni de la naștere. Vasâlca Pamfile fiind mai cu pretenții, data de 10 este credibilă și reală. Cursuri primare Țepu, Tecuci; gimnaziu Tecuci; școala militară Iași, Școala militară de Infanterie și Cavalerie Târgoviște.

OFIȚERUL era de o corectitudine rarisimă în antiteză cu cheflia și îmbuibății din clasa militară a momentului care se degrada tocmai datorită preocupărilor minore. N-a fost și cazul lui Pamfile.

Momente principale ale carierei militare:

- 1906 – sublocotenent, Bârlad, 1 iulie, Reg. 3 Roșiori.
- 1908 – împrumut la Casa de Credit pentru revista ION

CREANGĂ

- 1910 – (10.V.) locotenent.
- 1913 – 13.VI., mobilizat pe front Bulgaria; 31 august, demobilizat.

– 1.04.1915 căpitan 18 august 1916 mobilizat pe front; 23 martie 1918, comandant al D(ivizion) C(oloana) de M(unii)(?) – a Diviz. 8. - 1 iunie 1918 – vărsat la Divizionul 4 Tren.

– 2 nov. 1918, înaintat la gr. de maior, retroactiv de la 1 sept. 1917, în urma a numeroase memorii.

– 15 sept. 1918 – Detașat la Ministrul Instrucțiunilor Publice după o internare în spital. – 5.VII.1920 – Rg. 3 Roșiori; 1 nov.1920 – Cercul de recrutare Chișinău cu misiuni Culturale; deja din 18 iunie 1920 se afla în spital (45 zile concediu medical).

– 13 mai 1921 – bolnav, spitalul militar; prelungit concediile medicale până la încetarea din viață pe 16 octombrie; extract moarte nr. 27/16.VII.1921.

A avut „2 zile închisoare pentru răspuns necuviincios cdt. regimentului” (la 1 dec.1910) care-l va nedreptăți oridecâteori va mai avea ocazia.

Calificative: „activ, conștiincios și cu purtare prea bună”(1907); „concepe și judecă bine. Cultură generală dezvoltată” (1911); „pricepere și bunăvoință îngrijind prea bine de oameni, cai, escadron”(1912); „în timpul campaniei în Bulg. ... a probat inteligență, inițiativă și pricepere în conducere...” (1913); „conduce serviciul cu o pricepere rară” (1915); „muncește mult pe calea culturală”(1920); „... ofițer superior înzestrat cu frumoase calități ostășești... îl propun pentru înaintare la gradul de locotenent - colonel”(1921). N-a mai purtat tresele; propus în iunie 1921 de I. Bianu n-a devenit nici membru corespondent al Academiei.

Viața lui Pamfile e deopotrivă roman și film de acțiune. Sperăm să revenim. Pentru Pamfile. Pentru Bârlad. Pentru Tecuci. Pentru Țepu.

Pentru Chișinău. Pentru Țară. Pentru o dreaptă cinstire a unui Erou.

NOTĂ: și pentru cei din urmă neștiutori: s-a născut pe 10 iunie 1883

(Din D.V. MARIN,
Tudor Pamfile și revista ION CREANGĂ,
Vaslui, 1998 p.p. 1-2)

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 22 (2005), joi, 3 iunie 2021

BUIMACII... ZILEI(!)

Primăvară belalie (cum zicea Ion Barbu) care nu pare a fi stăpână nici acum pe țară și n-a lăsat florile pomelului să dea nectarul pentru albinele lumii. La salcâm a fost jalea de pe lume, mai nimic de recoltat, după ce rapița s-a dovedit cu totul neroditoare.

A fost, și mai este pandemie!!!

Politichia revine în atenție prin așazisele campanii electorale interne, când lideri mai mari sau mai mici sunt „subminați” de valul tânăr (sau tot vechi dar cu forțe proaspete). PSD iese din discuție după frământările post – „proasta noastră”.

Liberalii vasluieni au scos niște săbii mai mari ca ei cu chip că se luptă cu vechiul, despotismul, impostura din rândurile lor. La cât e de arogant și cu nasul pe sus, era imposibil ca Tătaru să nu fie contestat. Văd că-i iau apăsător apărarea cei din stupul cu miere în care i-a vărsat chiar doctorul de apendicite care-și face meseria din spitalul Huși ca și cum

nici n-ar fi parlamentar. Oricum, Tătaru e chipul rar care nimereste în politică fără să știe s-o facă.

S-a pornit un fior prin partid, și cred că poate repeta cutuma ca cei tineri să-i devoreze chiar și pe cei cu meritele de odinioară, dar Tătaru nu prea are decât meritul de a fi colaborat eficient cu președintete PSD – D. Buzatu. De aceea pot să-i sară în apărare oricâți de la vreo foiță județeană că tot pierzător iese.

Secretul e altul: dacă în bălălia Orban – Câțu iese învingător Orban, atunci și Tătaru învinge. Și chiar în această ipostază nimeni nu poate să anuleze gravele prejudicii aduse liberalismului de către ne-avenitul Tătaru, rămas după alt ne-avenit Dan Marian, cel mai mare sabotor politic din istoria ultimilor 30 de ani. Dacă iese Câțu, atunci Polak și mama lui sunt pe podiumul învingătorilor, Boroș-Bica – Arcăleanu nu sunt pe caii cei mari pentru Congres.

La cât sunt de atacați aceștia din urmă de „Foaia vitelor de pripas” din județul Vaslui, nu se poate să nu iasă învingători, cu toate că nu prea au ce le da oportuniștilor. Ca de obicei, ziarul cel mai murdar pe care-l știu îl lovește pe cel gata căzut de pe caii politici.

Acum toți sunt BUIMACI.

Deci și la USSR-PLUS unde la Vaslui sunt niște novici în politică, ajunși pe funcții doar pentru că s-au nimerit pe acolo când se făceau listele pentru alegerile parlamentare. Aici e o discuție lungă, iar „omul cu desaga” pare a fi depășit serios de situație, deși poate striga în numele unui grup de sub 10%. Congresul USSR-PLUS nu pare a fi mare eveniment politic, mai ales că acolo va fi pace și armonie pentru că Barna se înțelege bine cu Cioloș. La cum se poartă discuția la centru, orice

zbatere locală este total inutilă: acolo se aruncă zarurile. Băieții de prin funcții sunt niște simpatici și atât.

Și lumea pare a fi buimacă, acum după ieșire din pandemie, mai niciunul pare a nu-și regăsi locul. Afacerile merg prost, agricultura prost, de industrie cine mai știe? Doar că tare al dracului mai crește productivitatea și U.E. rămâne cu gura căscată. Doar campania de vaccinare e tare-n ace. O să vedem noi...!?

Acum vedem doar că toate prețurile cresc, iar energia electrică e... în galop!!!

Totuși, până la borș cu știr, mai avem.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 23 (2006), joi, 10 iunie 2021**

MÂCNEA ÎȘI HRĂNEȘTE LĂUDĂTORII CU BANI DE LA CONSILIUL JUDEȚEAN?

Zilele trecute s-a desfășurat la Vetrișoia un soi de manifestare artistică, pompos intitulată „De la Nistru la Carpați” (ce nonsens!!!) sub finanțarea Consiliului Județean, așa cum o demonstrează un afiș plătit cu bani mulți-mulți, în fapt o chermeză muncitorească, cu vreo 22 de oameni, la care amfitrionul și-a invitat pe „cei mai iubiți dintre pământenii” care-i recunosc nemuirea.

Vă iau martori că l-am lăudat de multe-multe ori pe cel sărbătorit pe 16 iunie cu ceva surle și trâmbițe. Pentru grupul sta-tuar, indiferent ce a făcut legal, ilegal sau sacrificii morale ca să-l realizeze, merită toată aprecierea. Ceea ce nu mi-a plăcut în aceste ultime zile e nota de fariseism cu care tratează o prezență publică sau o prietenie cu alții. Nu Mâcnea e eroul

acestui editorial ci DICTATURA lui Buzatu, președintele perpetuu al acestui PSD și al județului Vaslui, omul care, am tot spus-o, este singurul pe

care-l cunosc (și cunosc o lume... diversă) gata să dea cu cuțitul în timp ce-ți zâmbește sau râde. Și, mai ales este un dușman înverșunat al culturii vasluiene. Și la el voi reveni, dar:

Întreb, în care proiect oficial, în care acțiune culturală județeană este prevăzută o asemenea paranghelie ca cea de la Vetrișoaia, unde se adună diverse personaje mai mult sau mai puțin cunoscute publicului sau lumii culturale, să merite sponsorizarea așa bine acoperită a C.J.? O dovadă că petrecerea pe sub mână de pe malurile Prutului e sprijinită de Buzatu și ai lui... ILEGAL e și absența primarului Cornel Stângă de pe acolo. Și, iarăși, aproape nici un cetățean al locului nu a participat la „sărbătoarea culturală”. Și atunci, pentru ce e sprijinul acesta acoperit, sau pe față? Pe banii statului?

În numele unui drept moral la adevăr, scriu ca și anticii că mai prieten mi-e adevărul, decât ce face Mâcnea (pe care l-am crezut prieten, dar care a pus pe un cretin „revoluționar”, cred că-l cheamă Parfeni, să mă șicaneze și să mă jignească, inclusiv în procesul de documentare), care Mâcnea are dreptul să facă ce-i place (sau ce poate) dar de ce cu sprijinul Consiliului Județean, acela care „nu e fabrică de diplome”, ba chiar refuză cu obstință să sprijine Revista internaționalizată MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, onorată de 707 colaboratori din toată lumea. Dovada vasluienilor de destulă autoritate culturală bineștiindu-se cine a pus Vasluiul pe harta culturală a lumii.

Cum peste cuvântul dictatorului cu banii nu se poate trece, probabil se va spune peste ani: „Pe timpul lui Marin, sau

al M.C.R., era și un analfabet care sabota tot ce era mai valoros în județul pe care-l conducea”.

Așteptăm răspunsul oficial al C.J. chiar al lui Buzatu, pe temeiul Legii 544, să ne motiveze legalitatea acestor sponsorizări.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 25 (2008), joi, 24 iunie 2021**

ZIUA ZIARISTULUI ROMÂN

Personal, nu cred că va fi oficializată în parlament această zi, dat fiind marea diferență în care se revarsă adevărul și abandonul ideii de corectitudine de către parlamentari. Cel puțin la nivelul Vasluiului, când presa e doar „câine de pază” cu lătrături în zadar... UZPR-ul, a adoptat-o totuși și a organizat manifestarea potrivită; de pe site-ul acesteia reproducem un fragment:

ÎMPREUNĂ, SCRIEM ISTORIA CLIPEI

Luni, 28 iunie 2021, în studioul „Horia Bernea” din cadrul Muzeului Național al Țăranului Român, a fost marcată Ziua Ziaristului Român, eveniment organizat sub egida Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR) și aflat la cea de-a șaptea ediție. În cuvântul de deschidere, Doru Dinu Glăvan, președintele UZPR, a evidențiat dubla semnificație a acestei date – 28 iunie – în conștiința membrilor breslei noastre și, deopotrivă, în conștiința neamului românesc. În ziua de 28 iunie 1883, Mihai Eminescu, sfântul preacurat al versului românesc, după cum l-a numit Tudor Arghezi, geniul tutelar al ziaristilor români, este arestat, devenind, astfel, primul gazetar deținut politic al României. După ani, în ziua

de 28 iunie 1940, în baza odiosului acord Ribbentrop-Molotov, Rusia Sovietică rupea, în mod samavolnic, din trupul țării teritoriul dintre Nistru și Prut precum și mare parte a regiunii Bucovina. Rememorarea acestei dureroase zile – a subliniat Doru Dinu Glăvan – este și va fi pentru noi, ziariștii români, argumentul cel mai puternic pentru a respecta și apăra libertatea cuvântului scris, vorbit și tipărit într-o Românie unită și demnă.

Datorie de conștiință pe care o consacră crezul și deviza uniunii noastre: „Împreună scriem istoria clipei”.

Pentru noi, provincialii, vorbele mari rămân ca atare, pentru că ne confruntăm cu cele mai grave probleme ca să reușim ceea ce vedeți, un petic de hârtie cu valoare de O ZI!!! Aia care învârt marea politică pot face câte ceva, noi rămânem... UNUL CONTRA MULTORA pentru independența noastră, cei care putem să ne păstrăm clipa noastră de libertate (W. Withman).

Ziarul acesta împlinește pe 26 septembrie 25 de ani, M.C.R a ajuns la nr. 26, TvV la peste 31. Sunt mulți ani de presă, cu prea multe sacrificii și trebuie să nu fii prea sănătos ca să continui. Satisfacții? Păi, Consiliul Județean Vaslui, prin marele maestru Buzatu „nu e fabrică de diplome” prin care să cinstească, nu să premieze asemenea realizări pentru județul pus pe harta culturală a lumii, până la urmă prin eforturile unui singur om, care, a avut curajul să se bată pentru faimă în aceste locuri. Cu ce costuri, însă!?!

Cartea recent apărută **Jurnalistică și cultură națională la Vaslui/MARIN-80** dă o măsură a bătăliei pentru adevărul acestor 31 de ani de când se face presă nouă în amărâtul de

Vaslui. Pentru prea multă lume dispariția presei scrise nu provoacă vreo îngrijorare.

ZILELE ZIARISTULUI VASLUIAN

Sunt aniversările TVV (5 dec. 1990), Unison Radio (1993, 1994), apariția M.C.R. (1 febr. 2015) iar în continuare ne vom ocupa de cei 25 de ani ai prezentului ziar, ivit pe lume pe 26 septembrie 1996. Spun asta pentru că în cele 62 de zile ne vom strădui să marcăm evenimentul măcar prin vreun Simpozion.

Zilele noastre sunt cele în care apărem.

Zilele noastre sunt acele în care scriem... pentru voi și nu pentru noi.

Pot fi bucuros că UZPR mi-a mai acordat o Diplomă?

Vă întreb, totuși, câți mai cunoașteți, cu asemenea Distincții?

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 26 (2009), joi, 1 iulie 2021**

FARISEII CONTEMPORANI

Fariseismul a existat dintotdeauna, iar azi are și alte conotații... pe bani!?!)

Cel mai mult în această lume m-a supărat prefăcătoria oamenilor care în prezența ta te laudă și în absență te bârfesc ori te înjură, în față zâmbesc și se gudură, în spate te înnegresc sub nume de împrumut.

În cei 64 de ani de presă am întâlnit diverse categorii de gurlani, cocoși, porci, lupi, vulpi cu chip de oameni.

N-aș zice că nu m-au păcălit destui, cu vorba și cu fapta, fie că m-au furat, fie că sub numele meu și-au rezolvat treburi

multiple, uneori cu mirosuri urâte. Destui dintre cei peste 500 care au lucrat la TVV au ieșit oameni, dar trebuie să înregistrez și gândaci de bălegar care-mi strică aerul după o viață dedicată muncii (și succeselor... unice!?).

Netul actual e plin de stricători de limbă, de moravuri, de minciunării de toate gradele. Țștia par a fi învingători prin nocivitate, prin posibilitatea de a-și ascunde identitatea, prin îndrăzneala de a ataca în întuneric. Gândaci de noapte care se hrănesc din lături și necuviințe. Culmea, unii mi-au fost elevi care în loc de oameni au devenit niște avortoni. Cel puțin pe unul pe care l-am trecut la corigență în urma unei intervenții... poate ajungea om dacă-l lăsam repetent.

Nu spun niciodată că oricine ar fi n-are dreptul la opinie. Dar nu să mintă, nu să facă cel mai mare rău cu un venin bălos și persistent de peste 2 decenii. Am crescut deci și șarpe la sân, am suferit pentru cei care au ales calea fariseismului.

În fața unui fariseu cu pix nu contează cele 50 de cărți scrise față cu 19 pagini ale unui de mincinos și profitor care de 40 de ani nu mai are decât legături de afaceri cu comunistoizii acaparatori de funcții și avantajele de la țâța bugetului.

În fața unui fariseu de felul lui, uneori nu te poți apăra: cum să crezi că unul pe care-l cunoști de câteva decenii iese public cu niște afirmații abradacadabrante și te vinde unui gândac de bălegar? Cum să-l vezi ca trădător pe unul de peste 85 de ani, numai să facă pe plac unor jigodii „de la Revoluție”? Sau pe altul care te vinde și azi securității?

Să țină respectul vârstei?

Să aibă considerații pentru muncă și valoare?

Nu se află.

De aceea jivinele astea trebuie descoperite și supuse oprobiului public. Numai că și acesta conviețuiește deja cu liftele.

Țara, locurile astea nu vor putea crește cu astfel de ne-oameni.

Atenție la ce vedeți, auziți, și cum trebuie să înțelegeți, oameni buni!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 27 (2010), joi, 8 iulie 2021**

TEIUL, SOARTA, MIREASMA, IMPORTANȚA PENTRU TOT NEAMUL

Anul acesta producția de miere de tei a fost foarte bună.

Teiul sfânt eminescian: Poetul nepereche a cântat frumusețea și binefacerile arborelui care e mai reprezentativ pentru noi decât ar fi „codrul frate cu românul”, din sumedenie de motive. În primul rând că de milenii de când există zumzetul albinei, lucerna, floarea soarelui, salcâmul și teiul au constituit baza meliferă a unei populații vestite pentru producția de miere cu vestitul mied (rachiu cu miere) ca sursă de putere și vitalitate. Teiul sfânt a fost o realitate mereu vizibilă, deși poetul îl vede prin prisma florilor, a miresmelor, a umbrei pe malul lacului cel albastru (eventual cu flori de nufăr) în timpul celei mai pure iubiri, a celei mai viguroase manifestări umane, chiar și ca longevitate (culesul la tei durează aproximativ o lună, deși e tare capricios).

Teiul e cel mai folosit arbore în economia țărănească: din scoarță se făceau garduri, acoperișuri, îngrădiri de toate felurile, din „beligă” (strat subțire între coajă și lemn) se făceau

frânghii și otgoane, din lemn tot felul de căpriori și scânduri dar mai ales tot felul de obiecte folositoare în gospodărie: căușe, covată, cofe și cofițe, căzi, țevi, leagăne, paiul de chibrit, teici, butoaie, catapetesme și orice alte obiecte sculptate. Frunza era folosită pentru hrana animalelor și pentru cântatul din frunză, floarea pentru ceaiuri (cele mai utile la răceli sau tratamente diferite), dar mai folositoare pentru albine ca bază meliferă. UMBRA de tei e cea mai sănătoasă dintre toți arborii care se cunosc.

Pentru „corobenele” lor erau de mare folos pentru pășăret...

Pădurile de tei au salvat multe vieți în timpurile de mare secetă. Să nu uităm că lemnul acestuia e bun și pentru foc.

Chiar dacă în acești ultimi ani s-au importat plopii, platanii, castanii, umbra teilor de pe străzile orașelor rămâne cea mai sănătoasă, iar rezistența lor la intemperii e proverbială. Pentru tot neamul românesc teiul e însoțitorul de la începutul istoriei până astăzi. Drept recunoștință ai noștri taie pădurile și le vând pe nimic.

Să menționăm că anul acesta producția de miere din floare de tei a fost cea mai bună din ultimii 10 ani.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 29 (2012), joi, 22 iulie 2021**

CĂLDURĂ – CULTURĂ – CULOARE, PE CANICULĂ

● Deși a fost foarte cald în zilele din urmă, noi nu ne-am permis să stăm la umbră deși ne-am cam ferit de „bătaia” soarelui. Pe baza deplasărilor noastre putem comenta

cele văzute. Ca stare generală: parcă trăim într-o societate fără viață ori voință, cu destui care cred că hrana le va veni cu hârzobul de pe altundva, că cineva le dă și le tot dă pentru mațul lor gros, că politica îi tot hrănește. Una dintre naivitățile lumii că se poate trăi și fără muncă.

● La Centrul Militar Iași, duminică 25, a fost... sărbătoarea vasluienilor organizată de Liga scriitorilor prin președintele Dan Teodorescu și ai săi. Cei aproximativ 50 de oameni, prezenți duminică, după ora 12,30, în sala de festivități a Centrului Militar (gazde desăvârșite în frunte cu scriitorul Calistrat Robu) au asistat la un spectacol de aproape 3 ore axat pe cele 2 lansări de carte: Părintele arhimandrit Ștefan Gușă cu o micromonografie consacrată punctului turistic și religios de la Movila lui Burcel și prof.dr. D.V. Marin cu 4 cărți, inclusiv cea cu nr 51, intitulată Reportaje și editoriale – Opera magna 5. Am fost impresionat de căldura cu care am fost primit atât pentru cărți cât și pentru M.C.R. 26.

● Tot la cultură pe căldură: e gata de desfășurare „Hora din străbuni” care se anunță ca foarte interesantă și vă invităm să nu lipsiți de la spectacole. A fost și este foarte greu de organizat, e o mare îndrăzneală a lui Lucian Onciu, e spre un mare folos intelectual. Succes...!

● Tot... cultură: a apărut cartea cu nr. 51, de peste 700 de pagini, REPORTAJE PENTRU MEMORIE, EDITORIALE PENTRU ISTORIE. Aveți ce citi și comenta, deci, căutați cartea.

● Căldura folosește recoltării grâului, și, mă bucur să văd cum toți s-au năpustit la seceriș. Din păcate, după atâtea ploi, perioada de secetă, „rupe” producția de porumb și grăbește uscarea florii soarelui. Tot căldura a influențat

producția de miere, unde iarăși sunt ceva probleme, am să revin.

● „Culoarea” ar trebui să vină de la Jocurile Olimpice din îndepărtata Japonie. Până la ora scrierii acestor rânduri abia un aur și un argint, dar avem ce să mai așteptăm. Sper să nu rămânem prea aproape de coadă. Ca fost sportiv de performanță știu prea bine ce înseamnă chinul pentru astfel de rezultate. Până la urmă, și noi suntem performeri, dar, în presă:

● Ziarul nostru împlinește 25 de ani, peste câteva săptămâni. O asemenea împlinire se sărbătorește cu mare fast în toată lumea. Noi... de la cine să ne așteptăm, măcar cu cuvinte apreciative?

● Sper ca nimeni să nu uite că prof.dr. Marin reprezintă cultura vasluiană de 51 de ani, presa de peste 64, iar Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău este martorul bucuriilor și necazurilor comunității de un sfert de secol. Și e muncă, îndrăzneală, valoare nu glumă.

● Ar fi de meditat...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 30 (2012), joi, 29 iulie 2021**

DESPRE PERSONALITATE ȘI ROSTUL EI ÎN CULTURĂ

Orice cultură, indiferent de mărimea și importanța ei, este marcată de personalități care contribuie la îmbogățirea și consolidarea ei, la răspândirea și impunerea ei, la plasarea ei în ierarhia celor peste 10.000 de culturi care formează patrimoniul cultural al lumii. Dacă individul (ființă biologică trăitoare) capătă individualitate prin trăsături particulare (conferindu-i-se astfel unicitatea și irepetabilitatea ca ființă), plasându-l în colectivitatea din care face parte (animală sau vegetală), persoana, ce aparține doar speciei umane, poate deveni și de regulă devine personaj, prin rolul pe care îl are efectiv ca actant în comunitatea respectivă și prin statutul psihosocial pe care și l-a putut crea.

Așa încât, putem observa că personajul este persoana în împrejurări concrete, îndeplinind un rol social într-un context relațional determinat. Cele mai multe personaje vor rămâne la

nivelul aferent poziției pe care au reușit să o câștige în societate, limitându-se la ceea ce ”au datoriat să facă sau să fie” în timp ce o bună parte dintre ele încearcă un ideal personal, în sensul a ceea ce „ar vrea să fie”, ca act de voință prin automodelare și autodepășire.

Nu puțini sunt acei care disimulează într-o ipostază care să le confere o aparență dorită (ce vor să pară că sunt), așa zisul personaj disimulant. Tabloul devine complet dacă adăugăm și pe acei care adoptă așa zisa „conduită impusă de statut” (ca refugiu), de fapt un alibi moral pentru propriul comportament, nu întotdeauna adecvat poziției sociale.

Personalitatea depășește cu asupra de măsură personajul pentru că, spre deosebire de acesta, adaugă ceva în plus care-i conferă prilejul valorizării sale superioare în colectivitatea din care face parte. Totul este motivat de faptul că întotdeauna personalitatea posedă aptitudini deosebite, de unde vor rezulta contribuții deosebite într-un domeniu anume. Are însușiri intelectuale sau morale particulare din care va rezulta o individualitate puternică ce se impune în colectivitatea respectivă.

Personalitățile sunt cele care de regulă trag înaintea societatea, pentru că posedă o serie de însușiri care le scot în evidență sub anumite aspecte. Astfel, sub aspectul creativității sunt constructive și inovative, ca inteligență sunt productive, au aptitudini speciale cu care operează în domeniul lor, au un temperament dinamic plin de energie și chiar mobilizator, iar sub aspect caracterial sunt imprevizibile, nu rareori dominate de conștiința propriei valori.

Istoria fiecărui domeniu este marcată de asemenea personalități care i-au jalonat traiectoria, devenind în același timp și modele pentru un domeniu sau o societate dată, pentru

că ele se individualizează prin performanță, prin ținută profesională și morală exemplară, căpătând prin valorizare biopsihosocială un rol deosebit în societate, ca model în primul rând. Consacrarea acestora de către comunitate, prin autoritățile sale, devine o necesitate, pentru că pot influența la modul foarte pozitiv societatea respectivă.

Una din personalitățile de marcă ale urbei vasluiene este și profesorul Dumtru V. Marin care, de curând, a împlinit frumoasa și rotunda vârstă de 80 de ani (28 aprilie 2021). Cei care au dorit să-l felicite și să-i facă urările cuvenite cu ocazia statutului său de octogenar, aveau să constate că această vârstă este doar una cronologică, pentru că sub aspect biologic profesorul pare să fi împlinit abia 60 de ani, iar din perspectiva activității intelectuale, îndeosebi în plan cultural, pare să fi ajuns la apogeul activității sale creatoare care, de regulă, se situează în jurul vârstei de 40-50 de ani.

Cum din perspectivă socială omul își pierde din valoare odată cu înaintarea în vârstă., rostul său intrând într-un con de umbră, importanța lui socială devine și ea discutabilă, nu rareori chiar pusă la îndoială. Acest aspect este vizibil astăzi în doctrinele progresiste ale neoliberalilor și neomarxiștilor care nu fac nici un secret din faptul că se împiedică de această categorie socială, ba mai mult, manifestă o bucurie sadică la ravagiile pandemiei de coronavirus în rândul vârstnicilor, îndeosebi în societățile occidentale, dar și la noi.

Profesorul Dumitru V. Marin trece senin peste acest aspect și se ancorează solid în zona fertilă a culturii pe care o slujește cu armele pregătirii sale enciclopedice, cu talentul său literar înăscut, cu înclinația sa nativă pentru satiră și umor, dar și cu potențialul său creator. De fapt, el este „un tânăr de ceva

mai multă vreme” așa cum îi place domniei sale să se autodefinească.

Rezultatele se văd, ele se fixează în timp cu puterea argumentului istoric și cultural, alcătuind o frescă a realităților timpului său și al nostru desigur. Și o face în stilul său personal, a omului care nu pare a fi deloc în defensivă, ba din contra, asemeni spadasinului oscilând în permanență între starea de atac - în care nu iartă pe nimeni și spintecă tot cu sabia satirei - și starea de victimizare – în care lipsa de înțelegere din partea celorlalți, eventualele invidii și dușmăanii l-ar izola și l-ar lăsa lipsit de ajutor.

Citindu-i editorialele (vezi Editoriale valabile în timpuri regretabile – Ed. PIM, Iași, 2013) mi-am format impresia că această pendulare între cele două stări, îi induce chiar o stare de confort spiritual, de aici și izvorul forței sale creatoare. Este (respectând proporțiile) situația jurnalistului Mihai Eminescu, care se plângea mai mereu că nu este înțeles, că este singur în demersul său și că toți sunt împotriva lui. De aici și polemica sa cu „Românul” (cotidian liberal) care avea să aibă ca rezultat adevărate perle jurnalistice, a căror actualitate și analize de caz se regăsesc și astăzi.

Nu mă voi ocupa de analiza cărților domniei sale, 50 la număr, ci mă voi limita în a reproduce propria-i caracterizare din confesiunea din prefața ultimului volum (Dimensiuni culturale globale – Ed. PIM, Iași, 2021), ”n-or fi toate foarte bune, dar nici toate rele”. Dincolo de faptul că îi împărtășesc pe deplin opinia, pot să afirm că cele mai multe sunt deosebite prin autenticitatea și originalitatea lor, iar câteva sunt de-a dreptul impresionante prin conținutul lor. La acestea mă voi referi totuși pe scurt.

1. „Tudor Pamfile și revista Ion Creangă” (Ed PIM, Iași, 1998) – o abordare etnofolclorică a culturii noastre și o evocare în același timp;

2 „Zăpadă pe flori de cireș” (Ed. PIM, Iași, 2014) – în care volbura adolescenței se întâlnește cu vigoarea maturității, într-o manieră idilică de care autorul se pare că nu este străin ca experiență de viață concretă;

3. Cu Eminescu – dascăl de suflet (Ed. PIM, Iași, 2013) – o carte cu tentă istorică care mi-a și inspirat o cronică intitulată ”La braț prin istorie cu profesorul Marin”;

4. „Editoriale valabile în vremuri regretabile” (Ed. PIM, Iași, 2013)– de care aminteam mai sus;

5. „Jale și eroism românesc la Cotul Donului...și după” (Ed. PIM, Iași, 2019) – sau tragedia retragerii trupelor române de pe frontul de est și urmările suferite de supraviețuitori în perioada comunistă, toate acestea în baza mărturiilor puținilor supraviețuitori din Valea Zeletinului;

6. „Bătălia pentru Vaslui, 222 printre noi” (Ed. PIM, Iași, 2020) - o adevărată antologie a personalităților politice și culturale a perioadei postcomuniste.

Anul 2020 se pare că a fost cel mai bogat sub aspect editorial pentru profesorul Marin, pentru că a tipărit nici mai mult nici mai puțin decât șase cărți. I s-a reproșat adesea faptul că unele secvențe, îndeosebi reportericești, se regăsesc în mai multe din cărțile domniei sale. Nu știu cât de nocivă poate fi o asemenea tehnică, dacă avem în vedere faptul că prin repetiție se fixează mai lesne, în mentalul individual și colectiv, date istorice, evenimente și personalități conform dictonului latin repetitio mater studiorum.

Dincolo de cartea editată, profesorul Marin va excela în domeniul jurnalisticii scrise, fără ca cea audio-vizuală să nu-și

fi avut locul binemeritat în preocupările sale, mai ales la începuturile sale imediat după revoluția din decembrie 1989. Așa se face că organul său de presă ”Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău” înființat în 1996, a ajuns anul acesta la un sfert de veac de la apariție. Spre deosebire de multe alte inițiative jurnalistice apărute atunci când entuziasmul libertății și preaplinul experiențelor individuale și colective dădeau impresia unei permanențe în timp, Meridianul de Vaslui avea să reziste timpului.

Explicația rezidă în faptul că, în contrast cu alte surate din presa scrisă, orientate către senzațional și negativ, în structura sa, pe lângă actualitatea regională, un spațiu generos este alocat actului de cultură, producției culturale și evenimentului cultural, în special literar, poetic și umoristic. Pamfletul și umorul nu lipsesc niciodată, vizând deopotrivă evoluția societății, aspecte sociale, politicienii timpului și faptul cotidian, interpretate și prezentate în cheie satirică și umoristică. Remarcabil rămâne faptul că aspectele pozitive ale vieții sociale prevalează negativului și senzaționalului, ceea ce îi conferă o notă aparte, distinctivă în peisajul jurnalistic moldav.

Rămân totuși la convingerea că cea mai mare realizare a profesorului Dumitru V Marin este revista trimestrială „Meridianul Cultural Românesc”, revistă eminamente de cultură, aflată în al șaptelea an de apariție neîntreruptă, ajunsă la al 27-lea număr, cu o distribuție în 32 de țări din patru continente, atingând recent cifra de 755 colaboratori, un adevărat record de participări active, răspândire și număr de cititori.

De format mare, cu un număr de pagini între 150-200 pentru fiecare număr, reușește să acopere întreaga paletă a

actului de cultură, de la creație la evocare, de la prezentare la consacrare și punere în valoare. Impactul revistei asupra diasporei este impresionant, în paginile ei mulți diasporeni talentați găsindu-și un binemeritat loc de exprimare și afirmare. Participarea lor este impresionantă și benefică și nu rareori ascunde dorul de acasă, implicit dorul de țară. Numai cine nu a fost plecat afară din țară, sau nu a trăit în afara granițelor țării, nu știe ce reacție afectiv- nostalgică stârnește în sufletul unui român adevărat, auzul unui cuvânt românesc, sau lectura unui text în limba neamului. Este și unul din multele motive pentru care revista este atât de prețuită și căutată.

Sunt unul dintre cei care au bucuria să se numere printre colaboratorii revistei încă de la începuturile ei (martie, 2015). În paginile ei am găsit întotdeauna căldura sufletească a românismului eminescian și acea comuniune în spiritul tradiției unui neam care își are locul și rostul în inima Europei și lumii. Am convingerea că mulți dintre colaboratorii și cititorii revistei împărtășesc aceleași sentimente.

Iată de ce consider ca o datorie de suflet să-i urăm cititorului acestei minunate reviste; putere de muncă – pentru că are multe de spus; să-și păstreze spiritul vizionar și critic – pentru că are multe de îndreptat și mai ales succes în bătaia sa pentru limba română – pentru că limba noastră nu e numai „veche și-nțeleaptă” ci și „mult e dulce și frumoasă”, iar în ea ne regăsim comuniunea spirituală și culturală.

La Mulți Ani, Maestre.

**Valeriu LUPU – doctor în științe medicale
colaborator al revistei "Meridianul Cultural Românesc"**

Liga Scriitorilor Români - Filiala Iași-Nord Est, cu partenerii
tradiționali Uniunea Creatorilor Profesioniști - Sucursala Iași și
Cenaclul de Literatură și Pictură "Octav Băncilă" al Cercului
Militar Iași decernează:

DIPLOMĂ DE EXCELENȚĂ

Domnului

Prof. Dr. DUMITRU V. MARIN

Membru al LSR - Filiala Iași-Nord Est

*Pentru promovarea culturii și spiritualității
românești la nivel național și internațional, la
împlinirea frumoasei vârste de 80 ani !*

LSR - Filiala Iași N-E * UCP Iași * Cenaclul "Octav Băncilă" Iași
Președinte, Președinte, Președinte,
Dan Teodorescu - Calistrat Robu - Corina Matei-Gherman

Iași - România - Aprilie 2021

ADDENDA

RECORDURI... NUMAI... RECORDURILE

2... RECORDURI MONDIALE:

● 9 interviuri cu șefi (sau foști șefi) de stat și cu Iohannis 10: Ion Blescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu (România), François Mitterrand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinschi (Republica Moldova), Igor Smirnov (Transnistria), Regele Mihai I, discuții cu Nicolae Ceaușescu (și, arestat de Vladimir Voronin, care nu era încă președinte).

● Prin Meridianul Cultural Românesc (înf. pe 1 febr. 2015), publicare, doar după 24 numere, a 755 colaboratori din 4 continente și 18 țări.

6... RECORDURI NAȚIONALE:

● Prima televiziune privată autorizată, Licența 001/TV, înființată pe 5.12.1990, prima emisiune pe 24 dec. 1990, pentru 1/3 din România.

● Cel mai longeviv editorialist român, la TVV, Unison, Meridianul, Onix, Meridianul Cultural Românesc, cu debut în jurnalistică în 1957, rețuturi din 32 de țări.

● Înființează primul grup de presă complet din județ și din Moldova cu televiziune, radio-rețea, ziare și revistă.

● Interviuri cu 14 prim-miniștri (Petre Roman, Th. Stoilă, Nicolae Văcăroiu, Victor Ciortea, Radu Vasile, Mugur Isărescu, Adrian Năstase, Calin Popescu-Tariceanu, Victor Ponta, cel din Republica Moldova Mircea Druc, Valeriu Muravski, Andrei Sangheli, Vasile Tarlev - ultimii doi încă nu erau în această funcție).

● Prima Teză de doctorat = carte consacrată curentului romantic în folclor: Tudor Pamfile și Revista ION CREANGĂ (1998), pregătită și documentată peste 20 de ani.

● Consemnări de la 3 întronizări de episcopi (Hagi) PS Ioachina, PS Corulău, PS Ignatie, interviuri cu Papa Ioan al II-lea, PP Teoctist, Daniel și mulți mitropoliți, episcopi, protopopii, preoți.

3... RECORDURI INTERJUDEȚENE:

● Simpozioane interjudețene în numeroase comune, Zilele Meridianului, în jud. Iași, Bacău, Vaslui, Galați.

● Lansări de cărți, a ziarului Meridianul, a Revistei Meridianul Cultural Românesc în aceste județe.

● Nominalizări în 13 Județuri cu personalități, Cetățean de onoare (Podu Turcului, Iepur, Prăscăniș), vicepreședinte al Partidului F.E.R., vicepreședinte al UZPR pentru Moldova.

26... RECORDURI JUDEȚENE

● Longevitate mare ca jurnalist, peste 64 de ani.

● Școală teoforală de presă, (1960-2001), peste 500 de persoane.

● 29 de ani șef județean de partid (MER, FER, ACTIUNEA POPULARĂ, Partidul Verde), record local de consilieri, 234 în mandatul 2000-2004.

● 5 mandate de Consilier Județean, 2 local.

● Candidat la Primărie, Camera Deputaților, Senat, Consiliu local și județean (1992 - 2008).

● Prima rețea de radio, locală: Vaslui (1993) + Barlad (1994).

● Primul romanier, din istoria speciei literare, în Vaslui: Zăpada ne lăzări de circ (1999).

● Înființează și promovează Curentul Cultural-Informațional din județ; cele mai mari personalități vasluțene, autori de meri, aproximativ 300, cu peste 450 de cărți și pagini speciale, au fost promovați în mijloacele proprii de presă.

● Organizează Concursul literar Județean (1971 și 1991-2006), Cerculul Mugurel '74, Festivalul național Fantastic Dance (2 ediții), Gala zărilor (2 ediții), Top-top-minitop (2 ediții), Simpozionul național Omagiu. Cărții Vasluțene (6 ediții) Zilele Meridianului în peste 28 de localități din 3 județe, alte manifestări legate de lansarea M.C.R. în județele Moldovei: Bacău, Iași, Vaslui...

● Micromonografi și meditațiuni despre viața și opera lui Dumitru V. Marin în 13 Județuri cu personalități în județele Bacău, Iași, Vaslui, Galați. Istoria Jurnalismului din România (2012 - 9 mențiuni), Enciclopedia Personalităților din România (2010), Dicționarul etimologic român (1998). Multe mențiuni în ziare și reviste.

● Prima monografie a Liceului Mihail Kogălniceanu din Vaslui, 1990.

● Autor a peste 11 volume (din 51) de istorie, culturală locală, Ordinal Zărilor, Aur, de 2 ori.

● Reprezentări pentru Vaslui în 32 de țări din lume.

● Cetățean de onoare în 3 Județe: Bacău, Galați, Iași.

● Primul studiu consacrat învătășinării locale, 1980, carte, în 2016: Învațășinări și merit vasluian

● Primul vasluian în înalături oficiale, cu șef de delegație ecologică cu Joschka Fischer, pe 2 dec. 2001, la Budapesta. Primul vasluian la un asemenea rang înalt.

● Numere și valori: mături și interviuri (peste 1.000) cu șefi de partid, de stat, de organizații din toată lumea,

editoriale care consemnează rezultate.

● Prima revistă de după Revoluție, Văstazul L.M.K. (1990).

● Primul ziar local, unic, heterodiscursiv (1993).

● Primul săptămânal, exclusiv, Meridianul de Iași - Vaslui - Bacău (1996 - 2021 -).

● Vicepreședinte al UZPR (din 2005), Ordinal Zărilor român, ACR, 2005, 2013. Vicepreședinte al partidului Federalist Ecologist din România, 1992-2004.

● Membri ai Ligii Scriitorilor din România, din 2016.

● Adună 755 colaboratori, în 6 ani, la MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, din LUME și tot ce este mai valoros în județii Vaslui. De departe un record de Guinness Book. Membri ASRAN.

● Filmul lui Cornelia Porumbou, 2006, premiat la Cannes, reduce momente din viața și activitatea lui Dumitru V. Marin, „A fost sau n-a fost...? Număr special în Evenimentul Zilei, București, (2006) și în alte 30 de ziare și reviste.

● PRIMUL „MECENA” local, unul fiind susținut din fondurile proprii.

Se consideră unanim că este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

marin.vv@gmail.com; www.meridianultra.ro
0744.231.380; 0255.361.236

OPERA

- TABLOU SINTETIC –

Dumitru V. MARIN

1. a) Deschizător de drumuri în presa modernă:

Televiziune - prima în țară (1990) - Licența 001/TV, Unison Radio Vaslui (1993), Unison Radio Bârlad (1994 →), ziar Meridianul, (1996 →), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc (2015 →); Debut în 1957. Singurul Grup de Presă complet din Moldova (2017).

b) Interviuri cu **9 președinți de stat + Johannis**, 16 prim-miniștri, zeci de miniștri, deputați, senatori, ambasadori etc.; **Unic în România** ca jurnalist; 9 fișe în Istoria Jurnalismului din România (Enciclopedia).

c) Transmisiuni directe radio - Tv - ziar, din 32 de țări;

d) Interviuri cu **înalții ierarhi ai bisericii**: P.F. Teoctist, P.F. Daniel, mitropoliți, episcopi; cu Papa Ioan Paul al II-lea, Krakovia.

e) Vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și președinte filiala Vaslui (2005-2018). A organizat multiple manifestări social - culturale în județele Iași, Vaslui, Bacău, Galați. Zilele Meridianului, Simpozioane interjudețene, ample acțiuni cultural - științifice și de

popularizare - Gala Ziariştilor (pentru județul Vaslui) și a fost invitat la Craiova, Baia Mare, Iași, Târgoviște, București, Râmnicu-Vâlcea, Timișoara etc.

„Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă. Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac parte. Societatea românească are nevoie de informație, de seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani.”

Cu toată aprecierea,

Traian Băsescu,

Președintele României 2004 - 2014

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 6)

Traian Băsescu

2. Acțiuni unicate în istoria Vasluiului și nu numai:

Festivalul național Fantastic Dance (1993, Vaslui) + Chișinău, 2 ediții, Festival pentru copii Tip-top-minitop, 2 ediții, Gala ziariştilor, 2 ediții, Omagiu Cărții Vasluiene (2013, 2015, 2017, 2018, 2019), Școala de ziariști pe lângă Tv.V., (peste 500 de persoane), Festivalul Național al Umorului, 1970, organizator, sprijinitor 51 de ani), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc, din 1 februarie 2015→, Simpozioane

interjudețene în județele Iași-Vaslui-Bacău-Galați ș.a. **Asociația Creatorilor Vasluieni Vaslui: I. 1971; II. 1999.** Promotor al Curentului Cultural Informațional Vasluian. Reprezintă România la 2 decembrie 2001 la Internaționala Ecologistă; Întâlnire și convorbiri oficiale cu Iosckha Fischer, ministrul de externe german. A avut rol unic de influență asupra destinului unor mari personalități contemporane, Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Dumitru Buzatu, Daniela Oatu, Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Adrian Porumboiu, Traian Nicola, Dan Ravaru, Val Andreescu etc., etc.

filologie.”

„Dl Dumitru V. Marin se grăbește să trăiască din plin, cu demnitate cât și ce i-a hărăzit bunul nostru Dumnezeu. Este mereu ocupat, în mișcare, multiplicând faptele bune.[...] Ca și mai înainte, se bucură de mult succes și sunt căutate lucrările dumisale care-i reflectă înalta pregătire științifică - e un eminent savant, doctor în

*Mircea Snegur,
primul Președinte al Republicii Moldova.*

3. Romancier: Zăpada pe flori de cireș (1999 și 2014
- Ed. a II-a revăzută și adăugită), **OPERA MAGNA 2**, romanul (Pim, Iași, 519 p.) și **proze scurte** în diferite reviste, printre care „Baaadul Literar” (Bârlad) Meridianul Cultural Românesc, Convorbiri literare, Cronica, ș.a.

„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea necunoscut. Numai că D-sa are și contribuții de valoare națională și este îndestul de apreciat...”

*Acad. Răzvan Theodorescu,
București
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)*

4. Monografist:

– Liceul „Mihail Kogălniceanu” (1990), monografie la Centenar.

– „Unison Radio Vaslui continuă...” (2000),
prezentare mass-media.

– **MERIDIANUL - istorie a presei locale și a Curentului Cultural - Informațional**, 416 p. (2009);
Premiată de UZPR.

– **Festivalul Național al Umorului „C-tin Tănase”**,
218 p. (2010), monografie culturală;

– **GIURGIOANA - Bacău, Sat, Biserică, Oameni**, 170 p. (2011),
monografie.

– ... 77... **Noduri culturale și răspunsuri amicale**, Iași, 2018, 397 pag.

– **101 vasluieni pentru 100 de ani**, Pim, Iași, 2019, 412 pag.

– **Liceeni la Podu... Bacău** Pim, Iași, 2019, 204 pag.

– **111 valori naționale pentru Vaslui** Pim Iași, 2019,
512 pag.

– **Festival semicentenar: 50 pentru 50(!) / F.N.U.C.T./ – Memorialistică jurnalieră** – Pim, Iași,
2020, 332 pag.

– **Bătălia pentru Vaslui: 222... Printre noi (!) – (Istorie culturală)** – Pim, Iași, 2020, 740 pag.

– **Călimănești, un sat ca multe altele**, Pim, Iași, 2021, 320 pag.

„D.V. Marin este un foarte bun profesor (atâtia alții o spun) de peste 40 de ani, este un lider de presă al ultimelor 2 decenii (și a avut cu ce), este un iubitor al Bârladului, este un întreprinzător de succes, un personaj de excepție în cadrul Curentului Cultural - Informațional pe care-l susține personal și prin cărțile sale tipărite[...] ne-am întâlnit pe tărâmul cercetării, al afecțiunii pentru Bârlad, al activității literare, ca etnologi, el fiind menționat în Dicționarul etnologilor din toate timpurile și iată, mi se pare că rămâne un exponent al presei meleagurilor moldave cu mai multe mențiuni în Istoria presei românești”

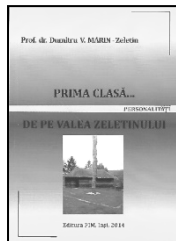
Acad. prof. dr. C.D. Zeletin,
medic, biofizician, poet, eseist (m.18.02.2020).
(prin telefon, luni, 28 martie 2011)

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 180)

5. Contribuții științifice:

– **Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico - literare**, 172 p. (2013): D. Cantemir, V. Alecsandri, I.L. Caragiale, M. Eminescu, T. Pamfile, N. Stănescu, V. Silvestru, Gr. Vieru etc. - monografie și dicționar.

– „*Meridianul: Filă din Istoria Presei locale și naționale*” (2009), extras.

– **PRIMA CLASĂ... / PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, 330 p. (2014);

– D.V. Marin, „**Noi perspective asupra operei lui Ștefan Zeletin**” în vol. cu același nume, coordonatori Ionuț Horeanu, Horia Pătrașcu) Ed. Junimea, Iași, 2014.

– D.V. Marin, **Mihai Eminescu, în starea lui de azi**,

Iași, 2017.

– **OPERA MAGNA 1** (Folcloristica), Pim, Iași, 2020, 614 pag.

– **OPERA MAGNA 2** (Roman), Pim, Iași, 2020, 516 pag.

– **OPERA MAGNA 3** (Contribuții de lider cultural), Pim, Iași, 2020, 510 pag.

– Numeroase Editoriale și articole din *Meridianul Cultural Românesc* și *Meridianul de Iași* – Vaslui – Bacău.

„Lui Dumitru Marin, tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică”

Academician Iorgu Iordan,
MEMORII, (1977)
ianuarie 1977

Editorialist: Editoriale, articole, eseuri, Pim, Iași, 2018, 184 p.

6. Istorie culturală:

– **TV.V. - 15... explozia**, 556 p. (2006), istorie, cultură, roman picaresc;

– **Tv.V. - Vaslui - România - Europa**, 256 p. (2011), istorie, mijloace mass-media, autoritate.

- 25 - TV.V. (Istorie și cultură), 322 p. (2015), volum aniversativ despre Grupul de Presă și apariția TV.V.
- 75 D.V. Marin – Istorie, cultură, jurnalism, Pim 2016, 166 p.
- ...77... Noduri culturale și semne amicale, Pim, Iași, 2018, 398 p.
- 101 vasluieni, pentru 100 de ani./Valori identitare, Pim, Iași, 2019, 402 pag.
- 111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui, 2019, 512 p..
- Bătălia pentru Vaslui: 222... Printre noi (!) – (Istorie culturală) – Pim, Iași, 2020, 740 pag.
- Marin 80/2021, Participări aniversative...ed.II, 378 p.

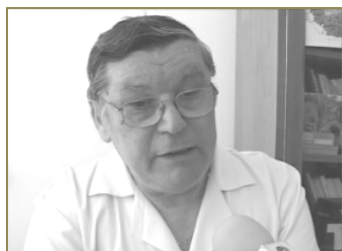
”Stimate domnule Marin [...] doresc să îmi exprim satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei României democratice.”

Ion Iliescu,
Președinte de Onoare al P.S.D.
Președintele României 1989 - 1996, 2000 – 2004

7. Istoria învățământului:

- „Evoluția învățământului vasluian până la 1859” (1980), extras + volum;
- „170 de ani de învățământ public la Vaslui” (2011), extras. Numeroase simpozioane în județele Moldovei.
- **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN - Eșantion din învățământul românesc (I)**, ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.
- Sute de articole în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.
- Zeci de articole în Meridianul Cultural Românesc.

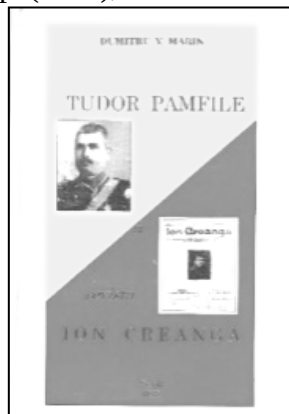
„...meritul ctitorului acestui mozaic cultural, profesorul doctor Dumitru Marin, este unul remarcabil. Împreună cu o sumă de contributori de elită fiecare număr prin paginile sale se constituie într-o adevărată frescă a tinereții, vigorii și creativității pe care această străveche cultură o dovedește..

Distribuția ei în cele patru zări poate deveni un mesager a ceea ce Eminescu, și nu numai el, considera că ar fi misiunea istorică a românismului.”

*dr. în medicină Valeriu LUPU,
critic literar - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

8.Etnografie și folclor:

– **Tudor Pamfile și Revista „Ion Creangă”**, (etnofolcloristică) 294 p. (1998), curentul arhivistic; „contribuie la recuperarea integrală a acestui

prețios element de patrimoniu”... - Iordan Datcu, „Dicționarul etnologilor români” (p. 65).

– „*Considerații privind cântecul popular*” (1974), extras; primul studiu de gen.

– „**Importanța Revistei „ION CREANGĂ” în folclorul românesc**”, teză doctorat (1998), ample noutăți și documente inedite.

– **OFİTERUL FOLCLORIST, Medalion istorico-literar, M.C.R., anIII, nr. 1 (9),2017, p123-124.**

– **Bârlad-Vaslui/Pamfile-Marin/**

destine istorice, Pim, Iași, 2017,184 p.

– „**Curentul Cultural - Informațional**” (serial 2011 - 2016 în ziarul Meridianul);

– **OPERA MAGNA 1** (Folcloristica), Pim, Iași, 2020, 614 pag.

– Articole, reportaje, editoriale în principale ziare și reviste ale vremii.

„Dumitru V. Marin a dovedit ambiții mult mai mari decât

cercetarea etno-folclorică, aspirând a fi polivalent: om politic (consilier județean și candidat la alegerile de primari din partea PNL), ziarist, prozator (autor al unui roman sentimental, cu titlu metaforic, Zăpadă pe flori de cireș), întemeietor al unui trust de presă, Cvintet TE-RA (cuprinzând televiziune, radio, ziar)... Dumitru V. Marin nu s-a mulțumit însă

nici cu a fi un abil om pragmatic, reușind să reziste intemperțiilor din presa postdecembristă, ci s-a încercat să și teoretizeze inițiativele sale culturale, considerând că a pus umărul, și pe această cale, la întemeierea unui „curent cultural informațional” în județul Vaslui, aproape unic în țară...”

*Prof. dr. Theodor CODREANU,
scriitor, critic literar*

9. Reportaje și memorii de călătorie:

– **Editoriale valabile din vremuri regretabile**, 258 p. (2013), texte variate, considerații socio - economice; Premiată de UZPR în 2014.

– **„Spirale” internaționale - Vasluieni pe spițe din roata istoriei**, 208 p. - (2013), vultele muncii de jurnalist;

– **PRIMARII, ca niște oameni acolo, și ei**, 338 p. (2014). Interviuri cu 50 de primari ieșeni.

– **Ceașescu -... - Băescu - Mitterand - Snegur - Iliescu - Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I, - evocări de reporter** - 188 p. (2014). Interviuri cu 9 președinți de stat, prim-miniștri, capi ai bisericii.

– **Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după!/Unice performanțe jurnalistice/** Ediția a I-a, Pim, Iași 2019, 274 pag. și Ediția a II-a, Pim, Iași, 2020, 305 pag.

– **OPERA MAGNA 4**, Iași, Pim, 2021, 506 pag. :De la Ceașescu... la Iohannis/istorie în oglindă afectivă.

– **Reportaje și Editoriale, OPERA MAGNA 5**, – cartea nr 51 – Ed.Pim, Iași, 2021, 704 p.

„Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V. MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor. Azi și mâine.”

*dr. în istorie Laurențiu CHIRIAC - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

10.Editor: - Tudor Pamfile - Basme (1976);

– Ziarul Meridianul (1996 →), Teleradioeveniment (1993/94)

– T.V.V., Unison Radio Bârlad și www.tvv.ro (1990 →)

– Revista Meridianul Cultural Românesc (1 febr. 2015→) -

director-fondator, editor, critic literar;

– Revista Onyx - revistă de literatură, civilizație și atitudine, director, editor, redactor. (2014)

„Mare mi-a fost bucuria când m-a anunțat că intenționează să scoată o revistă intitulată „Meridianul Cultural Românesc”, ceea ce s-a și întâmplat începând cu anul 2015, [...], cu o tematică interesantă, captivantă și diversificată, aflându-mă și eu printre autorii articolelor de biologie. Văzând ce probleme abordează revista, m-a interesat cine este directorul. După cele citite, pot afirma că este o personalitate marcantă a Culturii românești, un om de aleasă ținută intelectuală, o figură reprezentativă a ziariștilor vasluieni și români, un scriitor cunoscut și apreciat pentru întreaga sa activitate editorială, în toată lumea.”

15 martie 2016

Academician Constantin Toma

Profesor la Facultatea de Biologie Iași.

11. Constructorul și îndrumătorul!

**La consfătuire,
Onești, 1971**

– Construirea școlilor din Stejarii-Iași, Măcărești-Iași, a Școlii noi din Văleni-Vaslui și stadionul local,

– Coordonator la construirea Căminelor Culturale de la Berezeni, Dragomirești, diriginte de șantier la Casa de Cultură Vaslui,

– Coordonarea lucrărilor la amplasarea Statuii lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani - Vaslui. A prezentat Statuia în fața lui N. Ceaușescu, Casa Scânteii, București, 1973.

– Sprijin la turnarea filmului Ștefan cel

Mare – Vaslui

– Introducerea Cataloagelor alfabetice și tematice, a Clasificării zecimale în Biblioteci, ca inspector de specialitate între 1970-1974 la C.J.C.A. Vaslui,

– Înregistrarea fonetică a primelor 3 ediții ale F.N.U.C.T. (Festivalul Umorului)

– Ca antrenor, formarea echipei de fotbal jr. Moldosin-Vaslui, arbitru de fotbal între 1974 – 1979.

– Concurent, medaliat cu aur, argint, bronz, la lupte libere (Pașcani), oină, volei și alte jocuri sportive (Iași), aruncarea greutății, Iași, vicecampion național la lupte, Iași, 16 dec. 1962. În toate cazurile și conducătorul echipelor.

– Instructor de formații și ansambluri artistice, cu rezultate regionale, din jud. Iași și Vaslui.

– Creatorul și conducătorul singurei școli de presă din jud. Vaslui, circa 500 de candidați pe lângă Tv. Vaslui între 1990 – 2019.

– A condus cinacluri literare, cel mai cunoscut „Mugurel” 74 (15 ani), cel mai reprezentativ (Cenaclul) „Asociația Creatorilor Vasluieni” (A.C.V.), 1966 și după 1989.

– A îndrumat zeci de ani elevi la Sesiuni Științifice, întorși numai cu Locul I. A lansat poeți și scriitori de valoare națională.

– A fost organizator la Festivalul Umorului „C. Tănase” Vaslui, primele 3 ediții (1970 - 1974), a organizat 3 ediții ale Festivalului

Fanfarelor, Vaslui, 1971, 1972, 1973; a organizat 2 ediții ale Festivalului Național de dans modern Fantastic Dance, 1993, 1994; printre organizatorii Festivalului Obiceiurilor la Vaslui, la începuturi; a inițiat și organizat Gala ziariștilor profesioniști, 2 ediții, și 2 „județene” Cupa TVV la fotbal; Festivalul Tip-top minitop, două ediții; foarte multe Simpozioane interjudețene; a organizat și condus 6 ediții ale Simpozionului Național „Omăgiu Cărții Vasluiene” (2013, 2015, 2017, 2018, 2019). A scos 3 reviste, 2 ziare, 2 posturi de radio și 1 TV (și online); 31 (azi, 51) de cărți tipărite.

„Renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes“

Cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare culturală! Vorbesc despre Dl. Prof. Dr. Dumitru V. MARIN din VASLUI, Director-Fondator al Revistei “MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC” – în lb. germană:

RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN”

Georg Barth, 22.02.2017, Passau, landul Bavariei, Germania

SCRISOARE DIN BAVARIA

Du bist so etwas Besonderes,
Du bist der Beste,
drum feiern wir heut zusammen
zu Deinem Feste.

Happy Birthday und moege Dein Tag, so werden wie Du, ein Unikat.

Stimate D-le Director general, Prof. Dr. Dumitru V. MARIN

Cu ocazia zilei dvs. de naștere, am început această scrisoare cu unele versuri în lb. germană. Astfel am considerat eu, că meritati pe deplin, respectul nostru – alături de urări de bine, la care se mai adaugă tradiționalul românesc „LA MULȚI ANI”!

A fi ceva deosebit,
a fi cel mai bun,
iață motivul ptr. care
sărbătorim împreună cu dvs.

La Mulți Ani și să fie ziua unică precum și dvs. un unicat !

Deci, am făcut tot posibilul ptr. a traduce textul din lb. germană în lb. română. De ce folosesc în ambele limbi cuvintele „deosebit, cel mai bun, unicat”?

Fiindcă (și) sunteți... acesta este adevărul sau altfel spus „situația actuală”!

Este o confirmare din partea mea, este o dovadă în plus a înaltului spirit cultural românesc, dar și de mult profesionalism jurnalistic și organizatoric, de care dați dovadă zi de zi, precum și în fiecare săptămână, totul, de foarte mulți ani.

Cred că mai trebuie să adaug ceva.
Vă doresc în aceste vremuri grele – MULTĂ, MULTĂ SĂNĂTATE!

Cu deosebită stimă și foarte mult respect

Georg BARTH – Germania – aprilie 2020

12. Important om politic în jud. Vaslui, 1989 - 2016: președintele Federației Ecologiste din România, filiala Vaslui, 18 ani, a Partidului Verde în prezent; **Consilier județean 5 mandate**, Candidat la Senat, Camera Deputaților, Consiliul Județean, Consiliul Local, Primăria Vaslui, vicepreședinte al Acțiunii Populare, propus de liberali candidat la Primăria Vaslui în alegerile din iunie 2008. Multiple prezențe naționale și internaționale culturale și politice. Contacte, interviuri și colaborări cu toate marile personalități politice și culturale naționale ale timpului (1990 –).

„L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.

Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj. Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea... Bun organizator, activ și integrat în comunitate...”

Prof. dr. Emil Constantinescu,
Președintele României 1996 - 2000
 („MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 7)

13. Acțiuni culturale interjudețene și naționale:

- Interviuri la Televiziunea Canadiană, B.B.C., Televiziunea Națională din Chișinău, Captalan, Tele 7 abc, Deutsche Welle, Vocea Americii etc.

- Pagini speciale în „Evenimentul Zilei”, alte articole în „Deșteptarea”, „Ziarul de Bacău”, „Tecuceanul”, „Booklook”, „Meridianul Iași-Vaslui-Bacău” ș.a.

– Acțiuni culturale 2014: **Omagiu Cărții Vasluiene** - Vineri, 25 octombrie 2013; Simpozioane Interjudețene: **Românești** - Miercuri, 15 ianuarie 2014; **Hârlău** - Joi, 23 ianuarie 2014; **Prisăcani** - Joi, 30 ianuarie 2014; **Bârnova** - Miercuri, 27 februarie 2014; **Bârlad** - Joi, 13 martie 2014;

Simpozion MARIN 70 - Gelu Bichineț, D.V. Marin, Levente Csaba Szekely, Alexandru Ionescu, Adi Cristi, Corneliu Bichineț

Iași - Colegiul „Costache Negruzzi”, Luni, 7 aprilie 2014; **Ivești** - Luni, 21 aprilie 2014; **Podu - Turcului** - Joi, 29 mai 2014; **Iași** - Vineri, 30 mai 2014, Univ. „Al. I. Cuza” (Ștefan Zeletin); **Prisăcani** - **22 - 24 august 2014; Ciorțești** - **29 și 30 august 2014; Lungani** - **Mărti, 23 septembrie 2014 altele în 2015-2016; Bacău** - Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu”, Vineri, 10 octombrie 2014; **Țepu - Galați**, Duminică, 26 octombrie 2014; **Sat Frumusele, com. Glăvănești, jud. Bacău** - Sâmbătă, 8 noiembrie 2014; Băcani - Vaslui, (28.11.2015), **Omagiu Cărții Vasluiene, Ediția a II-a** - Luni, 26 octombrie 2015. **Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași** - 29 ianuarie 2016 („Iași - Meridiane Culturale”); **Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” și Liceul Tehnologic „Ion Mincu”** - Vineri 15 ianuarie 2016 („Simpozion „Mihai Eminescu în liceele vasluiene!”). Orele 10:00, 13:00, 16:00 - Întâlniri cu redactorii Grupului de presă, ALPI și scriitori din Bacău. **Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău** - vineri, 1 aprilie 2016 (Simpozion Interjudețean - Lansare Revista M.C.R. nr. 5, volumul „Învățământ și merit vasluian”, „25 - TV.V. - Istorie și cultură”). Joi, 21 aprilie 2016, **Simpozion Național „D.V. Marin și contemporaneitatea” – Vaslui. „OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE**, ed. a III-a, vineri, 5.05.2017, Centrul Cultural „Alexandra Nechita”, Simpozion Național (partic.din Bacău, Iași, București, Slobozia, jud. Vaslui).

Aniversarea Meridianului... la 20 de ani, 26-27 sept. 2016, la Vaslui (Biblioteca Județeană), Iași (Colegiul Național NEGRUZZI), Vaslui, Liceul Ștefan Procopiu (oct. 2016). Lansare M.C.R. la Iași (Lic.

Negruzzi, C.C.D. ș.a.), 2016, 2017, Bacău, Bârlad, Huși, Vaslui, 2018, sept. Vaslui.

LANSAREA M.C.R. în adunări publice, cu mii de participanți, Băcani, Bogdănești, Bălțați (Iași), Lungani (Iași) Duda Epureni, Vaslui și alte 8 localități, în 2018.

Lansări repetate, în ultimii 6 ani, la ALPI, Iași.

„MERIDIANE CULTURALE LA IASI - Luni, 27.03.2017 s-a desfășurat la Iași, la Casa Corpului Didactic, lansarea numărului (comasat) 7-8 din Revista deja celebră, **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, revistă care apare, prin străduința exclusivă a directorului grupului de presă **CVINTET TE-RA**, **prof. dr. DUMITRU V. MARIN**. Revista beneficiază de un colectiv redacțional ales: profesori, oameni de cultură și știință.

Încep cu gândurile noastre de gratitudine pentru efortul de a veni la Iași, pentru atmosfera culturală creată, prin prezența scriitorilor și oamenilor de cultură în mijlocul elevilor, aflați în **SĂPTĂMÎNA ALTFEL**, participanți la manifestare, dar mai ales prin poarta deschisă pentru tinerele talente din diversele școli ieșene implicate.

Spre deosebire de evenimentele exclusive dedicate Colegiului Național "Costache Negruzzi", au venit la manifestarea, organizată în parteneriat cu Casa Corpului Didactic "Spiru Haret" Iași: "Liceul Tehnologic de Mecatronică și Automatizări", profesor - coordonator Alina Teodora Vartolomei, Colegiul Tehnic "Gheorghe Asachi", coordonator bibliotecar Oana Epure, Școala gimnazială "Ion Creangă", coordonator profesor Alina Fîntînaru, Școala Normală "Vasile Lupu". Am admirat, așadar, elevii îndrăgostiți de poezie, de la clasa a VII a, liceu, pe care nimeni nu i-a obligat să se implice! Au făcut-o de bună voie! Câștigul a fost în totalitate al acestor copii!

Scriitorii prezenți au făcut o atmosferă de zile mari.,

Prof. dr. Dumitru V. MARIN a prezentat, modest, propria activitate, elevii receptând mesajul prin care munca te susține în viață iar din punct de vedere patriotic, apărarea Limbii Române, în țară și străinătate, poate deveni o deviză de viață!

„Să știți că aveți o șansă nemaipomenită să participați la un eveniment cultural. Dați-mi voie să vă spun că mă simt ca și dumneavoastră elev. Să nu creadă cineva că noi, cei prezenți aici, suntem „bătrâni”. Nu! Noi suntem tot tineri, dar unii de mai multă vreme. Cel mai tânăr dintre noi este profesorul Mircea Varvara, fostul meu profesor de acum mulți ani. Când l-am anunțat astăzi, a zis: „Domnule, vin!” Mulțumesc domnule profesor, pentru că, prin prezența dumneavoastră alături de mine, aici, mă simt la vârsta celor tineri, din aceasta sală. Printre altele, țin să vă spun că noi trăim o vreme în care se petrece așa o transformare a limbii române încât ea va dispărea. Academicianul Eugen Simion spunea că în vreo 200-300 de ani, vor mai exista două sau trei limbi pe pământ. Eu spun că în mai puțin de 30 de ani va fi așa o modificare de nu ne vom înțelege între noi. Scrie și în ziarul Meridianul că Mihail Sadoveanu, acum 100 de ani, se mai înțelegea cu românii lui dar nu s-ar înțelege cu noi nicicum pentru că opera lui a devenit operă de arhivă, nu este funcțională la ora actuală ca model de limbă. Unii vorbim de poezii actuali, alții de scriitorii actuali

dar ne place, mie cel puțin îmi place, să vorbim despre scriitorii care apără limba română, pentru că de când este limba română, de 2000 de ani, niciodată nu au fost mijloace de influențare așa de agresive ca cele de astăzi. Altădată, noi românii aveam un cuvânt care ne caracteriza: „Bă, mergi acasă? - Îhî” Îhî era acceptul. „Acum, ești bine? - Ok” prin urmare sunt multe, multe exemple care arată că limbajul din calculator, dacă nu-l știi, nu știi o brumă de engleză, nu ai ce căuta pe-acolo. Asistăm și la pericolul dispariției poporului român, din care peste 3 milioane au șters-o peste granițe și deși în mintea lor există materie cenușie, eu am niște elevi de-ai mei poeți - buni poeți, s-au dus să măture prin Roma și prin alte părți. Noi încercăm prin revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** să diminuăm acest pericol. Revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** se duce în 23 de capitale europene, în vreo 250 de locuri din România și recordul pe care de asemenea îl invoc, avem 73 de scriitori din străinătate și în total 292 de colaboratori. În vecii vecilor n-o să mai întâlnești așa ceva. Orice revistă din țara Românească se chinuie între 20 și 40.” a spus prof. dr. Dumitru V. MARIN.

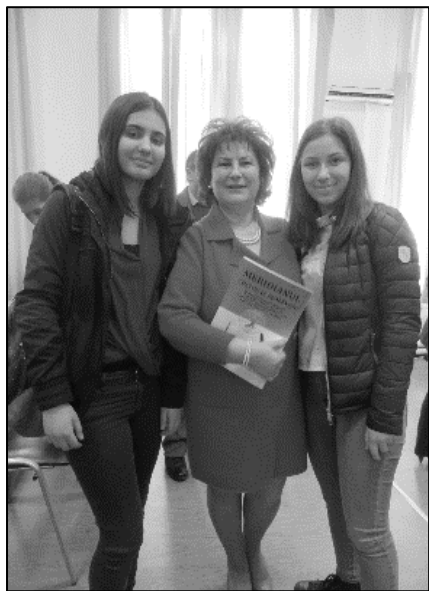

Comandorul de aviație, MIHAI BATOG BUJENIȚĂ, a vorbit despre misiunea deloc ușoară, dar cu multă noblețe sufletească, de a scrie o revistă, de a o lansa în paisprezece țări și ne-a invitat la sedințele Cenacului “Păstorel”, invitație pe care o vom onora. „Onorat auditoriu ca să scoți o revistă trebuie să fii nebun. Unii din acei frumoși nebuni, nu prin ei înșiși ci prin faptele lor este domnul profesor. Ai de luptat cu tot felul de adversități, invidii, răutăți, tot ce umple paharul mâhnirii noastre, în această lume. Îți vor trebui bani ca să scoți revista, timp, muncă, asiduitate dar mai ales, niște oameni pe care să-i convingi, cei care fac parte din colegiile de redacție, pe care să-i convingi că tu vrei, poți și meriți. Ei bine, în acest sens domnul Marin a cucerit. E destul de dificil totuși să aduni un colectiv de oameni de valoare. Aici sunt și profesori doctori universitari și doctori în științe, oameni cu titluri, cu profesii deosebite cu toate onorurile pe care societatea le dă celui care produce ceva. Nu mă voi lăuda ce titluri am

eu, pentru că sunt cu mult în urma domnului Marin, vă va spune el și o parte dintre ale lui sunt și ale mele. Nu uitați să râdeți. Râsul nu îngrașă, nu are E-uri, vă menține tonusul, vă menține înălțimea spirituală la care fiecare dintre noi trebuie să fie. Ignorăm în bună măsură problemele care ne pot afecta. De aceea, eu, vă invit întotdeauna la Cenaclul nostru. În fiecare duminică, la ora 10, la Biblioteca Județeană. Ne-au venit niște moșnegi acolo și ne simțim ferice pentru că în primul rând comunicăm. Este foarte importantă comunicarea pe care am redus-o cu toții la eternul „like”, „share”. Oameni buni, comunicarea este între oameni, prin cuvânt, prin expresia figurii.” a spus Mihai Batog **BUJENIȚĂ**.

Au recitat, la manifestare, poetul **VASILE LARCO** și actorul **EMIL GNATENCO**, oameni de o sensibilitate de nedescris, dăruți de Dumnezeu cu transmiterea mesajului poetic, rupt de realitatea cotidiană, mesaj care te înalță și transpune într-o lume mai bună. Vă mulțumim!

Printre alți participanți de seamă au fost poeta și pictorița **Viorica Bordianu**, soții **Valentina** și **Valeriu Lupu** și profesorul **Mircea Varvara**.

Eleva NAOMI RANGHIUC a citit din propriile creații. Pregătită de profesor **Alina Fîntînaru**, de la Școala gimnazială **Ion Creangă** din Iași ne-a făcut să vedem că misiunea de dascăl se împlinește dacă elevii noștri sunt receptivi, deschiși ideilor frumoase, ca **Naomi**.

Elevul PĂDURARIU ȘTEFAN RADU, pregătit de dna bibliotecară **Oana Epure**, de la Colegiul Tehnic „**Gheorghe Asachi**” a citit din propriile creații transpunându-și ideile prin care receptează lumea în care trăiește iar elevele **Liceului „Mihai Eminescu”, COMANDATU CLEMENTINA** și **HRESTIC MARIA**

LUIZA au recitat din cel mai recent număr al revistei **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**.

Activitatea s-a încheiat cu elevul ALEXANDRU URSACHE, pregătit de profesor CLAUDIA MARTINICĂ, care ne-a cântat și încântat cu un cântec românesc pe care regret că nu îl pot expune în aceste rânduri decât ca dăruire la cel mai mare potențial pe care îl poate avea un copil de 9 ani. Îl felicităm și sperăm să-l vedem pe marile scene ale orașului cât mai curând.

Cuvântul meu de mulțumire îi este adresat dlui director al Casei Corpului Didactic "Spiru Haret" Iași, SILVIU IORDACHE, pentru facilitarea întâlnirii unor generații diferite într-un același scop: Dragostea pentru Limba Română!

Vă mulțumim tuturor și urăm Revistei Internaționale **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** cât mai multe și frumoase numere!

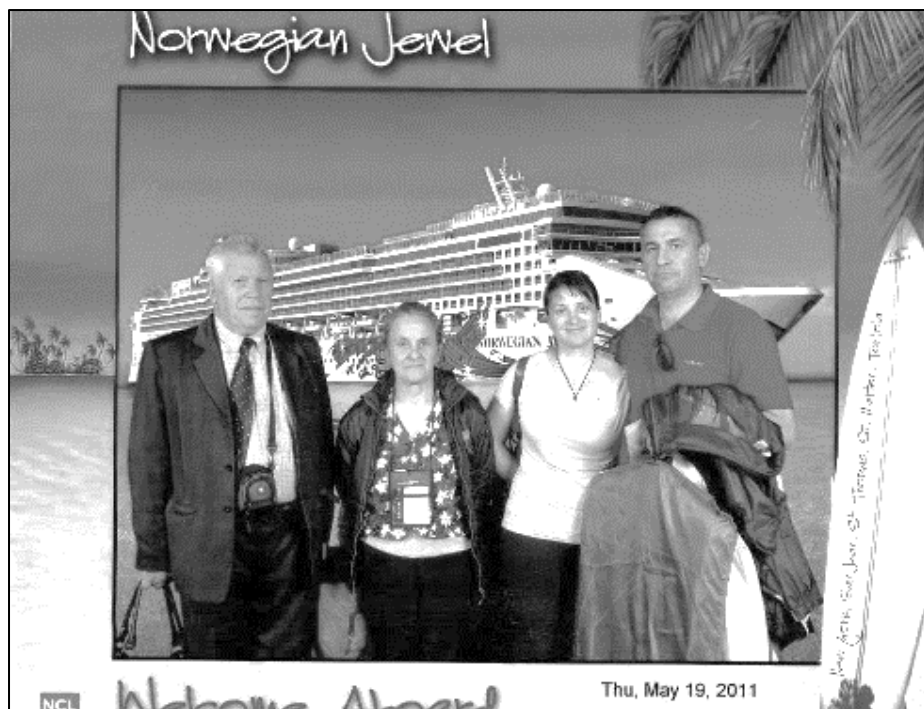
A consemnat,
Prof. dr. Monica Luminița COZMEI”
Articol apărut în ziarul Meridianul
de joi 30 martie 2017

„Un om fără odihnă și fără astâmpăr, pe care l-am cunoscut în anii de după Revoluția din 1989, unul dintre cei condamnați să construiască.”

jurnalist, Alexandru
Mironov,
scriitor, fost ministru
(„MARIN - 70”, Ed. PIM,
Iași, 2011, p. 73)

14. Reprezentări internaționale, Depart. Tourrenne

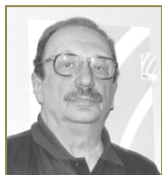

(Reprez. grupului de la Miclești, jud. Vaslui, interviu cu Prefectul, manifestare Cult. la Casa de cultură din Neuille Pompiere de lângă orașul Tour), Strassbourg (1999, cu grupul, primit de Secret.gen al Comisiei Europene, Marie Trautman, interviu și dineu oferit în sala de festivități a Primăriei din Strassbourg) Budapesta (2 dec. 2001, Internaționala Ecologistă, președintele delegației ecologiste românești. Tratatative de 2 ore cu președintele ecologist german și Ministru de Externe, Ioscha Fischer, Hotel Budapesta), Montreal (Invitat al Televiziunii Canadiene), Chișinău (Participant-invitat la Congresul ecologiștilor de către președintele Ioan Dediș, Discuții ample la Ministerul Culturii cu Ion Ungureanu, Stabilirea legăturii cu Nicolae Dabija, președ. Uniunii Scriitorilor din Moldova, materiale de presă și protocoale semnate, Uniunea Ziariștilor din Balcani (Timișoara, printre inițiatori și primii semnatori), Transnistria (Tighina, Dubăsari, Soroca, în timpul luptelor declanșate după vizita lui Ion Iliescu și Adrian Năstase, urmate de autoproclamarea

Independenței Republicii Transnistriene. Interviu cu președintele Igor Smirnov).

Relație de prietenie specială cu Președintele Republicii Moldova, Mircea Snegur de mai multe ori intervievat.

Filmări și transmisii în direct din 32 de țări. Recunoaștere internațională confirmată prin M.C.R., unde colaborează 176 de scriitori străini. Prezență activă în mediul VIRTUAL și în Cenaclul internațional Destine literare, Montreal. Membru ASRAN.

„Dumitru Marin, a avut prioritate în mass-media vasluiană, iar eu cred că și în cea din toată Moldova de dincoace și de dincolo de vremelnica graniță”

*prof. dr. Mihai Miron
Meridianul..., aprilie 2016*

15. Referințe:

- **MARIN 70 - Volum omagial**, 210 p. (2011);
- **MARIN D. V. - Opera în câmpul critic și valoric**, 202 p. (2013).
- **Iordan Datcu - Dicționarul etnologilor români**, Ed. SAECULUM I.O., București, 1998: MARIN, Dumitru V., pp. 65 - 66;
- **Istoria Jurnalismului din România în date**, *Enciclopedie cronologică*, ed. Polirom, Volum coordonat de Marian Petcu (pag. 514, 655, 902, 910, 930, 936, 945, 965 și 1002).
- **Enciclopedia Personalităților din România**, ed. a V-a, 2010, Hubners Who is Who, p. 790.
- **Personalități băcăuane**, vol. VII, Cornel Galben, 2014 pag. 142-149;
- Alte dicționare ale personalităților în județele Vaslui, Galați, Bacău, total **13**. Alte reviste și ziare.
- Biblioteca județeană Vaslui: **Biobibliografie „DUMITRU V. MARIN la 70 de ani”** (2011);
- Biblioteca județeană Bacău - Catalog internațional - **Geografie spirituală; D.V.Marin**.
- Vasile Ghica - **„Nasc și la Tecuci oameni”**. (Tecuci), Dicționar personalități (2008).
- **Monografia Popricani, jud. Iași - 18 noiembrie 2013**.
- **MARIN D.V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014).– 75 - **D.V. MARIN (istorie - cultură - jurnalism)**, **Volum omagial**, ed. PIM, Iași, 2016.

- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Dumitru V. Marin - Om, operă, prezență** - Ed. PIM, Iași, 2015 (92 pag. - reeditare 72 pag.).
- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Operă și viață pentru Vaslui - România/ Dumitru V. Marin** - Ed. PIM, Iași, 2015 (52 pag.).
- B. Negoescu, (Benone Neagoe) **Tinerete fără bătrânețe**, Revista UZPR, nr.3/vară, 2016, p.25.
- **Supliment omagial literar – artistic, cu amici / La mulți ani, D.V.M -75, Pim,2016, 80 pag.**
- Articole omagiale și de analiză în Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, în M.C.R., Deșteptarea - Bacău, BZI Iași.
- **C. Galben, Personalități băcăuane, DUMITRU V. MARIN**, Ateneu, nr.561, an 53, mai 2016, p.23, 2016
- **Ioan Dănilă, Limba ce-o vorbim...**, Deșteptarea, an XXVI, nr.7615/29.04.2016
- **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău**, în multe ediții, începând cu 1996, 26 septembrie.
- Ion N. OPREA **Dumitru V. Marin, DVM, de la un timp DVMZ**
- 75, Luceafărul, Anul 8 - 2016, 27 aprilie, 2016.
- Materiale omagiale în M.C.R, Meridianul și alte publicații.
- Constantin Chirica, **Măcărești**, file de istorie, ed..Samia, Iași, 2013, 248 pag.
- **111 Valori naționale pentru Vaslui**, Ed. PIM, Iași, 2019, 512 p.
- Recorduri, recorduri, numai ...recordurile, pentru memoria istoriei**, pliant, 3000 ex.,2018.
- **Bătălia pentru Vaslui**, Edit. Pim, Iași, 2020, 740 pag.

„...prin grația netului l-am cunoscut pe domnul D.V. Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, Director în presă etc... iată o biografie impresionantă și bogată la extrem.”

Cu amicitie, Adrian GRAUENFELS, ASILR – Israel

Despre OPERA MAGNA I – II – III, (1 noiembrie 2020):

„Gigantic, titanic, magnific, istoric, cultural, justițiar, recunoscător, dăruitor, impunător, înălțător, grațios și sincer înțelept părinte, o adevărată horă românească!”

●
„Sunteți la înălțime! Ca de obicei, numere foarte bune. Se vede că munciți foarte mult.”

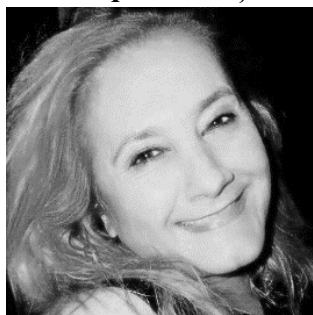
26 noiembrie 2020

Ben TODICĂ – Sydney, Australia

●

„Dragi prieteni,

apare iarăși caruselul festiv al lui „Scriviamo...” (Să scriem),

prieteni autori au colorat poezia cu o mie de nuanțe, întotdeauna sunt atât de mulți care își doresc să fie prezenți pe aceste pagini... La noi în Italia unde grupul trăiește, aceasta a devenit o întâlnire prestigioasă, atât de mulți, poate prea mulți, ar dori să-și pună semnătura sub poemele publicate! Se știe că acest lucru nu este posibil pentru toți deodată. Din nou mulțumim editorului

pentru spațiul acordat, noi, din partea noastră, încercăm să oferim celui mai bun. O lectură plăcută! Ne veți citi atât în italiană, cât și în română. SCRIVIAMO se extinde cu fiecare zi mai mult. Vă îmbrățișez și pe curând.

Daniela STRACCAMORE – Italia, Scriviamo, Roma

(traducere în lb română: Rodi Vinau)

(M.C.R. nr.11/2017, p. 22)

●
„Stimate domnule profesor,
Ce bucurie să vă vedem și să vă auzim sâmbata trecută!
Și ce bucurie să primesc acest numar de excepție al
MERIDIANULUI CULTURAL ROMÂNESC!
Excepționala publicație, de înaltă ținută culturală și
mare complexitate.

Felicitari din suflet!

*Când mai veniți pe la Montreal? Vă așteptăm
cu drag.”*

Toată stima,
Alexandru CETĂȚEANU, Destine Literare,
2 noiembrie 2020, Cenaclu international.

16. Distincții:

- Ordinul Ziariștilor „aur” de 2 ori, Cetățean de onoare în 3
județe, Numeroase Diplome de Onoare și Excelență, oficiale și pentru
merite sau participare.

– Diplome de onoare, conferite de Primăria Bârlad. Numeroase alte Primării din Moldova, Consiliul județean Vaslui și diverse culte religioase.

Primul Cetățean de onoare al comunei **Podu-Turcului, județul Bacău** (29 martie 2011); Cetățean de onoare al comunei **Prisăcani, județul Iași** (24 august 2014); Cetățean de onoare al comunei **Țepu, județul Galați** (30 septembrie 2014).

– Membru al *Ligii Scriitorilor din România*, și *Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România*.

Stimate coleg, Profesor dr. Dumitru V. MARIN

Felicitări! În unanimitate, membrii Comitetului Executiv au votat pentru primirea dumneavoastră în ASRAN.

Bine ați venit în Asociația Scriitorilor Români din America de Nord. Va dorim succes în activitatea dumneavoastră.

PREȘEDINTE ASRAN,

Alex Cetateanu

„Dăruit, generos, autoritar cu măsură, iertător, învățător a condus cu bine „barca”, s-a descurcat, a reușit să-și pună copiii pe picioare. Adeseori gândindu-mă la copiii mei, îmi doresc să aibă un tată cum am avut și eu. Nu e puțin lucru să transformi copilul în matur și probabil ca până la urmă asta e cea mai mare realizare a unui individ în plan personal. Eu cred că el a reușit și în privința asta.[...]

*Av. Daniel Marin - Cernat,
(întemeietor TVV și „Unison Radio”, fiul mijlociu,
București, 29.03.2011
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 98)*

FILM: *„A fost sau n-a fost”* (filmul lui Corneliu Porumboiu, consacrat lui D.V.M., an 2006), premiat la Cannes ș.a., ș.a.î

– De ce mai tot scrii, Marine, nu vezi ca nu se mai citește?

– ...pentru că pot.

–...Și nu vreau să lipsesc pe deștepții din viitor de atâtea mărturii... altfel, ce fel de lider aș mai fi eu?

DE ACELAȘI AUTOR:

Operă tipărită (selecții):

- **Considerații privind cântecul popular...** (1974) – studiu etnofolcloric, 18 pag.
- **Basme de Tudor Pamfile**, ediție îngrijită de **D.V.M.**, editura Junimea, Iași (1976), 124 pag.
- **Evoluția învățământului vasluian până în 1859** (1980) – **Istoria învățământului. 8 pag, în 16***.
- **Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie la Centenar** (1990)
- **Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă”** – istorie etnofolclorică. 294 p. (1998)
- **Unison Radio Vaslui continuă...** – prezentare media (2000)
- **TV.V – 15... explozia** – „Cronica locului, jurnal intim...”, 556 p. (2006)
- **Zăpada pe flori de cireș** – roman – 274 p. (1999). Ediția a II-a (2014)
- **Meridianul – O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional**, 416 p. (2009)
- **Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”** – istorie culturală – 218 p. (2010)
- **TV. V – Vaslui – România – Europa – filă de istorie, presă și cultură** – 256 p. (2011)
- **Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică...** – monografie, 169 p. (2011)
- **Editoriale valabile din vremuri regretabile** – culegere – 258 p. (2013)

- **Cu Eminescu, dascăl de suflet** – Studii și adnotări istorico-literare, 172 p. (2013)
- **Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric** – (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.) – opinii, editoriale – 202 p. (2013)
- **„Spirale ” internaționale – Vasluieni pe spițe din roata istoriei** – reportaje și interpretări – 208 p. (2013)
- **Primarii, ca niște oameni acolo, și ei** – Jud. Iași – 338 p. (2014)
- **Ceașescu –...– Băsescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I (evocări de reporter)**, Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- **Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului**, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)
- **Marin D.V. contemporanul nostru** (virtual, 2014)
- **25 – TV. V – Istorie și cultură**, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- **Învățăământ și merit vasluian (eșantion din învățăământul românesc) (I)**, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- **77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism)** – Volum omagial –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
- **Viața „pe portative”... în 16 note**, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017)
- **Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice**, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
- **... 77... Noduri culturale și semne amicale**, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
- **Editoriale, articole, eseuri** Ed. PIM, Iași, 184 p (2018).
- **101 Vasluieni pentru 100 de ani**, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019).

- **Liceeni la Podu – Bacău**, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
- **Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei** –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
- **111 Valori naționale pentru Vaslui** – Ed. PIM, Iași, 512 p. (2019)
- **Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!)**, Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019).
- **Ediția a II-a**, Ed. PIM, Iași, 320 p. (2020).
- **Marile prietenii de pe Valea Prutului / Marin-Măcnea-Dima-Pricop-Tudosie/**, Iași. Pim, 2020, 208 pag.
- **Opera Magna 1... (Folcloristică)** – Ed. Pim, 2020. 614 pag.
- **Festival semicentenar /50:50/ Memorialistică jurnalieră**, Iași, Pim, 332 pag.
- **Opera Magna 2 (Roman)...** Pim, 2020, 515 pag.
- **Opera Magna 3 (Contribuții de lider cultural)** Pim, 2020, 510 pag.
- **Bătălia pentru Vaslui: 222 printre noi**, Pim, Iași, 2020, 740 p.
- **Călimănești-Vaslui**, Pim, Iași, 2021, 322 p.
- **Opera Magna 4**, Pim, Iași, 2021, 523 p.
- **Dimensiuni culturale globale prin TVV-30 și M.C.R.-7**, Pim, Iași, 2021, 332 p.
- **Jurnalistică și cultură națională la Vaslui – MARIN 80** – Pim, Iași, 2021, 320 pp.
- Ed. II-a, Iași, 2021, 382 p.
- **REPORTAJE ȘI EDITORIALE/ Opera Magna 5**, Pim, Iași, 2021, 708 p.

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 1

(Folcloristică)

TUDOR PAMFILE

și

Revista ION CREANGĂ

EDIȚIA a II-a

Cu comentarii și adăugiri după 22 de ani

PAMFILE – MARIN: Destine istorice

Considerații privind cântecul popular... (1975)

Eseuri și articole

Editura PIM
Iași, 2020

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 2

ZĂPADA PE FLORI DE CIREȘ

(roman)

Alte scrieri

Editura PIM
Iași, 2020

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

OPERA MAGNA 3

(CONTRIBUȚII DE LIDER CULTURAL)

Articolele de fond din M.C.R.

Editoriale din ziar, 2020

Editura PIM
Iași, 2020

DUMITRU V. MARIN

(Prof.dr.)

DE LA CEAUȘESCU LA... IOHANNIS

– Istorie în oglindă afectivă –

Interviuri-unicate, reportaje și mărturii istorice

OPERA MAGNA 4

Editura PIM
Iași, 2021

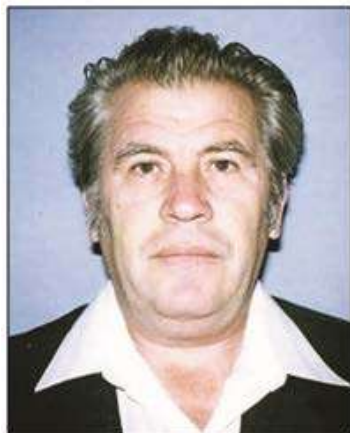
ICONOGRAFIE

Dumitru V. MARIN
Anul de debut
03.10.1957, Cl. a IX-a

TVV – Prima emisiune
24 decembrie 1990

Dumitru V. MARIN
03.08.1999

Dumitru V. MARIN
Văzut de Gheorghe Alupoei

**În fața lui Francois Mitterand –
18 febr. 1991, Iași**

**30 aug. 1991,
Rep. Moldova -Chișinău,
Interviu cu preș. Mircea Snegur**

**Cu preș. Ion Iliescu,
1990, la Vălenii de Munte**

**Nov. 1996 –
Prima vizită a președintelui
Emil Constantinescu**

**Vaslui, mai 2004 - cu președintele
Emil Constantinescu**

**Dumitru V. Marin, Emil
Constantinescu, Dan Albescu
2 mai 2004, Vaslui, în atmosfera
electorală**

**Interviu cu Ion Rățiu,
la Vaslui, 1992**

**D.V. Marin - Traian Băsescu
În acțiune... în campanie electorală
noiembrie 2004**

**Octombrie 2007, Vaslui –
interviu cu Teodor Stolojan,
președinte PD-L**

**2008, Primul ministru
Călin Popescu Țăriceanu,
în direct la TVV**

**Cu Jonathan Scheele,
în Studioul TV Vaslui,
15 nov. 2005**

**Interviu cu poeta Ana
Blandiana – 10 martie 1994**

Dumitru V. Marin și Primul
ministru Nicolae Văcăroiu - 1992

2009, Interviu cu ministrul
Economiei, Varujan Vosganian

martie 1992 – cu scriitorul Mircea
Radu Iacoban

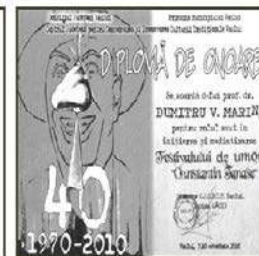
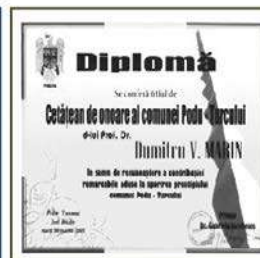
1992 - Cu Stela Popescu și
Alexandru Arșinel

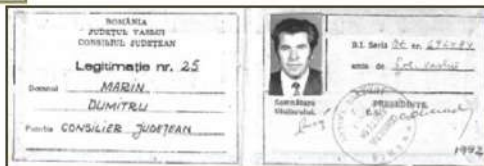

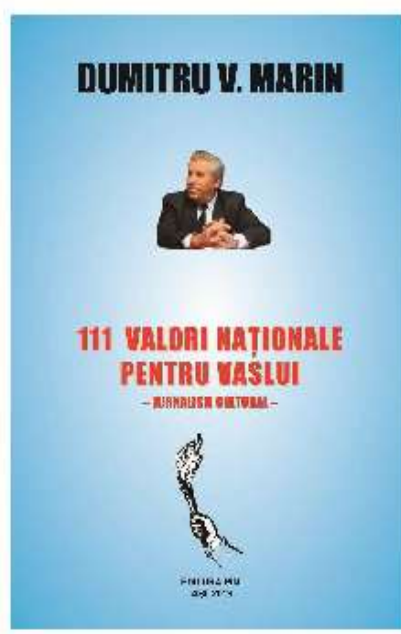
Cu primul ministru, Adrian Năstase în
Studioul TV Vashui, 2004

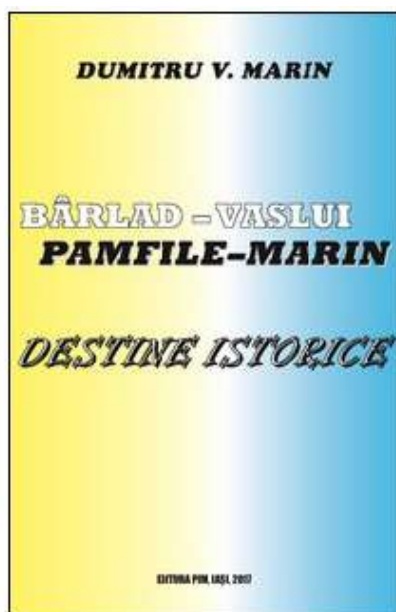

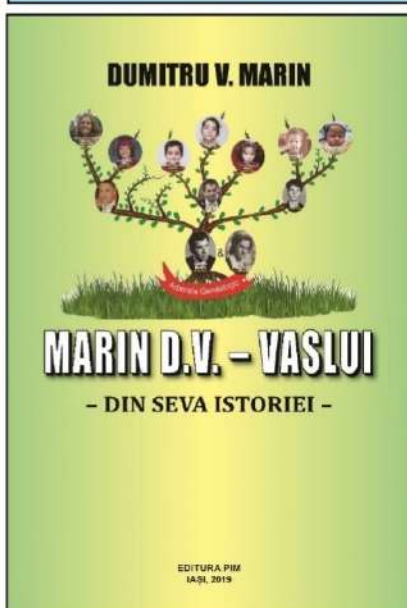
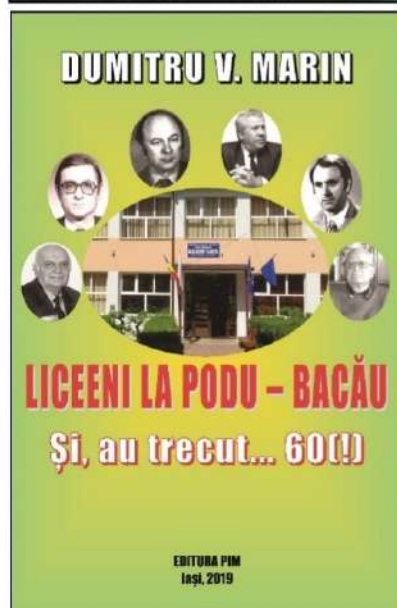
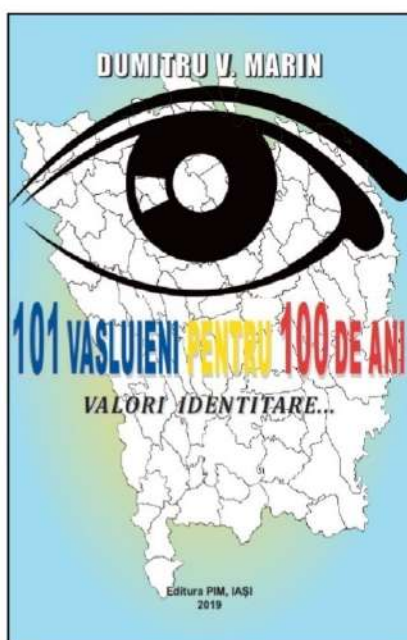
sept. 1993 - interviu cu Anghel
Rugina, somatitate internațională

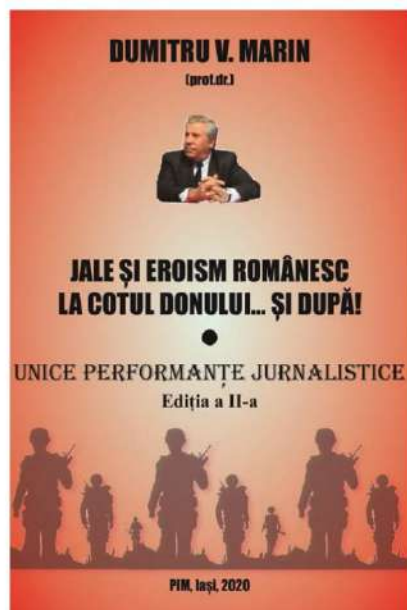
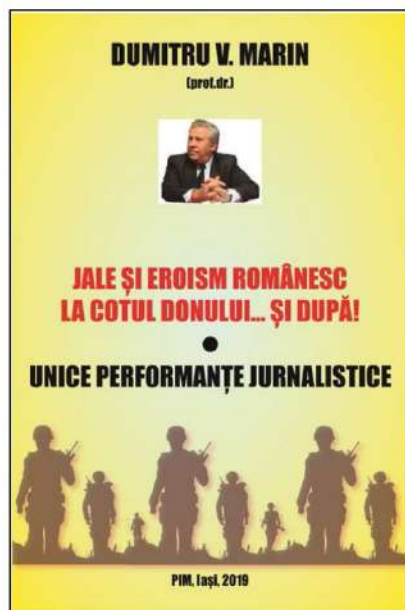

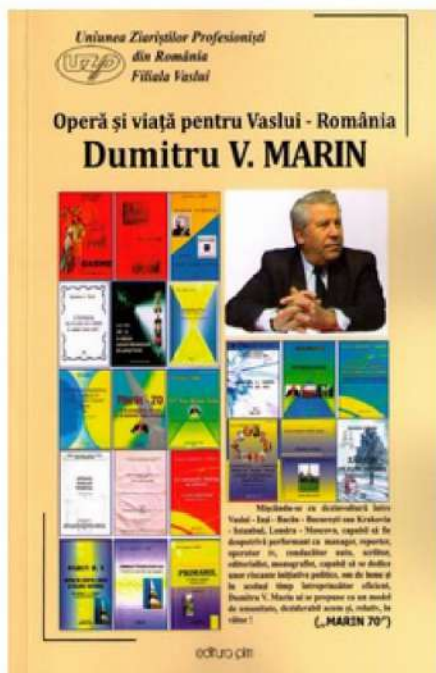

DIN PRESA TIMPULUI:

Cu toată siguranța: D.V. Marin este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, pentru că:

1. Are o longevitate activă de excepție, peste 64 de ani în presă (debut: Steagul Roșu, 1957);

2. A realizat singurul grup de presă, simultan cu Televiziune, Radio (2 posturi), ziar **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău** și revista internațională **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, aceasta, doar după 7 ani, în 26 numere, având peste 755 de colaboratori din toată lumea;

3. A publicat 51 de cărți, în mare majoritate de istorie culturală, a ridicat monumentele „**77... Noduri culturale și semne amicale**”, Iași, 2018, 398 pag. și „**101 vasluieni...**”; **Bătălia pentru Vaslui...Iași**, Pim, 2020, 740 pag., Reportaje și editoriale, Iași, Pim, 2021, 702 pag.

4. A reușit 3 recorduri mondiale (interviuri cu 9 + șefi de stat, 16 prim miniștri, revistă dinspre jurnalismul cultural (difuzată în 4 continente, 32 de țări), la care se adaugă interviuri cu Papa Ioan Paul al II-lea, Înalte fețe bisericești, în frunte cu patriarhii Teoctist, Daniel, mitropoliți, episcopi, preoți. Ar trebui să se adauge sutele de manifestări cu public din județele Moldovei, Simpozioanele naționale „**Omagiu cărții și culturii vasluiene**” și multe altele (v. Pliantul „**Recorduri, Recorduri, Recorduri... numai recordurile, cica 10000 ex.**);

5. A realizat o veritabilă școală de presă (când așa ceva nu exista) pentru că peste 500 de persoane au învățat câte ceva

la noi (vârfuri: Pârvoi, Sîmpetru, Striblea), tot ce există în județ s-a școlit aici;

6. A fost un actor politic important în județul Vaslui, timp de 30 de ani șef de partid-ecologist, în variante și perioade, candidat la Primărie, Consiliul Județean, Parlament (ambele camere);

7. A fost cumpătat și în deplină legalitate om de afaceri, spune că „nu sunt bogat dar nu sunt sărac”;

8. A întreținut atmosferă și relații afectiv-culturale cu peste 1080 de personalități din țară și de peste hotare (vezi, vol. **„111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui – Jurnalism cultural”** (2019, 512 p.), mai ales după 1990, când a înființat primul post privat de televiziune din România, Licența 001/TV. „Pe mulți i-am făcut eu oameni, pe foarte mulți i-am ajutat și stimulat cu imaginea TV – radio – presă scrisă, să devină ceea ce sunt în 2019.”

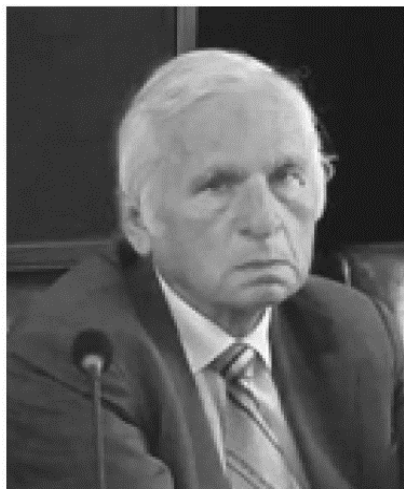
9. Singurul „Mecena” pentru cultură din județul Vaslui;

10. Are destui dușmani care să-l denigreze, inclusiv pentru emblema județului Vaslui, **„101 vasluieni pentru 100 de ani”** (Iași, 2019, 404 pag.), ori **111 valori naționale pentru Vaslui**, Iași, Pim, 2019, 512 pag., **Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după(!)**, Iași, Pim, 2020, 305 p., **Opera magna (folcloristica1)/1-5/**, Pim Iași, 2020, 614 p., **Bătălia pentru Vaslui**, Pim, Iași, 2020, 740 de pagini, Marin 80, Reportaje și Editoriale, 702 p.

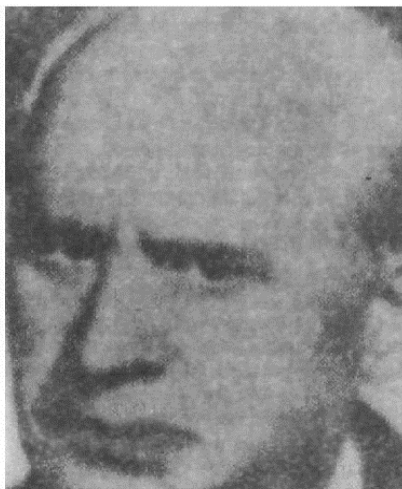

„Eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată” (D.V.M.)

„LUMEA” LUI MARIN:

Prof. Univ. Dr. Alexandru IONESCU
București

Prof. Univ. Dr. Adrian FOCHI
Folclorist – București

Prof. Dr. Ing. Avram D. TUDOSIE
Academician A.O.Ș.R – Huși

Dr. în medicină Valeriu LUPU
Exeget – Vaslui

Prof. Ion Gh. PRICOP
Poet, scriitor – Duda Epurenii, Vaslui

Prof. Costin CLIT
Istoric – Huși, Vaslui

Cmdr. Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Scriitor, epigramist – Iași

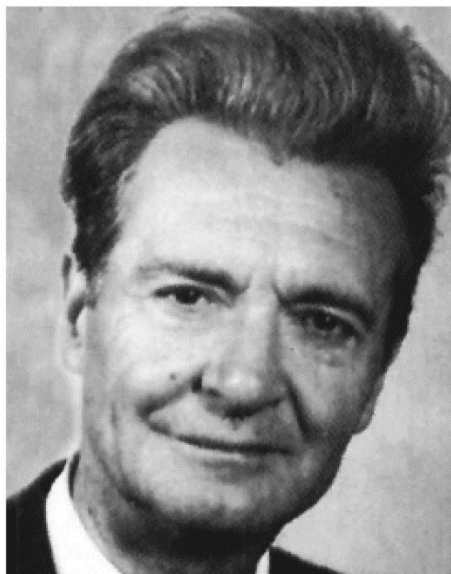
Prof. Univ. Dr. Ovidiu PAPADIMA
Folclorist – București

Prof. Dr. Docent Mihai POP
Academician – București

Gabriela Ana BALAN
Poetă – Bârlad

Prof. Univ. Dr. Vasile ADĂSCĂLIȚEI
Folclorist – Iași

Prof. Dr. Vicu MERLAN
Istoric – Huși, Vaslui

Georg BARTH
Ziarist – Passau, Germania

Ben TODICĂ
Ziarist, redactor emisiuni în limba
română Sydney, Australia

Ștefan RACOVITZĂ
Jurnalist – Geneva, Elveția

George FILIP
Poet – Montreal Canada

Prof. Dr. Theodor CODREANU
Critic literar – Huși, Vaslui

Prof. Dr. Laurențiu CHIRIAC
Istoric – Vaslui

Meridianul a trecut de 14 de ani... Citar da informații, opoziți și publicitate. an. 14 (1997) • nr. 14 (aprilie 2011) • 12 pagini • 1 leu

Citește Meridianul și pe net la www.tvv.ro!

Meridianul
Iași - Vaslui - Bacău

Publicat în anul 1997

marintv@gmail.com
www.meridianul.ro

www.tvv.ro
Tel 0744 231380

editorial

DE SĂRBĂTOARE...

Avvertiment: numerele de pe 8, 22, 29 aprilie vor fi dedicate unei sărbători unice, pentru că numai o dată cu pot împlini 80 de ani. Cred că merită. Vă las pe toți martori.

Că veți afla multe, poate nu chiar mărunte, cu siguranță și noi elemente de valoare din timpul celor 51 de ani de când m-am înrolat în spirijul culturii, învățământului, presei vasluene.

Motivație: într-o bună tradiție provincială, celor care reușesc în plan local național și internațional li se dă la cap cu toată nemernicia: a) în deplină practică de tip comunist, oricare-ar face carcasa, tot va fi omis, discreditat, minimizat... b) chiar acei cu ceva operă cu să nu se strice cu năvălirile aflate în poziții profitabile (ca la Muzee, de pildă), se fac a nu vi despre realizările de excepție ale unuia numit D.V. Marin. Și, uni au ceva operă, dar... se alinază: c) pentru oficialități o asemenea mare personalitate jurnalistică nu există, mai ales că a mai criticat pe uni și pe alții. Pot ci vedea ceva peste puterile lor de înțelegere? d) De ani mulți sistemul comunist mă cultivă și mi îndepărtează prietenii cu amenințări sau folosea materiale. N-am intrat în ghemul lor de viermi nedeprinși la muncă, dar cu spor la tăia bugetului; rămân, deci, unul contra multora.

Realități istorice/culturale istorice: la căli dușmani am, la căli vră, proște, violențe au, dacă ay li greși cu ceva... mă infundau aștia de mult. Așa că:

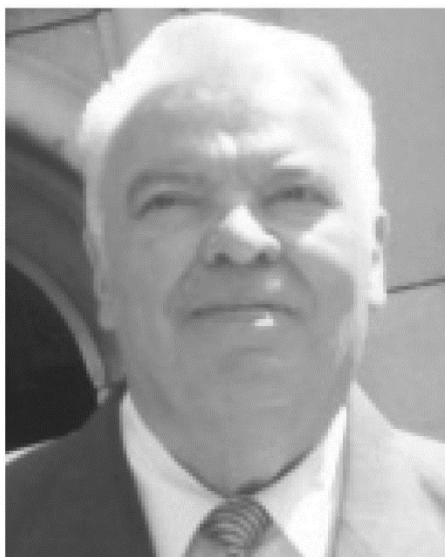
— Am împrăștiat în lume (nu numai la Vaslui, de unde puteam pleca de multe ori și cu mari avantaje bănești) cultură, știință, jurnalism, omie (chiar dacă m-au denigrat, furat, înjurat). Pe ci mai mari dușmani ai mei din presă i-am lăsat eu, cu grupul meu de presă frecventat de peste 500 de tineri.

— Raportez tuturor că la împlinirea celor 80 de ani, tipăresc 50 (chiar 51) de cărți, în afara de revista internațională, ziar, TVV.

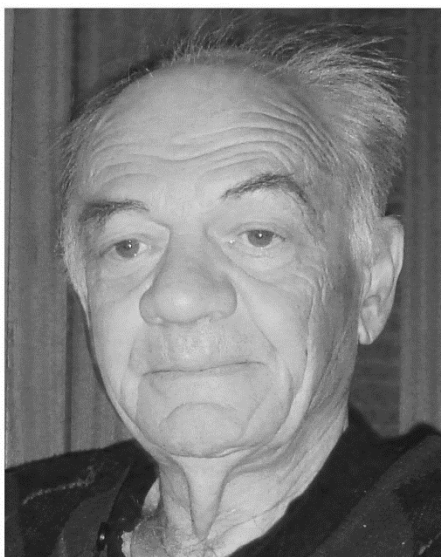
Continuare în pagina 2

Cătălin SÎMPETRU
Ziarist, tehnoredactor – Vaslui

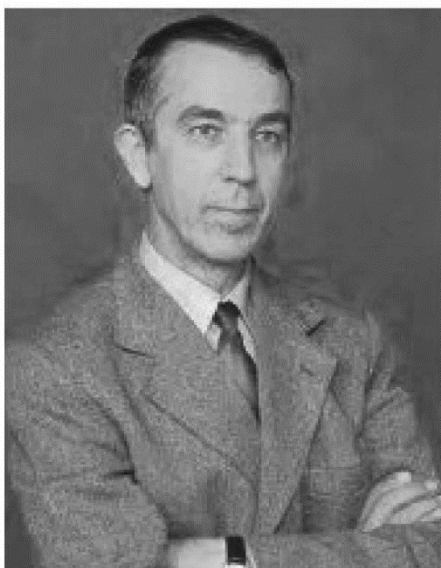
Ing. Mihai CABA
Scriitor – Iași

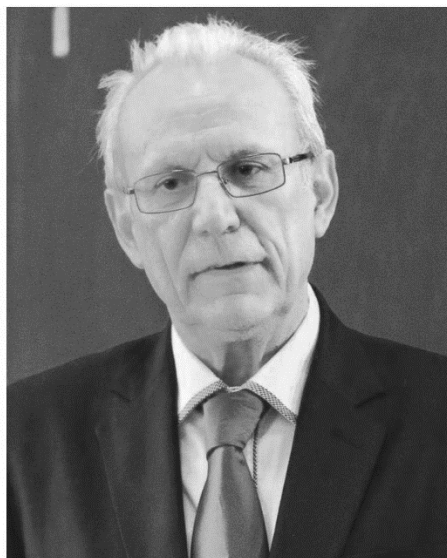
Eugen DEUTSCH
Scriitor – Iași

Ing. Dr. Dumitru BRĂNEANU
Scriitor, Președinte USR Bacău – Bacău

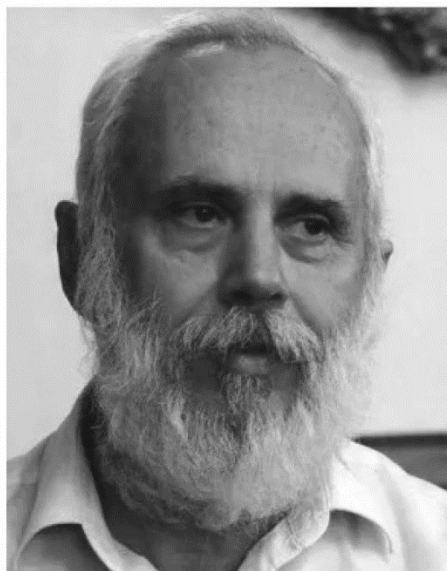
Prof. Univ. Dr. Ioan DĂNILĂ
Univ. Bacău, membru USR – Bacău

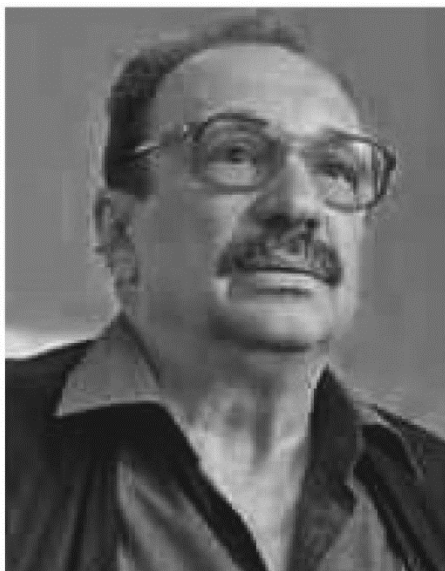
Doru Dinu GLĂVAN
Președinte UZPR – București

Prof. Univ. Dr. Daniela GÎFU
Membru USR, jurnalistă – Iași

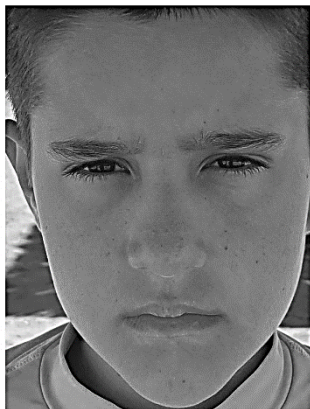

Cornel GALBEN
Scriitor, monografist – Bacău

Prof. Univ. Dr. Mihai MIRON
Membru USR, ziarist – București

LUMEA CEA MICĂ

Ștefan Alexandru MARIN
n. 2008

Ana Iulia MARIN
n. 2008

Eva Maria MARIN
n. 2011

Vlad Ioan MARIN
n. 2012

Rareș MARIN
n. 2018

Vasluiul văzut de sus! Sursa foto: facebook.com Orasul Vaslui

**Sediul redacției Revistei, a Ziarului, a Radioului și a TVV online.
Str. Frunzelor, nr. 2, Vaslui – România.**

REZUMAT

A 51-a carte a unui călător mereu preocupat să lase din ce a văzut, simțit și petrecut prin multe țări de pe 4 continente : **REPORTAJE PENTRU MEMORIE, EDITORIALE PENTRU ISTORIE** ; de fapt o carte pentru învățătură.

Mereu preocupat de ceea ce lasă nu numai vasluienilor pe care i-a slujit și reprezentat ca om de cultură peste 5 decenii, autorul acestei cărți a ținut mereu să contribuie la educarea unor conlocuitori prin prima televiziune privată din România, primele posturi de radio din județ, primele reviste dintre care **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** a devenit internațională spre gloria locului, cel mai longeviv ziar din istoria locului care împlinește 25 de ani pe 26 septembrie 2021.

Datorită profesorului Marin, a ajuns pe harta culturală a lumii, Vasluiul cel necunoscut chiar în țara natală, precedentele „Opera Magna” fiind și ele nepierisabile chiar în noua cultură existențială, a globalizării, a unificării lingvistice, implicit a dispariției tradițiilor autohtone.

Autorul crede că lasă acele firișoare de limbă pentru viitor, consemnând acele elemente de **PATRIMONIU**, mai mult sau mai puțin accesibile tinerelor generații.

Alături de toată opera sa scrisă, mereu inovativă, și aceste pagini, ca eșantion moldovean, fac parte din Pantheonul românesc. Ca și înaintașii săi, autorul poate zice : pentru minte, inimă și literatură, las vouă moștenire...

SUMMARY

The 51st book of a traveler always concerned with leaving what he saw, felt and spent in many countries on 4 continents: REPORTS FOR MEMORY, EDITORIALS FOR HISTORY; in fact a textbook.

Always concerned with what he leaves not only to the people of Vaslui he has served and represented as a man of culture for over 5 decades, the author of this book has always wanted to contribute to educating interlocutors through the first private television in Romania, the first radio stations in the county, the first magazines of which MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC became international for the glory of the place, the longest-lived newspaper in the history of the place, which turns 25 on September 26, 2021.

Thanks to Professor Marin, he arrived on the cultural map of the world, Vaslui the unknown even in his native country, the previous "Opera Magna" being also perishable even in the new existential culture, globalization, linguistic unification, implicitly the disappearance of local traditions.

The author believes that he leaves those little language for the future, recording those elements of HERITAGE, more or less accessible to the younger generations.

Along with all his written work, always innovative, these pages, as a Moldovan sample, are part of the Romanian Pantheon. Like its predecessors, the author can say: for mind, heart and literature, I leave you a legacy...

RÉSUMÉ

Le 51ème livre d'un voyageur toujours soucieux de laisser ce qu'il a vu, ressenti et passé dans de nombreux pays sur 4 continents : RAPPORTS POUR LA MÉMOIRE, ÉDITORIAUX POUR L'HISTOIRE ; en fait un manuel.

Toujours soucieux de ce qu'il laisse non seulement aux habitants de Vaslui qu'il a servi et représenté en tant qu'homme de culture pendant plus de 5 décennies, l'auteur de ce livre a toujours voulu contribuer à l'éducation des interlocuteurs à travers la première télévision privée de Roumanie, la premières radios du département, dont les premiers magazines dont MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC s'internationalise à la gloire du lieu, le journal le plus ancien de l'histoire du lieu, qui fête ses 25 ans le 26 septembre 2021.

Grâce au professeur Marin, il est arrivé sur la carte culturelle du monde, Vaslui l'inconnu jusque dans son pays natal, le précédent "Opera Magna" étant aussi périssable même dans la nouvelle culture existentielle, la mondialisation, l'unification linguistique, implicitement la disparition des traditions.

L'auteur croit laisser pour l'avenir ces petits morceaux de langage, en enregistrant ces éléments du PATRIMOINE, plus ou moins accessibles aux jeunes générations.

Avec toute son œuvre écrite, toujours innovante, ces pages, en tant qu'échantillon moldave, font partie du Panthéon roumain. Comme ses prédécesseurs, l'auteur peut dire : pour l'esprit, le cœur et la littérature, je vous laisse un héritage...

SOMMARIO

Il 51° libro di un viaggiatore sempre preoccupato di lasciare ciò che ha visto, sentito e trascorso in tanti paesi di 4 continenti: RAPPORTI PER LA MEMORIA, EDITORIALI PER LA STORIA; insomma un libro di testo.

Da sempre preoccupato di ciò che lascia non solo al popolo di Vaslui che ha servito e rappresentato come uomo di cultura per oltre 5 decenni, l'autore di questo libro ha sempre voluto contribuire alla formazione degli interlocutori attraverso la prima televisione privata in Romania, la prime stazioni radio della contea, le prime riviste di cui MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC è diventato internazionale per la gloria del luogo, il giornale più longevo nella storia del luogo, che compie 25 anni il 26 settembre 2021.

Grazie al professor Marin, ha raggiunto la mappa culturale del mondo, Vaslui essendo sconosciuto anche nel suo paese natale, essendo anche la precedente "Opera Magna" deperibile anche nella nuova cultura esistenziale, globalizzazione, unificazione linguistica, implicitamente scomparsa delle tradizioni locali .

L'autore crede di lasciare quei piccoli frammenti di linguaggio per il futuro, registrando quegli elementi di PATRIMONIO, più o meno accessibili alle giovani generazioni.

Insieme a tutti i suoi scritti, sempre innovativi, queste pagine, come campione moldavo, fanno parte del Pantheon rumeno. Come i suoi predecessori, l'autore può dire: per la mente, il cuore e la letteratura, vi lascio un'eredità...

РЕЗЮМЕ

51-я книга путешественника, всегда озабоченного тем, чтобы оставить то, что он видел, чувствовал и тратил во многих странах на 4 континентах: ОТЧЕТЫ ДЛЯ ПАМЯТИ, РЕДАКЦИИ ДЛЯ ИСТОРИИ; по сути учебник.

Всегда заботясь о том, что он оставляет не только народу Васлуй, которому он служил и представлял как культурный человек на протяжении более пяти десятилетий, автор этой книги всегда хотел внести свой вклад в просвещение собеседников через первое частное телевидение в Румынии, первые радиостанции в округе, первые журналы которых MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC стали международными во славу этого места, самой долгоживущей газеты в истории края, которой 26 сентября 2021 года исполняется 25 лет.

Благодаря профессору Марину он прибыл на культурную карту мира, Васлуй - неизведанный даже в его родной стране, предыдущая «Opera Magna» также преходяща даже в новой экзистенциальной культуре, глобализации, лингвистической унификации, неявном исчезновении местного традиций.

Автор считает, что эти маленькие кусочки языка он оставляет на будущее, записывая те элементы НАСЛЕДИЯ, более или менее доступными для молодого поколения.

Наряду со всеми его письменными работами, всегда новаторскими, эти страницы, как молдавский образец, являются частью румынского пантеона. Как и его предшественники, автор может сказать: для ума, сердца и литературы я оставляю вам в наследство ...

„Mișcându-se cu dezinvoltură între Vaslui - Iași - Bacău - București sau Krakovia - Istanbul, Londra - Moscova, capabil să fie deopotrivă performant ca manager, reporter, operator tv, conducător auto, scriitor, editorialist, monografist, capabil să se dedice unor riscante inițiative politice, om de lume și în același timp întreprinzător eficient, Dumitru V. Marin ni se propune ca un model de umanitate, dezirabil acum și, relativ, în viitor!

Former de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D.V. Marin nu va putea fi ajunsă sau egalată prea devreme, dacă nu cumva, niciodată.

D.V. Marin, este și rămâne unic în istoria Vasluiului.”

Prof.Univ.Dr. Al. Ionescu –
Laureat al Premiului Academiei Române
(15 iulie, 2018)

CUPRINS

O NOTIȚĂ: Reportaje pentru memorie, Editoriale pentru istorie_(Comunicare Publică) OPERA MAGNA 5	7
I. NOROC ȘI MESERIE (un cuvânt pentru istorie...)	9
a) MOMENT IEȘEAN	15
b) MOMENT VASLUIAN	19
Primul, prima! Acum, în 2021: județul Vaslui:.....	19
Tot, la treabă!	25
Vasluiul în 2021.....	29
Imperiul cultural „M” – Foaie statistică pentru public.....	29
II ÎN LUMEA LARGĂ	31
1. ANGLIA	31
La... B.B.C.!	31
La... B.B.C.....	33
Ce-am văzut la Londra?	34
Ce-am mai văzut la Londra.....	35
Tot de la... Londra.....	37
Alte impresii de la Londra.....	39
...la Oxford!.....	41
Oxfordul... lumii!.....	43
B.B.C. e cu noi!	44
2. AUSTRIA	47
3. BULGARIA	49
4. CANADA 2011; 2012; 2018	51
Montreal, la el acasă, în Canada.....	51
De departe, Canada.....	55
Canada, mai aproape.....	58

Montreal, la el acasă, în Canada – 6 ore într-un apus de soare	62
Biserica Ortodoxă „Buna Vestire” din Montreal, un secol!	66
Școală românească în Montreal.....	70
Învățăturile... turismului!	74
5. CEHIA	76
Decuji, Praha!	76
6. CIPRU	82
Din Nicosia, pentru dumneavoastră!	82
7. CROAȚIA	85
8. ELVEȚIA	87
Corespondență Elveția.....	87
Corespondență Elveția (II)	90
Observări... în Elveția!	92
9. FRANȚA	95
10. GERMANIA	100
11. GRECIA	101
Din Grecia, pentru dumneavoastră	101
Atena noastră!	101
Atena + Atena	104
Corespondență specială din Grecia – Santorini	108
12. ISRAEL	112
Ierusalim... – gânduri fugare –.....	112
13. ITALIA	117
Roma, Lazio, Ancona, Pescara ș.a.	117
Genoa: mămliga ba, românii, da!	119
14. LETONIA.....	122
Poldés (spasibo) Latvia!	122
15. LIECHTENSTEIN	124

16. MAARTENS	125
Creația turismului.....	125
Prin... Caraibe, și noi!	126
17. OLANDA.....	129
18. PALESTINA	131
19. POLONIA	132
20. PUERTO RICO	134
21. REPUBLICA MOLDOVA	135
22. RUSIA.....	137
23. ST. THOMAS	140
24. SLOVACIA	141
25. SUA.....	142
26. TORTOLA.....	145
27. TRANSNISTRIA.....	146
Capitala Tiraspol.....	146
28. TURCIA	149
La... turci(!?).....	149
Utilitare, de la... turci!.....	151
29. UCRAINA	153
30. UNGARIA.....	155
Vasluian la... Budapesta!	155
31. VATICAN	158
32. ROMÂNIA, CASA NOASTRĂ.....	159
Transilvania... noastră?	159
Sibiul ca subiect... vasluian!	162
Giurgioana (jud. Bacău) Biserica. Satul. Oamenii Azi (2011) (I) ...	164
Giurgioana (jud. Bacău) Biserica. Satul. Oamenii (II)	167
III. ALTFEL... ÎN LUME	171

Filmul TVV sau Marin TV	171
Marin – TVV, în filmul „A FOST...”	173
Pe urmele lui Corneliu Porumboiu la Vaslui, cu întrebări și adjective	175
Amintiri despre „grupul de cheflii” care a preluat puterea	180
Filmul lui Porumboiu are rădăcini în realitate	182
CUVÂNT DE LĂMURIRE	195
IV. EDITORIALE 2018 – 2019 – 2020 – 2021.....	199
a) 2018.....	201
Datine-obiceiuri de Sărbătorile de iarnă. Contaminări, degradări, prezențe / <i>Eseu sintetic, decembrie 2017</i>	201
Ianuarie la români: 1-31.....	209
Hoții mari și mica hoție	212
Să... nu batem câmpii!?	214
Nenorocirea iernii acesteia	216
Impozitele, în actualitate	219
Olguța – hoța Guvernului... HOT!	221
Măi, să fie... iarnă!.....	224
13...77...IV/?!.....	225
Nebunii și pasiuni	228
Apriliștii	230
Apriliștii se adună... ..	232
Zăpezi cu furtuni de poveste	236
Dar, eu, Doamne?.....	239
Omagiu Cărții, culturii și oamenilor de mare valoare.....	241
Vaslui, Centru Cultural OMAGIAT național și internațional. Dar nu și de primarul inginer.....	243
Am reușit!!!.....	248
Măsura lucrurilor și vieții... ..	251

Cu pistol și... fără!	253
Nădejdi... dar nu la toți!	255
De la lipsă... la nădejde!	258
Cultură, agricultură, apicultură	260
Țiganka... din memoria eroilor! 1020 care „mai vorbesc” după moarte!	262
Noi? Cu academicieni, miniștri, universitari, primari	266
Istorie vasluiană... cu prezența noastră! 12 iulie 2018	269
Istorie și suferință pe Frunzelor 2, Vaslui	272
25 de ore cu soare spre Montreal	275
Am trăit-o și pe asta: nuntă internațională	277
Din Canada... cea imensă!	280
Nunta românească de acasă și nunta internațională	283
Trilingvismul – actualitate și viitor	287
Rezistența anticomunistă	290
22+ Presa locală și cultura națională	292
Tăcerea neagră	294
Meridianul... 22, Meridianul Cultural Românesc... 3(15)/2018 și o carte	295
Eu și Festivalul Umorului. File de istorie culturală	298
Nădejtile toamnei	304
Fugare... gânduri	305
Credenționale vasluiene la Alba Iulia – 1990	308
Apărem cam la timp... Meridianul Cultural Românesc	312
M.C.R.... în acțiune!?!	313
Prima zăpadă	315
Credenționale și credenționaliști vasluieni	317
Patriotismul... strâmb	323

Credenționaliștii de atunci, personalități... astăzi	325
Decembrie de azi, în culori diferite.....	327
2019	331
Cronici entuziaste/ de-ntâi ianuarie 2019	331
La... Eminescu... astăzi!	332
Trăim... pe vechi!?.....	335
VProf. Victor MarinV.....	337
Tâmpenia anonimatului	338
101 vasluieni pentru 100 de ani/ Valori identitare	340
Sărbătorile de primăvară (1 și 8 martie).....	343
Identitari vasluieni, între „101...”	344
Din nou... primul!?	347
– 101 –.....	349
101 asluieni – Tema zilei	350
Cei 14 și lipitorii de afișe.....	352
„Omagiu cărții și culturii vasluiene” Ediția a V-a, la Bîrlad	355
Lansare – sărbătoare, la Bârlad	357
Paștele... fudulul(!)	360
Gândurile zilei	362
Euroalegeri și nu numai	364
Politichie, fără... meserie!	367
Ce-am făcut...?.....	369
Porcăriile momentului	371
Căldura și... cultura (locală).....	373
Printre valorile secolului... ..	375
Speranțele... de Sf. Ilie(!)	401
Florin Călinescu – președintele Partidului Verde.....	403

Pe... foarte scurt:	404
Sântămăria de anul acesta.....	407
Nemurirea celui care face.....	410
Zi identitară?	412
Toamnă, toamnă, vrem „ostași/elevi”	414
Jelanie și eroism la Cotul Donului... Supraviețuitorii din aceeași luptă.....	416
Azi, 23... mâine... 19(!)	418
M.C.R. – 19	420
Bătăliile toamnei.....	421
Sărbătoare... sărbători.....	424
Ediția a VI-a, Simpozion național	426
Scurt pe 2... ..	428
Alegerile... fără posibili preferați.....	430
Alegeri... cu scârț(!).....	432
Cu vârful bont (VVD) în campanie electorală	434
Boanta a demisionat(!?).....	435
Să-i lăsăm?	437
Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului – Marin – Măcnea – Dima – Pricop – Tudosie	438
Aniversare TVV	441
2020	445
Luan ianuarie, a lui Eminescu	445
Eminescu... 170.....	446
Caragiale... după Eminescu.....	448
Caragiale – nesfântul, dar... tatăl	451
Niveluri de cultură cu pupicuri groase.....	452
Stop cadru, în februarie.....	455

Resuscitarea spiritului comunist în cultura vasluiană – de știut – .	457
Coronavirus... local(!)	459
Unul... contra multora	462
Coronavirusul.....	468
Coronavirus = Război biologic?.....	470
Ziar cu coronavirus.....	471
Ciuma, holera, Coronavirusul	473
Vine Paștele.....	475
Așa virus... ..	476
Am început să rămân singur?	479
Primăvara – mama noastră.....	481
Pandemie-n rimărie (Măi, să fie...)	483
Dobitocii, căței și virușii	486
Festival semicentenar: 50 pentru 50 (!) Serial! Memorialistică jurnalieră afectivă	488
Albina, vremea și coronavirusul	495
Ploi și nădejdi ciuntite.....	497
Acum 50 de ani: începea festivalul (!)	498
Zulufii de pe gheb.....	500
Lefter e tare lefter... ..	502
Ziar de... pandemie?	504
Covidul și porcăria politică	506
Știri scurte, că-i epidemie... ..	507
Riscuri electorale.....	509
Nenorocirile anului 2020	511
Primăria... ca feudă!!!.....	513
Un fel de aniversare, Festivalul Umorului	515

Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău... 24 de ani!!!.....	518
Comunistoizii... în acțiune (culturală!).....	520
Blaturi vizibile și înțelegeri invizibile	527
Vă... zicem:.....	528
Povestea alegerilor locale din 2020	530
Consiliu (Județean) cu tot felul de consilieri... consiliați	532
Jalea care mai vine.....	533
Primării... pentru scroafe-n copac	535
Biblioteca stradală – PUBLICĂ.....	537
Decembrie 2020, sărbători și regrete.....	539
Alegerile de ieri, alaltăieri	541
Tătaru trădător? Sau numai profitor... ..	544
Au fost odată... și TVV - 30	546
2021.....	551
Dimensiuni culturale globale prin TVV – 30 și M.C.R. – 6.....	551
Cum va fi anul?	560
Câți vor să rămână tot mai proști.....	562
Pandemie, deci și la noi e Covid.....	563
Un februarie cu multe griji	566
Speranțe după Covid?	567
Mărțișor și... recunoștință	569
Și a fost 8 martie, dar.....	571
Pamflet: scroafe în copaci la Tătărăni-Vaslui – Chiar 2 proaspăt aleși stau pe crengi.....	573
Mojâcii de la Tătărăni, și numai.....	575
Moartea și... proștii	576
De sărbătoare.....	577
28 aprilie 2021, sărbătoarea culturală a județului Vaslui	580

80 + o zi	582
Recunoaștere internațională la 80 plus o săptămână – precizări necesare –	585
Farisei contemporani.....	588
Sărbătoare culturală județeană – națională – internațională – MARIN-80	589
Ziua învățătorului și alte zile.....	611
Centenar: Tudor Pamfile, ofițerul folclorist – 10 iunie 1883 – 16 oct. 1921.....	613
Buimacii... zilei(!)	617
Mâcnea își hrănește laudătorii cu bani de la Consiliul Județean? .	619
Ziua ziaristului român.....	621
Fariseii contemporani.....	623
Teiul, soarta, mireasma, importanța pentru tot neamul.....	625
Căldură – cultură – culoare, pe caniculă.....	626
VALERIU LUPU: Despre personalitate și rostul ei în cultură.....	629
ADDENDA.....	637
OPERA - TABLOU SINTETIC – Dumitru V. Marin.....	639
DE ACELAȘI AUTOR:.....	665
ICONOGRAFIE.....	669
Din presa timpului:.....	679
„LUMEA” LUI MARIN:.....	681
REZUMAT.....	691
CUPRINS.....	697

... ARGUMENT:

... 1/2 secol pentru OPERĂ...

... ACȚIUNI ȘI ACTIVITĂȚI DE TOP, în câteva domenii esențiale vieții...

... SPIRIT DESCHIS, uneori pătimaș, MEREU ÎN COMPETIȚIE...

... ADVERSARI ȘI DUȘMANI... de mare putere și CLASĂ...

...Prietenii și prețuitori pe măsură...

... chiar are HARUL DE A FACE...

D.V. Marin este

...UN OM AL ACESTUI TIMP...!

- Mii de articole, editoriale, reportaje sau contribuții științifice, în zeci de publicații, debut 1958;
- Deschizător de drumuri... și îndrumător în presa locală și moldoveană;
- Director și editor de reviste: 1. *ONYX* (Revistă de literatură, civilizație și atitudine, Anul III, nr. 11 - 12 (27 - 28) - nov. - dec. 2014); 2. *Meridianul Cultural Românesc* (Revistă trimestrială, 2015→).
- Editor: *Vlăstarul* (1990), *Teleradioeveniment* (1993), *Meridianul* (1996 →).

Operă tipărită (selecții):

- Considerații privind cântecul popular... (1974) – studiu etnologic
- Basme de Tudor Pamfile, ediție îngrijită de D.V.M., editura Junimea, Iași (1976)
- Evoluția învățământului vasluian până în 1859 (1980)
- Istoria învățământului
- Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie la Centenar (1990)
- Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă” – istorie etnofolclorică. 294 p. (1998)
- Unison Radio Vaslui continuă... – prezentare media (2000)
- TV.V – 15... explozia – „Cronica locului, jurnal intim...”, 556 p. (2006)
- Zăpada pe flori de cireș – roman – 274 p. (1999). Ediția a II-a (2014)
- Meridianul – O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional, 416 p. (2009)
- Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” – istorie culturală – 218 p. (2010)
- TV. V – Vaslui – România – Europa – filă de istorie, presă și cultură – 256 p. (2011)
- Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică... – monografie, 169 p. (2011)
- Editoriale valabile din vremuri regretabile – culegere – 258 p. (2013)
- Cu Eminescu, dascăl de suflet – Studii și adnotări istorico-literare, 172 p. (2013)
- Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric – (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.) – opinii, editoriale – 202 p. (2013)
- „Spirale” internaționale – Vasluieni pe spițe din roata istoriei – reportaje și interpretări – 208 p. (2013)
- Primarii, ca niște oameni acolo, și ei – Jud. Iași – 338 p. (2014)
- Ceausescu – ... – Băsescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I (evocări de reporter), Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)
- Marin D.V. contemporanul nostru (virtual, 2014)
- 25 – TV. V – Istorie și cultură, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- Învățământ și merit vasluian (esantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- 77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism) – Volum omagial –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
- Viața „pe portative”... în 16 note, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017)
- Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
- ...77 Noduri culturale și semne amicale, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
- Editoriale, articole, eseuri Ed. PIM, Iași, 184 p. (2018)
- 101 Vasluieni pentru 100 de ani, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019)
- Liceeni la Podu – Bacău, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
- Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
- 111 Valori naționale pentru Vaslui – Ed. PIM, Iași, 512 p. (2019)
- Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului – Ed. PIM, Iași, 210 p. (2020)
- Jaleși eroism la Cotul Donului... și după(!), Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019). Ediția a II-a, Ed. PIM, Iași, 305 p. (2020)
- Opera Magna 1, Ed. PIM, Iași, 616 p. (2020)
- Festival semicentenar: 50 pentru 50! F.N.U.C.T., Ed. PIM, Iași, 332 p. (2020)
- Opera Magna 2, Ed. PIM, Iași, 520 p. (2020)
- Opera Magna 3, Ed. PIM, Iași, 510 p. (2020)
- Bătălia pentru Vaslui: 222 printre noi(!), Ed. PIM, Iași, 738 p. (2020)
- Călimănești-Vaslui... un sat ca multe altele, ed. PIM, Iași, 322 p. (2021)
- Opera Magna 4, Ed. PIM, Iași, 522 p. (2021)
- Dimensiuni culturale globale prin TVV-30 și MCR-7, Ed. PIM, Iași, 332 p. (2021)
- Jurnalistică și cultură națională la Vaslui – MARIN 80, Ed. PIM, Iași, 324 p. (2021)
- Opera Magna 5, Ed. Pim, Iași, 704 p. (2021)

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică autoritară morală, recunoscute. Afirm că a avut harul de A FACE!”

Prof. Dr. Emil Constantinescu, Președintele României, 1996 – 2000